BESTSELLER

Ölümsüz Üstatların Yaşam ve Öğretisi

BİR SPİRİTUALİZM KLASİĞİ

Baird T. Spalding

Cilt 1 - 2 - 3

AKAŞA®

Bu Kitap Dizisi Hakkındaki Görüşler

"Bu dizideki öğretiler doğrudan bizim tarafımızdan verilmese de, Üstatlar bizimle aynı Gerçek düzeyinden konuşmaktadırlar."

Üstat Tobias (KRYON grubu)

" Spalding'in Ölümsüz Üstatlar'la deneyimleri yayınlandığında, Yeni bir spiritüel anlayış Çağı doğmuş oldu. Spalding, insanlığın aydınlanmasına, son iki yüz yıl içinde başka bireylerin ve örgütlü grupların yaptıklarından daha büyük bir katkıda bulunmuştur. Onun her zaman, her konuda doğru yanıtları verdiğine tanık oldum. O gerçekten harika bir insandı ve büyük bir kaderi gerçekleştirerek Yeni bir Işık Çağı'na öncülük etti. "

David Bruton

"*Tanıdığım Baird T. Spalding*" adlı kitabın yazarı

"Bu dizide sunulan temel fikirler tüm metafiziksel literatür klasiklerinde bulunan kadim bilgelik öğretisiyle tamamen uyum içindedir, ancak bunlar son derece anlaşılır bir biçimde sunulmuştur."

Douglas K. DeVorss – Yayıncı

"Bu kitaplar beni ruhen başka her kitaptan daha çok etkiledi, ve Tanrı'nın ne olduğu ve benim bu tablodaki yerimle ilgili inançlarımı derin bir biçimde dönüşüme uğrattı. Ve harika olan şey şu ki, o aynı zamanda bana tamamen mantıklı geldi. Sanki onları okuduğum tüm zaman boyunca ruhum bir kutlama yapıyordu, çünkü o benim "yaşam" ve "ölüm" ile ilgili tüm görüşümün ebediyen değişeceğini biliyordu. Ben ruhsal bir desteğe ihtiyaç duyduğum her seferinde bu kitapları okuyorum!"

Carolyn E. Johnson – Sanatçı

"Bu kitaplar ebedi bir gerçeği içeriyor. Yıllardır onları tekrar tekrar okuyorum. Bu mesajların Kryon'un ve Dr. Doreen Virtue'nun kitaplarında yankılandığını gördüm. Okurun anlatılan öyküleri gerçek olarak kabullenmekte zorlanması önemli değil, Üstatlar'ın mesajlarına bakın, orada aydınlanmaya giden yolu bulacaksınız."

Sharon Wells – San Fernando Valley, California

"Bu kitapları okuduğumda, yıllardır arayıp durduğum şeyin bu olduğunu ruhumun derinliklerinde hissettim. Bu dizi çok sade ve saf bir gerçeği sunuyor. Bu kitaplar benim yaşamımı değiştirdi. Onları, gerçeği içtenlikle arayan herkese kuvvetle tavsiye ederim."

Eric Reevs – Eugene, Oregon

" Bu benim beklediğim bir dizi kitaptı, çünkü onlar hiçbir uydurma Yeni Çağ safsatasına girmeden, sizi işin ta özüne götürüyor. Onlardaki derin ruhsal gerçeği tanıyorsunuz, çünkü onlar sizin dünyanızı aydınlatıyorlar! "

Diana Parsonage – Yeni Zelanda

"Ben bu kitapları okuyan birinin değişmeden kalabileceğini düşünemiyorum. Aktarılan sade, fakat çok derin gerçeklerin berraklığı bu metnin doğruluğu konusunda hiçbir kuşku bırakmıyor."

Bruce Getrost – Pena Blanca, New Mexico

"Bu dizi yaşamımın tüm akışını değiştirdi. Onu en az bir düzine arkadaşıma armağan ettim. Ve armağan ettiğim herkes bu kitapların onların yaşamlarını çok olumlu bir biçimde değiştirdiğini bildirdi. Bu dizi gerçekten spiritüel bir varoluşla ilgili içgörü edinmek isteyen herkese olağanüstü bir fırsat sunuyor."

Bob God – Chino Valley, Arizona

"Ben bu kitapları yirmi yıldır tekrar tekrar okuyorum, ve onlar sadece hayatımı değiştirmekle kalmadı, ama günlük yaşamda spiritüel gerçekleri görmemi de sağladı. Okurların bunlarda aradıkları şeyi bulacaklarını, ve Yüksek Benlikleri vasıtasıyla, Çağların Işığı'nı göreceklerini umut ediyorum."

Michael Foster – Calgary, Kanada

"Artık gizem yok! Ben bu öğretilerin doğru olduğunu biliyorum, çünkü onları yaşıyorum. Bedenimin orada sözü edilen titreşim değişimini geçirdiğini görüyorum. Sözler bu kitaplar için duyduğum şükranı ifade etmekte yetersiz kalıyor."

Barbara Dysart – Woodland Hills, California

"Ben Spalding'in serüvenlerine yaptığım yolculuğu tamamen ilham bulmuş bir halde bitirdim! Ben hem spiritualiteyi anlatan, hem de bugün insanların kafalarındaki birçok soruyu yanıtlayan bir kitap arıyordum. Bu dizi bana, eğer ona doğru ilerlersek, bizi çok daha iyi bir varoluşun beklediğini anlattı."

Zabryna Guevara – Brooklyn, New York

"Bu kitaplar gerçekten müthiş! Hangi inanca sahip olursanız olun, onlar size de ilham verecekler. Kitaptaki olaylar şaşırtıcı ve bazen inanılmaz gelse de, öyle bir dürüstlük ve açıklıkla sunuluyor ki, sonunda inanıyorsunuz. Artık yaşamımdaki tüm sınırlamalardan kurtuldum. Teşekkürler, Baird Spalding!"

RCS – Cleveland, Ohio

"Bu dizi çok şaşırtıcı ve hayranlık verici! Onları tekrar tekrar okumak isteyeceksiniz. Kitapları ödünç verdiğim herkes gidip kendi kitaplarını satın aldı. Bunlar kesinlikle insanın yaşamını değiştirebilecek kitaplar!"

Ranea Mussachio – Williamsville, New York

"Bu, insanlığın dünya barışına ve uyumuna erişmesine yardım edebilecek bir dizi. Üstatların öğretisi, insanlık tarihinin, kritik bir değişimin meydana gelmekte olduğu bu döneminde çok uygun ve uygulanabilir bir öğreti, ve bu öğretiye göre yaşamayı öğrendiğimizde, hepimiz bir fark yaratabiliriz. "

Alishaa K. Asakura – Aloha State, Hawaii

Akaşa Yayınları'nın Notu

Ölümsüz Üstatların Yaşam ve Öğretisi, tüm dünyada büyük ilgi görmüş, yeni bir spiritüel anlayış çağını başlattığı söylenmiş, birçok dile çevrilmiş ve milyonlarca adet satmış bir kitap dizisidir. Biz okurlarımızı böyle bir diziden yoksun bırakmak istemedik. Dizide anlatılan bazı olaylar bazı okurlarımıza olağanüstü, hatta inanılmaz gelebilir. Elimizde başka belgeler bulunmadığından, bu dizide anlatılan olayların ve durumların gerçekten, bire bir yaşanıp yaşanmadıklarını bilmiyoruz. Bu yüzden, bugünün inanılmaz ya da mucizevi gibi görünen fenomenlerinin -insanlığın bilinci ve kabullenme düzeyi yükseldikçe- yarının bilimi olabileceğine inanmakla, ve bu dizide anlatılan "mucizeleri" geçmişte ve günümüzde, başta kimi peygamberler, avatarlar ve üstatlar olmak üzere birçok kişinin gerçekleştirebildiğini, hatta Tasavvuf tarihimizde bile bunun örneklerinin görüldüğünü bilmekle birlikte, yine de, dileyen okurlarımızın bunu bir kurgu roman dizisi olarak okuyabileceklerini belirtmek; bizce önemli olanın, anlatılan olaylardan çok, dizide sunulan öğreti olduğunu söylemek istiyoruz. Biz, bu öğreti, birçok insana olduğu gibi, bize de doğru geldiği için bu diziyi yayınlıyoruz. Bu kitapları okurken okurlarımızdan da bu önceliği göz önünde bulundurmalarını rica ediyoruz.

Not: Yazar hakkında bilgiyi 160. sayfada bulabilirsiniz.

Baird T. Spalding

Ölümsüz Üstatların Yaşam ve Öğretisi

Birinci Cilt

Çeviren:
Semra Ayanbaşı

alemiseyyah.org
thuban

AKAŞA®

Kitabın Orijinal Adı:
Life and Teaching of the Masters of the Far East

Copyright © 1924, 1937 by Baird T. Spalding
Copyright Renewed, 1964 Revised
Bu Kitabın Türkiye'deki Yayın Hakları
Akcalı Ajans Ltd. aracılığı ile
Akaşa Yayın ve Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir.

Basım: Özal Matbaası
Film: Güven Grafik
Kapak Düzeni: Akaşa
Kapak Baskısı: Santra Ajans
Cilt: Evren Ciltevi

ISBN: 975-6793-39-2

AKAŞA
Yayın ve Dağıtım Ltd. Şti.
İstiklâl Caddesi Mis Sokak Tan Ap. No:6/4 Beyoğlu / İstanbul
Tel: (0212) 249 20 15

Birinci Basım
İstanbul, 2002

Önsöz

Ölümsüz Üstatların Yaşam ve Öğretisi'ni sunarken, ilk önce, benim 1894'te Uzakdoğu'yu ziyaret eden bir araştırma grubunun on-bir üyesinden biri olduğumu belirtmek istiyorum.

Uzakdoğu'da geçirdiğimiz üç-buçuk yıl içinde Himalayalar'ın Büyük Üstatları ile ilişki kurduk; onlar bulduğumuz tarihi kayıtların dilimize çevrilmesine yardımcı oldular, bu bizim araştırma çalışmamız için çok yararlı oldu. Üstatlar, onların yaşamlarına mahrem bir biçimde girmemize izin verdiler, ve böylece onlar tarafından sergilenen büyük Yasa'nın gerçek işleyişini görebildik. Biz onlara Üstatlar diyoruz, bu sadece bizim onlara taktığımız bir isimdir. Bizce, bu kitapta tarif edilen hayatı yaşayan biri bir Üstat olarak kabul edilip saygı görmeyi hak etmektedir.

Ben, o süreçte, Üstatlar'la geçirdiğimiz gerçek deneyimi ve onların sundukları öğretiyi kaydettim ve bunları uzun yıllar boyunca sakladım. O sırada ben, şahsen, dünyanın bu mesaja hazır olmadığını düşünüyordum. Ben araştırma grubunun bağımsız bir üyesiydim ve şimdi, okurun onları dilediği gibi kabul ya da ret edebileceği düşüncesiyle, notlarımı *(Uzakdoğulu) Ölümsüz Üstatların Yaşam ve Öğretisi* başlığıyla yayınlıyorum.

Bu dizinin birinci cildi, araştırma seferinin birinci yılının Üstatlar'la ilişkili deneyimlerini sunmaktadır. Bu kitap

aynı zamanda Üstatlar'ın öğretilerini de içermektedir; bu öğreti onların izniyle stenografik olarak kaydedilmiş ve yine onlar tarafından onaylanmıştır.

Üstatlar Buda'nın Aydınlanma'ya giden Yolu temsil ettiğini kabul etmekte, fakat Mesih'in bizzat Aydınlanma olduğunu, onun hepimizin aradığı bir bilinç hali, her bireydeki Mesih ışığı, dolayısıyla da, dünyaya gelen her çocuğun ışığı olduğunu kesin bir biçimde belirtmektedirler.

Baird T. Spalding

alemiseyyah.org
thuban

Bölüm 1

Halen, spiritüel meselelerle ilgili çok şeyin yayınlanmış olması, ve dünyanın büyük öğretmenleriyle ilgili gerçek konusunda çok büyük bir uyanış ve arayış olması, beni Uzakdoğu' nun ölümsüz Üstatları ile yaşadığımız deneyimi sizlere aktarmaya itti.

Bu kitapta ben yeni bir dini ya da tarikatı açıklamaya çalışmayacağım; ben sadece Üstatlar ile yaşadıklarımızın bir özetini verecek, ve onların öğretisinin temel gerçeklerini sunmaya çalışacağım.

Bu Üstatlar geniş bir bölgeye dağılmış bulunmaktadırlar ve, bizim metafiziksel araştırmamız onların bulundukları bölgeleri, yani, Hindistan, Tibet, Çin, ve İran'ı kapsamıştır.

Bizim araştırma grubumuz on-bir pratik, bilimsel eğitim görmüş erkekten oluşuyordu. Hepimizin yaşamının büyük bölümü araştırma çalışmalarıyla geçmişti. Bizler, o tam olarak doğrulanana kadar hiçbir şeyi kabul etmemeye alışmıştık, ve doğruluğunu araştırıp soruşturmadan hiçbir şeyi olduğu gibi kabul etmezdik. Uzakdoğu'ya adamakıllı kuşkucu bir halde gittik, ve tamamen ikna olmuş ve fikrimizi değiştirmiş bir halde geri döndük; öyle ki, aramızdan üç kişi bu Üstatlar'ın yaşadıkları gibi yaşayıp, onların yaptıklarını yapabilene kadar kalmaya kararlı olarak oraya geri döndüler. Çalışmamızda bize çok yardımcı olan bu Üstatlar, bizden, bu araştırma seferinin anılarını yayınlarken isimlerini saklı tut-

mamızı rica ettiler. Ben bu kitapta sadece olan bitenleri, gerçekleri anlatacağım ve bunu yaparken de, mümkün olduğu kadar, bu araştırma seferi sırasında karşılaştığımız ve günbegün birlikte olduğumuz bu Üstatlar'ın sözlerini ve ifadelerini kullanacağım.

Bu işe girişmeden önce onlarla yaptığımız anlaşmanın koşullarından biri, tanık olduğumuz her şeyi önce birer olgu olarak kabul etmemiz, ve bu işe tam anlamıyla girip, Üstatlar'ın verdikleri dersleri alıp, günlük yaşamlarını yaşayıp gözlemleyene dek onlardan hiçbir açıklama talep etmememizdi. Bizler bu Üstatlara eşlik edecek, onların yaşamlarını yaşayacak ve sonuçta kararımızı kendimiz verecektik. Biz onlarla istediğimiz kadar birlikte olma, istediğimiz soruları sorma, kendi sonuçlarımızı çıkarma, ve en sonunda gördüklerimizi gerçek ya da uydurma olarak kabul etme özgürlüğüne sahiptik. Onlar bizim yargılarımızı herhangi bir biçimde etkilemek için hiçbir zaman hiçbir çaba göstermediler. Onlar bizim gördüğümüz ya da duyduğumuz herhangi bir şeyi doğru olarak kabul etmeden önce tam anlamıyla ikna olmamızı istiyorlardı. Bu yüzden, ben de bu olayları siz okurların gözleri önüne serip, sizden, anlatılanları kendi uygun gördüğünüz gibi, kabul ya da ret etmenizi isteyeceğim.

Ben bu kitapta Emil adıyla söz edilen Üstat ile karşılaştığımda, bizler iki yıldır Hindistan'da bulunuyor ve her zamanki rutin araştırma çalışmamızı yapıyorduk. Bir gün, kaldığımız kentin bir sokağında yürürken, bir köşede toplanmış bir insan kalabalığı dikkatimi çekti. Oraya yaklaştığımda, ilgi merkezinin, Hindistan'da çok görülen ve "fakir" denilen sokak sihirbazlarından biri olduğunu gördüm. Onun gösterisini izlerken, o sırada yanımda duran bir adam dikkatimi çekti. Kırk yaşlarında görünen bu adamın çevredeki diğer adamlarla aynı toplumsal sınıftan (kast'tan) olmadığı belliydi. O da dönüp bana baktı ve sonra, ne kadar zamandır Hin-

distan'da bulunduğumu sordu. Ben "İki yıldır" dedim. O bu kez, "İngiliz misiniz?" diye sordu. Ben, İngiliz asıllı bir Amerikalı olduğumu söyledim.

O sokakta İngilizce konuşan birini bulduğum için şaşırmıştım ve bu ilgimi çekmişti. Ona, o sırada devam eden sihirbazlık gösterisi için ne düşündüğünü sordum. O, "Ah, bu Hindistan'da çok rastlanılan bir şeydir," diye söz başladı. "Bu adamlara fakir, sihirbaz ve hipnozcu denir. Doğrusu, onlar bu isimlerin ima ettiği her şeydir; ama hepsinin altında, çok az kişinin fark ettiği daha derin bir ruhani anlam vardır. O, kaynaklandığı şeyin gölgesidir sadece. O bir hayli yoruma neden olmuştur, ve onun üzerinde yorum yapanlar onun gerçek anlamına asla erişmemiş görünmektedirler; oysa hepsinin altında kesinlikle bir gerçek vardır."

Bu adamla orada ayrıldık, ancak sonraki dört ay boyunca onu ara sıra gördüm. Araştırma seferimiz bize bir hayli sıkıntı veren bir sorunla karşı karşıya kalmıştı. Endişelerimizin ortasında ben yine Emil'le karşılaştım. O hemen, benim canımı sıkan şeyin ne olduğunu sordu, ve ben daha bir açıklama yapmadan, sorunumuz hakkında konuşmaya başladı.

Bu durum benim merakımı uyandırdı, çünkü gruptan hiçbirimiz bu sorundan kendi küçük çevremiz dışında birilerine söz etmemiştik. Emil'in duruma aşinalığı öyleydi ki, onun tüm meseleyi bildiğini hissettim. O ise, sadece, bu sorunla ilgili belli bir içgörü edindiğini ve yardımcı olmaya çalışacağını açıkladı.

Bir-iki gün içinde mesele halloldu ve sorun ortadan kalktı. Hepimiz bunun nasıl olabildiğini merak ettik, ama zamanımızı işgal eden diğer şeyler yüzünden, çok geçmeden bu olayı unuttuk.

Böylece, ortaya başka sorunlar çıktığında, onları Emil'e anlatmak bende bir alışkanlık haline geldi. Garip ama, öyle görünüyordu ki, sorunlarımızı ona anlatır anlatmaz, bu so-

runlar ortadan kalkıyordu.

Gruptaki arkadaşlarımı da Emil'le tanıştırmış, ama onlara onun hakkında fazla bir şey söylememiştim. Bu arada, o zamana dek, Hindu kültürü ve inançları hakkında Emil tarafından seçilmiş birçok kitap okumuş, ve onun o kitaplarda sözü edilen o üstatlardan biri olduğuna ikna olmuştum. Doğrusu, bu konuda merakım fazlasıyla uyanmıştı ve her geçen günbu olay ilgimi daha derin bir biçimde çekiyordu.

Bir Pazar günü, öğleden sonra Emil'le birlikte kent dışında, kırlık bir yerde yürüyüşe çıktık. Bir süre sonra o, üzerimizde daire çizen bir güvercini işaret ederek, olağan bir şeyden söz eder gibi, kuşun onu aradığını söyledi. Sonra tamamen hareketsiz durdu, ve birkaç saniye içinde güvercin gelip onun bir yana uzattığı koluna kondu. Emil, bana, güvercinin ona Kuzey'deki bir kardeşinden bir mesaj getirdiğini söyledi. Bu, birlikte çalıştığı ve henüz direkt olarak iletişim kurabilecek ustalığa erişmemiş biriydi, bu yüzden bu vasıtayı kullanıyordu. Daha sonra, Üstatlar'ın birbirleriyle düşünce aktarımı yoluyla ya da, onların deyimiyle, elektrikten ya da telsizden çok daha süptil olan bir kuvvetle anında iletişim kurabildiklerini öğrendim.

Ben bu olaya tanık olduktan sonra Emil'e sorular sormaya başladım ve o bu kez de bana, sessizce kuşları çağırabildiğini ve onlar havadayken uçuşlarını yönlendirebildiğini; önlerinden geçerken çiçeklerin ve ağaçların başlarını eğerek onu selamladıklarını; vahşi hayvanların korkusuzca onun yanına geldiklerini gösterdi. Sonra, onun, yemek için parçaladıkları küçük bir hayvan için kavga eden iki çakalı ayırdığına tanık oldum. Emil onlara yaklaştığında çakallar kavgayı bıraktılar ve, benim şaşkın bakışlarım önünde, başlarını onun iki yana açtığı ellerine tam bir itimat ve teslimiyetle koydular, ardından da sessizce avlarını yemeye koyuldular. Emil, hatta, genç vahşi yaratıklardan birini ellerimde tut-

mam için bana verdi. Sonra bana şöyle dedi: "Bak, tanık olduğun bu işleri yapabilen benlik, ölümlü, fani benlik değildir. O daha gerçek, daha derin bir benliktir. Bunları yapan Tanrı'dır, o içimdeki Tanrı'dır, o benim vasıtamla çalışan Herşeye Kâdir Tanrı'dır. Ben tek başıma, fani benliğimle hiçbir şey yapamam. Ancak dışsal benlikten tamamen kurtulup, gerçek benliğin, BEN'İM'in (I AM) iş görmesine, ve yüce Tanrı Sevgisi'nin ortaya çıkmasına izin verdiğimde gördüğün bu şeyleri yapabilirim. Sen Tanrı Sevgisi'nin senin vasıtanla her şeye akmasına izin verdiğinde, hiçbir şey senden korkmaz ve hiçbir şey sana zarar veremez. Biz hayvandan korkmayı bırakıp, Tanrı-Benliği yansıttığımızda, o ortama barış ve uyum hâkim olur."

Bu zaman esnasında ben her gün Emil'den dersler aldım. Bu sırada ilk başta beni çok şaşırtan bir şey oldu. O, geceleri birden odamda belirmeye başladı! Ben yatmadan önce kapımı kilitlemeye özel bir dikkat göstersem bile, o yine de birdenbire karşımda beliriyordu. İlk başta, onun böyle istediği zaman odamda belirmesi beni rahatsız etti, ama çok geçmeden Emil'in benim bu durumu nasılsa anlayışla karşılayacağımı peşinen kabul ettiğini fark ettim. Böylece, giderek onun yöntemlerine alıştım, ve istediği gibi gelip gidebilmesi için her gece kapımı açık bıraktım. Görünüşe göre, gösterdiğim bu güven onu hoşnut etmişti. İşin doğrusu, ben o günlerde onun tüm öğretilerini anlayamıyor ve onları tam olarak kabul edemiyordum; Doğu'da tanık olduğum birçok şeye rağmen, o sırada tam olarak kabul edemiyordum. Bu varlıkların yaşamlarının o çok derin Ruhsal anlamını idrak etmem için yıllar boyunca meditasyon yapmam gerekti.

Gördüğüm kadarıyla, bu Üstatlar işlerini gösterişsiz bir biçimde ve tamamen çocuksu bir sadelikle yapıyorlar. Onlar sevginin gücünün onları koruyacağını biliyor ve -tüm doğa onları sevene ve onlara dostça davranana dek- bu sevgiyi ge-

liştiriyorlar. Bu ülkede her yıl binlerce insan yılanlar ve vahşi hayvanlar tarafından öldürülüyor, ancak bu Üstatlar kendi içlerindeki sevgi gücünü öylesine ortaya çıkarmışlar ki yılanlar ve vahşi hayvanlar onlara hiçbir zarar vermiyorlar. Onlar zaman zaman en vahşi ormanlarda yaşıyor, ve bazen bir köyü vahşi hayvanların saldırısından korumak için bedenlerini uzun bir süre o köyün girişinde bırakıyorlar, ve sonuçta o köye ve onlara hiçbir zarar gelmiyor. Bu Üstatlar, gerektiğinde suyun üzerinde yürüyor, yangının içinden geçiyor, görünmez âlemde yolculuk ediyor, ve ancak doğaüstü güçlere sahip birinin sergileyebileceği mucizeler olarak gördüğümüz birçok şey yapıyorlar.

Nasıralı İsa'nın yaşamı ve öğretisi ile -günlük yaşamlarında örneklendiği gibi- bu Üstatlar'ınki arasında çarpıcı bir benzerlik var. İnsanın günlük ihtiyacını direkt olarak Evrensel Öz'den sağlamasının, ölümü yenmesinin ve İsa'nın dünyadayken gerçekleştirdiği "mucizeleri" gerçekleştirmesinin olanaksız olduğu düşünülür. Oysa Üstatlar tüm bunların onların günlük yaşamı olduğunu kanıtlıyorlar. Onlar yiyecek, giysi ve para da dahil olmak üzere, tüm günlük ihtiyaçlarını direkt olarak Evrensel Öz'den sağlıyorlar. Onlar ölümü o kadar uzun zaman önce yenmişler ki, halen yaşayan birçoğu, nüfus kayıtlarının kesin bir biçimde gösterdiği gibi, beş yüz yaşın üzerinde bulunuyor.

Hindistan'da, bu Üstatlar nispeten daha az sayıda bulunuyorlar; görünüşe göre, diğer tarikatlar onların öğretisinin uzantılarıdır. Onlar, sayılarının sınırlı olduğunun ve ancak az sayıda öğrencinin onlara gelebileceğinin farkındalar. Bununla birlikte, görünmeyen âlemde, onlar sınırsız sayıda insana ulaşabilirler, ve öyle görünüyor ki, bu Üstatlar'ın yaşamlarının daha büyük çalışması, görünmeyen âlemde onların öğretisine açık olan herkese yardımcı olmaktır.

Böylece, Emil'in öğretisi, yıllar sonra bir araştırma gru-

bu olarak Uzakdoğu'daki bazı ülkelere yapacağımız, ve Üstatlar'la üç-buçuk yıl birlikte yaşayıp, yolculuk edip, onların günlük yaşamlarını gözlemleyeceğimiz üçüncü araştırma seferimizde yapacağımız çalışmanın temelini oluşturmuştu.

alemiseyyah.org
thuban

Spalding, bir başka kaynakta yaptığı açıklamada Üstatlar'ın herhangi bir dünyevi örgütünün olmadığını belirtmektedir. Ancak, yine aynı kaynakta, tüm dünyada, binlerce yıldır dünya barışı ve insanlığın aydınlanması yönünde çalışan ve Büyük Beyaz Kardeşlik (burada Beyaz, Işık anlamında kullanılmaktadır) denen, Evrensel bir işleve ve amaca sahip bir varlık grubundan söz etmektedir. (Ç.N.)

Bölüm 2

On-bir kişilik küçük grubumuz, metafiziksel araştırma çalışması yapacağımız üçüncü seferimize başlamak için, Hindistan'ın ırak bir bölgesinde küçük bir köy olan Potal'da bir araya geldi. Emil'e geleceğimizi yazmış, ama ne bu seferin amacını, ne de grubumuzun kaç kişiden oluştuğunu bildirmiştim. Ancak oraya vardığımızda, çok şaşırarak, tüm grubumuz için tam bir hazırlık yapılmış olduğunu ve Emil ile arkadaşlarının tüm plânlarımızı bildiklerini gördük. Evet, Emil bize, biz Güney Hindistan'da bulunurken de olağanüstü bir hizmet vermişti, ama bu tarihten itibaren sunulan hizmeti sözlerle tarif etmek mümkün değildi. Ben tüm bu işin başarısının onurunu Emil'e ve karşılaştığımız o harika varlıklara vermek istiyorum.

Biz, araştırma seferinin başlayacağı Potal'a, 1894 yılının 22 Aralık günü, ikindi vaktinde vardık, ve orada, tüm yaşamımızın en unutulmaz araştırma seferine Noel sabahı başlayacağımızı öğrendik. O sabah Emil'in bize yaptığı konuşmayı asla unutmayacağım. O, hiç İngilizce eğitim almamış ve Uzakdoğu'nun dışına asla çıkmamış olmasına karşın, bu konuşmayı son derece akıcı bir İngilizce ile yaptı:

"Bu Noel sabahı, ki sizin için bu Nasıralı İsa'nın, yani Mesih'in doğduğu gündür, sizler O'nun insanların günahlarını bağışlatmak için gönderildiğini düşünürsünüz. Size göre, O sizinle Tanrı arasındaki Büyük Arabulucu'dur. Böylece,

sizler İsa'ya, sizinle -insanın bilincinden başka nerede bulunduğunu bilmediğim cennet denilen bir yerde oturan, sert ve, zaman zaman, kızgın bir Tanrı olarak görünen- Tanrı'nız arasında bir arabulucu olarak başvurur ve ondan yardım istersiniz. Görünüşe göre, sizler Tanrı'ya ancak, O'nun daha az sert ve daha sevecen Oğlu olan, ve bugün dünyaya gelişinin kutlandığı o büyük varlık aracılığıyla erişebilirsiniz. Bizim içinse bu gün daha çok şey ifade eder. Bizim için bu gün sadece Mesih'in (Christ) bu dünyaya gelişini ifade etmez, bu doğum aynı zamanda her insanın bilincinde Mesih'in doğuşunun simgesidir. Mesih, insanın içindeki Tanrı-prensibidir. Bu Noel (Christmas) Günü, insanlığı maddi esaretten ve sınırlamalardan kurtarmak için gelen Büyük Özgürleştirici'nin doğumunu ifade eder. Bize göre, bu büyük ruh dünyaya gerçek Tanrı'ya, Herşeye Kâdir, Her Yerde Hazır ve Nâzır-Olan ve Herşeyi Bilen'e giden yolu tam olarak göstermek; Tanrı'nın tüm İyilik, tüm Bilgelik, tüm Gerçek, Tümdeki Tüm olduğunu göstermek için gelmişti. Bugün dünyaya gelmiş olan bu Büyük Öğretmen, Tanrı'nın sadece dışımızda değil, içimizde de bulunduğunu, O'nun bizden, yarattıklarından asla ayrı olmadığını ve olamayacağını; O'nun daima âdil ve sevecen bir Tanrı olduğunu; O'nun her şey olduğunu; her şeyi bildiğini ve tüm Gerçek olduğunu tam olarak göstermek üzere gönderilmişti.

* Bu kitap boyunca Hz. İsa'dan sık sık söz edildiğini göreceksiniz. Üstatların -ikinci ciltte açıkladıklarına göre- bunu yapmalarının nedeni, hitap ettikler grubun -Amerikalı olması nedeniyle- İsa'nın öğretisine daha aşina olması ve onu daha iyi anlayabilmesidir. Ayrıca İsa'nın -diğer kimi peygamberler ve üstatlar gibi- bu Üstatlar'ın öğretilerinin özünü oluşturan Mesih Bilinci'ni yaşamı ve öğretileriyle sergilemiş olmasıdır. Daha derin bir anlayışla bakıldığında, Üstatlar'ın dinler ötesi bir öğreti sundukları; onların, Tanrı'nın herkesin içinde bulunduğunu, her insanın Tanrı'nın Çocuğu olduğunu ısrarla vurgulamalarının, Kilise'nin, İsa'nın Tanrı'nın Tek Oğlu olduğu, ve O'nun insanları günahlarından kurtarmak için geldiği yönündeki doktrinine ters düştüğü görülecektir. Nitekim, bu dizi Amerika'da yayınlandığında, birçok Hristiyan tarikatı ona karşı cephe almıştır. Bu konuda herhang bir yanlış anlama ya da saptırma olmaması için bu açıklamayı yapmayı uygun gördük. (Akaşa Yayınları)

Bizler, bu Büyük Öğretmen'in bize, dünyadaki yaşamın daha tam bir anlayışına sahip olabilmemiz, tüm fani sınırlamaların insan-ürünü olduğunu ve başka bir şekilde yorumlanmamaları gerektiğini anlayabilmemiz için geldiğini biliyor, ve sizlerin de bunu göreceğinizi umuyoruz. Bizler, İsa'nın, içinde bulunan ve O'nun vasıtasıyla kudretli işlerini yaptığı Mesih'in, tüm insanlığın içinde yaşayan aynı Mesih olduğunu; ve kendisinin sunduğu öğretinin gerçeğini uygulayarak, O'nun yaptığı tüm işleri ve daha da büyüklerini yapabileceğimizi göstermek için geldiğini biliyoruz. Bizler, bu Üstadın, Tanrı'nın her şeyin tek Nedeni olduğunu, O'nun Her Şey olduğunu daha tam bir biçimde göstermek için geldiğine inanıyoruz.

İsa'nın ilk eğitimini bizim aramızda aldığını duymuş olabilirsiniz. Belki bu doğru olabilir. Ama, bırakın, bu olduğu gibi kalsın. O'nun eğitimini bizim aramızda almış, ya da Tanrı'dan, yani her şeyi var eden o tek kaynaktan direkt bir vahiy olarak almış olması ne fark eder? Bir insan Tanrı-zihnindeki bir fikre ulaşıp, onu sözle ifade ederek yaydığında, bir başka insan ya da tüm insanlar Evrensel Zihin'de o düşünceye tekrar ulaşamazlar mı? Elbette ulaşabilirler. O insan o fikre ulaşıp, onu yaydığından, o artık sadece ona ait olmaz. Eğer o insan o fikri kendine ayırıp, kendi içinde tutmuş olsa, onun yeni fikirleri alabileceği yeri kalmaz. Daha fazlasını alabilmek için her zaman aldığımız şeyi vermemiz, yaymamız gerekir. Eğer aldığımız şeyi vermez, alıkoyarsak, o durgunlaşır. Bunu bir su değirmeninin durumuna benzetebiliriz: Diyelim ki, bu değirmen birden, kendi iradesiyle, kullandığı suyu tutmaya başlar. Ve çok geçmeden, o durgun suyun içinde boğulur. Ancak suyun serbestçe akmasına izin verildiğinde, o su enerji yaratarak o değirmen için bir değer ifade eder. Aynı şey insan için de geçerlidir. İnsan Tanrı'nın fikirlerine ulaştığında, o fikirlerden yararlanabilmek için on-

ları aktarması gerekir. O herkesin aynı şeyi yapmasına, kendi geliştiği gibi, onların da gelişmelerine izin vermelidir.

Ben bu Büyük Öğretmen'in öğrettiği şeyin O'na Tanrı' dan direkt bir vahiy olarak geldiği kanısındayım, ve hiç kuşkusuz, bu vahiy diğer büyük öğretmenlerimize de gelmiştir. Her şey Tanrı'dan değil mi, ve bir insanın yapabildiği bir şeyi tüm insanlar yapamazlar mı? Bizler sizlerin de, Tanrı'nın Kendisi'ni, bu büyük öğretmenlere ifşa ettiği gibi, tüm insanlara da ifşa etmeye istekli ve hazır olduğunu idrak edeceğinize inanıyoruz. Bunun için gerekli olan tek şey, içimizdeki Tanrı'nın ortaya çıkmasına izin vermeyi istemektir. Bizler, tüm içtenliğimizle, herkesin eşit yaratıldığına, tüm insanların bir olduğuna, İsa'nın yaptığı kudretli işlerin herkes tarafından yapılabileceğine ve yapılacağına inanıyoruz. Bu işlerde gizemli hiçbir şeyin bulunmadığını göreceksiniz. Gizem, sadece, insanın onlarla ilgili fani kavramındadır.

Bakın, sizlerin bize az ya da çok kuşkulu kafalarla geldiğinizin farkındayız. Ancak, bizimle birlikte yaşayıp bizi gerçekte olduğumuz gibi tanıyacağınıza güveniyoruz. Bizim işlerimizi ve elde edilen sonuçları gördükten sonra, o zaman bunları dilediğiniz gibi kabul ya da ret edebilirsiniz."

Bölüm 3

Ertesi gün, doksan mil uzaklıkta bulunan daha küçük bir köye, Asmah'a gitmek üzere, kaldığımız köyden ayrıldık. Emil, kendisinden daha genç iki adamı bize eşlik etmekle görevlendirmişti. Hindu tipinin ince, dimdik örnekleri olan bu iki adam tüm araştırma seferinden sorumlu olacaklardı. Ve sonuçta, onların görevlerini kusursuz bir kolaylık ve ağır başlılıkla yerine getirmeleri, yaşadığımız tüm o deneyim, tüm eski deneyimlerimizi aştı. Tanımlama kolaylığı için, ben bu iki adama Jast ve Neprow adını vereceğim. Emil, bizi o sabah ayrıldığımız köyde karşılayıp mükemmel bir biçimde ağırlamıştı. O, diğerlerine kıyasla, çok daha uzun yılların deneyimine sahipti. Bundan böyle, Jast, araştırma seferinin başkanlığını yapacak, Neprow ise onun yardımcısı olarak, tüm emirlerin yerine getirilmesini sağlayacaktı.

Emil, ayrılırken bizi şu sözlerle uğurlamıştı: "Sizler, size eşlik edecek bu iki adamla, Jast ve Neprow'la birlikte araştırma seferinize çıkmak üzeresiniz. Doksan mil uzaklıktaki bir sonraki önemli durağınıza varmanız yaklaşık beş gün alacak. Ben bir süre burada kalacağım, çünkü benim bu mesafeyi katetmek için bu kadar zaman harcamam gerekmiyor, ama sizi karşılamak üzere orada olacağım. Sizden, gözlemde bulunması ve olacakları doğrulaması için grubunuzdan bir kişiyi burada bırakmanızı rica ediyorum. Bu şekilde zaman kazanılmış olacak ve bu arkadaşınız da en fazla on

gün içinde araştırma seferine katılabilecek. Biz ondan sadece izleyip gördüklerini bildirmesini istiyoruz."

Böylece, araştırma seferinden sorumlu olan Jast ve Neprow'la birlikte yola çıktık. Hemen şu kadarını söylemek istiyorum ki, onların yaptıklarından daha becerikli düzenlemeler, daha pratik bir organizasyon hayal edilemezdi. Her ayrıntı neredeyse bir müzik ritmi, kesinliği ve kusursuzluğuyla yerine getiriliyordu. Bu uyum üç-buçuk yıl süren tüm araştırma seferi boyunca sürdürüldü.

Burada Jast ve Neprow ile ilgili izlenimlerimi aktarmak istiyorum. Jast, nazik, işinin ehli, hiç bağırıp çağırmayan, ince, uzun boylu ve güçlü bir Hindu idi. Emirlerini hep aynı ses tonuyla veriyor ve bu emirler bizi hayrete düşüren bir doğruluk ve çabuklukla yerine getiriliyordu. En başından itibaren onda, aramızda epey yoruma neden olan bir karakter güzelliği gördük. Yine harikulade bir karaktere sahip olan Neprow ise her zaman soğukkanlı, kendine hâkim, ve olağanüstü bir verimlilikle burada, orada ve her yerde idi. O hep, sessiz bir hareket doğruluğunun, olağanüstü bir düşünme ve gerçekleştirme gücünün eşlik ettiği sakin bir kişilik sergiliyordu. Bu o kadar belirgin bir özellikti ki araştırma grubumuzun her üyesi bu konuda yorum yapmıştı. Grup Şefimiz, "Bu adamlar olağanüstü. Böyle düşünüp yapabilen insanlar bulmak insana büyük bir gönül rahatlığı veriyor," demişti.

Gideceğimiz köye, yolculuğun beşinci gününde, akşamüzeri saat dörtte vardık ve orada bizi, aynen söylediği gibi, Emil karşıladı. Yaşadığımız şaşkınlığı hayal edebilir misiniz, bilmiyorum. Biz mevcut tek yolu kullanarak ve, özel ulaklar hariç, en hızlı şekilde yol alarak gelmiştik. Özel ulaklar, haberleri birbirlerine aktararak, gece gündüz hiç durmadan yol alırlardı. Burada ise oldukça yaşlı olduğunu düşündüğümüz, ve doksan millik bir yolu asla bizden daha kısa sürede kate-

demeyeceğini varsaydığımız bir adam vardı -ama, o karşımızda duruyordu!

Kuşkusuz, hepimiz aynı anda sorular sormaya başladık ve Emil'in yanıtını duymak için heyecanla bekledik. O şu sözlerle karşılık verdi: "Evet, sizler o köyden ayrılırken, sizi karşılamak üzere burada olacağımı söyledim, ve işte buradayım. Bakın, yanıt olarak, hepinizin dikkatini daha tam bir biçimde şu olguya çekmek istiyorum: İnsan kendi doğru hâkimiyet alanı içinde sınırsızdır; o hiçbir zaman ve mekân sınırı tanımaz. İnsan, kendini bildiğinde, doksan mili katetmek için beş gün boyunca yorucu bir yolculuk yapmak zorunda kalmaz. İnsan, kendi doğru konumunda, ne kadar büyük olursa olsun, her mesafeyi bir anda aşabilir. Ben, az önce, sizin beş gün önce ayrıldığınız o köydeydim. Ve sizin bedenim olarak gördüğünüz şey hâlâ orada yatıyor. O köyde bıraktığınız arkadaşınızla görüştüğünüzde, o size benim birkaç dakika öncesine dek kendisiyle konuştuğumu ve ona saat dörtte sizi burada karşılayacağımı bildirdiğimi söyleyecektir. Sizin bedenim olarak gördüğünüz şey hâlâ oradadır, ve arkadaşınız şu anda o hareketsiz bedeni görmektedir. Bunu sadece, sizlere, bizim bedenlerimizi bırakıp, sizi belirlenen bir zamanda, belirlenen bir yerde karşılayabileceğimizi göstermek için yaptım. Sizlere eşlik eden iki arkadaşım da bu yolculuğu benim gibi yapabilirlerdi. Bu şekilde sizler, bizim sizinle aynı kaynaktan gelen sıradan insanlar olduğumuzu; bunda hiçbir gizem olmadığını, bizim sadece Herşeye Kâdir Olan'ın verdiği güçleri sizden daha tam bir biçimde geliştirmiş olduğumuzu daha kolayca idrak edeceksiniz. Şimdi, bedenim bu akşama dek orada kalacak, sonra onu buraya getireceğim, ve sonra arkadaşınız da yola çıkıp belirlenen zamanda buraya gelecek. Sizler, bu akşam dinlendikten sonra, yarın bir gün uzaklıktaki bir köye gidebilir, orada bir gece kalabilir, sonra buraya dönüp arkadaşınızı karşılayabilirsiniz; o zaman o si-

ze tanık olduğu şeyi anlatacaktır. Bu akşam konuk evinde toplanacağız. Şimdilik, hoşçakalın." Ve Emil yine, gözlerimizin önünde bir anda gözden kayboldu.

O akşam, tüm grup konuk evinde toplandıktan sonra, Emil, kapıyı bile açıp girmeden, bir anda karşımızda belirdi. Ve bizleri selamladıktan sonra şöyle dedi:

"Bakın, sizler benim bu odada, size göre, sihirli bir biçimde belirdiğimi gördünüz. Ancak, size bunda hiçbir sihir olmadığını söyleyeceğim. Şimdi bununla ilgili olarak, size bakıp görebileceğiniz basit bir deney sunacağım. Sizler bunu görebilir, görünce de inanabilirsiniz. Lütfen çevremde toplanın ki bu deneyi görebilesiniz. Burada, aranızdan birinin az önce çeşmeden doldurduğu bir bardak su var. Şimdi suyun ortasında minik bir buz parçacığının oluşmakta olduğunu görüyorsunuz. Şimdi de onun kendisine, parça parça, giderek daha fazla buz topladığını ve en sonunda bardaktaki tüm suyun donduğunu görüyorsunuz. Ne olmuştur? Olan şudur: Ben, buzlar oluşana dek, suyun merkezî atomlarını Evrensel'de tuttum; ya da bir başka deyişle, onlar buz haline gelene, ve onların çevresindeki diğer parçacıklar da oluşup tüm su buz olana dek, onların titreşimlerini düşürdüm. Siz bunu bir bardak suya, bir küvet suya, bir göle, denize, dünyanın tüm su kütlesine uygulayabilirsiniz. Ne olacaktır? Hepsi donacaktır, öyle değil mi? Ne amaçla? Hiçbir amaçla. Siz bunu hangi yetki ve güçle yapabildiğimi sorabilirsiniz. Ben de, mükemmel bir yasayı kullanarak derim. Ama, bu durumda, hangi amaçla? Hiçbir şey, burada hiçbir hayır elde edilmemiştir ya da edilemez. Eğer ben bunu sonuna kadar götürmeye kararlı bir biçimde bu işe devam etseydim, ne olurdu? Ben nasıl bir tepkiyle karşılaşırdım? Ben yasayı biliyorum ve benim ifade ettiğim şey, onu ifade ettiğim kadar doğru bir biçimde bana geri döner. Bu yüzden, ben sadece hayırlı-olanı ifade ederim, ve hayırlı-olan bana sadece hayır

olarak geri döner. Siz bunu kolayca görebilirsiniz; eğer bu suları dondurmayı ısrarla sürdürseydim, ben sonuca ulaşmadan çok önce soğuk bana tepki gösterirdi ve ben bu arzumla ektiğimi biçerek, soğuktan donardım. Oysa, eğer ben hayırlı-olanı ifade edersem, bu hayrın da hasadını sonsuza dek biçerim.

Benim bu gece bu salonda böyle belirmem de bu şekilde açıklanabilir. Ben, o köydeki o odada, titreşimlerini yükselterek bedenimi Evrensel'de tuttum ve onu Evrensele -ya da tüm maddenin mevcut olduğu Evrensele- geri döndürdüm. Sonra, BEN'İM ile, Mesih Bilincim ile, titreşimleri düşüp, bu odada şekillenene dek bedenimi zihnimde tuttum, ve siz bu bedeni görüyorsunuz. Burada herhangi bir gizem var mı? Ben burada, bana Baba'nın Sevgili Oğlu vasıtasıyla verdiği gücü, ya da yasayı kullanmıyor muyum? Bu Oğul siz, ben ve tüm insanlık değil mi? Gizem nerede yatıyor? Hiçbir yerde, çünkü hiçbir gizem yoktur.

Hardal tohumu tarafından temsil edilen imanı düşünün.* O bize, Evrensel'den -hepimizin içinde çoktan doğmuş olan- içimizdeki Mesih vasıtasıyla gelir. O içimize, küçücük bir nokta olarak, içimizdeki Mesih ya da süper-bilinçli zihin kanalıyla girer. Sonra, o içimizdeki dağa ya da en yükseğe, başın en tepesine taşınmalıdır. O, orada tutulur. Sonra bizim Kutsal Ruhun aşağı inmesine izin vermemiz gerekir. Şimdi uyarıcı öğüt gelir: "Sen Tanrı'nı tüm kalbinle, tüm ruhunla, tüm gücünle ve tüm aklınla seveceksin." Düşünün! Anlamını anladınız mı? Kalp, Ruh, Güç, Akıl. Bu noktada her şeyi eylem halindeki Tanrı'ya, yani Kutsal Ruha (Holy Spirit), Bütün-Ben-Ruhuna (Whole-I-Spirit) döndürmekten başka yapacak bir şey var mıdır? Bu Kutsal Ruh, birçok şekilde -bazen kapıyı çalıp, kabul edilmek isteyen minik var-

* Burada, Hz. İsa'nın, "Eğer hardal tohumu kadar imanınız olsa, bir dağa, 'Kalk yerinden ve denize dökül,' dediğinizde o bunu yapacaktır," sözü imâ edilmektedir. (Ç.N.)

lıklar olarak- gelir. Bizim bu Kutsal Ruhu kabul edip, O'nun içeri girip o küçücük ışık noktasıyla ya da biliş tohumuyla birleşip, onun çevresinde dönmesine ve -tıpkı buz parçacıklarının merkezî parçacığa yapışması gibi- ona yapışmasına izin vermemiz gerekir. Ve o -tıpkı o buz gibi- parça parça, halka halka büyüyecek, çoğalacak ve -siz zorluklar dağına, 'Yerinden kalk ve denize dökül' diyebilene ve bunu yaptırabilene dek- o biliş tohumunu ifade edecektir. Siz buna ister dördüncü boyut deyin, ister başka bir isim verin; biz ona içimizdeki Mesih vasıtasıyla Kendini ifade eden Tanrı deriz.

Mesih bu şekilde doğmuştu. Büyük Ana, Meryem, ideali algıladı; ideal zihinde tutuldu, sonra onun (Meryem'in) ruhunun toprağında döllendi, orada bir süre tutuldu, sonra o kusursuz Mesih Çocuk olarak dünyaya geldi. O, bakılıp beslendi ve korundu. O'na en iyi şekilde annelik yapıldı; çocuklukta n erkekliğe geçene dek gözetildi ve aziz tutuldu. Mesih hepimize böyle gelir. O önce ruhumuzun toprağına -Tanrı'nın bulunduğu merkezî bölüme- bir ideal olarak ekilir, zihinde mükemmel ideal olarak tutulur, sonra mükemmel Çocuk, yani Mesih Bilinci olarak dünyaya getirilir.

Bakın, az önce burada yapılanı görmüş olan sizler kendi gözlerinizden kuşku duyuyorsunuz. Sizleri suçlamıyorum. Bazılarınız, sizi hipnotize ettiğimi düşünüyorsunuz, bunu zihninizden okuyorum. Kardeşlerim, aranızda, bu gece sergilendiğini gördüğü Tanrı-vergisi yetenekleri kullanma gücüne sahip olmadığını düşünenler var mı? Sizler, bir an için, benim sizin düşüncenize ya da görüşünüze hükmettiğimi düşündünüz mü? Sizler hepinize -çünkü olanları hepiniz gördünüz- hipnotik bir büyü yapmış olabileceğimi mi düşünüyorsunuz? Peki, kendi kutsal kitabınızda İsa'nın kapıları kapalı bir odaya girdiği yazılı değil midir? O, tıpkı benim yaptığım gibi, o odada belirmiştir. Sizler bir an için bile olsa, o Büyük Üstadın insanları herhangi bir biçimde hipnotize etmeye ih-

tiyaç duyduğunu düşünebilir misiniz? Bakın, O da, bu gece benim yaptığım gibi, kendi Tanrı-vergisi gücünü kullanmıştır. Size şu kadarını söyleyeyim ki, ben her birinizin yapabileceği bir şeyden başka bir şey yapmadım. Sadece siz değil, bu dünyaya ya da başka dünyalara doğmuş olan her çocuk bu gece vuku bulduğunu gördüğünüz şeyi yapacak aynı güce sahiptir. Bunu berrak bir biçimde zihninize yerleştirmek istiyorum. Ayrıca şunu da söylemeliyim ki sizler özgür iradedeli bireylersiniz, robotlar değilsiniz. İsa'nın kimseyi hipnotize etmeye ihtiyacı yoktu ve bizim de kimseyi hipnotize etmeye ihtiyacımız yoktur. Dürüstlüğümüz konusunda tamamen tatmin olana dek, bizden istediğiniz gibi kuşkulanın. Ancak, şimdilik hipnotizma fikrini kafanızdan uzaklaştırın, ya da en azından, bu işe daha derinlemesine girene dek bir kenara bırakın. Sizden tek istediğimiz açık fikirli olmayı sürdürmenizdir."

Bölüm 4

Yolculuğumuzun bir sonraki aşaması bir yan (tali) gezi şeklinde olacağından, ertesi sabah araç gerecimizin ana bölümünü o köyde bırakıp, yirmi mil uzaklıktaki küçük bir köye doğru yola çıktık. Bize bu yolculukta sadece Jast eşlik ediyordu. Köye giden patika yol pek iyi değildi, ve o bölgeye özgü sık ağaçlı ormanlardan geçtiğinden, zaman zaman yol almak çok güçleşiyordu. O gün, sadece öğlen yemeği için kısa bir mola verip sürekli yol aldığımızdan, o köye akşam güneş batmadan hemen önce, aç ve yorgun bir halde vardık. Bu topraklar genelde engebeli, inişli çıkışlı idi ve patika yol da pek kullanılmamış görünüyordu. Zaman zaman, karşımıza çıkan sık çalılıkların arasından kendimize yol açmak zorunda kalıyorduk. Garip olan şuydu ki, böyle her gecikmede Jast sabırsızlanır görünüyordu. Daha önce hep çok sakin ve güvenli biri gibi göründüğünden, onun bu hali bizi şaşırtmıştı. Bu, birlikte olduğumuz üç-buçuk yıl içinde, onun soğukkanlılığını koruyamadığını gördüğümüz ilk ve tek zamandı. Ancak, daha sonra tanık olduğumuz bir durum onun bu huzursuzluğuna hak vermemize neden oldu...

Güneş batmadan yarım saat önce o köye vardık. Orada yaklaşık iki yüz kişi yaşıyordu. Jast'ın bizimle birlikte olduğu duyulunca, genç yaşlı her köylü, hatta köyün hayvanları bile bizi karşılamaya geldi. Biz de onların merakını az çok uyandırmıştık, ancak esas ilgi odağının Jast olduğu hemen

fark ediliyordu, o herkes tarafından çok büyük bir saygıyla selamlanıyordu. Birkaç dakika sonra, Jast köylülere bir şey söyledi ve birkaç kişi dışında herkes günlük işine geri döndü. Jast bize dönüp, kamp gece için hazırlanırken bizim onunla gitmek isteyip istemeyeceğimizi sordu. Grubumuzdan beş kişi o günkü yolculuktan sonra yorgun düştüklerini ve dinlenmek istediklerini söylediler. Geriye kalan bizler, Jast'ı ve bir avuç köylüyü izledik. Hep birlikte, köyü kuşatan açıklığın uzak tarafına doğru ilerledik. O açıklığı geçtikten sonra, sık bir ormanın içine girip kısa bir mesafe yürüdük. Sonra, az ileride, yerde ölü gibi yatan bir adam gördük. İlk bakışta onun ölmüş olduğunu sanmıştık. Ancak tekrar bakınca, onun yatışının ölümden çok dingin bir uykuyu çağrıştırdığını hissettik.

Sonra, biraz daha dikkatle bakınca, şaşkınlıktan olduğumuz yerde adeta donakaldık: Yerde yatan o beden Jast'ın ta kendisiydi! Sonra, Jast bizim şaşkın bakışlarımızın önünde ona doğru yürürken, bu beden birden canlandı ve ayağa kalktı. O beden ve Jast bir an yüz yüze durdular; evet yanılmıyorduk, o Jast idi! Hepimiz onun o olduğunu görmüştük! Sonra, birden, tanıdığımız Jast gözden kayboldu, ve şimdi karşımızda tek bir beden duruyordu! Kuşkusuz, tüm bunlar bunu anlatmak için gereken zamandan çok daha kısa bir sürede gerçekleşmişti, ve bu mucize karşısında hepimiz adeta donup kalmıştık. Sonra, duyduğumuz ayak sesleriyle kendimize geldik; dönüp baktığımızda, kamp yerinde bıraktığımız beş arkadaşımızın bize doğru koşarak geldiklerini gördük. Oysa onları kimse çağırmamıştı. Daha sonra, onlara neden geldiklerini sorduğumuzda, şöyle yanıtladılar: "Bilmiyoruz. Bildiğimiz tek şey, birden ayağa fırlayıp sizin gittiğiniz yöne doğru koşmaya başladığımızdı. Bunu neden yaptığımızı gerçekten bilmiyoruz. Hiçbirimiz sizden bir işaret aldığımızı hatırlamıyoruz. Ne yaptığımızı hiç bilmeden, kendimizi sizin

gittiğiniz yöne doğru koşarken bulduk, o kadar."

O sırada, aramızdan biri şöyle dedi: "Gözlerim o kadar geniş bir biçimde açıldı ki şimdi adeta ölüm dünyasının çok ötesini görebiliyorum; ancak, gözlerimizin önüne serilen mucizeler kavrayabileceğimin çok ötesinde." Bir başkası ise şöyle dedi: "Tüm insanlığın ölümü yendiğini görüyorum. Ve şimdi şu sözler ne kadar güçlü bir biçimde geliyor: 'Son düşman, Ölüm, yenilecektir!' Bu mucize, bu sözlerin gerçekleşmesi değil midir? Bu devasa fakat basit anlayışla karşılaştırıldığında bizim aklımız ne kadar cüce kalıyor, oysa kendimizi akıl devleri olarak görmeye cüret ediyorduk. Bak şu işe, bizler sadece bebeklermişiz! Şimdi, 'Yeniden doğmak zorunda kalacaksınız,' sözünün anlamını kavramaya başlıyorum. Bu ne kadar doğru bir sözmüş!"

Tanık olduğumuz o durum karşısında duyduğumuz büyük şaşkınlığı hayal etmeyi siz okurlara bırakıyorum. Karşımızda, her gün birlikte olduğumuz, bize her gün hizmet eden, bedenini bu köyün insanlarını korumak için buraya bırakıp, gidip çok verimli bir biçimde hizmet edebilen bir adam vardı. Bu durumda şu sözü hatırlamamak mümkün müydü: "Aranızdaki en büyük varlık, hizmetkâr olacak ve hizmet edecektir." Sanırım, o andan itibaren, hiç istisnasız hepimiz ölüm korkumuzdan tümüyle kurtulduk.

Sonra öğrendiğimize göre, bu insanlar, yağmacı eşkiyalarla ve vahşi hayvanlarla dolu bu ormanlarda bir köyün girişine bedenlerini bırakmaya alışıktılar; böylece o köy, uygar bir ülkedeymiş gibi, insanların ve hayvanların saldırılarından korunmuş oluyordu.

Jast'ın bedeninin onu bulduğumuz yerde epey bir zamandır yattığı çok belliydi. Saçları uzamış ve fırça gibi olmuştu, ve saçların arasına o bölgeye özgü küçük kuşlar yuva yapmışlardı. Bu kuşlar yuvalarını yapmış, yavrularını büyütmüş, büyüyen yavrular uçup gitmişlerdi; bu da o bedenin

ne kadar uzun bir zamandır öylece hareketsiz yattığını gösteriyordu. Bu kuşlar çok ürkektirler ve en küçük bir rahatsızlıkta bile yuvalarını terk ederler. Bu da, bu küçük kuşların büyük sevgi ve güvenini gösteriyordu.

Bu olayın bizde yarattığı heyecan o kadar büyüktü ki, o gece kampta, Jast dışında, hiçbirimiz uyuyamadık. Jast ise bir çocuk gibi mışıl mışıl uyudu. Zaman zaman aramızdan biri kalkıp, Jast'ın uyuduğu yere doğru bakıyor, sonra adeta gözlerine inanamaz bir halde tekrar yatıyordu. Aramızda, rüya görmediğinden emin olmak için kendisini çimdiklememizi isteyenler bile oldu.

Bölüm 5

Ertesi sabah güneş doğarken uyandık, hemen kalkıp hazırlandık, ve araç gerecimizi bıraktığımız köye gitmek üzere yola çıktık. Aynı yollardan geçerek, karanlık çökmeden hemen önce köye vardık. Büyük bir banyan* ağacının altında kamp kurup, geceyi orada geçirdik. Ertesi sabah Emil geldi, onu karşımızda görünce hepimiz ona peşpeşe sorular sormaya başladık. O, tüm sorularımızı şöyle bir konuşmayla yanıtladı:

"Sorularınız beni şaşırtmadı, ve şimdi yanıtlayabileceklerimi memnuniyetle yanıtlayacağım; diğer yanıtları ise bizim işimize daha derinlemesine gireceğiniz bir zamana bırakacağım. Sizlere, inancımızın altında yatan büyük bir prensibi sizin anlayacağınız bir dille aktarmaya çalışacağım.

Hepimiz Gerçeği biliyoruz ve o doğru bir biçimde yorumlanmıştır. Her şey tek ve aynı kaynaktan gelir. Hepimiz evrensel zihin özü ile, Tanrı ile biriz. Aslında, hepimiz büyük bir aileyiz. Toplumsal sınıfı ya da dinî inancı her ne olursa olsun, her çocuk, doğan herkes bu büyük ailenin bir üyesidir.

Sizler, bizim ölümün kaçınılabilir bir şey olduğuna inanıp inanmadığımızı soruyorsunuz. Size Sidha'nın sözleriyle yanıt vereyim: İnsan bedeni, daha genç ve daha az gelişmiş kardeşlerimiz diye nitelendirdiğimiz bitkilerin ve hayvanların bedenleri gibi, tek bir hücreden gelişir. Bu tek hücre, be-

*banyan: Hindistan'da yetişen bir tür büyük meyve ağacı. (Ç.N.)

denin minicik mikroskobik bir birimidir. Birçok kez tekrarlanan bir gelişme ve bölünme süreciyle, bu hücre-biriminin minicik çekirdeği sonunda, milyonlarca hücreden oluşan tam bir insan bedenine dönüşür. Bu beden hücreleri farklı işlevlerde uzmanlaşırlar ama, esasen, kaynaklandıkları o tek hücrenin özelliklerini barındırırlar. Bu tek hücre, canlı yaşamın meşale-taşıyıcısı olarak görülebilir. O, yaşamın bu dünyada ilk ortaya çıktığı zamandan beri, Tanrı'nın gizli ateşini, yani tüm canlıların hayatiyetini kesintisiz bir biçimde kuşaktan kuşağa geçirir. Bu tek hücre sınırsız gençlik özelliğine sahiptir. Bu, beden denen grup hücreleri için de geçerlidir. Grup hücreleri, birçok kez tekrarlanan o tek hücreden kaynaklanır, ve onun bireysel özelliklerini barındırırlar. Bu özelliklerden biri de gizli yaşam ateşi, ya da Ebedi Gençlik' tir. Grup hücreleri ya da beden, sadece bildiğiniz kısa yaşam süresince o tek hücrenin koruyucusu olarak işlev yapar.

En kadim öğretmenlerimiz, bitki ve hayvandaki temel yaşam birliği tepkilerinin gerçeğini sezgisel olarak algılamışlardır. Bizler, bu kadim öğretmenlerin böyle dev bir banyan ağacının altında öğrencilerine şunları söylediklerini hayal edebiliriz: Şu dev ağaca bakın. Bu ağaç kardeşte ve bizlerde sürüp giden yaşamsal süreç temelde aynıdır. Bu çok yaşlı banyan'ın dallarındaki yapraklara ve tomurcuklara bir bakın, onlar ne kadar genç; onlar bu dev ağaca yaşam vermiş olan o tohum kadar gençler. Bitkinin ve insanın yaşam tepkileri birbirine benzediğinden, insan bitkinin deneyiminden yararlanabilir. Tıpkı yaşlı banyan'ın yapraklarının ve dalların ucundaki tomurcukların ağacın kaynaklandığı tohum kadar genç olması gibi, insanın bedenini oluşturan grup hücrelerinin de yavaş yavaş canlılığını yitirip ölmeleri gerekmez; onlar da o tek hücre gibi hep genç kalabilirler. Gerçekten de, bedeninizin, kaynaklandığı o canlı tohum kadar genç ve canlı kalmaması için hiçbir neden yoktur. Daima büyüyüp yayı-

lan, ve ebedi yaşamın bir simgesi olan banyan ağacı bir kazaya uğramadıkça ölmez. Görünüşe göre, banyan ağacının içinde, onun hücrelerinin yaşamsal enerjisine zarar verecek -ve doğal bir yasadan kaynaklanan- bir bozulma ya da yaşlanma işlemi vuku bulmaz. Aynı şey tanrısal insan formu için de geçerlidir.

İnsan için de -bedenin kazaya uğraması dışında- ölüm ya da bozulma ile ilgili bir doğal yasa yoktur. İnsanın bedeninde ya da grup hücrelerinde kaçınılmaz bir yaşlanma işlemi, bireyi yavaş yavaş felce uğratabilecek hiçbir şey yoktur. O halde, ölüm sakınılabilecek bir kazadır. Hastalık, her şeyden önce, bedende -zihinle yansıtılan- tatlı, sevinçli ruh huzurunun -yani, Santi'nin- yokluğudur. İnsanlığın ortak bir deneyimi olan, yaşlanmaya bağlı bozulma, insanın nedenle ilgili, zihnin ve bedenin belli hastalık durumlarıyla ilgili cehaletini örten bir ifadedir. Kazalar bile doğru zihinsel tutumla önlenebilir. Sidha şöyle der: 'Beden sağlığı öylesine korunabilir ki, o veba ve grip gibi bulaşıcı hastalıklara bile doğal olarak ve kolayca direnebilir.' Evet, Sidha, mikropları yutabilir ve hiçbir hastalığa yakalanmayabilir.

Gençlik, tanrısal insan formuna ekilen Tanrı'nın sevgi tohumudur. Gerçekten de, gençlik insanın içindeki tanrısallıktır; gençlik Ruhsal yaşamdır, güzel yaşamdır. O yaşayan ve seven tek yaşamdır; o ebedi bir yaşamdır. Yaşlanma ise Ruhsal-değildir, fanidir, güzel ve gerçek değildir. Korku düşünceleri, acı düşünceleri ve üzüntü düşünceleri yaşlanma denen olumsuzluğu yaratır. Sevinçli düşünceler, sevgi düşünceleri ve ideal düşünceler gençlik denen güzelliği yaratır. Yaşlılık, içinde gerçek mücevherin, gençlik mücevherinin yattığı bir kabuktan başka bir şey değildir.

Bu konuda ne yapabilirsiniz? Her şeyden önce, çocukluk bilincini kazanmaya çalışın. İçinizdeki Tanrısal Çocuğu hayal edin. Uykuya dalmadan önce kendi bilincinize şunu ha-

tırlatın: 'Şimdi, içimde daima genç, daima güzel olan Ruhsal bir mutluluk-bedeni bulunduğunu idrak ediyorum. Ben şimdi, bu gece, kusursuz güzellikte bir Ruhsal zihne, yüze, bedene, Tanrısal Çocuğun bedenine sahibim.' Uykuya dalarken bu onaylamayı tekrarlayın ve onun üzerinde sessizce meditasyon yapın. Sabah uyandığınızda, kendi kendinize yüksek sesle, 'Sevgili (kendi isminiz), içinde tanrısal bir simyacı var,' diye hatırlatın. Bu onaylamaların ruhsal gücüyle, siz uyurken bir değişim-dönüşüm ve içten doğru bir açılma meydana gelir; ve Ruh bu ruhsal bedeni, bu ruhsal tapınağı tamamen doldurur. İçinizdeki simyacı, ölü ve yıpranmış hücrelerin dağılıp gitmesini ve kalıcı bir sağlığa ve güzelliğe sahip bir cildin ortaya çıkmasını sağlar. Ebedi gençlik, gösteri halindeki tanrısal Sevgi'dir. Beden tapınağımın içindeki tanrısal simyacı sürekli yeni ve güzel hücreler yaratmaktadır. Gençlik ruhu benim tapınağımın, bu tanrısal insan formunun içindedir, ve her şey yolundadır. Om Santi! Santi! Santi! (Huzur! Huzur! Huzur!)

Bir çocuk gibi tatlı bir biçimde gülümsemeyi öğrenin. Ruhtan gelen bir gülümseme ruhsal gevşeme yaratır. Gerçek bir gülümseme gerçek bir güzelliktir. O, 'İçinizdeki Ölümsüz Hükümdarın' sanat eseridir. Şöyle onaylamak iyidir: 'Ben tüm dünya için hayırlı bir düşünce düşünürüm. Dilerim, tüm dünya mutlu ve kutsanmış olsun.' Günlük işlere girişmeden önce şöyle bir onaylamada bulunun: 'Benim içimde mükemmel bir form var; o Tanrısal formdur. Ben şimdi, olmayı arzu ettiğim her şeyim! Her gün, onu gerçekten tezahür ettirene dek, güzel varlığımı gözümde canlandırıyorum! Ben bir Tanrısal Çocuğum, benim tüm ihtiyaçlarım şimdi ve ebediyen karşılanıyor!'

Kendinizi heyecanlandırmayı ve neşelendirmeyi öğrenin. 'Sonsuz Sevgi, mükemmel yaşamıyla zihnimi dolduruyor ve bedenimi heyecanlandırıyor,' diye onaylayın. Kendi-

nizle ilgili her şeyi parlak ve güzel kılın. Bir mizah duygusu geliştirin. Güneş ışığının tadını çıkarın.

Benim Sidha öğretisinden alıntı yaptığımın farkındasınız. Onlar bilinen en eski öğretmenlerdir, ve onların öğretisi yazılı tarihin binlerce yıl öncesine dayanır. İnsanlık daha uygarlığın basit sanatlarını bilmeden önce, onlar insanlara öğretiyor ve hayatın daha iyi bir yolunu gösteriyorlardı. Hükümdarlar sistemi, onların öğretisinden kaynaklanmıştır. Ama, ne varki, bu hükümdarlar çok geçmeden, onlar vasıtasıyla Kendini ifade edenin Tanrı olduğu idrakinden sapmışlardır. İşi yapanın kendileri, o kişi olduğunu düşünerek Ruhsal olanı gözden kaybetmiş, ve her şeyin tek kaynaktan, Tanrı'dan geldiğini unutarak, kişisel ya da maddi olanı meydana getirmişlerdir. Bu hükümdarların kişisel kavramları büyük inanç ayrılıklarına ve geniş düşünce farklılığına yol açmıştır. Bizim kavramımıza göre, Babil Kulesi budur. Sidha, çağlar boyunca, Kendini insanlık ve tüm yarattıkları vasıtasıyla ifade eden Tanrı'nın gerçek yöntemlerini korumuş, Tanrı'nın Herşey olduğunu ve her şey yoluyla tezahür edenin Tanrı olduğunu idrak etmiştir. Onlar bu öğretiden asla sapmamış, böylece, büyük temel Gerçeği korumuşlardır."

Bölüm 6

Himalayaları geçmeden önce yapacak epey işimiz vardı, bu yüzden bu köyü geçici olarak merkez edinmeye, onun bunun için en uygun yer olduğuna karar verdik. Emil'i gözlemlemesi için ilk köyde bıraktığımız arkadaşımız da bizim ardımızdan, beş gün sonra bu köye geldi. Onunla konuştuğumuzda, Emil'in sözlerini doğrulayarak, Emil'in bizimle buluşacağı gün yaklaşık saat dörde kadar onunla sohbet ettiğini bildirdi. Bu sohbetten sonra, Emil bizimle buluşması gerektiğini söylemişti. Sonra odadaki yatağın üzerine uzanmıştı ve bedeni, sanki uykuya dalmış gibi, birden hareketsizleşmişti. Emil'in bedeni akşam saat yediye kadar bu halde kalmış, sonra yavaş yavaş belirsizleşmeye başlayıp, en sonunda tamamen gözden kaybolmuştu. Emil, o akşam saat yedide bu köydeki konuk evinde bizimle buluşmuştu.

Mevsim henüz bizim dağları geçmeye kalkışabileceğimiz kadar ilerlememişti. Bizim için derken, tabii, bununla bizim grubumuzun üyelerini kastediyorum. O sırada artık kendimizi sadece engeller olarak görmeye başlamıştık. Üç harika dostumuzun -hepsine harika diyorum, çünkü gerçekten öyleydiler- bizim katettiğimiz mesafeyi bizden çok daha kısa bir sürede katedebileceklerinin farkındaydık; ancak, onlar bu durumdan hiç yakınmıyorlardı.

Merkez tuttuğumuz bu köyden ya Jast'ın ya da Neprow'un eşliğinde ayrılarak birkaç kısa gezi yaptık, ve her seferin-

de, onlar en yüksek niteliklerini ve değerlerini gösterdiler. Bu gezilerden birinde, "Sessizlik Tapınağı" ya da "Ellerle Yapılmamış Tapınak" denilen bir tapınağın bulunduğu bir köye gittik; ve bu sırada Emil, Jast ve Neprow da bize eşlik ettiler. Bu köy, bu tapınağı ve tapınağın koruyucularının evlerini içeriyordu. Burası, vahşi hayvanların saldırıları ve salgın hastalık yüzünden harabeye dönmüş bir köyün eski yerinde kurulmuştu. Bize söylendiğine göre, Üstatlar bu yeri ziyaret ettiklerinde, üç bin kişilik nüfustan geriye çok az kişinin kaldığını görmüşlerdi. Onlar bu insanlara yardım etmişler, ve böylece vahşi hayvanların saldırıları ve salgın hastalık son bulmuştu. Köylüler, eğer sağ kalırlarsa, o andan itibaren yaşamlarını Tanrı'ya adayacaklarına, O'nun istediği her şekilde Tanrı'ya hizmet edeceklerine yemin etmişlerdi. Üstatlar oradan ayrılmışlar, ve daha sonra geri döndüklerinde, bu tapınağın kurulduğunu ve koruyuculuğunu da köylülerin üstlendiğini görmüşlerdi.

Tapınak çok güzeldi, geniş bir kırsal alana tepeden bakan bir yüksekliğe kurulmuştu. Yaklaşık altı bin yıllıktı, beyaz mermerden yapılmıştı, ve -işin inanılmaz yanı- asla onarıma ihtiyaç duymamıştı. Tapınağın bir parçası koparıldığında, o hemen, kendiliğinden yenileniyordu; ve grubumuzun üyeleri buna bizzat tanık oldular.

Oraya gittiğimizde, Emil, "Buna Sessizlik Tapınağı, ya da Güç Yeri deniyor," diyerek söze başladı:

"Sessizlik güç'tür. Çünkü biz zihinde sessizlik yerine eriştiğimizde, güç yerine -her şeyin bir olduğu, bir güç olduğu, Tanrı olduğu yere- de erişmiş oluruz. 'Sessiz ol ve Ben'im Tanrı olduğumu (BEN'İM'in Tanrı olduğunu) bil,' sözünün anlamı budur. Dağılmış güç, gürültüdür. Konsantre olmuş güç, sessizliktir. Konsantrasyon (tüm dikkatini bir merkezde odaklama) yoluyla tüm kuvvetimizi bir kuvvet noktasına yönlendirdiğimizde, sessizlik içinde Tanrı ile temasa geçer,

O'nunla ve dolayısıyla tüm güç ile bir oluruz. Bu, insanın kökenidir. 'Ben ve Baba bir'iz,' sözünü düşünün. Tanrı'nın gücüyle bir olmanın tek bir yolu vardır e o, Tanrı ile bilinçli olarak temas kurmaktır. Bunu kendi dışınızda yapamazsınız, çünkü Tanrı içinizden doğru tezahür eder. 'Tanrı Kendi kutsal tapınağındadır; tüm dünya O'nun önünde sessiz kalsın,' sözü bunun için söylenmiştir. Biz ancak, dışarıdan içimizin sessizliğine döndüğümüzde, Tanrı ile bilinçli olarak birleşmeyi umut edebiliriz. O zaman, O'nun gücünü kullanabileceğimizi idrak eder, ve onu her zaman kullanırız. O zaman, O'nun gücüyle bir olduğumuzu biliriz.

İşte o zaman insanlık anlayacak. O zaman, insan kendini aldatmayı, kibiri ve boş şeyleri bırakmayı öğrenecek. O, kendi cehaletini ve küçüklüğünü idrak edecek. O zaman, o öğrenmeye hazır olacak. O, kibirli bir insana bir şey öğretilemeyeceğini, ancak alçak gönüllü insanın Gerçeği algılayabileceğini bilecek. O zaman onun ayakları yere sağlam bir biçimde basacak, ve o artık hiç tökezlemeyip, kararlı bir biçimde dengede kalacak.

Tanrı'nın tek güç, öz ve zekâ olduğunu fark etmek ilk başta kafa karıştırıcı olabilir. Ama, insan Tanrı'nın gerçek doğasını idrak ettiğinde ve O'nu aktif bir biçimde ifade ettiğinde, bu gücü her zaman kullanabilecek. O, O'nun gücüyle her zaman -yemek yerken, koşarken, nefes alırken ya da önündeki büyük işi yaparken- bilinçli olarak temas kurduğunu bilecek. İnsan, Tanrı'nın daha büyük işlerini yapmayı öğrenmemiştir, çünkü o Tanrı'nın gücünün büyüklüğünü idrak etmemiş ve bu gücü kullanabileceğini anlamamıştır.

Biz yüksek sesle boş tekrarlamalar yaptığımızda ya da çok konuştuğumuzda Tanrı bizi işitmez. Biz O'nu içimizdeki Mesih, içimizdeki o görünmez bağlantı vasıtasıyla aramalıyız. İçimizdeki Tanrı'ya Ruhen ve Gerçekten ibadet ettiğimizde, O, kendisini O'na içtenlikle açan o ruhun çağrılarını

işitir. Tanrı ile gizlice bağlantı kuran insan, kendi içinden akan gücü, her arzusunun gerçekleşmesi şeklinde hissedecektir. Tanrı'yı kendi ruhunun gizli yerinde gören ve orada kalan insanı, Tanrı açıkça ödüllendirecektir. Üstat İsa, Tanrı ile bireysel temasını çok sık olarak açıklamıştı. O, sürekli olarak, içindeki Tanrı ile bilinçli bir iletişimi sürdürmüştü. Ve bu gizli içsel ilişki O'nu çok güçlendirmişti. O, Tanrı'nın yangınlar, depremler ya da fırtınalar aracılığıyla değil, kendi ruhumuzun derinlerindeki o dingin, küçük ses aracılığıyla konuştuğunu anlamıştı.

İnsan bunu öğrendiğinde sakin, dengeli ve ağırbaşlı hale gelecektir. O her şeyi düşünüp, akıl süzgecinden geçirmeyi öğrenecektir. Eski fikirler dağılıp gidecek, ve o yeni fikirlere uyumlanacaktır. İnsan, çok geçmeden, sistemin rahatlığını ve verimliliğini görecektir. O, en sonunda, kafasını karıştıran, onu şaşkınlığa ve sıkıntıya düşüren tüm soruları ve sorunları bu sessiz saate taşımayı öğrenecektir. Orada o bu sorunları çözemeyebilir, ama onları tanıyacak, onlara aşina olacaktır. O zaman, insan gün boyunca boş yere telaşla koşturup mücadele etmek zorunda kalmayacaktır.

Eğer insan büyük yabancıyı -yani, kendisini- tanıyacaksa, bırakın o kendi küçük tapınağına girip kapıyı kapatsın. Orada, o en tehlikeli düşmanını bulacak ve ona hâkim olmayı öğrenecektir. O, kendi gerçek benliğini bulacaktır. Orada o en hakiki dostunu, en bilge öğretmenini, en güvenli danışmanını -yine, kendisini- bulacaktır. Orada o, Tanrı'nın sonsuz ateş olarak, tüm iyiliğin ve tüm gücün kaynağı olarak bulunduğu sunağı, kendisini bulacaktır. O, Tanrı'nın sessizliğin en derin yerinde bulunduğunu bilecektir. O, kendi içinde Kutsalların Kutsalı'nın bulunduğunu görecektir. O, her arzusunun Tanrı'nın zihninde bulunduğunu ve dolayısıyla Tanrı'nın arzusu olduğunu hissedecek ve bilecektir. O, Tanrı ile insanın, Baba ile Oğul'un ilişkisinin yakınlığını hissede-

cek ve bilecektir. O -tıpkı ruhunun ve bedeninin iki ayrı şey olarak görünmesi gibi- iki ayrı şey gibi görünen Tanrı ile insanın bu ayrılığının sadece bilinçte olduğunu, ama gerçekte onların bir olduğunu idrak edecektir.

Tanrı yeri ve göğü doldurur. Eyüb'e sessizlik içinde gelen büyük vahiy buydu. O, maddiyet taşı üzerinde uyumuştu. Sonra, birden, ilahi bir aydınlanmayla o, dıştakinin sadece içte tutulan imgenin ifadesi olduğunu gördü. O, bundan o kadar etkilendi ki, şöyle haykırdı: 'Kesinlikle Rab (ya da yasa) bu yerdedir (toprakta ya da bedendedir) ve ben bunu bilmiyordum. Bu, Tanrı'nın evinden başka bir şey değildir ve bu cennetin giriş kapısıdır.' İnsan, Eyüb'ün yapmış olduğu gibi, cennetin gerçek giriş kapısının kendi bilinci olduğunu idrak edecektir.

İşte, bizim de, En Yüksek Olan'ın sessiz gizli yerine girebilmek ve yaratılmış her şeyin ta merkezinde olduğumuzu, görünen ve görünmeyen her şeyle bir olduğumuzu, Her Yerde Hazır ve Nâzır Olan olduğumuzu görmek için -Eyüb'e o vizyonda gösterilen- o bilinç 'merdivenini' tırmanmamız gerekir. Eyüb'ün vizyonunda, ona yerden yükselip göğe erişen bir merdiven gösterilmişti. O, Tanrı'nın meleklerinin o merdivenden inip çıktıklarını -yani, Tanrı'nın fikirlerinin Ruh' tan forma indiklerini ve tekrar yükseldiklerini- görmüştü. Bu, 'gökler ona açıldığında' İsa'ya gelen aynı vahiydi; O, o sırada, tanrısal Zihin'de düşünülen fikirlerin ifade bulduklarını ve form olarak tezahür ettiklerini gösteren harikulade ifade yasasını görmüştü. Bu ifade yasası Üstada o kadar mükemmel bir biçimde gösterilmişti ki, O bir anda, tüm formun, onunla ilgili bir bilinç değişimiyle, dönüşüme ya da form değişikliğine uğratılabileceğini görmüştü. O, önce, insanların açlığını doyurmak amacıyla taşları ekmeğe dönüştürmek için dayanılmaz bir istek duymuştu; ama bu ifade yasasının ifşasıyla birlikte, tüm görünen formlar gibi, taşla-

rın da Evrensel Zihin Özü'nden, Tanrı'dan kaynaklandıkları, onların kendi başlarına tanrısal Zihnin gerçek ifadeleri oldukları; ve arzulanan (forma dönüşmemiş) her şeyin yaratılmaya (forma dönüşmeye) hazır olarak hâlâ bu Evrensel Zihin Özü'nde bulunduğu yolunda doğru anlayış da gelmişti. Böylece, ekmek ihtiyacı, onunla ekmeğin ya da diğer her türlü ihtiyacın yaratılacağı özün sınırsız bir biçimde el altında olduğunu, ve tıpkı taşların ondan yaratılabileceği gibi, ekmeğin de bu özden yaratılabileceğini göstermişti. İnsanın sahip olduğu her iyi arzu Tanrı'nın arzusudur; dolayısıyla, Evrensel Tanrı Özü'nde her arzuyu gerçekleştirecek sınırsız bir mevcut vardır. Yapmamız gereken tek şey, Tanrı'nın bizim için çoktan yaratmış olduğu şeyi kullanmayı öğrenmektir; ve O, bizim her türlü sınırlamadan kurtulup 'tam özgür' olabilmemiz için, bunu yapmamızı ister.

İsa, 'Kapı BEN'İM,' dediğinde, bununla, her ruhtaki BEN'İM'in -Tanrı olan BEN'İM'in yaşamının, gücünün ve özünün birey vasıtasıyla ifade bulduğu- kapı olduğunu kastetmişti. Bu, BEN'İM tek bir ifade yoluna sahiptir; O fikir, düşünce, söz ve eylemle ifade edilir. Güç, öz, zekâ olan bu BEN'İM Tanrı Varlığı'na bilinç tarafından form verilir. İşte bu yüzden, Üstat, 'O, imanınıza göre gerçekleşecektir' ve 'İnananlar için her şey mümkündür,' demiştir.

Şimdi biz görüyoruz ki Tanrı ruhun içinde güç, öz ve zekâ olarak -ya da ruhsal terimlerle, bilgelik, sevgi ve gerçek- olarak bulunur, ve o bilinç yoluyla forma dönüştürülür ya da ifade edilir. Tanrı'nın sonsuz zihninde ve insanda bulunan bilinç, zihinde tutulan kavram ya da inanç tarafından belirlenir. Formlarımızın, yani bedenin yaşlanıp ölmesine neden olan şey, Ruh'tan ayrı olduğumuz inancıdır. Ruh'un her şey olduğunu ve formun sürekli olarak Ruh'tan ifade edildiğini gördüğümüzde, o zaman Ruh'tan doğmuş ya da üretilmiş olanın Ruh olduğunu da anlayacağız.

Bu bilinçle gözler önüne serilmesi gereken bir sonraki büyük gerçek, her bireyin, tanrısal Zihnin bir kavramı olduğundan, o zihinde kusursuz bir fikir olarak tutulduğudur. Hiçbir insan kendisini düşünüp tasarlamak zorunda değildir. Biz kusursuz bir biçimde düşünülüp tasarlandık ve daima Tanrı'nın kusursuz zihninde kusursuz varlıklar olarak tutulduk. Bu idraki bilincimize getirerek, tanrısal Zihin ile temas kurabilir ve böylece Tanrı'nın çoktan bizim için düşünüp tasarlamış olduğu şeyi yeniden-tasarlayabiliriz. Bu, İsa'nın, 'yeniden doğmak' dediği şeydir. O sessizliğin bize sunacağı büyük armağandır; çünkü Tanrı-zihni ile temasa geçerek Tanrı-zihni ile düşünebilir; ve kendimizi, olduğumuzu sandığımız gibi değil, gerçekte olduğumuz gibi bilebiliriz. Biz doğru düşünce yoluyla Tanrı-zihni ile temasa geçer ve böylece doğru bir ifade meydana getiririz; oysa geçmişte belki, doğru-olmayan düşünceyle doğru-olmayan bir ifade meydana getirmiştik. Ama, form ister kusursuz ister kusurlu olsun, formun Varlığı kusursuz Tanrı-gücü, özü ve zekâsıdır. Bizim değiştirmek istediğimiz şey form'un Varlığı değil, Varlığın üstlenmiş olduğu form'dur. Bu, zihnin yenilenmesiyle, ya da kusurlu kavramdan kusursuz kavrama, insanın düşüncesinden Tanrı'nın düşüncesine doğru bir değişimle yapılmalıdır. O halde, Tanrı'yı bulmak, O'nunla temas kurmak, O'nunla Bir olmak ve O'nu ortaya çıkarıp ifade etmek son derece önemlidir. Kişisel zihnin dinginleşip sessizleşmesi eşit derecede önemlidir, ki böylece Tanrı-zihni tüm ihtişamıyla bilinci aydınlatabilir. O bunu yaptığında, o zaman biz 'doğruluk -doğru kullanım- güneşinin, kanatlarında şifa ile nasıl yükseleceğini' anlayacağız. Tanrı'nın zihni, bilinci -güneş ışığının karanlık bir odayı doldurduğu gibi- doldurur. Evrensel Zihnin kişisel zihne akışı, dışarıdaki havanın enginliğinin uzun zamandır kapalı kalmış, kirli havayla dolu bir bölmeye girişi gibidir. O tek başına en yüksek olarak du-

rur, ve biz tek bir tapınak kurmamız gerektiğini idrak ederiz. Yaşayan Tanrı'nın Tapınağı, daha küçüğün daha büyükle bir olması yoluyla, daha büyüğün daha küçükle birleşmesidir. Saflığı bozan şey, daha küçüğün daha büyükten ayrılmasıydı. Saflığı ise onların birleşmesi sağlar, böylece artık daha büyük ve daha küçük yoktur; sadece tek bir iyi, bütün, saf hava vardır. Bizim Tanrı'nın Bir olduğunu ve görünen ve görünmeyen her şeyin O'nunla Bir olduğunu bilmemiz gerekir. O'ndan ayrılık günaha, hastalığa, yoksulluğa ve ölüme neden olmuştur. O'nunla birleşme, insanın bütün bir Varlık haline gelmesine ya da bütün olmanın bilincine varmasına neden olur.

Birlikten ayrılık, meleklerin bilinç merdiveninden aşağıya inişleridir. Birliğe dönüş ise meleklerin bu merdivenden yukarı çıkışlarıdır. Merdivenden iniş iyidir, çünkü birlik o zaman farklılık ve çeşitlilik içinde ifade edilmiş olur, ama bu farklılık ve çeşitlilikte bir ayrılık kavramı olması gerekmez. Bu farklılık ve çeşitlilik, kişisel ya da dışsal görüş noktasından, ayrılık olarak yanlış anlaşılmıştır. Her bir ruh için büyük çalışma, kişisel görüş noktasını, bilinçte bütünle bir hale gelecek kadar yükseltmektir. Herkes aynı yerde, görünen ve görünmeyen her şeyin bir Tanrı'dan kaynaklandığının anlaşıldığı o bilinç yerinde buluşabildiğinde, o zaman biz Tecelli Dağı'na* çıkmış oluruz. Önce, İsa'yı ve O'nunla birlikte Musa'yı ve İlyas Paygamberi görürüz; ya da Yasa ve Kehaneti, ve Mesih'i (insanın içindeki, Tanrı'yı bilme gücünü); ve üç ta-

*Tecelli Dağı: (İncil'e göre) Üç havari, bir dağın doruğunda bulunan İsa'nın görünümünün görkemli bir biçimde değiştiğini, yüzünün güneş parlaklığında ışıldadığını, giysisinin göz kamaştıran bir beyazlığa döndüğünü görürler. Geçmişin iki peygamberi, Musa ve İlyas O'nunla konuşmaktadır. Havarilerden biri, İsa'ya, "Rabbi, bizim için burada bulunmak iyidir; biri sana, biri Musa'ya, ve biri de İlyas'a üç çardak kuralım," der. Sonra parlak bir bulut dağın tepesinde alçalır. Bulutun arasından tanrısal bir ses duyulur: "Benim sevgili Oğlum budur. O'nu dinleyin." Havariler korkuyla yere kapanırlar. Tekrar doğrulduklarında, karşılarında İsa'dan başka kimseyi göremezler. (Ç.N.)

pınak inşa etmeyi düşünürüz, ama sonra daha derin bir anlam ortaya çıkar. Bize, insanın ölümsüzlüğünün idraki, ve tanrısallığın asla kaybolmadığının, Tanrısal insanın ölümsüz, ebedi olduğunun bilgisi sunulmuştur. Sonra Musa -Yasa- ve İlyas -Kehanet- gözden kaybolur; ve Mesih tek başına en yüksek olarak durur, ve biz kendi benliğimiz içinde tek bir tapınak -Yaşayan Tanrı'nın Tapınağı'nı- inşa etmemiz gerektiğini idrak ederiz. Sonra Kutsal Ruh bilinci doldurur ve artık günah, hastalık, yoksulluk ve ölüm yanılgıları ortadan kalkar. Sessizliğin büyük amacı budur.

Bir parça yonttuğunuzda hemen kendi kendini onaran bu tapınak, beden tapınağımızı simgeler. Bu, Büyük Üstadın sözünü ettiği, burada dünyada oluşturacağımız, ellerle inşa edilmemiş, semâvi âlemde ebedi olan tapınaktır."

Bölüm 7

Bu küçük geziden geri döndüğümüzde, köyde birçok yabancının toplanmış olduğunu gördük. Ne olduğunu sorunca, onların çevredeki köylerden geldiklerini, ve yine oraya gelen Üstatlar'la birlikte bir tür hac yolculuğuna çıkmaya hazırlandıklarını öğrendik. Gidecekleri yer, oraya 225 mil uzaklıktaki bir köydü. Buna şaşırdık, çünkü biz o yönden gelmiştik ve yolun bir kum çölünden geçtiğini görmüştük. Aslında bu, rüzgârın ileri geri kaydırdığı kum tepeleriyle kaplı ve çok az bitki örtüsünün bulunduğu yüksek bir düzlüktü. Bu çölün ötesinde, yol, Himalayalar'ın bir uzantısı olan küçük bir dağ silsilesine uzanıyordu. O akşam dostlarımız bizi de bu yolculuğa katılmaya davet ettiler ve, esas Himalayaları geçmeden önce köye geri döneceğimiz için, araç gerecimizin ağır bölümünü yanımıza almamızın gerekmediğini söylediler. Bu hac seferi o Pazartesi günü başlayacaktı.

Elbette, Jast ve Neprow her şeyi hazır etmişlerdi, ve o Pazartesi sabahı erkenden, yaklaşık üç yüz kişiyle birlikte yola çıktık. Bu insanların büyük bölümü hasta ve sakattı, ve bu yolculuğa da gittikleri yerde şifa bulma umuduyla çıkmışlardı. Cumartesi gününe dek her şey yolunda gitti, herhangi bir sıkıntı ve güçlükle karşılaşmadık; ancak o gün, o vakte kadar hiç yaşamadığımız çok şiddetli bir fırtına çıktı. Üç gün üç gece boyunca yağmur sağanak halinde yağdı; dediklerine göre, bu yazın öncüsü olan bir sağanaktı. Biz çok elverişli bir

yerde kamp kurmuştuk, bu yüzden fırtınadan hiçbir zarar görmedik. En büyük endişemiz, erzağımızın tükenmesiydi; yanımızda sadece yolculuğa yetecek kadar erzak olduğundan ve bu gecikme hesaba katılmadığından, bu gecikmenin büyük bir sıkıntı yaratacağından korkuyorduk. Erzak sağlayacağımız hiçbir yer olmadığından, bunun için tekrar 120 mil uzaklıktaki başlangıç noktamıza dönmek zorunda olduğumuzdan, ve bu yolun da büyük bölümü o kum çölünden geçtiğinden, bu gecikme bize iki kat ciddi görünüyordu.

En nihayet, Perşembe sabahı güneş berrak bir biçimde doğdu, hava açılmıştı. Ama, biz bir an önce yola çıkmayı beklerken, bize daha rahat bir biçimde ilerleyebilmek için yollar kuruyana ve nehirler çekilene dek orada bekleyeceğimiz söylendi. Hepimiz erzağımız tükenecek diye korkuyorduk, ve grubumuzdan biri bu korkuyu dile getirdi. O zaman, tüm erzaktan ve araç gereçten sorumlu olan Emil yanımıza gelip, gülümseyerek şöyle dedi:

"Korkmanız gerekmez. Tanrı büyük küçük tüm yarattıklarını gözetmez mi, ve biz O'nun yarattıkları değil miyiz? Bakın, siz şimdi benim elimde bir avuç mısır tohumu görüyorsunuz. Ben onları ekeceğim. Bu eylemle ben mısır istediğimi kesin bir biçimde belirtmiş oldum. Ben mısırı zihnimde oluşturdum. Ben yasayı yerine getirdim ve mevsimi geldiğinde o ortaya çıkacaktır. Peki, bizim mısır yetiştirmek için Doğa'nın yavaş gelişiminin gerektirdiği uzun ve ağır süreci beklememiz gerekir mi? Eğer öyleyse, biz mısır elde etmek için uzun bir zaman sıkıntı içinde beklemek zorunda kalırız. Onu üretmek için, bize Tanrı tarafından sunulmuş daha yüksek ya da daha mükemmel bir yasayı neden kullanmamalı? Gereken tek şey, sessizleşip mısırı gözümüzde canlandırmak ya da idealleştirmektir; böylece, kurutulmuş ve kullanıma hazır bir mısır elde ederiz. Eğer kuşkulanıyorsanız, onu toplayıp, öğütüp, sonra ondan ekmek yapabilirsiniz." Orada, karşımız-

da, büyümüş ve kurutulmuş mısırlar duruyordu!

Biz mısırlara, gözlerimize inanamaz bir halde, şaşkın bakışlarla bakarken, Emil sözlerine şöyle devam etti: "Siz bunu gördünüz ve inandınız, ama neden daha mükemmel bir yasayı kullanıp, daha mükemmel bir şeyi ya da tam olarak istediğiniz şeyi -yani, ekmeği- meydana getirmemeli? Göreceksiniz ki, bu daha mükemmel, ya da sizin deyiminizle, daha süptil yasayı kullanarak, ben tam olarak ihtiyaç duyduğum şeyi -yani, ekmeği- yaratabilirim." Ve biz orada adeta büyülenmiş bir halde dururken, Emil'in ellerinde bir anda iri bir ekmek somunu belirdi! Ve sonra o, masaya, bizim önümüze toplam kırk somun ekmek koyana dek, bu "ekmek üretimi" devam etti! Emil sonra, şaşkınlıktan iri iri açılmış gözlerimize gülümseyerek bakarak, "Gördüğünüz gibi, herkese yetecek kadar ekmek var; eğer yeterli değilse, yetip de artana dek daha fazla ekmek yaratabiliriz," dedi. Hepimiz kendimize geldikten sonra bu ekmekleri afiyetle yedik, ve onların tadını gayet iyi bulduk.

Emil sonra şöyle devam etti: "İsa, Galile'de, havarisi Filipus'a 'Ekmeği nereden satın alacağız?' diye sorduğunda, bunu onu sınamak için yapmıştı; çünkü O orada toplanmış kalabalığı doyurmak için dışarıdan ekmek satın almak gerekmediğini gayet iyi biliyordu. O, orada havarilerine, Ruh tarafından çoğaltılan ekmeğin gücünü kanıtlamak için bir fırsat olduğunu görmüştü. İnsan fani kavramı içinde ne kadar sık bir biçimde Filipus'un düşünmüş olduğu gibi düşünür! O, insan bilincinin bugün hesap ettiği gibi, eldeki görünen erzağı hesap ediyor, elinde ancak şu kadar ekmek ya da ekmek alacak para olduğunu düşünüyordu. Üstat ise Mesih Bilinci'ndeki birinin hiçbir sınırlama tanımadığını idrak etmişti. O sonra, Mesih Bilinci içinde, her şeyin kaynağı ve yaratıcısı olan Tanrı'ya baktı, ve elinde bulunan ve her isteğini karşılayacak güç ve öz için şükretti. Sonra, ekmeği bölüp,

dışsal ihtiyaç içinde olanlara bu ekmeği dağıttı; herkesin karnı doyduktan sonra geriye on iki sepet ekmek arttı. Üstat asla, bir başkasının fazla-erzağının O'nun ya da başkasının ihtiyacını karşılamasına bel bağlamadı. O, erzağımızın, tüm ihtiyaçları karşılayabilecek Evrensel Öz'de bulunduğunu, ve yapmamız gereken tek şeyin ihtiyacımızı bu Öz'den yaratmak ya da tezahür ettirmek olduğunu öğretti. İlyas Peygamber, dul bir kadının yağını kat kat çoğalttığında da aynı şey olmuştu. O, fazla yağı olan birine başvurmamıştı; çünkü böyle yapsaydı sağlayacağı yardım sınırlı olurdu. O, Evrensel Öz ile temas kurdu ve tüm kaplar yağla dolana dek dul kadının yağını çoğalttı. Eğer onu alacak kadar çok kap olsaydı, bu yağ bugüne dek çoğalmaya devam ederdi.

Bu hipnotizma değildir. Hiçbiriniz hipnotik bir büyü altında olduğunuzu hissetmiyorsunuz. Bakın, tek hipnotizma, her insanın Tanrı'nın mükemmel işlerini yapamayacağına, arzu ettiği her şeyi yaratamayacağına inanmayı içeren, kendi kendinize uyguladığınız hipnotizmadır. İhtiyacın kendisi yaratma arzusu değil midir? Sizler açılıp, Tanrı'nın bizim yaratmamızı istediği gibi yaratmak yerine, küçük kabuklarınıza çekilip kapanır ve 'Yapamam' dersiniz, ve Tanrı'dan ayrı varlıklar olduğunuza gerçekten inanacak kadar kendi kendinizi hipnotize edersiniz. Böylece, sonuçta mükemmel yaratımınıza ya da ifadenize erişemezsiniz. Sizler Tanrı'nın Kendisini sizin vasıtanızla mükemmel bir biçimde ifade etmesine izin vermiyorsunuz, oysa O bunu yapmayı arzular. Büyük Üstat, 'Benim yaptığım işleri siz de yapacaksınız, ve bunlardan daha büyük işler yapacaksınız,' demedi mi? O'nun bu dünyadaki gerçek misyonu, bizim, Tanrı'nın Çocukları olarak, ya da gerçek halindeki insan olarak, Tanrı'nın yaptığı kadar mükemmel ve uyumlu bir biçimde yaratabileceğimizi göstermek değil miydi? O, kör bir adama, gidip gözlerini Siloam havuzunda yıkamasını söylediğinde, ve böylece onun

gözleri açıldığında, bunun herkesin gözlerini açması niyet edilmemiş miydi? Herkes O'nun, Tanrı tarafından, Tanrı'nın bizim tam olarak Kendi yarattığı gibi yaratmamızı istediğini; herkesin -kendi içindeki Mesih'i tanıyarak- İsa'nın mükemmel işlerini yapabileceğini göstermek için gönderildiğini görmeliydi.

Ben bir adım daha ileri gidebilirim. Bakın, az önce benim elimde bir ekmek somunu olduğunu, ama sonra onun ateşte yanmış gibi tükenip yok olduğunu gördünüz. Ne oldu? Ben, düşüncemi tezahür ettiren mükemmel yasayı -müzik ya da matematik veya diğer sözde doğal yasalar kadar kesin olan bu mükemmel yasayı- kötüye kullandım, ya da doğru kullanmadım, ve meydana getirdiğim şeyi yok ettim. Ama, eğer ben bu mükemmel yasayı kötüye kullanmakta ısrar etseydim, o sadece benim yarattığım şeyi değil, beni, yani yaratanı da yok ederdi.

Ekmek gerçekten yok olmuş mudur? Formun değiştiğini kabul etmeliyiz, çünkü ekmeğin yerinde şimdi küçük bir toz yığını vardır. Ancak, gerçekte o kaynaklandığı Evrensel Öz'e geri dönmüştür. O şimdi, tezahür etmemiş formda, tekrar tezahür ettirilmeyi beklemektedir. Yanarak, çürüyerek ya da başka bir yolla gözümüzün önünden kaybolan tüm formlar için de aynı şey geçerlidir. Onlar da kaynaklandıkları Evrensel Öz'e, Tanrı'ya geri dönerler. 'Gökten inen her şey göğe yükselmelidir' sözünün anlamı budur.

Kısa bir süre önce siz, size göre ortada belli bir neden olmadan, bir bardak suyun içinde bir buz parçasının oluştuğunu gördünüz. Aslında o, ekmeği yaratmakla aynı şeydi. Ben her birini insanlığa yararlı olmak için kullandığım, ya da yasaya uygun olarak çalıştığım, veya Tanrı'nın herkesin ifade etmesini istediği gibi ifade ettiğim sürece, ekmeği olduğu gibi, buzu elde etmek için de bu yasayı kullanabilirim. Herkes için ekmek ya da buz -veya arzu edilen her şeyi- yapmak iyi-

dir; ve herkes bu şeyleri yapabileceği aşamaya doğru azimle ilerlemelidir. Şunu göremiyor musunuz ki, en yüksek yasayı, Tanrı'nın mutlak yasasını kullanarak, ihtiyaç duyduğunuz şeyi ya da zihninizde en yüksek fikriniz olarak düşünüp tasarladığınız şeyi yaratabilir, ve böylece daha tam bir biçimde tezahür ettirerek, Tanrı'yı daha tam bir biçimde hoşnut edebilirsiniz.

Bu, tüm diğer esaretlerden olduğu gibi, ticari esaretten de kurtulmayı ima etmez mi? Benim gördüğüm kadarıyla, önümüzdeki yıllarda ticari esaret tüm esaretlerin en büyüğü olacaktır. Eğer o şimdi ilerlediği hızda giderse, insana, ruha ve bedene hükmedecektir, ve o kendisini ve onunla ilgilenenleri tüketmekten başka bir şey yapamaz. Ticari geleneklerin (ilke, yöntem ve uygulamaların) ilk önce yüksek bir ruhsal düzeyde başladığına kuşku yoktur; ancak -yaratmak için kullanılan güç yok edecek güç haline gelene dek- maddeciliğin ona nüfuz etmesine izin verilmiştir. Eğer doğru biçimde kullanılmazsa, yaratmak için kullanılan güç daima yok eder. Ticaretçiliğin baskısı ve üzerimizdeki sınırlamalar bizleri bu koşulların üstesinden gelmemiz gerektiğini görmeye zorlamıyor mu? Bu basitçe, bizim Tanrı'nın mükemmel işlerini yapmamız, bilincimizi Mesih Bilinci'ne yükseltmemiz gerektiğini idrak ederek yapılamaz mı? Bu, Büyük Üstadın dünyada yaşarken bizlere öğrettiği şey değil midir?

Sevgili kardeşlerim, başlangıçta Söz (Kelam) vardı ve Söz, Tanrı ile birlikteydi. O zaman, daha sonra oluşacak her şey Evrensel Zihin Özü'nde -ya da bazılarının dediği gibi, kaos içinde- tezahür etmemiş halde bulunuyordu. Bu, 'kaos' sözcüğü, düzensizliği, başıboşluğu ya da çatışma halini ifade edecek şekilde yanlış yorumlanmıştır. Oysa o, daima, onun vasıtasıyla tezahür edebileceği kesin, yaratıcı bir söz bekleyen gerçek bir derin, ruhani haldir.

Tanrı Prensibi, Evrensel Zihin Özü'nden dünyayı yarat-

mayı arzuladığında, Tanrı sessizdi ve derin düşünceye dalmıştı. Bir başka deyişle, Tanrı ideal bir dünyayı gördü; oluşacak dünyanın özünü -onun titreşimini düşürecek kadar uzun bir süre- zihinde tuttu; sonra Sözü söyledi ve dünya oluştu. Bir başka deyişle, Tanrı, dünyayı oluşturmak için gerekli özün içine akabileceği bir zihinsel kalıp imgeledi; ve o, bilinçte tutulan kalıba uygun olarak oluşan mükemmel bir form olarak ortaya çıktı.

Tüm bu şeyler Tanrı, yani Sonsuz Güç tarafından düşünülebilirdi. O, belirsiz bir zaman boyunca, onların oluşmalarını ve görünür hale gelmelerini istemiş olabilir. Eğer söylenen belirli söz form'suz eteri harekete geçirmeseydi, hiçbir şey yaratılamaz ya da görünür forma dönüştürülemezdi. Herşeye Kâdir Yaradan'ın bile düşünce ve arzularını tezahür ettirmek ve gerçekten düzenli formlar oluşturmak için, o belirli, olumlu "Olsun" sözü gerekmiştir. Böylece, bizim de o belirli adımı atmamız gerekir.

Tanrı, ideal mükemmel dünyayı her ayrıntısıyla zihinde tutmaktadır ve dünya, O'nun tüm çocuklarının, tüm yarattıklarının barış ve uyum içinde yaşayabilecekleri bir cennet ya da mükemmel yuva olarak ortaya çıkmak zorundadır. Bu, Tanrı'nın başlangıçta gördüğü ve halen zihninde tuttuğu mükemmel dünyadır, ve onun tezahür edeceği zaman bizim onu kabul etmemize bağlıdır. Bizler aynı yerde buluşup, hepimizin bir olduğumuzu, tıpkı bir organın tüm bedenin bir parçası oluşu gibi, hepimizin Tanrı'nın bir parçası olduğumuzu idrak ettiğimizde, o zaman dünya üzerinde Tanrısal âlemi, cenneti oluşturabiliriz.

Bunu tezahür ettirmek için, cennette hiçbir şeyin maddesel olmadığını idrak edin. Her şey Ruhsal'dır. Cennet denilen şeyin kusursuz bir bilinç hali olduğunu, şimdi burada, dünya üzerinde kusursuz bir dünya olduğunu, ve yapmamız gereken tek şeyin onu kabul etmek olduğunu idrak edin. O

burada, tüm çevremizdedir ve içsel gözümüzü açmamızı beklemektedir. Bu göz vasıtasıyla bedenlerimiz ışık olacaktır, bu ışık güneşin ya da ayın değil, Tanrı'nın ışığıdır; O, tam burada, varlığımızın en derin, en içteki bölümünde bulunmaktadır. Maddi hiçbir şeyin bulunmadığını, her şeyin özünde Ruhsal olduğunu yeterince idrak etmeliyiz. (Bizim için maddi bir evren yoktur, görünen Evren Ruhun bir tezahürüdür, ve dolayısıyla, özünde ruhsaldır ve Ruhun yasasıyla yönetilir. İşte Üstatlara güç veren bu bilgidir ve tüm bireysel gücün sırrı burada yatar.) Sonra -eğer onu idrak edebilirsek- şimdi burada olan o harikulade Tanrı-vergisi Ruhsal dünyayı düşünmeliyiz.

Tanrı'nın her şeyi bu şekilde yaratmış olduğunu görmüyor musunuz? Tanrı önce sessizleşip, düşünceye dalıp, ışığı görmüştür. Sonra O, 'Işık olsun' dedi ve öyle oldu. Aynı şekilde, O, 'Bir gökkubbe olsun,' dedi, ve öyle oldu; tüm diğer yaratımlar da aynı şekilde gerçekleşti. O, her bir formu ya da ideali bilinçte sabit tuttu, sonra sözü söyledi ve ideal meydana geldi. İnsan da aynı şekilde yaratıldı. Tanrı, 'İnsanı Kendi suretimizde yapalım, ve ona her şey üzerinde hâkimiyet verelim,' dedi. Tanrı, yani tüm iyilik, her şeyi iyi yarattı; bu yaratımların en büyüğü ve en sonuncusu olan insana her şey üzerinde tam hâkimiyet verdi. Sonra insan sadece iyiyi gördü, ve her şey iyiydi; ta ki insan kendini Tanrı'dan ayırıp dualiteyi, ya da ikiliği görene dek... Sonra o, düşüncesiyle, ikiliği, iyiyi ve zıddını yarattı; çünkü eğer ikilik varsa, onlar iyi ve kötü şeklinde birbirinin zıddı olacaktı. Böylece kötü, insanın gördüğü şeyi ifade etme ya da yaratma gücüyle -o mükemmel güçle- geldi. Eğer insan kötüyü görmemiş olsaydı, kötü'ye hiçbir ifade gücü verilmemiş olurdu. Sadece iyi ifade edilmiş olurdu ve biz Tanrı'nın bugün bizi gördüğü kadar mükemmel olurduk. O zaman -Tanrı'nın onu gördüğü gibi, ve onu tezahür ettirmek için hepimizin görmesi gerektiği

gibi- cennet her zaman dünya üzerinde olurdu. Büyük Üstadın, 'Ben cennetten geldim' demeye tamamen hakkı vardı; çünkü her şey cennetten, yani Evrensel Zihin Özü'nden gelmedi mi?

İnsan Tanrı'nın suretinde yaratıldığından, Tanrı insana tam olarak O'nun yarattığı gibi yaratma gücü vermiştir. Ve Tanrı, insanın o gücü Kendi kullandığı gibi özgürce ve tam olarak aynı şekilde kullanmasını beklemektedir. Önce ihtiyacı algılayarak; sonra bilinçte tuttuğumuz -Evrensel Madde Özü'nden dolacak- kalıbı dolduracak ideali düşünüp hayal ederek; sonra 'olsun' diyerek... ve öyle olacaktır.

İsa, çarmıha gerildiğinde, daha derin ya da Ruhsal bir bedenin gerçekten var olduğunu kanıtlamak için, beden olarak gördüğümüz etini, dışsal olanı verdi; ve O'nun kapatıldığı o mezardan çıktığında tezahür ettirdiği bu Ruhsal bedendir. Bu, O'nun, 'Bu tapınağı yıkın ve üç gün içinde onu tekrar yükselteceğim,' derken kastettiği bedendir. O, bunu bize, bizim de aynı Ruhsal bedene sahip olduğumuzu ve O'nun yaptığı tüm işleri bizim de yapabileceğimizi göstermek için yaptı. Hiç kuşku yok ki, O eğer isteseydi kendini çarmıhtan kurtarabilirdi. Ama, hiç kuşku yok ki, O -çarmıha gerilmeden- bedeninde büyük bir değişimin meydana gelmekte olduğunu, onların bu değişen bedene hiçbir zarar veremeyeceklerini de gördü. O ayrıca, çevresindekilerin, onlara göstermeye çalıştığı gibi, kendilerinin de Ruhsal bedeni meydana getirebileceklerini göremediklerini anladı. Onlar hâlâ kişiye bakıyorlardı; ve O, kesin, açık seçik bir değişim olmadan Ruhsal bedeni meydana getirirse, insanların maddi olan ile ruhsal olanı birbirinden ayırt edemeyeceklerini gördü; böylece, bu değişimi meydana getirmek için çarmıha gerilme yolunu seçti.

Bakın, hepimizin sevip saydığı bu Büyük Üstat, gerçekten, insanın içindeki Mesihi göstermek için gelmiştir. O, bu dünya üzerindeki yaşamını bizlere Tanrı'ya giden mü-

kemmel yolu göstermek için yaşamıştır. Bu ister tohum ekip ekmek yapmak, ister insanın varoluşu için gerekli binbir şeyi yapmak olsun, bir kez onu gördüğümüzde, bu mükemmel ideal yolu sevmekten başka bir şey yapabilir miyiz? Bu eylemler bizi aydınlanmaya taşıyan dersler değil midir? Bir gün, bizim hizmetkârlar değil, gerçekten Tanrı'nın Çocukları olduğumuzu; O'nun Çocukları olarak Baba'nın sahip olduğu her şeye sahip olabileceğimizi ve olduğumuzu; ve bu gücü tıpkı Babamız kadar özgürce kullanabileceğimizi idrak edeceğiz.

Kabul ediyorum, bu ilk başta muazzam bir imanı gerektirir. Bu, biliş yerine erişinceye dek, müzik ya da matematik gibi, adım adım geliştirilmesi ve içtenlikle uygulanması gereken bir imandır. O yere eriştiğimizde, iman bilişe dönüştüğünde, işte o zaman muhteşem bir biçimde özgür oluruz. İsa da bütünüyle Tanrı ile ilgili derin bilgisine ve anlayışına güvendiği bir yere erişmişti, ve tüm o kudretli işlerini bu sayede yapabilmiştir. O, kendi irade gücüne ya da güçlü, odaklanmış düşüncelerine bel bağlamamıştı. Biz de kendi irade gücümüze ya da odaklanmış düşüncelerimize değil, Tanrı' nın iradesine dayanmalıyız. 'Tanrım, benim değil, Senin iraden (isteğin) olsun,' sözünün anlamı budur. Tanrı'nın iradesini gerçekleştirmeyi isteyin.

Sizler, çok sık bir biçimde, İsa'nın yüksek bir dağa çıkmaktan söz ettiğini fark etmişsinizdir. O'nun fiziksel olarak yüksek bir dağa çıkıp çıkmadığını bilmiyorum. Ama, şunu biliyorum ki, hepimiz aydınlanmak için yükseklere, bilinçte en yükseğe çıkmalıyız. Bu yükseklik başımızın en tepesi anlamına gelir ve orada, eğer meleke gelişmemişse, onu Ruhsal düşüncelerle geliştirmeliyiz. Sonra kalpten, sevgi merkezinden sevginin her şeyi dengelemek üzere akınasına izin vermeliyiz ve bu yapıldığında Mesih ortaya çıkar. İnsanoğlu, Tanrı'nın Oğlu olduğunu algılar. Sonra sürekli bir sevgiyle,

bunu herkes için idrak etmeli ve gerçekleştirmeliyiz.

Bir an durup, derin bir biçimde düşünün; kumsallardaki sayısız kum tanesini; dünyanın tüm sularını oluşturan sayısız su damlasını; dünyanın sularındaki sayısız yaşam formunu düşünün. Sonra tüm yerkürenin içerdiği sayısız kaya parçacığını; yeryüzündeki sayısız ağacı, bitkiyi, çiçeği; sayısız hayvan formunu düşünün. Hepsinin Tanrı'nın evrensel zihninde tutulan idealin bir resmedilişi olduğunu; hepsinin bir yaşamı, Tanrı'nın yaşamını içerdiğini idrak edin. Sonra bu dünya üzerinde doğan sayısız ruhu düşünün. Sonra her bir ruhun Tanrı'nın -Kendisini gördüğü gibi- mükemmel bir biçimde resmedilmiş ideal imgesi olduğunu; her bir ruha -Tanrı'nın sahip olduğu- aynı gücün, ifadenin ve her şey üzerinde hâkimiyetin verildiğini idrak edin. Sonra, her bir insanın, görünmeyenin, yani Ruh'un görünen formdaki bir ifadesi olduğunu; onun, Tanrı'nın onun vasıtasıyla Kendini ifade etmeyi sevdiği bir form olduğunu idrak edin. Biz bunu idrak ve kabul edebildiğimizde, Büyük Üstadın demiş olduğu gibi, 'Bak, karşında bir Mesih var,' diyebiliriz. O, bu şekilde dünyevi benlik üzerinde hâkimiyete erişmiştir. O, kendi tanrısallığını tanımış, ona sahip çıkmış, sonra onu -hepimizin yaşaması gerektiği gibi- yaşamıştır.

alemiseyyah.org
thuban

Bölüm 8

Sekiz günlük bir gecikmeden sonra, en nihayet, Pazartesi sabahı kampı toplayıp yola çıktık. Nehirler çekilmiş, yollar kurumuştu, böylece uzun bir süre zorlanmadan yol aldık. Yola çıktığımızın üçüncü günü, öğleden sonra büyükçe bir nehrin kıyısına geldik. Nehir aşağı yukarı yedi yüz metre genişliğindeydi ve oldukça coşkun bir biçimde, saatte en az on mil hızla akıyordu. Bize, normal zamanlarda bu nehrin bu noktadan rahatça geçilebildiği, ancak şimdi, yağan yağmurlardan ötürü yükseldiğinden oradan hemen geçmemizin mümkün olmadığı söylendi.

Böylece, orada ertesi sabaha kadar konaklayıp, nehrin yükselişini ve alçalışını gözlemlemeye karar verdik. Bize, nehrin daha yukarısındaki bir köprüden de geçebileceğimiz bildirilmişti, ama bu köprüye ulaşmak için kıyıdan dolaşarak en az dört günlük zor bir yolculuk yapmak gerekiyordu. Biz, eğer sular çekilip nehir alçalırsa, o uzun yolu yapmak yerine birkaç gün beklemenin daha iyi olacağını düşündük. Daha önce anlattığım o gün bize erzak konusunda hiç tasalanmamız gerekmediği gösterilmişti. Gerçekten de, erzağımız tükendiğinde, bu kez üç yüz kişiyi aşkın bu topluluğa - bizim deyimimizle- görünmeyen'den bol bol yiyecek sağlandı. Yola çıktığımız köye geri dönene dek, tam altmış-dört gün boyunca karnımızı bu şekilde doyurduk. O zamana dek, hiçbirimiz deneyimlemekte olduğumuz şeylerin gerçek anlamı

ve önemi hakkında tam bir fikre sahip değildik. Ayrıca, bu tür şeylerin bir yasayla, herkesin kullanabileceği belirli bir yasayla gerçekleştirildiğini de anlayamamıştık.

Ertesi sabah kahvaltı için toplandığımızda, kampa yeni gelen beş yabancıyla karşılaştık. Onlarla tanıştırıldığımızda, bu adamların bizim gideceğimiz köyden geri dönmekte olan ve o sırada nehrin karşı kıyısında konaklayan bir hac topluluğundan olduklarını öğrendik. O anda, doğal olarak, onların bir sandalla bu kıyıya geçtiklerini varsaydığımızdan, bu konuda pek bir şey düşünmedik. Hatta, grubumuzdan biri, "Eğer bu adamların bir sandalı varsa, neden nehri geçmek için onu kullanmıyoruz?" dedi. Sanırım, hepimiz bunu içinde bulunduğumuz zor durumdan bir çıkış yolu olarak gördük; ama sonra, ortada bir sandal olmadığını ve o adamların bu kıyıya bir sandalla geçmediklerini öğrendik.

O sabah, kahvaltıdan sonra hepimiz nehir kıyısında toplandık. Emil, Jast ve Neprow'la birlikte, bizim araştırma grubumuzdan dört kişinin o beş yabancı ile konuştuklarını gördük. Sonra Jast yanımıza geldi ve, suyun çekilme belirtisi gösterip göstermeyeceğini görmek için ertesi sabaha kadar beklemeye karar verdiklerinden, diğerleriyle birlikte nehri geçip karşı kıyıdaki kampa gitmek istediklerini söyledi. Elbette, bu sözler bizi çok şaşırttı ve, sırf öbür kıyıdaki gruba bir dostluk ziyaretinde bulunmak için bu kadar hızlı akan bir nehri yüzerek geçmeye kalkmanın delicesine bir cesaret ve gereksiz yere tehlikeye atılmak olduğunu düşündük. O sırada, doğal olarak, nehri geçmenin tek yolunun onu yüzerek geçmek olduğunu düşünmüştük.

Jast, bizden ayrılıp tekrar o grubun yanına gitti ve, tepeden tırnağa giyimli bu on-iki kişi hep birlikte nehir kıyısına yürüyüp, son derece sakin bir tavırla, suyun içine değil, üzerine adım attılar! Bu on-iki adamın katı topraktan, akan suya adım atışlarını gördüğümde hissettiklerimi asla unuta-

mam. Elbette, onların suya gömülüp gözden kaybolmalarını görmeyi bekleyerek, nefesimi tuttum. Daha sonra, grubumuzdaki herkesin aynı şeyi düşündüğünü öğrendim. O sırada hepimiz bu on-iki adamın, suya hiç gömülmeden, suyun üzerinde sakin bir biçimde yürüdüklerini görmekten ötürü o kadar çok şaşırmıştık ki, sanırım, onlar nehrin yarısını geçene dek hepimiz nefesimizi tutmuştuk. Onlar karşı kıyıya adım attıklarında ben omuzlarımdan tonlarca ağırlığın kalktığını hissettim; ve son adam kıyıya adım attığında duyduğum rahatlama seslerine dayanarak, grubumuzdaki herkesin böyle hissettiğini söyleyebilirim. Bu, kesinlikle, sözlerle ifade edilemeyecek bir deneyimdi. Biz orada uzun bir süre, duyduğumuz şaşkınlığı üzerimizden atamadan öylece oturduk. Sonra, karşı kıyıya geçen on-iki kişiden, bizim grubumuzdan olan yedi kişi öğlen yemeği için geri döndü. Onlar bizim bulunduğumuz kıyıya geçerken duyduğumuz heyecan ilk seferki kadar yoğun olmasa da, bu yedi kişi sağ salim kıyıya çıktığında hepimiz daha rahat bir nefes aldık. O kuşluk vakti, araştırma grubumuzdan hiç kimse nehir kıyısından ayrılmamıştı. Tanık olduğumuz şey hakkında çok az konuştuk, çünkü hepimiz kendi düşüncelerimize dalmıştık.

O öğleden sonra, suyun hemen alçalmayacağı anlaşıldı, ve nehri geçmek için o dolambaçlı yoldan gidip, o köprüden geçmemiz gerektiğine karar verildi. Ertesi sabah erkenden kalkıp, o uzun yolculuğa çıkmaya hazırlandık. Biz yola çıkmadan önce, aramızdan elli-iki kişi, önceki gün o on-iki kişinin yapmış olduğu gibi, nehrin üzerinden sakin bir biçimde yürüyüp karşı kıyıya geçti. O sırada bize de onlarla birlikte geçebileceğimiz söylendi, ama ne yazık ki, aramızdan hiç kimse buna kalkışacak imana sahip değildi. Jast ve Neprow bizimle gelmekte ısrar ettiler. Bizim diğerleriyle birlikte gidebileceğimizi, bu zahmetli yolculuğa katlanmaları gerekmediğini söyleyerek onları bundan caydırmaya çalıştık. Ama,

onlar bu yolculuğun kendileri için hiç de zahmetli olmadığını söyleyerek buna karşı çıktılar, ve bizimle birlikte geldiler.

Nehri yürüyerek geçenlere katılmak için yaptığımız o dört günlük yolculuk boyunca düşüncelerimizin ve sohbetlerimizin konusu, bu harika insanlarla birlikte olduğumuz kısa süre içinde başarıldığını gördüğümüz olağanüstü şeylerdi. İkinci gün, grup kızgın güneş altında bir dağın dik yamacını tırmanırken, son iki gün içinde pek konuşmamış olan Şefimiz, birden, "Arkadaşlar, insan bu dünyada neden sürünmek zorunda olsun ki?" dedi. Hep bir ağızdan, ona tam olarak bizim düşüncelerimizi ifade ettiğini söyledik.

Şefimiz sözlerine şöyle devam etti: "Eğer, az sayıda olsalar da, bu insanlar tanık olduğumuz bu olağanüstü şeyleri yapabiliyorlarsa, nasıl olur da tüm insanlar aynı şeyleri yapamazlar? Nasıl olur da insan sürünmekten hoşnut olur; sadece sürünmekten hoşnut olmakla kalmaz, ama bunu yapmak zorunda da kalır? Eğer insana her şey üzerinde hâkimiyet verilmişse, ona kesinlikle kuşların üzerinde uçma gücü de verilmiştir. Eğer bu insanın hâkimiyet alanıysa, neden o uzun zaman önce bu hâkimiyete sahip çıkmamıştır? Bu hata kesinlikle insanın kendi zihninde olmalı. Bu tümüyle insanın kendisiyle ilgili fani kavramından kaynaklanıyor olmalı. O kendi zihninde kendini sadece sürünüyor olarak görebildiğinden, sadece sürünebiliyor."

Sonra, Jast bu düşünceyi algılayarak yanımıza geldi ve şöyle dedi: "Kesinlikle haklısınız, bu tümüyle insanın bilincindedir. O, tam düşündüğü gibi, sınırlı ya da sınırsız, esir ya da özgürdür. Siz sanıyor musunuz ki, dün bu yolculuğun zahmetinden kurtulmak için o nehri yürüyerek geçtiklerini gördüğünüz o adamlar sizlerden herhangi bir biçimde daha özel varlıklardır? Hayır. Onlar sizden hiçbir biçimde farklı yaratılmamışlardır. Onlar sizin yaradılıştan sahip olduğunuzdan bir zerre bile daha fazla güce sahip değildirler. Sade-

ce, onlar, düşünce güçlerini doğru kullanarak, Tanrı-vergisi güçlerini geliştirmişlerdir. Bizim başardığımızı gördüğünüz şeyleri siz de o kadar tam ve rahat biçimde başarabilirsiniz. Görmüş olduğunuz şeyler belirli bir yasaya uygun olarak başarılmıştır, ve eğer isterse her insan bu yasayı kullanabilir."

Konuşma burada sona erdi. Sonra yola devam edip, en sonunda, nehri geçmiş olan o elli-iki kişiye katıldık; ve hep birlikte gideceğimiz köye doğru ilerledik.

Bölüm 9

Gittiğimiz bu köyde ünlü Şifa Tapınağı vardı.* Bu, sekiz kemerin üzerinde büyük bir kubbenin yükseldiği, sekiz-yüz yıllık bir tapınaktı. İddia edildiğine göre, kurulduğu günden beri bu tapınakta sadece Yaşam, Sevgi ve Barış sözcükleri ifade edilmişti, ve tapınağın titreşimleri o kadar güçlüydü ki içinden geçen herkes çok kısa bir sürede şifa buluyordu. Ayrıca şu da iddia ediliyordu: Yaşam, Sevgi ve Barış sözcükleri bu tapınakta o kadar uzun bir zamandır kullanılıyordu ve onlardan yayılan titreşimler, sonuçta bu tapınağın massedip yaydığı titreşimler o kadar güçlüydü ki, herhangi bir zamanda uyumsuzluk ve olumsuzluk sözcükleri kullanılsa bile onların hiçbir gücü olamazdı. Bize, aynı şeyin insan için de geçerli olduğu söylendi. Eğer insan Yaşam, Sevgi, Uyum, Barış ve Mükemmellik sözcüklerini söyleyip yaysaydı, kısa bir süre sonra artık uyumsuz bir sözcük söyleyemez ve bedeninde uyumsuzluğu barındıramazdı. Daha sonra bizler de, sırf bu söylenenleri sınamak için, bu tapınakta uyumsuz ve olumsuz sözcükler kullanmaya çalıştık, ancak her seferinde bunu yapamadığımızı, o sözcükleri söyleyemediğimizi gördük. Siz o tapınağın titreşimlerine uygun olmayan bir söz söyleyemiyordunuz.

*Şifa Tapınağı: Spalding, bir başka kaynakta yaptığı bir açıklamada, bu tapınağın Hindistan'ın Kalküta kentine sekiz yüz mil uzaklıkta olduğunu, bu mesafenin en az 250 milinin yürünmesi gerektiğini, ancak artık bu bölgeye uçaklarla ulaşılabileceğini söylüyordu. (Ç.N.)

Bu tapınak, bizimle gelen ve şifa arayan tüm o insanların varmak istedikleri yerdi. O çevredeki Üstatlar için, belli aralıklarla o köyde toplanıp, bu fırsattan yararlanmak isteyenlere öğretilerini sunmak ve meditasyon yaptırmak bir gelenekti. Bu tapınak tamamen şifaya adanmıştı ve her zaman halka açıktı. Halkın Üstatlara her zaman erişmesi mümkün olmadığından, Üstatlar bu insanları şifa bulmak için bu tapınağa gitmeye teşvik ediyorlardı. Ancak, onların bu insanlara bizzat şifa vermeyip, onları bu yolculuğa çıkmaya teşvik etmelerinin asıl nedeni, o tapınakta şifayı bizzat kendileri gerçekleştirerek, Üstatlar'ın içinde bulunan aynı Tanrı-vergisi gücün onların da içinde bulunduğunu görüp idrak etmelerini sağlamaktı. Sanırım, Üstatlar o sabah o nehri yürüyerek geçtiklerinde de, bunu, her türlü acil durumun üstesinden gelebileceklerini, ve bizim de her türlü acil durumun üstesinden gelmemiz gerektiğini göstermek için yapmışlardı.

Bu tapınağa erişilmez yerlerde bulunan ve yardım için Üstatlara başvuran herkes onlardan yardım almıştı. Elbette, bu arada sırf meraktan gelen ve şifa bulacağına inanmayan ve herhangi bir yardım almaz görünenler de vardı. Bizler, bu tapınağa iki yüz ila iki bin kişilik birkaç topluluğun geldiğine ve şifa bulmayı arzulayan herkesin şifa bulduğuna bizzat tanık olduk. Onların birçoğu bize, şifa bulmak ve tekrar bütünlüğe kavuşmak istediklerini sessizce bildirerek şifa bulduklarını söyledi. Farklı zamanlarda, o tapınakta şifa bulan birçok kişiyi gözlemleme fırsatı bulduk ve bu şifaların yüzde doksanının kalıcı olduğunu gördük. Bize, isteyen herkesin her zaman gelebileceği bu somut tapınağın bireydeki Tanrı merkezini, Mesihi temsil ettiği açıklandı. O, ideali temsil ediyordu. İnsanlar bu tapınağa istedikleri kadar sık gidebilir ve orada istedikleri kadar kalabilirlerdi. İdeal böylece o tapınağa gelenlerin zihinlerinde oluşur ve bu ideal zihinde sabitleşirdi.

Emil bununla ilgili olarak şöyle bir yorumda bulundu: "İşte tam burada, geçmişte putperestliğe götürmüş olan önerme ortaya çıkar. İnsanlar idealleştirdikleri şeyin imgesini taşa, tahtaya, gümüşe, altına kazımaya çalışmışlardır, ama herhangi bir put (idol) ideali ancak kusurlu bir biçimde resmedebilir. İnsanlar, idealin idolü aştığının bilincine vardıktan ve, sevgi üzerinde odaklanmaları ve -ifade edecekleri idealin dışsal bir putunu oluşturmak yerine- kendi içlerinde oluşturmak istedikleri şeyi idealleştirmeleri gerektiğini anladıktan sonra, artık imge ya da put oluşturmazlar. Putperestliğin daha sonra ortaya çıkan bir biçimi de, idealimizi ifade eden kişinin kişiliğini idealleştirmektir. Bizim onu ifade eden kişiliği değil, onun ifade ettiği ideali idealleştirmemiz gerekir. Bu İsa gibi büyük bir kişi için de geçerlidir. Böylece, İsa, insanların O'nun temsil ettiği ideal yerine, O'nun kişiliğini idealleştirdiklerini gördüğünde gitmeyi seçmiştir. O insanlar, kendi içlerinde her ihtiyaçlarını karşılayacak güce sahip olduklarını ve bunu yapmaları gerektiğini göremeyerek, ve O'nun her türlü dışsal ihtiyaçlarını karşılamasını bekleyerek, İsa'yı kralları yapmaya çalışmışlardır. O, 'Benim gitmem amaca uygundur, çünkü eğer ben gitmezsem, Teselli-ci (Kutsal Ruh) gelmeyecektir,' dediğinde, bununla insanların O'nun kişiliğine baktıkları sürece kendi güçlerini göremeyeceklerini kastetmiştir. Çünkü onların kendi içlerine, kendi benliklerine bakmaları gerekmektedir.

Bir başkası size öğretebilir ya da anlatabilir, ama işi bizzat sizin yapmanız gerekir; çünkü eğer bir başkasına bakarsanız, ideali oluşturmak yerine putu oluşturursunuz."

Bizler bu tapınakta gerçekten olağanüstü şifalara tanık olduk. Bazı hastalar sadece tapınağın içinden yürüyüp geçerek şifa buldular. Diğerleri orada epey zaman geçirdiler. Orada herhangi bir resmi tören ya da bir ayin yapıldığını, ya da şifa hakkında bir söz söylendiğini hiç görüp duymadık;

söylenen sözün titreşimleri o kadar güçlüydü ki o etki alanı içine giren herkes ondan yararlanıyordu. Aşırı kireçlenmeden mustarip bir adamın tapınağa kucakta taşındığını ve sonra tamamen iyileştiğini gördük. Bir saat içinde, o tamamen şifa bularak yürümeye başladı. Bu adam, daha sonra dört ay boyunca bizim grubumuza hizmet etti. Bir elinin parmaklarını kaybetmiş bir başka adam bu tapınağa girdikten sonra, onun parmaklarının tekrar oluştuğunu gördük. Orada gördüğüm dört yaşında bir Müslüman çocuğu da hiç unutamam. Bu çocuğun kolları ve bacakları kurumuş, bedeni çarpılmıştı; onu kollarıma aldığımda bedeninin hiç ağırlığı olmadığını hissettim. İşte bu çocuk da yirmi dakika içinde iyileşti ve annesinin şaşkın bakışlarının önünde tapınaktan koşarak çıktı. Cüzzam, körlük, sağırlık vakalarının ve diğer birçok hastalığın bir anda iyileştiğine tanık olduk. Aslında, tapınağa giren herkes iyileşti. Sonraki iki-üç yıl içinde, zaman zaman, o gün şifa bulmuş insanlarla karşılaşma fırsatımız oldu, ve bu şifaların kalıcı olduğunu gördük. Bize, eğer şifa kalıcı olmamış ve hastalık ya da sakatlık tekrar ortaya çıkmışsa, bunun, bireyin gerçek ruhsal idrakten yoksunluğundan kaynaklandığı söylendi.

Sonuçta, biz bu tapınakta vuku bulan ve Üstatlar'ın tüm diğer şifa çalışmalarında yaptıkları şeyin, şifa verilen insanların zihinlerinde ideali oluşturmak olduğunu; insanların bu ideali ve o şifa titreşimlerini bulundukları her yerde, her zaman oluşturabileceklerini anladık.

Bölüm 10

Geçici olarak merkez edindiğimiz köye geri döndüğümüzde, Himalayaları geçmek için gerekli her şeyin hazır olduğunu gördük. Orada bir gün dinlendik, bu arada yük hamalları ve hayvanları değiştirildi. Ertesi gün yolculuğumuzun ikinci aşamasına başladık, bu kez Himalayaları gerçekten geçecektik. Sonraki yirmi gün boyunca herhangi bir sıkıntı yaşamadan, sakin bir biçimde yol aldık, ve bu sırada kayda değer herhangi bir olay olmadı.

Emil, bu sırada bir gün, Mesih Bilinci'nin idraki üzerine konuşarak şöyle dedi:

"Bizler, zihin gücümüzle ya da düşünce eylemimizle Mesih Bilinci'ni oluşturabilir ya da O'nu idrak edebiliriz. Biz bu Bilinci kendi içimizde tanıyarak, düşünce gücüyle ve işlemiyle bedenlerimizi, çevremizdeki şeyleri ya da dış koşulları dönüşüme uğratabiliriz; böylece ölüm denen değişimi asla deneyimlemeyiz. Bu tümüyle, insanın istediği şeyi gözünde canlandırma, idealleştirme, tasarlama ve oluşturma gücüyle yapılır. Bu önce, Mesih'in bizim içimizde olduğunu bilerek, algılayarak ya da buna iman ederek; Tanrı'nın suretinde yapılmış bedenimizi Tanrı ile bir görerek, ve o bedeni -tıpkı O'nun bizi gördüğü gibi- kusursuz Tanrı bedeni ile birleştirerek yapılır. Böylece, kusursuz Tanrı bedenini idealleştirmiş, tasarlamış ve tezahür ettirmiş oluruz. O zaman, Tanrı'nın Ruh Âlemi'nde gerçekten 'yeniden doğarız.'

İşte bu şekilde her şeyi, kaynaklandığı Evrensel Zihin Özü'ne geri döndürebilir, ve onları yeniden geri getirebilir ve kusursuz bir formla tezahür ettirebiliriz. Onları saf, ruhsal, kusursuz hallerinde tutma yoluyla titreşimler düşürülür ve yaratmak istediğimiz şeyler kusursuz bir biçimde ortaya çıkarlar. Bu şekilde her yanlış inancı, her eski koşulu, her olumsuzluğu, tüm geçmiş yaşamımızı alıp -ki onun ne olduğu, ne kadar iyi ya da kötü göründüğü önemli değildir; bizim ya da başka birinin yolumuza hangi yanlış inanç, kuşku, inançsızlık ya da korku dağını dikmiş olduğu önemli değildir- hepsine şöyle diyebiliriz: 'Şimdi seni, senin ve her şeyin ondan kaynaklandığı ve her şeyin kusursuz olduğu Evrensel Zihin Özü'nün büyük okyanusuna, orada tekrar yaratıldığın unsurlara ayrışmak üzere, geri gönderiyorum. Şimdi seni o saf özden, Tanrı'nın seni gördüğü kadar, kusursuz ve saf olarak geri getiriyor ve seni daima o mutlak kusursuzluk içinde tutuyorum.' Biz kendi kendimize şöyle diyebiliriz: 'Şimdi, işlerin eski düzeninde, seni kusurlu bir biçimde oluşturmuş olduğumu idrak ediyorum ve sen kusurlu bir biçimde tezahür ettin. Gerçeği idrak ederek, şimdi seni, Tanrı'nın seni gördüğü gibi, kusursuz olarak yaratıyorum. Sen kusursuz bir biçimde yeniden doğdun ve *bu böyledir.*' Şunu idrak etmeliyiz ki, içimizdeki simyacı, içimizdeki Tanrı, meydana getirmiş ve şimdi geri göndermiş olduğumuz o kusurlu görünen şeyi almış, dönüşüme uğratmış, arındırmış ve kusursuz hale getirmiştir. Biz, tıpkı kendi bedenimizin arındırılıp kusursuz hale getirilerek bize Tanrı'nın bedeni olarak geri gönderilmesi gibi, onun da arındırılıp kusursuz hale getirildiğini ve dönüşüme uğratıldığını idrak etmeliyiz. En sonunda, bunun herkesin içinde bulunan kusursuz Mesih Bilinci olduğunu idrak etmeliyiz."

4 Temmuz gelip çattığında, biz dağ geçidinin zirvesinde bulunuyorduk. Emil, önceki gece, bizim bir tatili hak ettiği-

mizi düşündüğünü ve bunun için 4 Temmuz'dan daha uygun bir gün göremediğini söylemişti. O sabah kahvaltıda Emil şöyle bir konuşma yaptı:

"Bu gün Dört Temmuz, bu sizin bağımsızlığınızın doğuşunu kutladığınız gündür. Bu çok uygun bir biçimde anlamlı bir gündür!

Artık hepinizin bize az çok güvenmeniz gerektiğini hissediyorum; dolayısıyla, serbestçe konuşacağım. Birkaç gün içinde, yaptığım bildirimlerin doğru olduğunu size kesin ve inandırıcı bir biçimde kanıtlayabileceğiz.

Bizler sizin ülkenizi 'Amerika,' ve tüm yurttaşlarınızı da 'Amerikalılar' olarak isimlendirmekten hoşlanıyoruz. Sizler, bu kadar önemli bir günde, birisi hariç hepsi o büyük ülkede doğmuş bir grup Amerikalı ile konuşup, onlarla tam bir görüş birliğinde olmanın bana ne kadar büyük bir sevinç verdiğini asla bilemezsiniz. Size hemen şunu bildirmeliyim ki aramızdan bazıları, Kristof Kolomb o unutulmaz seferine çıkmadan çok önce sizin ülkenizi görme ayrıcalığına sahip oldular. Kolomb'dan önce, Amerika kıtasını keşfetmeye yönelik başka girişimler de olmuş, ama onlar başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Neden mi? Çünkü onlar o Tanrı-vergisi nitelikten, yani imandan yoksundular. Bu vizyonu görüp gerçekleştirecek cesaret ve imana sahip kişi henüz uyanmamıştı. O ruh, dünyanın yuvarlak olduğu ve öbür tarafta bilinen kıtaya eşit bir kıta bulunması gerektiği idrakine uyandığı anda, bizler bir başka büyük tarihi çağın başladığını gördük.

Peki, her şeyi gören, Herşeye Kâdir Olan'dan başka kim Kolomb'un ruhunda o küçük iman zerresini uyandırmış olabilirdi? O gün İspanya Kraliçesi'nin huzuruna çıktığında, onun -bu tanrısal gücü tanımayarak- söylediği ilk sözler neydi? 'Sevgili Kraliçem, ben dünyanın yuvarlak olduğuna kesinlikle ikna olmuş durumdayım, ve okyanusa yelken açıp bunu kanıtlamak istiyorum.' Sizin bunu hissedip hissetme-

diğinizi bilmiyorum, ama bu sözler ona Tanrı tarafından ilham edilmişti, ve sonuçta Kolomb üstlendiği işi başaracak kararlılık ve azime sahip biri olarak görülmüştü.

Sonra, bize yıllar önce, tümüyle olmasa da takip edebileceğimiz kadar yeterince gösterilmiş olan o uzun olaylar dizisi gelişmeye başladı. Kuşkusuz, biz geçen o nispeten kısa dönem içinde neredeyse inanılmaz harikaların gerçekleştirildiğini ve kaydedildiğini gördük; ama bunları baştan sona yaşama ayrıcalığını bulmuş olanlarımız, şimdi büyük ulusunuzu çok daha büyük harikaların beklemekte olduğunu biliyorlar. Bizler, ulusunuzun gerçek Ruhsal önemine uyanma zamanının geldiğini hissediyor, ve bu idrake uyanmanıza yardımcı olmak için elimizden gelen her şeyi yapmak istiyoruz."

Öyle görünüyordu ki, bu Üstatlar'ın bizimle ilgilenmelerine neden olan şey, Amerika'nın Mesih Bilinci'ni kabul etmesi ve olanaklarını idrak etmesi için duydukları büyük arzuydu. Onlar, Amerika'nın başlangıcının gerçekten Ruhsal olduğunu, ve bu olguyla onun dünyanın Ruhsal gelişiminin lideri olmaya yöneltildiğini biliyorlardı.

Emil konuşmasına şöyle devam etti: "Bunun tek bir adamın bilincine ekilen o küçük iman tohumuyla mümkün kılındığını düşünün. Ne olmuştur? Bunu anlayabiliyor musunuz? O günlerde, Kolomb'un mantıksız bir hayalperest olduğu düşünülmüştü. Oysa bugün artık hepimiz, dünün hayallerinin bugünün realiteleri olduğunu biliyoruz. Herhangi bir şeyi başarmış olan kim önce bunun hayalini kurmamıştır ki? Peki, gerçekte, Kolomb'un vizyonları birer hayal miydi? Onlar Evrensel Zihin'deki idealler, Tanrı'nın idealleri değil miydi, ve bu idealler o insan tarafından hayal edilip sonra büyük bir Gerçeğe dönüştürülmemiş midir? O, kendi bilincinde ötelerdeki bir kıtanın hayalini berrak bir biçimde görerek bilinmeyen denizlere yelken açmamış mıdır? Onun bu kıtanın vaat ettiği şeyi ve önemini, ya da ona Amerika ismi-

nin verileceğini görüp görmediğini bilmiyorum. Her olasılığa göre, bu onun ardından gidip olayı sonuçlandıracak olanlara bırakılmıştı. Burada mesele, onun önce bir hayal ya da vizyon olup olmadığıdır. Bizler, şimdiden bazı harikaların gerçekleştiğini görüyoruz, ama Kolomb'un o vizyonunun sonucu olarak gerçekleşecek -henüz gerçekleşmemiş- harikaları sadece gözümüzde canlandırabiliriz. Biz bu şekilde dünyayı yaşanacak daha iyi bir yer yapmaya yardımcı olmuş birçok vizyonu sayabiliriz. Peki, bu Tanrı'nın, her şey vasıtasıyla tezahür ya da ifade etme yolu değil midir? Bakın, bu keşfi gerçekleştirmiş olan kişi, bilinçli ya da bilinçsiz olarak, Tanrı'ya daha büyük bir iman besleyen kişiydi. O varlığın -kafasında tek bir düşünceyle, tek bir hedefle- o sırada haritası çıkarılmamış, bilinmeyen bir denize çıkışını, onun katlandığı zorlukları, sıkıntıları ve düş kırıklıklarını bir düşünün.

Sonra olaylar sizin de bildiğiniz gibi gelişti ve Tanrı'ya kendi istedikleri gibi ibadet etme özgürlüğü arayan o bir avuç insanın Mayflover* adlı gemiye bindikleri güne dek uzandı. Bunun üzerinde düşünün: Tanrı'ya kendi istedikleri gibi ibadet etmek! Ruh'un, ve ardından gelen olayların ışığında bakıldığında, asıl gerçek ortaya çıkıyor mu? Onlar düşündüklerinden daha büyük bir şey kurmadılar mı? Her şeyin üzerinde Herşeye Kâdir Olan'ın elini göremiyor musunuz? Sonra, sanki ilk Koloniler'in işi bitecekmiş gibi görünen o karanlık günler geldi, ama Tanrı'nın el attığı şey zafere erişmek zorundaydı. Daha sonra, Bağımsızlık Bildirgesi'nin imzalandığı ve acımasız zorbaya karşı Tanrı'nın seçildiği o büyük gün geldi. O gün üstün gelen taraf, daima üstün gelmesi gereken taraftır. Bunun farkında mısınız bilmiyorum ama, o unutulmaz günlerde o bir grup adamın verdiği mücadele ve o bildirgeye imza atmaları, İsa'nın dünyaya gelişinden bu yana yaşanan en büyük destanlardan biridir.

* Amerika'ya giden ilk göçmenleri taşıyan gemi.(Ç.N.)

Sonra Bağımsızlık Çanı çaldı. İster inanın ister inanmayın, ama biz o çanın sesini, sanki onun altında duruyormuşuz gibi duyduk. Bu çan sesi büyüdü ve, bir gün tüm dünyanın en derin ve en karanlık köşelerine nüfuz edip, böylece en karanlık bilinci aydınlatana dek, o küçük merkezin titreşimlerini yaydı.

Bu olaya götüren zorluklara, sınavlara, iniş ve çıkışlara bir bakın. O gün Büyük Çocuk doğmadı mı? O çocuğu desteklemek için ortaya çıkmaya cesaret eden o büyük ruhları görün. Onlar cesaretlerini yitirselerdi nelerin olmuş olabileceğini düşünün! Onlar sendeleyip bocalamadılar ve cesaretlerini hiç yitirmediler. Ne oldu? Dünyanın en büyük ulusu doğdu. Peki, o zamandan beri onun geçirdiği sıkıntılar ve sınavlar neyi işaret ediyor? Onlar o büyük ruhun, Nasıralı İsa'nın gelişiyle yakın bir ittifak içinde değiller mi? O gün Bağımsızlık Bildirgesi'ni imzalayanlar, Doğu'dan gelen -ve Bebeğin o Ahır'da doğuşunu, insanda Mesih Bilinci'nin doğuşunu simgeleyen Yıldızı görmüş olan- o üç Bilge Adama benzetilemez mi?* Onlar da Yıldızı o bilge adamlar kadar doğru bir biçimde algılamadılar mı?

O bildirgenin sözlerini hatırladığınızda, her bir sözcüğün Tanrı tarafından ilham edildiğinden kuşku duyabilir misiniz? Bir an durup düşünün: Tüm tarihte onun kopya edilebileceği, ona benzer bir bildirge var mıydı? Onun direkt olarak Evrensel Zihin'den gelmiş olduğu konusunda bir kuşku var mı? Onun, tezahür ettirilen büyük yaratıcı plânın bir parçası olduğu konusunda bir kuşku var mı? Onun o büyük plânın gerçekleştirilmesinde bir aşama olduğu konusunda bir kuşku var mı?

---

* (İncil'e göre) İsa, Beytlehem'de bir ahırda doğduğu sırada, doğuda üç bilge gökyüzünde parlak bir yıldız görürler, bunun kutsal kitaplarda kehanet edilmiş ilahi bir işaret olduğunu anlayıp yola çıkarlar. Beytlehem'e geldiklerinde, o yıldızın İsa'nın bulunduğu evin üzerinde durduğunu görürler, o eve girer ve bebeğin önünde secde ederler. (Ç.N.)

E pluribus unum (birçoktan oluşan bir, ya da çeşitlilik veya çokluktan oluşan birlik) düsturunun (sloganının) Gerçek Ruhu'nun gelişiminin birbirini izleyen aşamalarında benimsenmiş olduğuna dair bir kuşku var mı? O, kesinlikle, mekanik bir biçimde insanın fani zihninden çıkmamıştır. Sonra gelen simgesel ibare *-Biz Tanrı'ya Güveniriz-** sözü, Tanrı'ya, her şeyin yaratıcısına duyulan en umutlu imânı ya da güveni göstermiyor mu? Sonra, simge olarak en yüksek amacı temsil eden kuş olan kartal'ın seçilmesi. Bu o adamların derin bir biçimde spiritüel olduklarını, ya da bildiklerinden daha iyisini yaptıklarını göstermektedir. Hepsine yaratıcı eylem içindeki Tanrı ruhunun rehberlik yapmış olduğundan bir an bile kuşku duyabilir misiniz? Bu, Amerika'nın tüm dünyaya rehberlik etmeye yöneltilmiş olduğunun, bunun mukadder kılındığının işareti değil midir?

Ulusunuzun tarihini düşünün. Tüm dünya uluslarının tarihinde onun bir koşutu yoktur. Birbirini izleyen her adımın bu tarihin gerçekleşmesine götürdüğünü göremiyor musunuz? Onun gelişimini gerçekleştirenin bir Üstat Zihin'den başkası olduğuna inanabilir misiniz? Onun kaderine rehberlik yapanın Herşeye Kâdir Tanrı olduğundan kuşku duyabilir misiniz?

Tıpkı, tüm tohumlar arasında en küçüğü olduğu halde, hardal tohumunun kendi içinde -tüm bitkilerin en büyüğü olan hardal bitkisini ortaya çıkaracak- gücün bulunduğunu bilecek imana sahip olması gibi (o büyüyüp bir ağaç olur ve kuşlar gelip onun dallarında konaklayabilirler); tıpkı bir tohumun, içinde en büyüğü ifade edecek gücün bulunduğunu bilmesi gibi, biz de içimizde en büyüğü ifade edecek güce sahip olduğumuzu bilmeliyiz. Bu, hardal tohumu örneğini verirken, İsa'nın sözünü ettiği şey imanın niceliği değil, niteliği

* Bildiğiniz gibi, Amerikan dolarında bu ibare (*In God We Trust*) yer almaktadır. Yine bildiğiniz gibi, Amerika *Yeni Çağ* hareketinin, bugün tüm dünyada görülen spiritüel uyanışın ve gelişimin öncüsü olmuştur. (Ç.N.)

dir edilmiş olduklarının da farkındayım. Yol pürüzlü ve dikenli, zor bir yol olmuştur; insan sınırlı kavramı içinde, şimdiye dek, sadece fani kavramın yolu inşa etmesine izin vermiştir. Onun ne harikalar başarmış olduğunu görün. Ama, eğer daha tam, daha derin Ruhsal anlam anlaşılmış ve uygulanmış olsaydı, daha ne harikaların başarılmış olabileceğini de görün! Bir başka deyişle, eğer Devlet Geminizin dümenine Mesih Bilinci geçirilseydi, ve herkes gerçeği -yani, Mesih'in her insanın içinde bulunduğunu ve herkesin bir olduğunu- bilebilmiş olsaydı, bugün ortaya ne harikalar çıkardı. Ben henüz ortaya çıkmamış, ama *'e pluribus unum'* sözünün derin Ruhsal anlamı anlaşılır anlaşılmaz ortaya çıkabilecek ihtişamı görüyorum. Bunun, Kendini 'birçok' yoluyla ifade edenin, yani Tanrı'nın ilk büyük yasalarından biri olduğunu anlamıyor musunuz?

Kurulmuş her ulusu düşünün. Gerçek Ruhsal idrak üzerine kurulmuş olanlar, varlıklarını en uzun zaman sürdürmüşlerdir, ve eğer maddeciliğin içeri sızıp -onlar kendi anormal ağırlıklarıyla çökene dek- yavaş yavaş tüm yapının altını oymasına izin verilmeseydi, ya da onları doğuran yasayı kötüye kullanarak yok olmasalardı, varlıklarını ebediyen sürdürebilirlerdi. Her birinin çöküşüyle, ne olmuştur? Prensip, ya da Tanrı bölümü korunmuştur; birbirini izleyen her başarısızlıkta, birbirini izleyen her aşamada tedrici bir yükselişin izini sürebiliriz, ve en sonunda her şey Tanrı'da, Birçoğun Bir'inde son bulmalıdır. Kardeşlerim, size bunun idrakini sunmak için bir peygamber olmak gerekmez.

İspanya'nın, Kolomb keşif yolculuğuna çıktığı sırada, ve ondan sonra kısa bir zaman boyunca nasıl bir ulus olduğuna, ve şimdi ne olduğuna bakın. Kısa bir süre sonra o kendi çocuğuyla savaşa girecektir. O zaman onun ne kadar çaresiz, iyi bir savaşa giremeyecek ya da zayıf bir savaştan çıkama-

* Burada, sanırım, İspanya iç savaşı kastedilmektedir. (Ç.N.)

idi. 'Eğer bir hardal tohumu kadar imanınız olsa (ve bu iman biliş haline gelir), dağları yerinden oynatabilirsiniz, ve sizin için hiçbir şey olanaksız olmaz.' Aynı şekilde en zayıf haşhaş tohumu, en muazzam büyüklükteki banyan ağacı, çiçek soğanı, ağaç tohumu, hepsi en büyük olanı ifade edebileceğini bilir. Her biri ifade etmesi gerekenin tam bir resmine ya da suretine sahiptir. Biz de aynı şekilde içimizde, ifade etmek istediğimiz şeyin tam bir resmine sahip olmalıyız. Sonra, her an yapılan bir hazırlıkla, içsel bir mükemmelleştirme olmalıdır, ve bu mükemmellik ortaya çıkacaktır. Bu mükemmelleştiren içsel dürtü, bu itici güç olmadan hiçbir bitki tam çiçek açamaz. Bir an önce, tomurcuk, çanak yaprakları içinde -benlik hissi içinde- hapistir, ama bu içsel mükemmellik tamamlandığında, çiçek çok güzel bir biçimde açar.

Toprağa ekilen tohumun büyümek, gelişmek ve çoğalmak için önce kendinden vermesi gerektiği gibi, biz de gelişebilmek için önce kendimizden vermeliyiz. Tohumun gelişebilmek için önce kabuğunu kırması gerektiği gibi, biz de gelişebilmek için kabuğumuzu kırmalıyız; gelişmeye başlayabilmek için sınırlılık kabuğumuzu kırmalıyız. Bu içsel mükemmellik tamamlandığında, tıpkı çiçekler gibi güzel bir biçimde ortaya çıkmalıyız. Bu, bir birey için olduğu gibi, bir ulus için de böyledir. Şunu göremiyor musunuz ki, böyle bir ulusta Mesih Bilinci tam olarak geliştiğinde, o ulusun üstlendiği her iş herkesin en yüksek hayrı yönünde sonuçlanmak zorundadır; çünkü devletin kökü ya da kalbi onu yönetenlerin bilincidir.

Bu süreçte ulusunuz tarafından büyük hatalar yapılmıştır, çünkü siz Ruhsal öneminizi idrak etmediniz ve büyük çoğunluk hâlâ derin bir biçimde maddeye gömülü haldedir. Ben, ulusunuzun kaderine büyük ruhların rehberlik yapmış olduklarının tümüyle idrakindeyim. Ayrıca, onlar aranızdan ayrılana dek bu büyük ruhların ne kadar az tak-

yacak kadar güçsüz bir ulus olduğunu göreceksiniz. Siz onun güçsüzlüğünü neye atfedebilirsiniz? Bu mutlak bir güçsüzleşme midir? Bu bir ulus ya da bir birey için daima böyle değil midir? Beden formu ya da yapı, aç gözlülük ya da ihtirasla tıka basa doldurulduğunda, sonuç aynıdır. Görünüşte bir zenginlik ve başarı dönemi yaşanabilir, ama bu kısa ömürlüdür; sonra, eskinin duraksayan, kararsız adımıyla birlikte, yıpranmış, zayıf düşmüş ve boşa harcanmış formun belirtileri ortaya çıkar. Halbuki, eğer onlar Ruhsal güçlerini koruyup geliştirmiş olsalardı, beş yüz, beş bin, on bin yıl boyunca ya da ebediyen, egemenliklerinin en parlak döneminde olduğu gibi güçlü, mutlu ve umutlu olabilirlerdi.

Bizler, gelmekte olan çağı Kristal Çağ, saf, beyaz ışık çağı olarak görüyoruz. Ve bir zaman sonra herkes bu yaklaşan çağın parlaklığını ve ihtişamını görecektir. O zaman hiçbir karanlık, hiçbir sınırlama olmayacak. Bu, ebedi bir ilerleme olması gerektiğini ima etmiyor mu? Eğer olmasa, her şey kaynaklandığı Evrensel Öze geri dönmek zorundadır. Her şey ilerlemek ya da kaynağına geri dönmek zorundadır; ortada bir nokta, durulacak bir yer yoktur. Ulusunuz, kendi gerçek hâkimiyet alanını ya da misyonunu tanıdığında, ve Ruh ile el ele tutuşup Tanrı'nın istediği şeyi ifade ettiğinde, ya da Ruhun içinde açığa çıkmasına izin verdiğinde, sözlerle ifade edilemez bir mucizeyi gerçekleştirebilir.

Hiç kuşkusuz, gelişimi sırasında ulusunuzu bir arada tutabilmek için kartalın güçlü gagası ve pençeleri gerekli olmuştur; ama gerçek Ruhsal ışık geldiğinde, barış güvercininin kartaldan daha kudretli olduğu görülecek, ve şimdi kartalın koruduğunu o zaman güvercin koruyacaktır. Tüm dünyada ticaret yaparken kullandığınız paranın üzerindeki sözlere bir bakın: *Biz Tanrı'ya Güveniriz* ve *e pluribus unum*, yani, birçoktan oluşan Bir. Bu, Ruhun -bu ulusun yaşamında güvercin kartalın yerini aldığında- anlaşılacak sloganıdır."

Konuşma burada sona erdi, ve Emil, kısa bir süre için bizden ayrılıp, iki yüz mil uzaklıkta bir köyde toplanan diğerleriyle buluşacağını söyledi. O bize, ertesi gün yola çıkıp, dört gün sonra varacağımız, altmış mil uzaklıktaki küçük bir köyde katılacaktı. Sonra o, her zaman yaptığı gibi, birden gözden kayboldu ve, dört gün sonra, yanında getirdiği dört kişiyle birlikte, sınırdaki o küçük köyde bize katıldı.

Bölüm 11

Bu küçük köye vardığımız gün hava çok yağmurluydu ve hepimiz iliklerimize dek ıslanmıştık. Oraya vardığımızda, bize çok konforlu bir konutun ayrılmış olduğunu gördük. Bu konutun yemek ve oturma odası olarak kullanabileceğimiz büyük ve dayalı döşeli bir salonu vardı. Bu salon son derece keyifli ve sıcaktı, ve içimizden biri bu ısının nereden geldiğini sordu. Hepimiz çevremize baktık, ama ortalıkta bir soba ya da ısının geldiği herhangi bir yer göremedik; ancak, odada çok belirgin bir biçimde sıcak bir parıltı vardı. Bu durum merakımızı uyandırmıştı, ama artık sürprizlere alıştığımızdan ve daha sonra her şeyin açıklanacağından emin olduğumuzdan bir şey söylemedik.

Tam akşam yemeği için masaya oturmuştuk ki, Emil, yanında dört adamla birlikte salonda belirdi. Onların nereden geldiklerini bilmiyorduk. Onlar aynı anda salonun, hiçbir girişin olmadığı bir köşesinde belirmişlerdi. Onlar orada hiçbir gürültü ya da gösteri yapmadan belirdiler ve sessizce masaya doğru yürüdüler. Sonra Emil bu dört kişiyi bize tanıttı. Ardından, onlar, adeta kendi evlerindelermiş gibi, rahatça oturdular. Daha biz farkına varmadan, masa et hariç birçok güzel yiyecekle doldu. Bu insanlar et ya da bilinçli yaşama sahip başka herhangi bir şeyi yemiyorlardı. Aslında, onlar bize kıyasla çok az yemek yiyor, yemekleri daha çok bir sosyal ilişki vasıtası olarak kullanıyorlardı. Onların çok

uzun bir zaman boyunca hiç yemek yemeden, sadece prana enerjisiyle beslenerek yaşadıklarına tanık olduk. Bildiğimiz kadarıyla, onlar aynı zamanda çok az uyuyorlardı; uyku süreleri iki saati geçmiyordu ve bu iki saatlik uyku sırasında bilinçlerini bizim gibi yitirmiyorlardı. Onlara göre, insan enerjisini boşa harcamadan yaşarsa ya da kendini Evrensel enerjiden ayırarak bilincini daraltmazsa, çok uzun bir süre uyumadan işlev yapabilirdi.

Yemek sona erdikten sonra, masanın çevresinde otururken, grubumuzdan biri salonun nasıl ısıtıldığını sordu. Emil dedi ki: "Bu salonda hissettiğiniz sıcaklık hepimizin temasa geçip kullanabileceğimiz bir kuvvetten gelmektedir. Bu kuvvet ya da güç sizin her türlü mekanik kuvvetinizden daha yüksektir, ama insan onunla temasa geçip, onu ışık, ısı, ve tüm mekanik aletleri çalıştırabilecek bir güç olarak kullanabilir. O bizim evrensel bir kuvvet dediğimiz şeydir. Eğer siz bu kuvvetle temasa geçip onu kullanabilseydiniz, ona sürekli devinim* adını verirdiniz. Biz ona -Tanrı tarafından tüm Çocukları'nın kullanımına sunulan- Evrensel Güç, Tanrı Gücü diyoruz. O her türlü mekanik aleti çalıştırabilir, hiçbir yakıt tüketmeden ulaşımı sağlayabilir, ve ayrıca ışık ve ısı temin edebilir. O -hiçbir bedel talep etmeden- her yerde mevcuttur ve herkes onunla temasa geçip onu kullanabilir."

Grubumuzdan biri, yemeğin de bu kuvvetle mi hazırlandığını sordu. Emil, daha önce ekmeğin ve diğer erzağın sağlanmış olduğu gibi, yemeğin de direkt olarak Evrensel Öz' den hazır halde geldiğini söyledi.

Sonra Emil bizi kendisiyle birlikte gelen grubun iki yüz mil uzaklıktaki köylerine davet etti; orada Emil'in annesini de görecektik. O, şöyle dedi: "Annem bedenini o kadar mükemmelleştirmiş bir varlıktır ki, onu birlikte götürüp (ölme-

* sürekli devinim: aralıksız hareket; hayali bir devridaim makinesinin hareketi; kendi yarattığı güçle sonsuza dek işlemeye devam edebilecek bir makinenin hareketi. (Ç.N)

den yükselip) en yüksek öğretileri alabilmiştir. Dolayısıyla, o her zaman görünmeyen âlemde yaşamaktadır. O, en yüksek öğretiyi almak istediği için bunu kendi seçimiyle yapmaktadır; ve o öğretiyi alarak bize çok yardımcı olabilmektedir. Bunu daha iyi anlayabilmeniz için, onun, sizin deyiminizle, Semavi Âleme, İsa'nın bulunduğu yere eriştiğini söyleyebilirim. Bu yere bazen Yedinci Cennet (cennetin yedinci katı) de denir. Sanırım, bu sizin için gizemlerin gizemini çağrıştırır. Size şu kadarını söyleyeyim ki, onda hiçbir gizem yoktur. O, bilinçte -her gizemin ortaya çıktığı- bir yerdir. Bu bilinç haline erişmiş olanlar fani görüşün dışındadırlar; ama geri dönüp, alıcı olan insanlarla konuşup onlara öğretebilirler. Onlar kendi bedenleriyle gelebilirler, çünkü bedenlerini o kadar mükemmelleştirmişlerdir ki onunla istedikleri her yere gidebilirler. Onlar dünyaya, tekrar enkarne olmadan dönebilirler. Ölüm deneyiminden geçmiş olanlar ise dünyaya bir bedenle dönebilmek için tekrar doğmak, yeniden enkarne olmak zorundadırlar. Bu beden bize Ruhsal, mükemmel bir beden olarak verilmiştir, ve onu elimizde tutmak için bedeni böyle görüp korumalıyız. Bedeni bırakıp öte âleme geçmiş olan ruhlar ise yeniden bir beden edinip, devam edip, onu mükemmelleştirmeleri gerektiğini anlarlar."

O akşam masadan kalkmadan önce, araştırma grubumuzun beş gruba ayrılmasına, bu gruplardan o akşam gelen o beş kişinin sorumlu olmasına karar verildi. Bu daha geniş bir alanı araştırmamıza olanak verecek ve çalışmamızı çok kolaylaştıracaktı; aynı zamanda görünmeyen'de yolculuk yapma ve düşünce aktarımı gibi şeyleri doğrulamamızı mümkün kılacaktı. Bu plâna göre, her bir grupta en az iki adamımız yer alacak, ve bu beş Üstat'tan biri de o grubun lideri olacaktı. Böylece, birbirimizden ayrılıp epey uzaklaşacak, ama bize çok dostça davranan ve onların işlerini kanıtlamak için her fırsatı veren bu varlıklar vasıtasıyla iletişimi sürdürebilecektik.

Bölüm 12

Ertesi gün tüm ayrıntılar ayarlanmıştı ve araştırma grubumuzdan ben dahil üç kişi Emil ve Jast'a eşlik edecektik. Ertesi sabah her bir grup, rehberi ile birlikte farklı yönlere doğru yola çıkmaya hazırdı. Anlaşmamıza göre, her birimiz olup biten her şeyi dikkatle gözlemleyip kaydedecek, ve altmış gün sonra, iki yüz mil uzaklıktaki o köyde, Emil'in evinde buluşacaktık. Bu arada, dostlarımız vasıtasıyla iletişimi sürdürecektik. Bu, her akşam bu dostların birbirleriyle iletişim kurmaları ya da gruptan gruba gidip gelmeleri yoluyla sağlandı. Eğer Şefimiz'le ya da grubumuzun herhangi bir üyesiyle haberleşmek istersek, yapmamız gereken tek şey mesajımızı bu dostlarımıza vermekti, ve inanılmayacak kadar kısa bir sürede yanıtı alıyorduk. Bu mesajları verirken, her birimiz mesajı verdiğimiz zamanı dakikasına kadar not ediyorduk; sonra yanıt geldiğinde, onun geldiği dakikayı da kaydediyorduk. İki ay sonra yeniden bir araya geldiğimizde, bu notları karşılaştırdık ve tüm notların birbirinin karşılığı olduklarını gördük. Bunun dışında, dostlarımız bir kamptan diğerine gelip bizimle sohbet ediyorlardı. Onların karşımızda belirdikleri ve gözden kayboldukları zamanın, yerin ve yapılan konuşmaların da kayıtlarını titizlikle tuttuk; ve daha sonra bu notları karşılaştırdığımızda, onların da birbirlerine tamamen uygun olduklarını gördük.

Daha sonra, zaman zaman, birbirimizden geniş çapta

ayrıldık; bir grup İran'a, bir grup Çin'e, biri Tibet'e, biri Moğolistan'a, bir diğeri ise Hindistan'a gitti, ve bu gruplara hep dostlarımız eşlik ettiler. Zaman zaman bu dostlar, bizim deyimimizle, görünmeyen'de bin mil gibi büyük mesafeleri katederek, bizi her bir kampta olan bitenlerden ve kaydedilen ilerlemeden haberdar ettiler.

Benim bulunduğum grubun gideceği yer güneybatıda, seksen mil uzaklıkta, Himalayalar'ın eteklerindeki yüksek bir düzlükte bulunan küçük bir köydü. Yolculuk için yanımıza hiç erzak almamıştık, ama her zaman bol bol yiyecek bulduk, ve çok rahat konaklama yerlerinde kaldık. Gideceğimiz köye, beşinci gün öğleden sonra vardık; orada köylülerden oluşan bir heyet tarafından karşılandık ve kalacağımız yere götürüldük; burası da rahat bir konuk eviydi.

Köylülerin Emil ve Jast'a son derece saygılı davrandıklarını fark ettik. Bize, Emil'in o köyü daha önce hiç ziyaret etmediği, ama Jast'ın orada daha önce de bulunduğu söylenmişti. O, bu köye ilk kez, Himalayalar'ın en vahşi bölgelerinde bulunan yabani kar-adamlarının tutsak ettikleri üç köylünün kurtarılması için yapılan bir yardım çağrısına karşılık vermek üzere gelmişti. Bu şimdiki ziyaret de benzer bir çağrıya karşılık vermek ve ayrıca, köyden ayrılamayan hastalara şifa vermek için yapılıyordu. Bu kar-adamları, dağların karlı ve buzlu bölgelerinde yaşayıp, en sonunda uygarlığın herhangi bir biçimiyle temas kurmadan dağdaki güvenli yerlerinde yaşayabilen bir kabile oluşturmuş olan, toplum-dışı, yabani varlıklardı. Sayıları çok fazla olmasa da, bunlar çok vahşi ve savaşçı varlıklardı, ve zaman zaman, onların ellerine düşecek kadar talihsiz olan köylüleri yakalayıp onlara işkence ediyorlardı. Şimdi, dört köylünün bu vahşi kar-adamları tarafından yakalanmış olduklarını öğrendik. Köylüler ne yapacaklarını şaşırdıklarından, Jast ile temas kurmak için bir haberci yollamışlardı, ve o -yanında Emil'i ve bizi de geti-

rerek- tutsak köylüleri kurtarmaya gelmişti.

Elbette hepimiz, duyduğumuz ama var olmadıklarını sandığımız bu vahşi insanları göreceğimizi düşünerek heyecanlandık. Önce, bir kurtarma grubu oluşturulacağını ve bu gruba bizim de katılmamıza izin verileceğini düşündük. Ama sonra Emil, Jast'la birlikte yalnız gideceklerini ve hemen gitmeleri gerektiğini bildirince, bu umudumuz suya düştü.

Birkaç dakika sonra, Emil ile Jast gözden kayboldular. O geceyi, dostlarımızın gelmelerini bekleyerek, konuk evinde yalnız geçirdik. Ama, onlar ancak ertesi akşam geri döndüler. Yanlarında kurtardıkları dört köylü vardı. Adamlar, biraz dinlenip kendilerine geldikten sonra, geçirdikleri serüvenle ve onları tutsak eden o yabani insanlarla ilgili garip bir öykü anlattılar. Anlatılanlara göre, bu vahşi kar-adamları tamamen çıplak dolaşıyorlardı, bedenleri vahşi bir hayvanınki gibi tüylerle kaplıydı, ve yüksek dağların şiddetli soğuğuna dayanabiliyorlardı. Söylendiğine göre, bu adamlar yerde çok hızlı hareket edebiliyorlardı; aslında, bulundukları yörede yaşayan vahşi hayvanları izleyip yakalayabildikleri iddia ediliyordu. Bu vahşi insanlar, Üstatlara "Güneşten Gelen Adamlar" diyorlar, ve Üstatlar onların yanına gidip tutsakları bırakmalarını istediklerinde, buna direnmiyorlardı. Üstatlar bu vahşi insanlara erişmek için birkaç kez girişimde bulunmuşlar, ama bu insanların barındırdıkları korku yüzünden bu girişimler bir sonuç vermemişti. Anlatılanlara göre, Üstatlar onların yanlarına gittiklerinde, kar-adamları ne yiyor ne uyuyor, gece gündüz açıkta duruyorlardı; korkuları o kadar büyüktü. Bu insanlar kendilerini diğer insanlardan ayırdıklarından beri uygarlıkla tüm temaslarını yitirmiş, hatta bir zamanlar diğer ırklarla temasta olduklarını ya da onların torunları olduklarını bile unutmuşlardı.

Emil ve Jast'a bu garip vahşi kabile hakkında pek bir şey anlattıramadık, ayrıca bizi onlara götürmeye de ikna

edemedik. Onlar hakkında sorular sorduğumuzda, dostlarımızın verdikleri tek yanıt şu oldu: "Onlar da, tıpkı bizim gibi, Tanrı'nın çocuklarıdır; sadece, onlar o kadar uzun bir zamandır -diğer insanlara karşı duydukları- nefret ve korku içinde yaşıyorlar, ve bu nefret ve korkuyu öylesine geliştirmişler ki, insan ailesinin torunları olduklarını tamamen unutacak ve -göründükleri gibi- vahşi hayvanlar olduklarını sanacak kadar kendilerini diğer insanlardan tecrit etmişler. Onlar, vahşi hayvanların içgüdüsünü bile yitirene dek bu şekilde devam etmişler; çünkü vahşi bir hayvan bir insanın onu sevip sevmediğini içgüdüsel olarak bilir ve bu sevgiye karşılık verir. Söyleyebileceğimiz tüm şey şu: İnsan görüp odaklandığı şeyi yaratır ve kendini Tanrı'dan ve insandan ayırır, ve bu şekilde o hayvani düzeyin de altına inebilir. Sizi onların yanına götürmemiz hiçbir amaca hizmet etmez. Tam tersine, bu o insanlara zarar verecektir. Bizler, bir gün onların arasında öğretimizi alıp kabul edecek birini bulmayı ve bu şekilde hepsine ulaşmayı umut ediyoruz."

Sonra onlar bize, eğer bu garip insanları kendi başımıza bulmak istiyorsak, bunu yapma özgürlüğüne sahip olduğumuzu, elbette bizi her türlü zarardan koruyacaklarını, ve eğer kar-adamları tarafından tutsak edilirsek, gelip bizi kurtarabileceklerini de söylediler.

O akşam, ertesi gün otuz-beş mil uzaklıktaki çok kadim bir tapınağa gitmemizin plânlandığını öğrendik. İki arkadaşım, tapınağa gitmek yerine, kalıp, eğer başarabilirlerse, o vahşi adamları yakından görmeye karar verdiler. Sonra, iki köylüyü kendileriyle birlikte gitmeye ikna etmeye çalıştılar, ama kesin bir biçimde reddedildiler; çünkü köylülerin hiçbiri, o vahşi adamların çevrede bulunduklarını düşündüğü sürece, köyden ayrılmazdı. Böylece, arkadaşlarım bu işe tek başlarına girişmeye karar verdiler. Emil ve Jast'tan yol ve gidilecek genel yön ile ilgili bilgi aldıktan sonra, silahlarını

omuzlarına asıp yola çıkmaya hazırlandılar. Onlar ayrılmadan, Emil ve Jast onlardan, ancak son çare olarak öldürmek için ateş edeceklerine dair söz aldılar. Onlar bu adamları korkutmak için istedikleri kadar ateş edebilirlerdi, ama ancak yaşamları gerçekten tehlikeye girdiğinde öldürmek için ateş edebilirlerdi.

Bizler üstümüzde ateşli silahlar taşımadığımızdan, ben yanımızda bir 45'lik Kolt'un bile bulunduğunu görünce şaşırmıştım. Ben kendi silahımı uzun zaman önce bırakmıştım ve onun nerede olduğunu bilmiyordum. Öyle anlaşılıyordu ki, bize hizmet eden hamallardan biri çantalardan birine iki tabanca koymuştu, ve onlar orada kalmıştı.

Bölüm 13

Emil, Jast ve ben, o gün daha geç saatte tapınağa gitmek üzere yola çıktık. Yorucu bir yolculuktan sonra, tapınağa ertesi akşam 5:30'da vardık. Orada tapınaktan sorumlu olan iki yaşlı adam vardı ve onlar benim için kalacak rahat bir oda hazırlamışlardı. Bu tapınak yüksek bir dağın doruğunda bulunuyordu, kaba taşlardan inşa edilmişti, ve en az on-iki bin yıllık olduğu söyleniyordu. Doğrusu mükemmel bir biçimde korunmuş ve onarılmıştı. Bu, Sidha öğretmenleri tarafından kurulan ilk tapınaklardan biriydi, ve onlar tarafından, gidip tam bir sessizliğe kavuşabilecekleri bir yer olarak kurulmuştu. Gerçekten de, bunun için bu tapınağın yerinden daha iyi bir yer seçilemezdi. O, dağların o bölümündeki en yüksek tepede bulunuyordu; deniz seviyesinden 3300 metre, ve vadiden en az 1500 metre yükseklikteydi. Son yedi milde tırmandığımız yol bana neredeyse dimdik görünmüştü. Zaman zaman, yukarıdaki kayalara bağlı halatlar tarafından desteklenen ve sarp kayalık boyunca bir köprü gibi uzanan sırıklara basarak bir yandan bir yana geçiyorduk. Bu sırıkların üzerinde yürürken, yerden en az iki-yüz metre yükseklikte, boşlukta olduğumuzu fark ettim ve biraz ürperdim. Zaman zaman da, yine yukarıdan halatlarla desteklenen sırık merdivenlerden yukarı tırmanmak zorunda kalıyorduk. Son tırmanış yüz metre boyunca dimdik uzanıyordu, ve bu mesafeyi tümüyle sırık merdivenleri kullanarak tırmandık. Tapı-

nağa vardığımızda, kendimi dünyanın tepesine çıkmış gibi hissettim.

Ertesi sabah güneş doğmadan kalktık. Hep birlikte dışarıya, tapınağın terasına çıktığımızda, ben önceki gün yaptığımız zorlu tırmanışın tüm yorgunluğunu bir anda unuttum. Tapınak bir uçurumun kenarında öyle konumlandırılmıştı ki, aşağıya baktığınızda en az bin metre boyunca hiçbir şey göremiyordunuz, ve sanki tüm tapınak havada asılı duruyormuş gibi görünüyordu. Doğrusu, kendimi bunun aksine inandırmakta epey zorlandım. Uzakta üç dağın uzandığını görüyorduk, ve dostlarımın dediklerine göre, o dağların üzerinde de buna benzer üç tapınak vardı; ama o kadar uzaktaydılar ki dürbünle baktığımda onları göremedim. Emil, diğer gruplardan birinin, en uzaktaki dağın üzerindeki tapınağa önceki akşam, bizim buraya vardığımız saatlerde vardıklarını ve Şefimiz'in de o grupta olduğunu söyledi. Ve eğer onunla iletişim kurmak istersem, bunu yapabileceğimi, onların da o sırada o tapınağın terasında bulunduklarını bildirdi. Not defterimi alıp, deniz seviyesinden 3300 metre yükseklikte bulunan bir tapınağın terasında bulunduğumu ve bana tapınağın sanki havada asılı duruyormuş gibi göründüğünü; saatin sabah 4:55, ve günün 2 Ağustos Cumartesi olduğunu yazdım. Emil bu mesajı okudu ve kısa bir süre sessiz kaldı. Sonra karşı taraftan gelen yanıtı aktardı: "Saat sabah 5:01; yer, deniz seviyesinden en az 2500 metre yükseklikte. Havada asılı gibiyiz; gün, 2 Ağustos, Cumartesi. Manzara harika, ama durum olağanüstü."

Sonra Emil, "Eğer istersen, bu notu götürüp, yazılı yanıtla birlikte geri dönerim. Eğer senin için bir sakıncası yoksa, gidip o tapınakta bulunanlarla konuşmak istiyorum," dedi. Ona notu verdim, ve o yine bir anda gözden kayboldu. Bir saat kırk-beş dakika sonra o, Şef'in verdiği ve Emil'in saat 5: 16'da oraya gittiğini, ve onların daha sonra ne olacağı konu-

sunda tahminler yürüterek harika bir zaman geçirdiklerini bildiren bir notla geri döndü.

Biz bu tapınakta üç gün kaldık. Bu zaman esnasında Emil diğer grupları ziyaret etti, benden onlara notlar götürüp, onların verdikleri yanıtları getirdi. Bu arada ben, bu huşu verici sessizlik içinde dinlenip, derin düşüncelere daldığım benzersiz bir zaman geçirdim. Dördüncü günün sabahında, iki arkadaşımı bırakmış olduğumuz köye geri dönmeye hazırlandık. Emil ve Jast'ın, bizim yolumuzun vadi yolundan ayrıldığı yerden otuz mil uzaklıkta, vadide bulunan küçük bir köye gitmek istediklerini öğrendim. Onlara, oraya birlikte gitmeyi önerdim. Yola çıktık, vadide bir hayli yol aldıktan sonra, o gece bir çobanın kulübesinde konakladık. Ertesi sabah, yolu yürüyerek katedeceğimizden, gideceğimiz yere karanlık basmadan varmak için erkenden yola çıktık. Tapınağa giderken, atları kullanamayacağımız için onları köyde bırakmıştık.

O sabah saat on sularında, gök gürültülü ve şimşekli şiddetli bir fırtına çıktı. Önce, sağanak yağmur yağacakmış gibi göründü, ama yere tek bir yağmur damlası bile düşmedi. Geçmekte olduğumuz bölge sık ormanlıktı ve toprak yoğun, kalın ve kuru otlarla kaplıydı. Bu bölge olağanüstü kuru görünüyordu. Sonra, sağa sola düşen yıldırımların birkaç yerde otları tutuşturmuş olduğunu gördük ve, daha ne olup bittiğini anlamadan, bir orman yangınının ortasında kalıverdik. Yangın kısa bir süre içinde şiddetlendi ve ekspres bir trenin hızıyla üç yanımızı birden kuşattı. Duman kalın bir bulut halinde etrafa çöküyordu, ve ben ne yapacağımı bilmez bir halde paniğe kapılmıştım. Ancak, Emil ve Jast gayet soğukkanlı görünüyorlardı, ve bu bana bir nebze olsun güven verdi. Sonra, onlar dediler ki: "İki kaçış yolu var. Birincisi, derin bir kanyondan akan bir derenin bulunduğu yere ulaşmaya çalışmak. Eğer beş mil uzaklıktaki bu kanyona erişe-

bilirsek, yangın kendiliğinden sönene dek güvenlik içinde olabiliriz. İkinci yol ise, eğer seni geçirebileceğimize güvenebilirsen, bizimle birlikte kısa yoldan, yani yangının içinden geçmendir."

Bu varlıkların tüm acil durumlarda kendilerini kanıtladıklarını bildiğim için, bir anda tüm korkumdan kurtuldum. Kendimi tümüyle onların korumasına bırakarak, aralarına girdim ve -görünüşe göre- yangının en şiddetli olduğu yöne doğru ilerledik. Sonra birden, sanki önümüzde üstü kemerli bir geçit açıldı, ve biz dumandan, sıcaklıktan ve ayaklarımızın altındaki yol boyunca yanan dallardan hiç etkilenmeden, direkt olarak yangının içinden geçmeye başladık. En az altı mil boyunca yangının içinden geçtik. Bana öyle geldi ki, yol boyunca, sanki çevremizde hiç öyle şiddetli bir yangın yokmuş gibi, sakin bir biçimde yürüyorduk. Bu, biz küçük bir dereyi geçene dek böyle devam etti, ve sonra yangının tamamen dışına çıktık.

O yangının içinden geçerken, Emil bana şöyle dedi: "Daha yüksek olana gerçekten ihtiyacın olduğunda, düşük bir yasa yerine, Tanrı'nın yüksek yasasını kullanmanın ne kadar kolay olduğunu göremiyor musun? Biz şimdi bedenlerimizi yangınınkinden daha yüksek bir titreşime yükselttik; bu durumda yangın bize bir zarar vermez. Biz titreşimimizi bizimle yangın arasında hiçbir çatışmanın olamayacağı düzeye yükselttik. Bu düzeyde mükemmel bir uyum ve bir'lik olur. Eğer şimdi başka insanlar bize beşeri gözleriyle bakıyor olsalardı, bizim gözden kaybolduğumuzu düşünürlerdi; oysa gerçekte biz her zamanki kimliğimizle buradayız. Aslında, biz arada hiçbir fark görmüyoruz. Bu, bizimle teması yitiren fani duyuların algısıdır. Eğer onlar bizi olduğumuz gibi görebilselerdi, hiç kuşkusuz, yükselmiş olduğumuzu düşüneceklerdi. Gerçekte olan da budur. Biz ölümlü insanın, fani duyuların bizimle teması yitirdiği bir bilinç katına yükseliriz.

Herkes bizim yaptığımız şeyi aynen yapabilir.* Bizler, bize kullanmamız için Tanrı tarafından verilmiş bir yasayı kullanıyoruz. Bizler, bedenlerimizi her yere aktarmak için de bu yasayı kullanıyoruz. Sizler bizim karşınızda belirdiğimizi ve gözden kaybolduğumuzu ya da, sizin deyiminizle, mekanı ortadan kaldırdığımızı gördüğünüzde, bizim kullandığımız yasa budur. Biz, sadece, bilincimizi onların üzerine yükselterek zorlukları aşarız ve bu şekilde insanın fani bilinciyle kendi üzerine yüklediği tüm sınırlamaların üstesinden gelebiliriz."

Bana öyle geldi ki, sanki toprağın üzerinde, ayaklarımız yere sadece şöyle bir dokunarak ilerliyorduk. Derenin öbür yanına geçip, yangından tamamen kurtulduğumuzda, ilk izlenimim derin bir uykudan uyandığım ve tüm bunları rüyamda gördüğümdü. Ancak, yavaş yavaş, yaşadığım şeyi idrak etmeye ve gerçek anlamının bilincine varmaya başladım. Sonra dere kenarında gölgeli bir yer bulduk, orada oturup öğle yemeğimizi yedik, ve bir saat kadar dinlendikten sonra köye gitmek üzere yola çıktık.

* Yazarın bir başka kaynakta açıkladığına göre, bu, yangından hiçbir zarar görmeden geçme deneyimi daha sonra Londra'da genç bir Hindu Yogi tarafından, en ciddi bilimsel test koşulları altında tekrarlanmıştır. Bu olayın görüntüleri Amerikan basınında yer almış, ve ünlü haber yorumcusu Edwin C. Hill bu konu üzerinde geniş bir yazı yazmıştır. (Ç.N.)

Bölüm 14

Oraya vardıktan az sonra, bu köyün çok ilginç bir yer olduğu ortaya çıktı; çünkü iyi-korunmuş bazı eski kayıtlar kutsal kitaptaki Vaftizci Yahya'nın* bu köyde beş yıl kalmış olduğunu gösteriyordu. Daha sonra bu kayıtları gördük, onlar bizim dilimize çevrildiğinde, onun bu ülkede on-iki yıl kalmış olduğunu öğrendik. Bize daha sonra gösterilen bazı kayıtlar ise Vaftizci'nin yirmi yıl boyunca bu insanlarla birlikte Tibet, Çin, İran ve Hindistan'da kaldığını kanıtlar görünüyordu. Aslında, bu kayıtlara baktığımızda, Yahya ile hemen hemen aynı yolu izlemek üzere olduğumuzu hissettik. Bunlar o kadar ilginçti ki, daha sonra farklı köylere gidip geniş bir araştırma yaptık ve, elde ettiğimiz verileri karşılaştırdığımızda, onun bu Üstatlar'la yaptığı yolculukların oldukça doğru bir haritasını çıkarabileceğimizi gördük. Zaman zaman bu olaylar bizim önümüze o kadar canlı bir biçimde getirildi ki, kendimizi Yahya'nın çok uzun zaman önce geçmiş olduğu topraklarda yolculuk yaparken ve onunla aynı yolu izlerken hayal edebildik.

---

* Vaftizci Yahya: (İncil'e göre) Yaşlı rahip Zekeriya tapınakta dua ederken, bir melek onun karşısında belirerek, Yahya (Tanrı lûtufludur) adında bir oğlu olacağını, onun Tanrı'nın göndereceği Kurtarıcı için halkını hazırlayacağını bildirir. (İsa'nın kuzeni olan) Yahya büyür. İnsanlara, Tanrı'nın Hükümranlığı'nın yakın olduğunu söyleyerek, onları doğru yola girmeye çağırır; ve kendisine gelenleri suyla vaftiz ederek, Kurtarıcı'nın da onları Tanrı'nın Kutsal Ruhu ile vaftiz edeceğini bildirir. (Ç.N.)

Bu köyde üç gün kaldık. Bu günler esnasında, geçmişin geniş bir manzarasını görebildim. Bu öğretilerin çok eski ve bulanık bir geçmişe, her şeyin tek Kaynak'tan ya da Öz'den, Tanrı'dan ortaya çıktığı o başlangıca dek dayandığını görebildim. Bu öğretilerin farklı ifadelerinin farklı bireyler tarafından ortaya konulduğunu, her bir bireyin öğretiye kendi kavramını kattığını, her birinin o öğretinin ona ait olduğunu, Tanrı tarafından sadece ona ifşa edildiğini; her birinin tek doğru mesaja kendisinin sahip olduğunu ve bu mesajı dünyaya verecek tek kişinin kendisi olduğunu düşündüğünü görebildim. Bu şekilde, fani kavramlar kastedilen gerçek ifşaatla karışmış, ve bunun sonucunda ortaya farklılık, çeşitlilik ve uyumsuzluk çıkmıştı. Sonra bu insanların, yani Üstatlar'ın, insanın gerçekten ebedi, günahsız, ölümsüz, değişmez, ve Tanrı'nın suretinde yaratılmış olduğunu algılayarak, gerçek Ruhsallık kayasının üzerinde sağlam bir biçimde durduklarını görebildim. Bana öyle geldi ki, daha ileri bir araştırma, bu büyük insanların gerçeği uzun çağlar boyunca en saf haliyle saklayıp elden ele aktarmış olduklarını kanıtlamalıydı. Ancak onlar, ne verilecek her şeye sahip olduklarını iddia ediyor, ne de kimseden -o sözleri kendisi kanıtlayıp, Üstatlar'ın yaptıkları işleri yapabilene dek- herhangi bir şeyi kabul etmesini istiyorlardı. Onlar, yaptıkları gerçek işler dışında, herhangi bir konuda otorite olduklarını iddia etmiyorlardı.

Üç gün sonra, Emil ile Jast, arkadaşlarımı bırakmış olduğumuz köye geri dönmeye hazır olduklarını bildirdiler. Onların, gideceğimiz o köydeki ve civardaki hastalara şifa vermeleri gerekiyordu; ve hiç kuşkusuz, o tapınağa ve bu köye yaptığımız bu yolculuğu benim yaptığımdan çok daha kısa bir sürede yapabilirlerdi. Ben bu yolculuğu onlar gibi yapamadığım için, onlar benim yolumu kendi yolları yapmışlardı.

Köye vardığımızda, arkadaşlarımı bizleri bekler bulduk. Dediklerine göre, kar-adamlarını bulma arayışları başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Bu vahşi adamları beş gün boyunca aramışlar, ama hiçbir şey bulamayınca umutsuzluğa kapılarak aramaktan vazgeçmişlerdi. Ancak, köye geri dönerken, bir mil uzaklıktaki bir tepenin üzerinde bir siluet görmüşlerdi. Ama, daha dürbünlerini çıkarıp ona yakından bakamadan, bu siluet gözden kaybolmuştu; böylece onu sadece bir an için görebilmişlerdi. Gördükleri şey onlara tüylerle kaplı gorilimsi bir form izlenimi vermişti. Koşarak, o silueti gördükleri yere gitmişler, ama orada başka herhangi bir kanıt bulamamışlardı. O günün geriye kalan kısmını çevreyi araştırarak geçirmelerine karşın, hiçbir iz bulamamış ve aramaktan vazgeçmişlerdi.

Daha sonra ben onlara ayrı kaldığımız süre içinde kendi yaşadığım şeyleri anlattım. Verdiğim raporu dinledikten sonra, onlar da o tapınağa gitmek istediler; ama, Emil birkaç gün içinde ona benzer bir tapınağı ziyaret edeceğimizi söyleyince, bundan vazgeçtiler.

Ulaklar, kar-adamları tarafından kaçırılan dört köylünün kurtarıldığı haberini yaymış olduklarından, çevredeki bölgeden epey insan şifa için köyde toplanmıştı. Ertesi gün bu topluluğa katıldık ve yine bazı olağanüstü şifalara tanık olduk. Kışın ayakları donmuş yirmi yaşında genç bir kadının ayakları, gözlerimizin önünde, tamamen iyileştirildi. Orada, giderek etin oluşup ayakların normale döndüklerini ve kadının ayağa kalkıp rahatça yürüyebildiğini gerçekten gördük. İki kör adamın gözlerinin açıldığına ve onların görmeye başladıklarına tanık olduk. Bize söylendiğine göre, onlardan biri doğuştan kördü. Bu arada, bazı daha önemsiz vakalar da iyileşti.

Herkes bu şifa uygulamasından çok derin bir biçimde etkilenmiş görünüyordu. Daha sonra Emil'e, bu şifadan etki-

lenip onların öğretilerini ve çalışmalarını benimseyen çok insanın olup olmadığını sorduk. O, birçok kişiye gerçekten yardım edildiğini ve bir şekilde onların ilgilerinin uyandığını söyledi. Onlar bir süre için bu yolda çalışıyorlardı; ama çoğu, bu çalışmayı ciddi bir biçimde sürdürmenin çok fazla çaba gerektirdiğini görünce, çok geçmeden eski yaşam biçimine geri dönüyordu. İnsanların hemen hepsi kolay ve kaygısız bir yaşam sürüyordu; ve öyle görünüyordu ki, bu öğretiye inandığını söyleyenlerin ancak yüzde biri bu konuda gerçekten samimiydi ve ciddi bir çaba içindeydi. Geriye kalanlar, başları derde girdiğinde hep diğerlerinin kendilerine yardım etmelerini bekliyorlardı. Onların sorunlarının büyük bölümü de burada yatıyordu. Üstatlar, gerçekten yardım isteyen herkese yardım edebileceklerini, ama tüm bu çalışmayı onların yerine yapamayacaklarını söylüyorlardı. Onlar bu insanlara onları bekleyen bolluğu anlatabilirlerdi ama, bu bolluğa sahip olabilmek için, her bireyin -bu çalışmayı, bu işleri gerçekten bilerek ve yaparak- bunu bizzat kabul etmesi ve kanıtlaması gerekiyordu.

alemiseyyah.org
thuban

Bölüm 15

Ertesi sabah o köyden ayrıldık, ve bu çalışmayı üstlenmiş görünen iki köylü de bizimle birlikte geldiler. Yola çıktığımızın üçüncü günü, akşam, daha önce bulunduğum ve Vaftizci Yahya ile ilgili kayıtları incelediğim köyden on-iki mil uzaklıkta bulunan bir köye ulaştık. Arkadaşlarımın da bu kayıtları incelemelerini çok istiyordum; böylece ertesi gün o köye gitmeye karar verdik. Ertesi gün, Emil ile Jast da bize oraya kadar eşlik ettiler. Orada, arkadaşlarım da bu kayıtları incelediler. Onlar da benim gibi çok derinden etkilendiler; böylece, bu kayıtlarda Yahya'nın gittiği belirtilen yerlerin haritasını çıkarıp, o yolu izlemek için bir plân yaptık.

O akşamüzeri, dördüncü grupla birlikte olan Üstat geldi ve geceyi bizimle birlikte geçirdi. O, ayrıca, birinci ve üçüncü gruptan mesajlar da getirmişti. O bu köyde doğup büyümüştü; ataları bu kayıtları yazmışlardı ve o zamandan beri de bu kayıtlar o ailenin elinde bulunuyordu. İddia edildiğine göre, o, kayıtları tutan kişiden sonra gelen beşinci kuşaktı ve ailenin hiçbir üyesi ölümü deneyimlememişti. Hepsi bedenini birlikte götürmüştü, ve istedikleri zaman geri dönebilirlerdi. Ona, Vaftizci Yahya ile ilgili bu kayıtların yazarının gelip bizimle konuşmasının mümkün olup olmadığını sorduk. O, bunun mümkün olduğunu, hatta, bu görüşmeyi o akşam yapabileceğimizi bildirdi.

O akşam, yerlerimize oturduktan birkaç dakika sonra,

beklediğimiz varlık aniden odada belirdi. Aşağı yukarı otuzbeş yaşlarında görünüyordu. O, bizimle tanıştırılırken, hepimizle ayrı ayrı tokalaştı. Doğrusu, görünüşü hepimizi adeta büyülemişti, çünkü biz onun çok yaşlı olacağını düşünmüştük. O, orta boyun biraz üzerindeydi, yüz hatları sertti, ama yüzü gördüğüm en anlayışlı ve şefkatli ifadeye sahipti. Hareketleri karakter gücünü yansıtıyordu. Ve tüm varlığı, kavrayış gücümüzün ötesinde bir ışık yayıyordu.

Daha biz yerlerimize oturmadan, Emil, Jast ve diğer iki varlık odanın ortasında el ele tutuşup, kısa bir süre için tam bir sessizlik içinde durdular. Sonra hepsi yerlerine oturdu, ve yeni gelen varlık konuşmaya başladı:

"Sizler, size okunan ve açıklanan belgeleri daha iyi anlayabilmek için bu görüşmeyi talep ettiniz. Evet, sizlere söylendiği gibi, bu kayıtlar benim tarafımdan tutulmuşlardır. Ve evet, o büyük ruhla, Vaftizci Yahya ile ilgili olan ve sizi bu kadar çok şaşırtan bu kayıtlar, onun burada bizimle geçirdiği zamanın gerçek olaylarını yansıtmaktadır. Bu kayıtlar, onun engin bir bilgiye sahip, olağanüstü akıllı bir adam olduğunu göstermektedir. Evet, o bizim öğretimizin doğru olduğunu algıladı; ama, görünüşe göre, onu asla gerçekten idrak edemedi. Eğer bunu yapabilseydi, ölümü asla deneyimlemezdi. Ben bu odada oturup, Yahya ile babamın konuşmalarına tanık oldum; ve o, öğretisinin büyük bölümünü burada aldı. Babam bu odada yükseldi (bedeniyle birlikte Semavi Âleme geçti), ve Yahya onun gidişini gördü.

Babamın ya da annemin ailesinde, giderken bedenini de birlikte götürmemiş tek bir varlık yoktur. Bu gidiş -insan, yaşamı Tanrı'nın gördüğü gibi görecek kadar Yaşamın ya da Tanrı'nın derin Ruhsal anlamının bilincine varana dek- bedenin ruhsal olarak mükemmelleştirilmesi anlamına gelir. O zaman insan en yüksek öğretiyi alma ayrıcalığına sahip olur ve o âlemden herkese yardım edebilir. (Bu yere erişmiş olan-

lar aşağı inmeyi asla istemediklerinden, biz bu âlemden asla inmeyiz.) Onlar, yaşamın tümüyle bir ilerleme, ileri doğru yol alma olduğunu bilirler; geriye dönüş yoktur ve kimse bunu yapmak istemez.

Hepimiz, daha fazla ışığa erişmek için çabalayanlara yardım etmeye çalışıyoruz, ve sürekli olarak Evrensel Zihne yolladığımız mesajlar bugün dünyanın her yanındaki alıcı olan Tanrı çocukları tarafından alınıp yorumlanmaktadır. Onların bu âleme ya da bilinç haline erişmelerinin esas amacı budur, çünkü biz herkese bir biçimde yardım edebiliriz. Biz kendi çabalarıyla ya da bir başkasının yardımıyla bu ışığı ve mesajları alıp bilincini yükseltenlerle konuşup onları eğitebiliriz ve bunu yaparız. Bir başkası bu işi sizin için yapamaz ya da sizi süresiz olarak birlikte taşıyamaz. Siz bu işi, bu çalışmayı kendiniz yapmaya karar vermeli ve sonra bunu yapmalısınız. Sonra özgür olur ve kimsenin yardımına dayanmadan kendinize güvenebilirsiniz. Herkes, İsa'nın yapmış olduğu gibi, bedenin Ruhsal bir beden olduğunun ve yok edilemeyeceğinin bilincine vardığında ve kendisini bu bilinçte tuttuğunda, o zaman biz herkesle iletişim kurabilecek ve almış olduğumuz öğretiyi çok daha fazla insana verebileceğiz. Bizler, herkesin bizim başardığımız şeyi başarabileceğini ve böylece, yaşamın her sorununu çözebileceğini; o zaman zor ve gizemli görünenin basit bulunabileceğini bilme ayrıcalığına sahibiz.

Bakın, ben size her gün karşılaştığınız insanlardan hiç farklı görünmüyorum, ve ben de sizi kendimden hiç farklı görmüyorum."

Biz, onda çok daha süptil bir şey görebildiğimizi düşündüğümüzü söyledik. O şöyle yanıtladı: "Bu, insanın ölümsüzlüğüyle kıyaslandığında, ölümlü olandır sadece. Eğer siz sadece Tanrı niteliğini arayıp, herhangi bir kıyaslama yapmazsanız, her insanı beni gördüğünüz gibi görürsünüz; ya da her

yüzde Mesihi arayarak, herkeste o Mesihi ya da Tanrı niteliğini ortaya çıkarırsınız. Bizler hiçbir kıyaslama yapmayız; bizler her zaman herkeste sadece Mesihi ya da Tanrı niteliğini görürüz, ve bu şekilde sizin görüş alanınızdan kayboluruz. Siz kusurluluğu görürken ya da kusurlu bir görüşe sahip olurken, biz kusursuzluğu görür ya da kusursuz bir görüşe sahip oluruz. Sizler size öğretebilecek birisiyle temasa geçene dek, bilincinizi -şimdi yaptığınız gibi- bizi görüp bizimle konuşabilecek bir noktaya yükseltebilene dek, bizim öğretimiz sadece ilham verici görünür. Biz bir insanla konuşurken ya da konuşmaya çalışırken bu bir ilhâm değildir. Bu sadece gerçek ilhamın alınabileceği noktaya götüren yapıda bir öğretimdir. O sadece doğrudan Tanrı'dan geldiğinde ilhamdır, ve siz Tanrı'nın sizin vasıtanızla Kendisini ifade etmesine izin verirsiniz; o zaman siz bizimle birlikte olursunuz.

Çiçeğin ideal imgesi en küçük ayrıntısına dek tohumun içinde bulunur, ve onun anbean süren bir hazırlıkla genişleyip çoğalması, açılıp gelişmesi ve kusursuz bir çiçeğe dönüşmesi gerekir. Bu içsel imge en küçük ayrıntısına dek tamam olduğunda, çiçek güzel bir biçimde ortaya çıkar. Aynı şekilde, Tanrı her çocuğun imgesini, Kendisini onun vasıtasıyla ifade etmek istediği kusursuz imgeyi zihinde tutar. Eğer Tanrı'nın Kendisini bizim vasıtamızla bizim için tasarladığı ideal biçimde ifade etmesine izin verirsek, bu ideal ifade biçiminden -çiçeğin elde ettiğinden- daha çok şey elde edebiliriz. Ancak işleri kendi ellerimize aldığımızda sorunlar ve zorluklar başlar. Bu bir ya da birkaç kişi için değil, bu herkes içindir. Bize, sizden hiç farklı olmadığımız gösterilmiştir. Bu anlayışta bir farklılıktır, ve hepsi budur.

Tüm farklı izm'ler, mezhepler ve inançlar, hepsi iyidir; çünkü onlar, eninde sonunda, takipçilerini her şeyin altında gözden kaçırdıkları derin bir gerçek, temasa geçmeyi başara-

madıkları, ama onlara ait olan, haklı olarak sahip olabilecekleri ve olmaları gereken derin bir şey bulunduğu idrakine götürecektir. Bizler, eninde sonunda insanı her şeye sahip olmaya götürecek şeyin bu olduğunu görüyoruz. İnsanın, sahip olmadığı ama olabileceği bir şeyin bulunduğunu bilmesi, onu ona sahip olmaya zorlayacaktır. Her şeyde ilerleme böyle kaydedilir. Fikir önce Tanrı'nın bilincinden insanın bilincine aktarılır, ve insan, eğer devam ederse onu bekleyen bir şeyin olduğunu görür. Burada insan, çoğunlukla bir yanlışa düşüp, o fikrin geldiği kaynağı görüp tanıyamaz; onun bütünüyle kendi fikri olduğunu düşünür. O, Tanrı'dan uzaklaşır ve, Tanrı'nın onun için gördüğü mükemmelliği onun vasıtasıyla ifade etmesine izin vermek yerine, kendi bildiği gibi ifade eder, ve böylece kusursuz bir biçimde tezahür etmesi gereken şeyi kusurlu bir biçimde tezahür ettirir.

Eğer insan her fikrin Tanrı'nın direkt, mükemmel bir ifadesi olduğunu idrak etse ve, bu fikir ona gelir gelmez onu hemen Tanrı'nın ifade ettiği kendi ideali yapsa, ondan kendi fani ellerini çekse ve Tanrı'nın onun vasıtasıyla mükemmel bir biçimde ifade etmesine izin verse, bu ideal kusursuz bir biçimde tezahür eder. Bu şekilde insan kısa bir süre içinde mükemmelliği ifade etmeyi öğrenecektir. İnsanın öğrenmesi gereken tek büyük şey, psişik gücün ya da zihin gücünün ebediyen dışına çıkıp, direkt olarak Tanrı'dan geleni ifade etmektir."

Bölüm 16

Konuşma orada sona erdi ve ertesi sabah kahvaltıda buluşmak üzere sözleşerek ayrıldık. Ertesi sabah erkenden kalkıp, 6:30'daki kahvaltıya gitmek üzere hazırlandık. Kaldığımız evden çıktığımızda, aynı yöne giden ve yürürken sıradan faniler gibi sohbet eden dostlarımızla karşılaştık. Onlar bizi selamladılar, ve biz onlarla bu şekilde karşılaşmaktan ötürü duyduğumuz şaşkınlığı ifade ettik. Yanıtları şöyle oldu: "Bizler tıpkı sizin gibi insanlarız. Neden bizi farklı görmekte ısrar ediyorsunuz? Biz sizden hiç farklı değiliz, sadece bizler Tanrı-vergisi güçlerimizi sizlerden daha fazla geliştirdik, o kadar."

O zaman biz, "Neden biz sizin yaptığınızı gördüğümüz işleri yapamıyoruz?" diye sorduk. Onlar şöyle yanıtladılar: "Neden bizim temas kurduğumuz herkes bu yolu izleyip, bu işleri yapmıyor? Biz kendi yolumuzu kimseye zorla kabul ettiremeyiz ve bunu yapmak istemeyiz; herkes dilediği gibi yaşayıp ilerlemekte özgürdür. Biz sadece kolay ve basit yolu, denemiş ve çok doyum verici bulmuş olduğumuz yolu göstermeye çalışırız."

Kahvaltıya gittik ve masada otururken sohbet sıradan günlük olaylara sürüklendi. Ben orada hayranlıkla karışık bir hayrete kapıldım. Masada, karşımızda dört adam vardı. Orada, bu dünya üzerinde bin yıl yaşamış olan biri vardı. O, bedenini o kadar mükemmelleştirmişti ki, onu istediği her

yere birlikte götürebiliyordu; bedeni hâlâ otuz-beş yaşındaki bir adamın canlılığına ve gençliğine sahipti ve bu mükemmellik iki bin yıl önce tamamlanmıştı. Onun yanında, onunbeşinci kuşak torunu olan bir adam oturuyordu. Bu adam, bu dünya üzerinde yedi-yüz yılı aşkın bir süredir yaşıyordu ve bedeni en fazla kırk yaşında görünüyordu. Onlar bizimle, başka her insanın konuşacağı gibi konuşabiliyorlardı. Karşımızdaki üçüncü kişi, bu dünyada en az beş yüz yıldır yaşayan Emil'di, ve o da ancak kırk yaşında görünüyordu; karşımızdaki dördüncü kişi olan Jast ise kırk yaşındaydı ve bu yaşta görünüyordu. Hepsi birbiriyle en ufak bir üstünlük taslamadan, kardeşçe, sevecen, yumuşak ve sade bir biçimde konuşuyordu, ama söyledikleri her söz -hiçbir mistisizm ya da gizem izi taşımadan- sağlam bir mantık içeriyordu; onlar birbirleriyle günlük bir sohbet ve ilişki içinde bulunan sıradan insanlar gibi görünüyorlardı. Ama, ben hâlâ bunun tümüyle bir rüya olmadığına inanmakta zorlanıyordum.

Kahvaltıdan sonra, masadan kalkarken grup arkadaşlarımdan biri hesabı ödeme girişiminde bulundu. Emil, "Siz burada bizim konuğumuzsunuz," dedi ve hizmet eden kadına boş olduğunu düşündüğümüz elini uzattı; ama bir kez daha baktığımızda, elinde hesabı ödemek için gerekli tam paranın bulunduğunu gördük. Daha sonra, dostlarımızın yanlarında hiç para taşımadıklarını öğrendik. Para gerektiğinde, onu hemen Evrensel Öz'den yaratıyorlardı.

Kahvaltı ettiğimiz yerden çıktıktan sonra, beşinci gruba refakat eden adam, grubuna dönmesi gerektiğini söyleyerek ellerimizi sıktı ve bir anda gözden kayboldu. Onun gözden kaybolduğu zamanı kaydettik ve daha sonra, onun bizden ayrıldıktan on dakika sonra diğer grubun gözleri önünde belirdiğini öğrendik.

O günü Emil, Jast ve o eski kayıtları tutmuş olan dostumuzla birlikte köyde ve çevrede gezinerek geçirdik ve bu sı-

rada dostumuz, Vaftizci Yahya'nın o köyde kaldığı on-iki yıl içinde yaşanan birçok olayı ayrıntılı bir biçimde anlattı. Aslında, o bu olayları o kadar canlı bir biçimde anlatıp zihnimizde canlandırdı ki, adeta o bulanık geçmişe gidip, bize daha önce efsanevi bir karakter gibi görünen o büyük ruhla yürüyüp konuştuğumuzu hissettik. O günden sonra, Vaftizci Yahya gerçek, canlı bir karakter oldu; o benim için o kadar gerçek oldu ki, şimdi onu -o gün bizim yaptığımız gibi- o köyde ve çevrede yürürken ve çevresindeki büyük ruhlar tarafından eğitilirken -ama yine bizim gibi, her şeyin temel gerçeğini kavrayamazken- görebiliyordum.

Tüm gün boyunca dolaşıp, en ilginç tarihi olayları dinledikten, ve binlerce yıl önce vuku bulan olayların kayıtları bize onların geçtiği yerde okunup çevrildikten sonra, karanlık basmadan önce oldukça yorgun bir halde köye döndük. O gün bizimle birlikte gelip, aynı yolları yürümüş olan üç dostumuz en ufak bir yorgunluk belirtisi göstermiyorlardı. Bizler, üstümüz başımız kirlenip tozlanmış ve terlemiş bir haldeydik, oysa onlar gayet iyi, rahat görünüyorlardı ve giysileri sabahki kadar beyaz ve lekesizdi.

Bu insanlarla birlikte yaptığımız tüm yolculuklar boyunca onların giysilerinin hiç kirlenip tozlanmadığını fark etmiştik. Bu konuda birçok kez kendi aramızda konuşmuş, ama o akşama kadar onlardan bu konuda bir yanıt alamamıştık. O akşam biz yine bu konuda konuşurken, kayıtları tutmuş olan dostumuz şöyle dedi: "Bu size olağandışı bir şey gibi görünebilir, ama Tanrı'nın yarattığı bir tozun, istenmediği ve ait olmadığı yerde Tanrı'nın bir başka yaratımına yapışması bize çok daha olağandışı görünür. Doğru kavramla bu olamaz, çünkü Tanrı'nın yarattığı hiçbir madde uygun olmayan ya da istenmediği yere yerleşemez."

Sonra, bir anda, bizim giysilerimizin ve bedenlerimizin de onlarınki kadar temiz olduğunu fark ettik. Bu değişim-dö-

nüşüm (çünkü bizim için bu bir değişim-dönüşümdü) biz orada dururken bir anda meydana gelmişti. Bir anda tüm yorgunluğumuzdan kurtulmuş, ve kendimizi yataktan yeni kalkıp sabah banyomuzu almış gibi tazelenmiş hissetmiştik.

İşte tüm sorularımızın yanıtı buydu. Sanırım, o gece bu insanlarla birlikte olduğumuz tüm zaman boyunca hissettiğimiz en derin huzurla yataklarımıza yattık; ve huşu hissimiz hızla, insanlığın, ya da onların deyimiyle, kardeşlerinin hayrı için bu kadar çok şey yapan bu sade, sevgi dolu kalpler için duyduğumuz en derin sevgiye dönüşüyordu. Biz de onları kardeşlerimiz olarak görmeye başlamıştık. Zaten, onlar da tüm bunlardan kendilerine hiç onur payı çıkarmıyor, bunun onlar vasıtasıyla Kendini ifade eden Tanrı olduğunu söylüyor; "Ben kendi başıma hiçbir şey yapamam. Tüm bu işleri yapan benim içimdeki Tanrı'dır," diyorlardı.

Bölüm 17

Ertesi sabah, hepimiz o günün gözlerimizin önüne sereceği her şeyi ilgi ve merakla bekleyerek kalktık. Artık, her bir günü, kendi içinde, gözler önüne serilen bir ifşaat olarak görmeye başlamıştık, ve deneyimlemekte olduğumuz şeylerin derin anlamını yeni yeni idrak etmeye başladığımızı hissediyorduk.

O sabah kahvaltıda dostlarımız bize, dağların yüksek bir bölgesinde bulunan bir köye gideceğimizi ve oradan da köyün tepesinde bulunan bir tapınağı ziyaret edeceğimizi söylediler. Bu tapınak, benim, daha önce gittiğim o tapınağın terasında dururken uzakta gördüğüm dağlardan birinin üzerinde bulunuyordu. Bu arada, yolculuğun sadece ilk onbeş milinde atlarımızı kullanabileceğimizi, iki köylünün o mesafeyi bizimle birlikte katedip, sonra atları daha ilerideki bir köye götüreceklerini ve biz dönene kadar onlara bakacaklarını öğrendik. Böylece, yola çıktık ve bir süre sonra, önceden belirlenen yerde atlarımızı o iki köylüye teslim ettik. Sonra, yukarılardaki o köye erişmek için, zaman zaman kayalardan yontulmuş basamaklara dönüşen dar dağ yolunu tırmanmaya başladık. O gece, atları bıraktığımız yer ile gideceğimiz köy arasında yarı yolda bulunan bir tepedeki bir konaklama yerinde kaldık.

Konaklama yerinin bekçisi şişman, yaşlı ve neşeli bir adamdı; aslında, o, o kadar tombul ve yuvarlak bir adamdı

ki yürümekten çok yuvarlanıyor gibi görünüyordu ve şişman yüzüne gömülmüş gözleri adeta hiç görülmüyordu. Sonradan öğrendiğimize göre, adam Emil'i tanır tanımaz ondan şifa istemeye, eğer ona yardım edilmezse kesinlikle öleceğini söylemeye başlamıştı. Bu adamın ataları yüzlerce yıldan beri bu konaklama yerinin bekçiliğini yapıp halka hizmet etmişlerdi, ve o da bu görevi yetmiş yıldır sürdürüyordu. O bu konaklama yerini devraldığı zaman, kalıtsal olan ve tedavisinin bulunmadığı söylenen bir hastalığı iyileşmişti. O, iki yıl boyunca bu yolda çok aktif bir biçimde çalışmış, sonra yavaş yavaş ilgisini yitirmişti ve zorluklarını aşmak için başkalarının yardımına bel bağlamaya başlamıştı. Bu yirmi yıl boyunca böyle devam etmiş, ve bu arada o refah içinde ve çok sağlıklı görünmüştü. Sonra birden eski haline geri dönmüş, ve kendini içinde bulunduğu uyuşukluktan kurtarmak için gerekli çabayı göstermemişti. Bizler, onun durumunun sadece diğer binlerce insanın durumunun iyi bir örneği olduğunu gördük. Bu insanlar basit ve kolay bir yaşam sürüyorlardı, ve çaba gerektiren herhangi bir şey onlar için çabucak bir yük haline geliyordu. Onlar çok geçmeden ilgilerini yitiriyorlardı, ve yardım duaları derin bir anlam ya da arzuyla söylenen bir şey olmak yerine, mekanik bir sese dönüşüyordu.

Ertesi sabah erkenden kalkıp yola çıktık, yine yukarılara tırmanışı sürdürerek, öğleden sonra saat dörtte gideceğimiz köye vardık. Daha sonra ziyaret edeceğimiz tapınak hemen yukarıdaki kayalık bir zirvede yer alıyordu. Aslında bu kayalık o kadar dikti ki, tapınağa ulaşmak için tek vasıta, yukarıdan, kayalara bağlı bir ağaç direk tarafından desteklenen bir palangadan sarkıtılan bir halata bağlı bir küfeydi. Halatın bir ucu bir çıkrığa bağlıydı ve diğer ucu palangadan geçirilip küfeye bağlanmıştı; küfe bu şekilde aşağı indirilip yukarı çekiliyordu. Çıkrık, sağlam kayalığın ileri doğru çıkık bölümünde oyulmuş küçük bir odacığa yerleştirilmişti. Pa-

langanın bağlı olduğu ağaç vinç, ekseni üzerinde dönüyordu; böylece, küfe ve içindeki yük kayalık duvara çarpmadan aşağıdan yukarı rahatça çekiliyor, sonra tepedeki, kayalıkta oyulmuş o odacığa alınıyordu. Verilen bir işaretle küfe aşağı indirildi; bizler birer birer onun içine girip, yüz-otuz metre yükseklikteki o odacığa çekildik.

O kayalık uzantının üzerine çıktığımızda, tapınağa çıkan bir yol aradık. Tapınağın duvarları bu kayalık duvarla aynı hizadaydı, onun uzantısı gibiydi ve bu kayalık duvar önümüzde yüz-yetmiş metre daha yükseliyordu. Dostlarımız bize, bundan sonra da, buraya çıktığımıza benzer bir tarzda çıkacağımızı söylediler. Sonra, bulunduğumuz kayalığın üzerindekine karşılık gelen bir vinç kolu ekseni üzerinde döndü, yukarıdan bir halat sarkıtılıp aynı küfeye bağlandı, ve bizler birer birer yukarı çekilip bu, yüz-yetmiş metre yükseklikteki tapınağın terasına indirildik. Ben yine kendimi sanki dünyanın tepesine çıkmışım gibi hissettim. Tapınak, çevredeki tüm dağlardan üç-yüz metre daha yüksek olan kayalık bir zirvenin üzerinde yer alıyordu. Üç yüz metre aşağıda bıraktığımız köy ise Himalayaları geçerken kullanılan bir dağ geçidinin zirvesinde yer alıyordu. Öğrendiğimize göre, bu tapınak, benim daha önce Emil ve Jast ile birlikte ziyaret ettiğim tapınaktan 330 metre daha alçakta bulunuyordu, ama bu çok daha geniş bir manzaraya hâkimdi. Durduğumuz yerden adeta sonsuz uzayı görebilirmişiz gibi görünüyordu.

Bize o gece kalmamız için rahat bir oda verildi. Sonra, üç dostumuz bize diğer bazı grupları ziyaret edeceklerini ve göndermek istediğimiz mesajları götürebileceklerini söylediler. Biz mesajlarımızı yazdık, dikkatle tarih attık, yerimizi ve günün saatini bildirdik. Bu mesajlarımızı dostlarımıza verdiğimizde, onlar bizim ellerimizi sıkarak, bizimle ertesi sabah görüşeceklerini söylediler ve birer birer gözden kayboldular. Yazdığımız mesajı ve yazılış saatini dikkatle kay-

dettik ve daha sonra, mesajların yazıldıktan sonra yirmi dakika içinde arkadaşlarımızın ellerine geçtiğini öğrendik.

Hizmetkârlar tarafından sunulan kuvvetli bir akşam yemeği yedikten sonra odamıza çekildik, ama bir türlü uyuyamadık, çünkü deneyimlerimiz üzerimizde derin bir etki yapmaya başlamıştı. Burada, yaklaşık üç-bin metre yükseklikte, havada asılı gibiydik, yakınımızda hizmetkârlardan başka kimse yoktu, ve kendi seslerimizden başka hiçbir ses duyulmuyordu. Havada hiçbir kıpırtı yoktu. Arkadaşlarımdan biri, "Bu tapınakların yerlerini meditasyon yerleri olarak seçmiş olmalarında şaşılacak bir şey yok. Sessizlik ve sükûnet öyle yoğun ki insan onu gerçekten hissedebiliyor. Bu kesinlikle meditasyon yapılacak bir yer," dedi. Sonra o, çevreye bakmak için dışarı çıkacağını söyledi. Dışarı çıktı, ama kısa bir süre sonra geri döndü ve, yoğun bir sis çöktüğü için dışarıda hiçbir şeyin görülemediğini bildirdi.

İki arkadaşım çok geçmeden uyudular, ama ben bir türlü uyuyamadım. En sonunda kalkıp giyindim, dışarıya, tapınağın terasına çıktım ve ayaklarımı korkuluk duvarından aşağı sarkıtarak oturdum. Sisin içinden, zifiri karanlığı önleyecek kadar bir ay ışığı süzülüyordu; eğer ay ışığı olmasaydı her taraf kapkaranlık olurdu. Kayarcasına geçip giden iri dalgalı sis bulutlarını gösterecek kadar yeterince ışık vardı; bu da bana boşlukta asılı olmadığımı, çok aşağılarda bir yerde toprağın bulunduğunu ve benim üzerinde oturduğum yerin ona bir biçimde bağlı olduğunu hatırlatmaya yetiyordu. Sonra, orada öylece oturmuş dalgın dalgın bakarken, birden büyük bir ışık yolu gördüm. Bu ışığın ışınları (huzmeleri) yuvarlak bir yelpaze gibi genişliyordu ve geniş kısmı bana doğru uzanıyordu. Benim oturduğum yer sürekli genişleyen bir ışının ortasındaymış gibi görünüyordu, ve merkezdeki ışın hepsinin içinde en parlak olanıydı. Her bir ışın, dünyanın bir bölümünü aydınlatana dek kendi yolu üzerinde ilerliyor gibi

görünüyordu. Sonunda her biri dünyanın bir bölümünü aydınlattı ve en sonunda hepsi birleşip bir büyük beyaz ışına dönüştü. Çok ilerilere baktığımda, hepsinin yavaş yavaş birleşip yoğun bir beyaz ışık noktasına dönüştüğünü görebildim; bu saydam ve kristal berraklığında görünecek kadar beyaz bir ışıktı. Sonra birden, bana boşlukta durmuş tüm bu olaya bakıyormuşum gibi geldi. O beyaz ışına derin derin bakarken, sanki çok uzak bir geçmişin hayaletlerinin yürüyüşe geçip, giderek artan sayılarda ama sıkı saflar halinde ilerleyerek, belli bir yere eriştiklerini gördüm. Sonra onlar birbirlerinden ayrılıp daha çok genişleyerek en sonunda beyaz ışını tümüyle doldurdular ve tüm dünyayı kapladılar. Görünüşe göre, onlar ilk başta bir merkezî beyaz ışık noktasından ortaya çıkmışlardı. Onlar bu noktadan önce bir olarak çıkmışlar, sonra hemen önlerinde iki varlık belirmiş, sonra onların hemen önünde dört varlık belirmiş; onlar, aşağı yukarı yüz varlık olarak yan yana sıkı bir yelpaze düzeninde birbirinden geniş bir biçimde ayrıldıkları yere erişene dek bu böyle devam etmişti. Onlar geniş ayrılma noktasına eriştiklerinde, birden geniş çapta yayıldılar ve tüm ışık yollarını işgal ettiler ve, her biri yalnız başına yürüyerek, en sonunda tüm dünyayı kapladılar. Onlar tüm dünyayı kapladıklarında, ışınlar da en geniş alanlarına eriştiler. Sonra onlar yavaş yavaş daraldılar daraldılar ve en sonunda ışınlar ilk başladıkları gibi tek bir nokta halinde birleştiler; devre tamamlanmıştı ve varlıklar yine birer birer o ışık noktasına girdiler. Onlar girmeden önce, yüz varlık yan yana sıkı bir saf oluşturdular, yavaş yavaş kapanarak en sonunda bir oldular, ve o bir varlık ışığa tek başına girdi. Ben o zaman birden kendime geldim ve, oturduğum korkuluğun hayal görmek için güvenli bir yer olmadığını düşünerek, kalkıp içeri girdim ve yatağıma yattım.

Bölüm 18

Hizmetkârlardan birinden, bizi şafak sökerken uyandırmasını istemiştik; ve ben daha şafağın sökmekte olduğunu fark etmeden kapı hafifçe vuruldu. Hepimiz hemen kalktık, hepimiz bulunduğumuz bu yüksek yerden günün doğuşunu görmek için sabırsızlanıyorduk. Hemen giyinip, üç hevesli okul çocuğu gibi koşarak terasa çıktık. Aslında çıkardığımız sesler hizmetkârları o kadar şaşırttı ki, hepsi aklımızın gerçekten başımızda olup olmadığını görmek için koşarak geldi. Sanırım, üçümüzün çıkardığı gürültü, kurulduğu günden beri bu yaşlı tapınağın dingin sessizliğini bozmuş olan tüm gürültüden daha fazlaydı, ve öğrendiğimize göre bu tapınak en az on bin yıllıktı. Aslında, bu tapınak o kadar eskiydi ki üzerinde bulunduğu kayalığın bir parçası gibi görünüyordu.

Ancak, terasa vardığımızda, kimseye sessiz olmasının söylenmesi gerekmedi. Manzaraya bakar bakmaz, arkadaşlarımın gözleri ve ağızları iri iri açıldı. Sanırım, biri de bana baksaydı aynı şeyi görürdü. Önce onların konuşmalarını bekledim. Biri, neredeyse bir solukta, "Vay canına, kesinlikle havada asılı durumdayız!" dedi. Onlar, bunun tam olarak benim diğer tapınakta hissettiğim gibi bir his olduğunu söylediler. Her ikisi de bir an için ayaklarının altında bir şey olduğunu unutmuş ve havada süzüldüklerini hissetmişlerdi. Birisi, "Bu adamların bunu deneyimledikten sonra uçabilmelerine hiç şaşırmam," dedi.

Daldığımız hayallerden bir kahkahayla uyandırıldık; dönüp baktığımızda, karşımızda Emil'i, Jast'ı ve o eski kayıtları tutmuş olan dostumuzu gördük. Arkadaşlarımdan biri, hızla onlara doğru yürüyüp hepsinin ellerini aynı anda tutmaya çalışarak, "Bu olağanüstü! Sizin bir süre burada kaldıktan sonra uçabilmenize hiç şaşırmayız," dedi. Onlar gülümsediler ve biri, "Siz de bizim kadar rahatça uçabilirsiniz. Sadece içinizde bunu yapacak güce sahip olduğunuzu bilmeniz, sonra bu gücü kullanmanız gerekir," dedi. Sonra, hep birlikte dönüp manzaraya baktık. Sis alçalmıştı ve aşağıdaki hiçbir toprak parçasının görülemeyeceği kadar yeterince yüksek olan iri dalgalar halinde süzülüyordu; ve tüm çevremizdeki sis bulutlarının devinimi bize sisle birlikte sessiz kanatlar üzerinde taşındığımız hissini veriyordu. Orada durmuş uzaklara bakarken, insan ayaklarının altında bir şeyin bulunduğunu hissetmiyor ve boşlukta süzülmediğine inanmakta gerçekten zorlanıyordu. Dışarı bakarken, bir an bana öyle geldi ki, sanki bedenim tüm ağırlık hissini yitirdi ve ben gerçekten terasın üzerinde süzülüyordum. Kendimden o kadar geçmişim ki, gruptan biri konuştuğunda ayaklarım yere öylesine kuvvetle vurdu ki bu sarsıntının etkisini sonraki birkaç gün boyunca hissettim.

O sabah kahvaltı yaparken, orada üç gün kalmaya karar verdik; zaten araştırma grubunun diğer üyeleriyle buluşacağımız köye gitmeden önce sadece bir yeri daha ziyaret etmeyi düşünüyorduk. Emil'in getirdiği mesajları okuyunca, Şefimiz'in grubunun bu tapınağı sadece üç gün önce ziyaret etmiş olduğunu öğrendik. Kahvaltıdan sonra yine dışarı çıktık ve sisin yavaş yavaş kalkmakta olduğunu gördük. Sisi, o tamamen kalkıp güneş çıkana dek seyrettik. Güneş çıktığında, sarp kayalığın hemen altındaki küçük köyü ve çok aşağılardaki vadiyi görebildik.

Dostlarımız aşağıdaki köyü ziyaret etmeye karar verdi-

ler, ve biz de onlarla birlikte gidip gidemeyeceğimizi sorduk. Onlar gülerek, onlarla birlikte gidebileceğimizi, ama onların yolculuk tarzını denemektense, küfeyi kullanmamızın daha iyi bir görüntü sunacağını düşündüklerini söylediler. Böylece, bizler birer birer aşağıdaki çıkıntılı kayalığa, oradan da köyün hemen üzerindeki küçük düzlüğe indirildik. Üç kişilik küçük grubumuz aşağıya iner inmez, dostlarımız karşımızda belirdiler. Hep birlikte aşağıya, köye indik ve o günün büyük bölümünü orada geçirdik. Bu, o dağlık bölgelere özgü garip ve eski bir yerdi; evler sarp kayalığın bir yanı oyularak yapılmış, sonra açık taraf taş duvarlarla kapatılmıştı. Orada böyle yaklaşık yirmi ev vardı. Öğrendiğimize göre, evler, kışın yağan şiddetli kar altında çökmelerini önlemek için böyle inşa edilmişlerdi. Köylüler çok geçmeden toplanmaya başladılar, ve Emil onlarla birkaç dakika kadar konuştu. Ertesi gün öğleden sonra bir toplantı yapılmasına karar verildi ve bu haberi çevre köylere bildirmek üzere ulaklar gönderildi.

Dostlarımızdan öğrendiğimize göre, Vaftizci Yahya bu köyde de yaşamış ve yukarıdaki tapınakta eğitim görmüştü, ve tapınak onun eğitim gördüğü zamanki gibi aynı kalmıştı. Sonra bize, onun kaldığı ve şimdi yıkılmış olan evin yerini gösterdiler. O öğleden sonra, tekrar tapınağa döndüğümüzde, hava geniş toprakları görebileceğimiz kadar açılmıştı ve dostlarımız bize, Yahya'nın yaşadığı farklı köylere gidip gelirken kullandığı yolu gösterdiler. Bu tapınağın ve aşağıdaki köyün Yahya burayı ziyaret etmeden binlerce yıl önce kurulmuş olması gerekiyordu. Bize, oradan ayrıldığımızda kullanacağımız yol gösterildi ve bu yolun tapınak inşa edildiğinden beri kullanıldığı söylendi. O ikindi vakti saat beş sularında, eski kayıtları tutmuş olan dostumuz bir süre için bizden ayrılacağını bildirdi. Sonra, yakında tekrar görüşeceğimizi söyleyerek ellerimizi sıktı ve hemen gözden kayboldu.

O akşamüzeri, tapınağın terasından, o güne dek tanık

olduğum -ki ben birçok ülkede günbatımını görme şansına sahip olmuştum- en olağanüstü günbatımını gördük. Akşam yaklaşırken, yukarıdan görebildiğimiz geniş düzlükleri kuşatan alçak bir dağ silsilesinin üzerinde hafif bir sis toplanıyordu. Güneş bu sınıra eriştiğinde, biz görünüşte onun o kadar üzerindeydik ki, yukarıdan direkt olarak sıvı altından bir denize bakar gibi olduk. Sonra günbatımının son parıltıları, yani gurup rengi geldi ve her dağın zirvesi alev almış gibi kıpkızıl bir renge büründü. Uzakta görünen karla kaplı zirveler bir anda adeta ateş tabakalarıyla kaplandı ve buzulların dik yamaçlı derin vadileri doldurduğu yerlerden gökyüzüne devasa alevler fışkırır gibi göründü, ve bu alevler gökyüzündeki farklı renklerle karışıp birleşti. Aşağıdaki düzlükte yer yer görülen göller birden alevler püskürten yanardağlara dönüştü, bu alevler de yükselip gökyüzündeki renklerle birleşti. Bir an bize, sanki sessiz bir cehennemin kenarında duruyormuşuz gibi geldi; sonra hepsi karışıp birleşerek tek bir uyumlu renge dönüştü, ve o anda yaşanan yumuşak dingin sessizlik sözlerle ifade edilemezdi.

O gece saat on ikiye kadar terasta oturup, Emil ile Jast'a sorular sorduk. Bu sorular esasen, genel olarak o ülkenin halkı ve tarihi ile ilgiliydi. Emil, onların kendi kayıtlarından bol bol alıntı yaptı. Bu kayıtlar, yazılı tarihimizin başlamasından binlerce yıl önce de bu topraklarda insanların yaşadıklarını kanıtlıyordu. Emil sözlerine şöyle devam etti: "Ben sizin tarihinizi ya da onu yazanları hiçbir şekilde yermek ya da küçümsemek istememekle birlikte, bu tarihin başlangıcında tarihçilerin yeterince geriye gitmediklerini, ama Mısır'ın (Egypt) bu ismin ima ettiği şey, yani dışsal karanlık ya da yabanlık anlamına geldiğini araştırıp soruşturmadan kabul ettiklerini söyleyeceğim. O gerçekte bir düşünce yabanlığı anlamına geliyordu. Şimdi olduğu gibi, o zaman da dünyanın büyük bölümü düşünce yabanlığı içindeydi ve

onlar onu aşıp, daha derin anlamı elde edemediler. Onlar, görüp işittikleri ya da yüzeyde belirmiş olanı kabullendiler, onu kaydettiler, ve böylece tarihiniz başladı. İki tarih arasında bir ilişki kurmak, onları birbirine uydurmak oldukça zordur ve ben bizimkini gerçek olarak kabul etmeniz gerektiğini söylemeyeceğim. Buna kendiniz karar vermenizi önereceğim."

Sonra ay uzaktaki dağların üzerinde belirdi. Biz o neredeyse tepemize yükselene dek oturup bu dolunayı izledik. Bu çok güzel bir görüntüydü, ara sıra ince bir bulut hemen üzerimizdeki bir yükseklikten geçiyordu. Bu bulutlar süzülüp geçerken öyle görünüyordu ki, sanki ay ve bulutlar hareketsiz duruyordu da biz onların altından süzülüp geçiyorduk. Bu bir saat kadar böyle devam etti, sonra birden sanki arka tarafımıza bir şey düşmüş gibi bir gürültü oldu. Dönüp baktığımızda karşımızda orta yaşlı bir hanımın durduğunu gördük! Biz ona şaşkın bakışlarla bakarken, o gülümseyerek, bizi şaşırtıp şaşırtmadığını sordu. İlk izlenimimiz, onun yandaki korkuluk duvarından terasa atladığı oldu, ama o sadece bizim dikkatimizi çekmek için ayağını yere vurmuştu. Sessizlik o kadar yoğundu ki, bu ses o sessizlikte çok büyümüştü.

Emil, hemen ileri doğru bir adım atıp bu hanımı selamladı, sonra onu bize kızkardeşi olarak tanıttı. Kızkardeşi gülümsedi ve istemeden bizi daldığımız hayallerden uyandırıp uyandırmadığını sordu. Sonra yerlerimize oturduk ve kısa bir süre sonra o, sorularımıza yanıt olarak, kendi deneyiminden söz etmeye başladı. Onun bu çalışma içinde yetiştirilmiş üç oğlu ve bir kızı vardı. Ve en küçük iki çocuğu daima onunla birlikteydiler. Onları da görüp göremeyeceğimizi sorduk. O, onların o gece oraya gelebileceklerini söyledi; ve az sonra, biri erkek biri kadın iki kişi karşımızda belirdi. Onlar önce dayılarını ve annelerini selamladılar; sonra Emil onları bi-

zimle tanıştırdı. Oğul, uzun boylu, dimdik duruşlu, bir erkeğe yakışır niteliklere sahip biriydi; onun aşağı yukarı otuz yaşında olduğunu düşündük. Kız pek uzun boylu değildi, narin bir görünüme ve ince yüz hatlarına sahipti. O, güzel ve ağır başlı bir kızdı, ve onun da yirmi yaşında olduğunu düşündük. Daha sonra, oğulun 115, kızın ise 128 yaşında olduğunu öğrendik! Onlar da ertesi günkü toplantıda hazır bulunacaklardı, ve çok geçmeden yanımızdan ayrılıp aşağı indiler.

Onlar odalarına çekildikten sonra, biz bu oğul ve kız hakkında övgülü sözler söyledik. Anne bize dönüp şöyle dedi: "Doğan her çocuk iyi ve mükemmeldir. Onların saf ve kusursuz bir biçimde ya da duyusal ve maddi bir biçimde yetiştirilmeleri önemli değildir. Kusursuz biçimde yetiştirilen çocuk çok geçmeden Tanrı'nın Çocuğu olduğunu, Mesih olduğunu idrak edecek; sonra hızla açılıp gelişecek ve sadece mükemmelliği görecektir. Maddi biçimde yetiştirilen çocuk da Tanrı' nın Çocuğu olduğunu birden fark edebilir, içindeki Mesihi algılayabilir, ve Mesihi idealleştirerek kendi mükemmelliğini idrak edebilir. O bu ideale odaklanır, onu sever ve aziz tutar ve en sonunda odaklandığı şeyi, Mesihi tezahür ettirir. Böylece, o kusursuz bir biçimde tekrar doğar. O, içinde bulunan mükemmelliği ortaya çıkarıp tezahür ettirmiştir. Birisi ideale tutunmuştur, ve o mükemmeldi; diğeri ise ideali algılamış, onu geliştirmiş ve mükemmelliği yeniden kazanmıştır. Böylece, her çocuk iyidir ve hepsi Tanrı'dandır." Burada, gruptan biri saatin on-ikiyi geçtiğini, artık yatma zamanının geldiğini söyledi, ve hepimiz odalarımıza çekildik.

Bölüm 19

Ertesi sabah saat beşte hepimiz tapınağın terasında bir araya geldik. Her sabahki selamlaşmalardan sonra toplandık, ve adet olduğu üzere, bir seçme parça okundu. O sabah okunacak parça, tapınağın kayıtlarından seçilmişti. Jast, onları bizim dilimize çevirdi ve biz okunan birinci parçanın kutsal kitaptaki Aziz Yuhanna'nın birinci bölümüne çok benzediğini, ve ikinci parçanın da Luka'nın birinci bölümüne karşılık geldiğini fark edince çok şaşırdık. Okuma bittikten sonra, onlardan İncil'i alıp bu versiyonları karşılaştırmak için izin istedik. Onlar hemen kabul ettiler. Sonra, Jast'ın yardımıyla bu karşılaştırmayı yaptık, ve aradaki benzerlik bizi çok şaşırttı. Bu işi henüz bitirmiştik ki kahvaltı çanı çaldı ve hepimiz içeri girdik. Kahvaltıdan sonra, aşağıdaki köye inmek üzere hazırlandık ve, bir süreliğine, bu metinler arasındaki benzerliği aklımızdan çıkardık.

Aşağıya indiğimizde, civardaki bölgeden epey insanın orada toplandığını gördük. Jast bize, onların hemen hepsinin yazın sürülerini yüksek dağlarda otlatan çobanlar olduğunu, ve aşağı bölgeleri terk etme zamanının hızla yaklaştığını söyledi. Öğrendiğimize göre, o öğleden sonra yapılacak toplantı gibi bir toplantı her zaman bu insanlar buradan ayrılmadan hemen önce yapılıyordu. Köyün içinden geçerken Emil'in erkek yeğeni ile karşılaştık ve o, öğle yemeğinden önce birlikte kısa bir yürüyüşe çıkmamızı önerdi. Çevredeki

toprakları görmek istediğimizden bu daveti hemen kabul ettik. Bu yürüyüş sırasında, bize bu vadide bulunan ve özellikle ilginç olan birkaç yer gösterildi. İsimler dilimize çevrildiğinde, onların İncil'in başlarında yer alan isimlere çok benzediğini fark ettik, ama tüm bunların gerçek önemini, geri dönüp, öğlen yemeğini yiyip, sonra yapılan toplantıya katılana dek anlayamadık.

Bu toplantıya yaklaşık iki yüz kişi katılıyordu, ve tapınakta kalan dostlarımız ortada belirdiklerinde toplantı başladı. Emil'in yeğeni ayağa kalkıp, büyük bir kitap gibi görünen bir şeyi tutan iki adama yaklaştı. O açıldığında, onun bir kitap şeklinde bir kutu olduğu ortaya çıktı. Emil'in yeğeni onun içinden, bir el yazmasınınki gibi düz yapraklardan oluşan bir paket çıkardı; sonra o kutu yere koyuldu. Paket o iki adamdan birine verildi. Adam onu açtı ve ilk yaprağı Emil'in yeğenine uzattı. Her bir yaprak okunduktan sonra, diğer, ikinci adama verildi ve adam onu tekrar o kutunun içine yerleştirdi. Okuma devam etti, Jast da onları bizim dilimize çeviriyordu. Çok geçmeden, okunanların Aziz Yuhanna'nın Kitabı'na çarpıcı bir biçimde benzediğini, ama ondan çok daha ayrıntılı olduğunu fark ettik. Sonra okunanlar ise sırasıyla Luka'nın, Markus'un ve sonuncusu da Matta'nın Kitabı'na benziyordu.

Okuma bittikten sonra, insanlar küçük gruplar halinde toplandılar. Biz ise Jast'la birlikte, Emil'e yöneldik; çünkü tüm bunların anlamını öğrenmek için sabırsızlanıyorduk. Emil, sorularımıza yanıt olarak, bu kayıtların her yıl bu toplantıda okunduklarını, ve bu yerin uzun yıllar önce b olaylara sahne olan toprakların merkezi olduğunu söyledi. Bizler, bu olayların İncil'de kaydedilen olaylara çok benzediklerini söyledik. O, bunu onaylayarak, İncil'de anlatılan ilk sahnelerin bazılarının bu kayıtlardan alınmış olduklarını; ama daha sonra meydana gelen olayların, örneğin Çarmıha Geril-

me'nin başka bir yerde vuku bulduğunu, tümünün Mesih'in Doğumu ve Yaşamı'nda en yüksek noktasına eriştiğini söyledi. Hepsinin içinde en önde gelen düşünce, insanın içindeki Mesih'in aranması, ve idealden uzaklaşmış olanlara Mesih'in her zaman olduğu gibi onların içinde yaşadığını göstermekti. Emil, sözlerine devam ederek, bu sahnelerin nerede geçmiş olduklarının önemli olmadığını, bizim ebedileştirmek istediğimiz şeyin onların altında yatan Ruhsal önem olduğunu söyledi.

O günün geriye kalan kısmını ve ertesi günü bu metinler arasında karşılaştırmalar yapıp, notlar alarak geçirdik. Burada bu notlara ve karşılaştırmalara yer vermeye yerimiz yetmez, ama daha önce sözü edilen bölümler okunduğunda Ruhsal anlam anlaşılacaktır. Sonra, bize kayıtları okuyan kişinin Emil'in yeğeninin babası olduğunu, onun o köyde doğmuş olduğunu ve direkt olarak Yahya'nın neslinden geldiğini, ve ailenin bazı üyelerinin bu zamanda bu köye gelip bu kayıtları okumalarının bir gelenek olduğunu öğrendik. Yukarıdaki tapınak, hem Yahya'nın, hem de onun babası Zekeriya'nın ibadet ettikleri bir yerdi.

Dostlarımızın yollarına devam etmek istediklerini öğrendik, böylece Jast'ın bizimle birlikte kalıp, diğerlerinin gitmelerine karar verildi. Ertesi gün kayıtlar üzerinde yaptığımız çalışma sona erdi. Ondan sonraki gün sabah erkenden tapınaktan ayrıldık. Saat erken olmasına karşın, tüm köylüler bizi uğurlamaya geldiler ve onların, "Tanrı yardımcınız olsun!" dilekleriyle yola çıktık.

Bölüm 20

Sonraki beş gün boyunca, yolumuz bir zamanlar Yahya'nın geçmiş olduğu topraklardan geçti. Yorucu bir yolculuktan sonra, beşinci gün, atlarımızın bulunduğu köye ulaştık. Burada Emil bizi karşıladı; ve ondan sonra Emil'in yaşadığı köye yaptığımız yolculuk nispeten kolay geçti.

Bu köye yaklaşırken, bu toprakların daha yoğun bir nüfusa sahip olduğunu, ve yolların ve patikaların daha önce geçtiklerimizden çok daha iyi olduklarını gördük. Bizim yolumuz verimli vadi boyunca ilerliyordu, ve bu vadiyi izleyerek yüksek bir düzlüğe varacaktık. İlerlerken, vadinin giderek daraldığını fark ettik; sonunda vadinin iki yanındaki sarp kayalıkların bir ırmağın iki yanında birbirlerine çok yaklaşıp bir kanyon oluşturduklarını gördük. O gün saat dört sularında köyün eteklerine vardık; birden, yukarıdan akan ırmağın yaklaşık yüz metre aşağı döküldüğü dik bir uçurumun dibine gelmiştik. Yol bu uçurumun dibindeki, şelalenin yakınındaki düz bir yere götürdü. Yukarıdaki düzlüğe kırk-beş derecelik bir eğimle uzanan bir kumtaşının içinde oluşturulmuş bir açıklık olduğunu gördük; bu kayalığın içine, yukarı çıkışı kolaylaştıran basamaklar oyulmuştu. Merdivenin başında büyük taş kapılar vardı, bunlar öyle yerleştirilmişti ki, gerektiğinde bu uçurumun dibindeki açıklığı kapatıp, böylece bir düşman saldırısına karşı aşılması güç bir bariyer oluşturabilirlerdi. Yukarıdaki düzlüğe eriştı-

ğimizde, bu bayırdan yukarı çıkan merdivenin bu dar ırmağın verdiği tek giriş ya da çıkış yolu olduğunu gördük. Daha sonra öğrendiğimize göre, bir zamanlar üç giriş yolu varmış, ama sonra köyü kuşatan duvarlar tüm bu girişleri engelleyecek şekilde yeniden inşa edilmiş. Köydeki evlerin çoğu, bir duvarları köyü kuşatan duvarın bir parçasını oluşturacak şekilde inşa edilmişti. Duvarın bir parçasını oluşturan bu evlerin genelde üç katlı olduklarını ve evin duvarı oluşturan tarafında, ilk iki katta hiç pencere olmadığını gördük. Üçüncü katlarda ise, her pencerenin önünde iki-üç kişinin yan yana rahatça durabileceği kadar büyük bir balkon vardı. Bunların, birer gözcü kulesi gibi, çevreyi her zaman denetleyebilmek için yapıldıklarını düşündük. Bu arada, bu bölgede bir zamanlar yerli bir kabilenin yaşadığını, bu kabilenin kendisini -en sonunda yok olana dek- diğerlerinden tecrit ettiğini, ve bazı üyelerinin diğer kabilelerle kaynaşıp onların bir parçası olduklarını öğrendik.

Burası Emil'in yuvası, ve araştırma grubumuzun -daha çok bölgeyi katedebilmek için küçük gruplara ayrılmış olandiğer üyeleriyle buluşacağımız yerdi. Oraya ilk bizim vardığımızı, diğerlerinin ise ertesi gün geleceklerini öğrendik. Bize köyün duvarına inşa edilmiş evlerden biri verildi. Üçüncü kattaki pencereler, tepeden, güneye doğru uzanan sarp dağlık bölgeye bakıyordu. Bize kalacağımız odalar gösterildikten ve rahat etmemiz için gerekli hizmet sunulduktan sonra, akşam yemeğinin birinci katta verileceği söylendi. Hazırlanıp aşağı indiğimizde Emil'i, birkaç gün önce tapınakta karşılaştığımız kızkardeşini, onun kocasını, oğlunu ve kızını yemek masasına oturmuş bulduk.

Yemeği bitirdikten sonra, evin baktığı küçük meydandan seslerin geldiğini duyduk. Bir köylü içeri girip, Şefimiz'in ve grubunun geldiğini bildirdi. Hep birlikte onları karşıladık. Onlar da bir süre dinlendikten ve yemeklerini yedikten

sonra, yine hep birlikte evin üstündeki terasa çıktık.

Güneş batmıştı ama gurup rengi hâlâ görülüyordu. Yukarıdan gördüğümüz manzara, yüksek dağların dik yamaçlarından derin vadiler oluşturarak aşağı akan birkaç ırmağın birbirine karıştığı büyük bir havzaya benziyordu. Bu ırmaklar yukarıda daha büyük bir ırmakla birleşerek hep birlikte dik yamaçlardan aşağıdaki vadiye akıyor, böylece gördüğümüz şelaleyi oluşturuyorlardı. Bu daha büyük ırmak derin bir kanyondan çıkıyor ve yüksek düzlük boyunca akıyor, ama yüz metre sonra sarp yamaçtan aşağı dökülüyordu. Kanyonun dik yamaçlarından akan daha küçük birkaç ırmağın yolu bu daha büyük ırmak tarafından kesiliyor, bunlar dikey şelaleler, bazen de gürleyen akıntılar oluşturuyorlardı. Bazıları en az otuz ila altmış metre uzunluğunda ince damlalar halinde akıyor, diğerleri ise kanyon duvarında birleşip köpüren çağlayanlar halinde akıyorlardı. Dağların yüksekliklerinde bu ırmakların oluşturduğu dik yamaçlı dar vadiler buzullarla kaplıydı ve bu buzullar tüm dağ silsilesinin üstünü örten kardan aşağı uzanan dev parmaklar gibi görünüyorlardı. Köyü koruyan duvar, bu daha büyük ırmağın oluşturduğu duvarla, onun yüksek düzlük üzerinde çıkıntı yaptığı yerde birleşiyor, sonra suyun aşağıdaki vadiye aktığı sarp kayalığa kadar uzanıyordu. Bu duvarın ırmağın oluşturduğu duvarla birleştiği yerde dağ dimdik bir biçimde en az altı yüz metre yükseliyor, böylece göz alabildiğine yükseklikte doğal bir bariyer oluşturuyordu. Öğrendiğimize göre, bulunduğumuz yüksek düzlük doğuya ve batıya doğru altmış mil uzanıyor, bazı yerlerde kuzeye ve güneye doğru otuz mil uzanıyordu; ve bu köye diğer tek giriş, düzlüğün -bir dağ geçidinin bulunduğu- en geniş bölümünde yer alıyordu, ve bu geçit de bizim bulunduğumuz yerdekine benzer bir duvarla korunuyordu.

Bizler bu yerin savunma açısından üstünlüğünden söz

ederken, Emil'in kızkardeşi kızıyla birlikte geldi, ve kısa bir süre sonra Emil, kızkardeşinin kocası ve oğlu da bize katıldılar. Onlarda gizli bir heyecan hissetmiştik, ve az sonra Emil'in kızkardeşi o akşam annelerinin onları ziyaret etmesini beklediklerini açıkladı. O, şöyle dedi: "O kadar mutluyuz ki kendimizi zor tutuyoruz. Biz yüksek âlemlere erişmiş her varlığı yürekten seviyoruz, çünkü onlar çok iyi, asil ve yardımseverdir; ama annemiz o kadar tatlı, hayranlık verici, o kadar yardımsever ve sevgi doludur ki onu çok daha fazla sevmemek elimizde değil. Sizlerin de onu bizim kadar seveceğinizi biliyoruz." Ona, annelerinin oraya sık sık gelip gelmediğini sorduk. O, "Ah evet, ona ihtiyaç duyduğumuz her seferinde gelir, ama kendi işiyle o kadar meşguldür ki kendi isteğiyle sadece yılda iki kere gelir, ve bu da onun böyle ziyaretlerinden biri. Bu kez burada bir hafta kalacak ve hepimiz sevinçten ne yapacağımızı bilemiyoruz," dedi.

Burada sohbet, grup arkadaşlarımızın bizden ayrıyken yaşadıkları deneyimlere sürüklendi. Bizler bu konuşmaya derin bir biçimde dalmışken, birden, hepimiz aynı anda sustuk ve, ne olduğunu anlamadan ve kimse bunu önermeden, hepimiz tam bir sessizliğe gömüldük. Akşamın gölgeleri - uzaktaki dağların karla kaplı zirveleri buzdan parmaklarını aşağıdaki vadiye uzatmaya hazır büyük beyaz bir canavar gibi görünecek kadar- toplanmıştı. Bu sessizlik içinde, yere konmak üzere olan bir kuşun çıkardığına benzer yumuşak bir hışırtı duyuldu ve terasın doğu tarafındaki korkuluk duvarının üzerinde hafif bir sis toplanıyor gibi göründü. Bu sis birden şekillendi ve karşımızda bir kadın belirdi! Bu, olağanüstü güzellikte bir yüze ve bedene sahip, çevresinde güçlükle bakabileceğimiz yoğunlukta parlak bir ışık bulunan bir varlıktı. Aile üyeleri ayağa kalkıp, kollarını iki yana açarak ve neredeyse tek bir ses halinde "Anne" diye bağırarak hızla ona doğru ilerlediler. Kadın, korkuluk duvarından hafif bir

adımla terasa indi ve, aile üyelerinin her birini, sevecen ve şefkatli her annenin yapacağı gibi yoğun bir sevgiyle kucakladı. Sonra o bizimle tanıştırıldı. O, bize şöyle dedi: "Ah, sizler uzaklardaki Amerika'dan bizi ziyarete gelmiş olan sevgili kardeşlerimizsiniz. Sizlere, topraklarımıza hoşgeldiniz demekten büyük bir sevinç duyuyorum. Bizim kalplerimiz herkese uzanır, ve onlar bize izin verseler, benim şimdilik benim çocuklarım dediğim bu varlıkları kucaklamış olduğum gibi, kollarımızı açıp hepsini kucaklamak isteriz. Çünkü biz gerçekte tek bir Baba-Ana Tanrı'nın çocuklarından oluşan tek bir aileyiz. Öyleyse neden hepimiz kardeşler olarak buluşamayız?"

O gelmeden hemen önce, akşamları havanın giderek soğumakta olduğunu söylemiştik, ama bu hanım geldiğinde, onun varlığından yayılan sıcaklık soğuk akşamı adeta bir yaz akşamına dönüştürmüştü. Hava güzelim çiçek kokularıyla dolmuş, dolunayınkine benzer bir ışık her şeyi kaplamıştı, ve tüm bunların üzerinde sözlerle tarif edemeyeceğim bir sıcaklık ve parıltı vardı. Ancak, ortada onun bir gösteri yaptığına dair en ufak bir belirti yoktu; o derin, sade, şefkatli, ve çocuksu bir doğallıkla davranıyordu.

Sonra, alt kata inmemiz önerildi. Anne ile diğer hanımlar merdivene doğru önden yürüdüler, onları bizim grubumuz izliyordu, ve ailenin erkekleri de en arkadan geliyorlardı. Sonra, görünüşte her zamanki gibi yürümemize karşın, ayaklarımızın terasta ya da merdivende hiçbir ses çıkarmadığını fark ettik. Biz sessizce yürümeye çalışmıyorduk; aslında, grubumuzdan biri kasten bir gürültü çıkarmaya çalıştığını, ama yapamadığını söyledi. Ayaklarımız terasa ya da merdivene temas eder görünmüyordu! Alt katta, çok güzel döşenmiş bir odaya girdik. İçeri girip oturur oturmaz, yine bir sıcaklık ve parıltı hissettik, ve oda hiçbirimizin açıklayamadığı yumuşak bir ışıkla doldu.

Herkes bir süre derin bir sessizlik içinde kaldı. Sonra, anne orada rahat ettirilip ettirilmediğimizi ve yolculuğumuzdan zevk alıp almadığımızı sordu. Ardından, sohbet genel günlük konulara sürüklendi, ve o her şeyi biliyor görünüyordu. Konuşma sonra bizim aile yaşamımıza geldi. Anne bize babalarımızın, annelerimizin ve kardeşlerimizin isimlerini söyledi, ve bize tek bir soru sormadan, her birimizin yaşamını ayrıntılı bir biçimde anlattı! Bu bizi çok şaşırtmıştı. O bize gittiğimiz ülkeleri, başardığımız ve başaramadığımız işleri anlattı. O, bunları belirsiz bir biçimde değil, sanki o olayları tekrar yaşıyormuşuz gibi, tüm ayrıntılarıyla, açık seçik bir biçimde anlatıyordu.

O akşam yanımızdan ayrılmadan önce, Emil bize ertesi akşam konuk evinde olağanüstü bir toplantı yapılacağını ve hepimizin ona davetli olduğumuzu söyledi. Onlar bize iyi geceler dileyip ayrıldıktan sonra, biz şaşkın bir halde oturduk. Bu varlıkların içinde biri bile yüz yaşından küçük değildi ve anne yedi yüz yaşını aşkındı ve bu sürenin altı yüz yılını bu dünyada fiziksel bedeniyle geçirmişti. Bununla birlikte, hepsi sanki yirmi yaşındaymış gibi canlı ve neşeliydi. Sanki bizler genç insanlarla birlikteydik...

Bölüm 21

Ertesi gün öğleden önce tüm araştırma grupları köye vardılar. Öğleden sonrayı onlarla, dostlarımız vasıtasıyla birbirimize yolladığımız notları karşılaştırarak geçirdik ve bu notların birbirlerine harfi harfine uyduğunu gördük. O akşam, notlarımızla işimiz bittikten sonra, akşam yemeği için direkt olarak konuk evine çağrıldık. Oraya gittiğimizde, erkek, kadın, çocuk, yaklaşık üç-yüz kişinin uzun ziyafet masalarının çevresinde oturduğunu gördük. Bize uçtaki masalardan birinde, tüm salonu boydan boya görebileceğimiz bir yer ayrılmıştı. Masaların hepsi güzel beyaz örtülerle örtülmüş ve gerçek bir ziyafetteki gibi porselen ve gümüş kaplama yemek takımlarıyla donatılmıştı; ancak, salonda loş bir ışık vardı.

Yerlerimize oturduktan sonra, yirmi dakika boyunca derin bir sessizlik oldu. Sonra, bir anda salonu solgun bir ışık kapladı. Işık giderek güçlendi, güçlendi ve en sonunda, sanki ustaca gizlenmiş binlerce elektrik lambası yavaş yavaş açılıp her şeyi ışığa boğmuş gibi tüm salon pırıl pırıl parladı. Ancak, daha sonra köyde hiç elektrik olmadığını öğrendik. Işık geldikten sonra, sessizlik on-beş dakika daha sürdü; sonra birden bir sis toplanır gibi oldu, ve önceki akşam Emil'in annesi karşımızda belirdiğinde duyduğumuz kanat sesine benzer aynı yumuşak hışırtı duyuldu. Sis açıldı ve salonun farklı noktalarında Emil'in annesinin ve dokuzu erkek ikisi

kadın on-bir varlığın durduğunu gördük.

Sözler bu sahnenin parlak güzelliğini tarif etmekte yetersiz kalır. Ben onların, kanatları olmamasına rağmen, bir melekler topluluğu gibi göründüklerini söylerken durumu abartmıyorum. Onlar bir an sanki donmuş gibi durdular. Hepsi başını öne eğip bekledi. Bir an sonra, görünmeyen seslerin oluşturduğu bir müzik duyuldu. Ben daha önce semavi seslerden söz edildiğini duymuş, ama o geceye dek onları hiç işitmemiştim. Hepimiz o müzik tarafından adeta havaya kaldırıldığımızı hissettik. Müziğin bitimine doğru, ortada belirmiş olan varlıklar kendilerine ayrılan yerlere doğru ilerlediler ve biz yine, onlar sessizce yürümek için hiçbir çaba göstermedikleri halde, ayaklarının en küçük bir ses bile çıkarmadığını fark ettik.

Bu on-iki kişi kendilerine ayrılan yerlere oturduklarında, yine aynı sis belirdi; ve sis açıldığında, orada on-iki varlığın daha durduğunu gördük. Bu kez on-bir adam ve bir kadın vardı ve onların arasında bizim, o eski kayıtları tutmuş olan dostumuz da bulunuyordu. Onlar orada dururken, birden bir başka şarkı duyuldu. Bu şarkı bitmek üzereyken, bu on-iki kişi, yine en küçük bir ses çıkarmadan, kendilerine ayrılan yerlere doğru yürüdüler.

Onlar yerlerine oturduklarında, odayı yine bir sis doldurdu. Sis açıldığında, bu kez salonun öbür ucunda on-üç varlığın durduğunu gördük. Bunların altısı erkek, yedisi kadındı; ortada duran hanımın her iki yanında üçer erkek ve üçer kadın olarak yer alıyorlardı. Ortadaki hanım henüz ergenlik çağındaki çok güzel bir kız gibi görünüyordu. Biz o an'a dek karşımızda beliren her kadının çok güzel olduğunu düşünmüştük, ama bu hanım güzellikte hepsini geçmişti. Onlar bir an başlarını öne eğerek durdular, ve müzik yine başladı. Bu müzik duyulduktan sonra, seslerden oluşan bir koro başladı. Bizler, farkında olmadan ayağa fırladık. Bu

sesler gürül gürül akarken, biz binlerce mistik formun dolaşıp durarak tek bir sesle şarkı söylediğini görür gibi olduk, ama tüm bu şarkı içinde tek bir hüzünlü nakarat, tek bir minör ton yoktu. Bu ruhtan gelen ve ruhu etkileyen, onu giderek yükselten sevinç dolu bir müzikti, öyle ki giderek yerle tüm teması yitirmekte olduğumuzu hissettik.

Şarkı sona ererken, bu on-üç kişi yürüyüp kendilerine ayrılan yerlere oturdular. Bizler gözlerimizi her iki yanında bir hanımla bizim masamıza doğru ilerleyen ortadaki hanımdan ayıramıyorduk. O, bizim masamızın başına oturdu. O yerine oturduktan sonra, yemek tabakları onun sol tarafında sessizce üst üste dizildi. Salondaki ışık bir an loşlaştı; o zaman bu otuz-yedi varlığın her birinin etrafında aynı ışığın bulunduğunu ve bizim onur konuğumuzun başının üzerinde olağanüstü güzellikte bir ışık halkasının yer aldığını gördük ve yine çok şaşırdık. Ancak, o toplantıda bu olaydan çok etkilenenler sadece bizlerdik. Diğerleri bunu olağan bir olay olarak görüyor gibiydiler.

Herkes yerine oturduktan sonra, bir süre sessizlik oldu. Sonra, salondaki her ses, sevinçli ve özgür bir biçimde, bu otuz-yedi varlık tarafından yönlendirilen bir tür ilahi söyledi. Bu sona erdiğinde, bizim masanın başında oturan hanım ayağa kalktı ve ellerini uzattı. Ellerinin üzerinde yaklaşık beş santim çapında ve otuz-beş santim uzunluğunda küçük bir ekmek belirdi. Sonra, diğer otuz-altı varlık kalkıp geldi ve her biri onun ellerinden aynı büyüklükte bir ekmek aldı. Onlar, tüm masaları dolaşarak, herkese bu ekmekten birer parça verdiler. Bizim masamızdaki hanım da dolaşarak her birimize kendi elindeki ekmekten birer parça verdi.

O, her birimize ekmeğimizi verirken şöyle dedi: "Siz Mesih'in sizin ve herkesin içinde bulunduğunu bilmiyor musunuz? Bedeninizin saf, kusursuz, genç, daima güzel ve tanrısal olduğunu bilmiyor musunuz? Tanrı'nın sizi tam olarak

Kendi suretinde yarattığını ve size her şey üzerinde hâkimiyet verdiğini bilmiyor musunuz? Sizler, her biriniz, daima Mesih'siniz; Baba-Ana Tanrı'nın mükemmel Çocuğu'sunuz. Siz saf, kusursuz, kutsal ve tanrısalsınız. Siz Tanrı ile bir'siniz, ve her bir çocuğun bu Çocukluğa, bu Tanrısallığa sahip çıkmaya hakkı vardır." O, herkese bir parça ekmek verdikten sonra, yerine döndü. Baktığımızda, onun elindeki ekmeğin hâlâ, ondan ilk parçayı kopardığında olduğu büyüklükte olduğunu gördük.

Bu tören sona erdikten sonra, yemekler gelmeye başladı. Onlar büyük, üstü örtülü kaplarda geldiler. Bu kaplar, sanki oraya görünmez eller tarafından yerleştirilmiş gibi, birden masada, bu hanımın önünde belirdiler. O, bu kapların kapaklarını kaldırıp bir kenara koydu, ve servis yapmaya başladı. Tabakları sırayla önce sağındaki, sonra solundaki kişiye verdi; onlar da bu tabakları yanlarındaki kişilere geçirdiler, böylece sonuçta herkese bol bol yemek verildi.

Yemek yenirken Şefimiz, bu hanıma, ona göre Tanrı'nın en büyük niteliğinin ne olduğunu sordu. O, bir an bile duraksamadan, "Sevgi" diye yanıtladı. Sonra sözlerine şöyle devam etti:

"Hayat Ağacı, Tanrı'nın cennetinin ortasında, yani kendi ruhumuzun çok derinliklerinde bulunur, ve onun üzerinde bol bol yetişen, gelişip olgunlaşıp mükemmelliğe erişen, en kusursuz ve yaşam-verici meyve Sevgi'dir. Sevgi, onun gerçek karakterini algılayanlar tarafından, dünyadaki en büyük şey olarak tanımlanmıştır. Ben, onun dünyadaki en büyük iyileştirici kuvvet olduğunu da söyleyebilirim. Sevgi daima insan kalbinin her talebini karşılar. Tanrısal Sevgi Prensibi, insanlığı rahatsız eden her üzüntüyü, her zayıflığı, her sakatlığı, her acımasız koşulu ve her yoksunluğu gidermekte kullanılabilir. Sevginin süptil ve sınırsız etkisini doğru anlayarak ve kullanarak, dünyanın yaraları iyileştirilebilir ve

sevginin semavi şefkat örtüsü insanlığın tüm uyumsuzluğunu, tüm cehaletini ve tüm hatalarını örtebilir.

Ardına dek açılmış kanatlarla, Sevgi insan kalbinin kıraç noktalarını, hayatın ıssız ve boş yerlerini arayıp bulur, ve görünüşte sihirli bir dokunuşla insanlığı kurtarır ve dünyayı dönüşüme uğratır. Sevgi Tanrı'dır; o ebedidir, sınırsızdır, değişmezdir, ve o tüm görüşü aşıp sonsuzluğa uzanır. Sevgi kendi yasasını yerine getirir, mükemmel işini tamamlar, ve insan ruhundaki Mesihi ortaya çıkarır. Sevgi, daima, insan ruhuna -içeri akıp tüm iyiliği ortaya çıkarabileceği- bir giriş arar. Eğer insanın sapkınlığı ve uyumsuz düşünüşü tarafından engellenmezse, Tanrı'nın ebedi, değişmez sevgi akımı hep ileri doğru akarak, önüne kattığı, insan huzurunu ve barışını bozan her uyumsuzluk ya da çirkinlik görüntüsünü büyük evrensel unutuş denizine doğru sürükler. Sevgi, Ruh'un kusursuz meyvesidir; o ileri çıkıp insanlığın yaralarını sarar, ulusları uyum içine sokar, ve dünyaya refah ve barış getirir. O, dünyanın nabız atışı, evrenin kalp atışıdır. Eğer insanlık Üstat İsa'nın yaptığı işleri yapacaksa, Her Yerde Hazır ve Nâzır Olan Yaşam'dan gelen bu sevgi akımıyla dolmalıdır.

Hayat sizi üzüp tasalandırıyor, üzerinizde ağır bir baskı mı yapıyor? Karşınıza çıkan sorunlarla yüzleşmek için cesaret ve kuvvete mi ihtiyacınız var? Hasta mısınız ya da korkuyor musunuz? Eğer öyleyse, kalbinizi açın ve yol gösteren O'na dua edin. Tanrı'nın sonsuz sevgisi sizi sarıp sarmalar. Korkmanız gerekmez. O, 'Onlar çağırmadan ben yanıtlayacağım ve onlar daha konuşmadan Ben işiteceğim,' dememiş midir? Bu inayet tahtına, düşündüğünüz gibi yalvarıp yakararak ve yerlere kapanarak değil, cesurca, imanı anlayan bir duayla, ihtiyaç duyduğunuz yardımın çoktan sizin olduğunu bilerek yaklaşın. İstediğiniz, ihtiyaç duyduğunuz şeyi alacağınızdan asla kuşku duymayın. Daha fazlasını yapın–iste-

yin. Tanrı'nın çocuğu olarak doğuştan sahip olduğunuz hakka sahip çıkın. Şunu bilin ki, hepimizin yaşadığımız, hareket ettiğimiz ve var olduğumuz Görünmez, Evrensel Öz'de, insanın arzulayabileceği her iyi ve mükemmel şey bulunur ve o, imanla, görünür formda tezahür ettirilmeyi bekler. Siz kendi kutsal kitabınızda, Korintoslular'a yazdığı birinci mektubun, 13. Bölümü'nde Pavlus'un sevgi hakkında ne dediğini okuyun.*

Sultan Süleyman'ı düşünün. O, deneyiminin gecesinde, pırıl pırıl sevgi doğasının -kendisine değil, Tanrı'ya ve insanlara hizmet etmek istediğini bildirdiği- o evrensel bilinç katına doğru genişlemesine izin vermişti. Bu ona sınırsız bir servet, ve isteyebileceğinin ötesinde bir yaşam ve onur getirmişti. O, Sevgi'nin bilgeliğini görüp tanımış, ve Sevgi ona sınırsız bir servet sunmuştu. 'Süleyman'ın zamanında gümüş bir hiç sayılıyordu.' Bu kudretli sevgi hükümdarının su bardakları bile saf altındandı.

Sevmek, Tanrı'nın sınırsız hazinelerinin kapılarını açar. Eğer seversek, vermemek elimizde değildir; vermek ise

---

* "Eğer insanların ve meleklerin dilleriyle konuşsam, fakat sevgim olmazsa, yankılanan bir gonk ya da çınlayan bir zil olmuş olurum. Eğer Tanrı-vergisi bir kehanet yeteneğim olsa, ve tüm gizemleri ve tüm bilgiyi bilsem, ve eğer dağları yerinden oynatacak imanım olsa, fakat sevgim olmasa, ben bir hiç olurum. Ve eğer tüm mallarımı yoksullara dağıtsam, ve bedenimi de yanmak üzere ateşe teslim etsem, fakat sevgim olmazsa, bunun bana hiçbir yararı olmaz. Sevgi sabırlıdır, sevgi şefkatlidir. O kıskanç değildir, o övünmez, kibirlenmez. O kaba davranmaz, kolayca öfkelenmez, yanlışların hesabını tutmaz, kendi çıkarını gözetmez. O, haksızlığa sevinmez, fakat gerçek karşısında sevinir. O daima korur, daima güvenir, daima umut eder, daima sebat eder. Sevgi asla başarısızlığa uğramaz. O asla son bulmaz. Fakat eğer kehanetler varsa, onlar ortadan kalkacaktır; eğer diller varsa, onlar susacaktır; eğer bilgi varsa o da ortadan kalkacaktır. Çünkü kısmen biliriz, kısmen kehanet ederiz, fakat mükemmel ve tamam olan geldiği zaman, kısmi olan ortadan kalkacaktır. Çocukken, bir çocuk gibi konuşur, çocuk gibi düşünür, çocuk gibi anlardım. Fakat bir yetişkin olunca, çocuksu yolları geride bıraktım. Çünkü şimdi dolaylı olarak, bir aynadaki gibi zayıf bir yansıma görüyoruz, fakat o zaman yüz yüze göreceğiz. Şimdi kısmen biliyorum, fakat o zaman, tam olarak bilindiğim gibi bileceğim. Şimdi ise iman, umut, sevgi, bu üçü kalıyor. Ve bunların en büyüğü sevgidir. (Ç.N.)

kazanmaktır, ve sevgi yasasını yerine getirmektir. O zaman, vererek, o sonsuz, 'ölçtüğümüz ölçüyle ölçülme' yasasını harekete geçiririz. Hiçbir alma düşüncesi olmadığında, almaktan kaçınmak olanaksızdır; çünkü, verdiğiniz bolluk size bu yasa gerçekleştirildiği için geri dönecektir: 'Verin ki size de verilsin. Çünkü siz ölçtüğünüz ölçüyle ölçüleceksiniz.'

Eğer biz sevgi ruhu içinde çalışacaksak, Tanrı'yı bilincimizde tutmalıyız. Yaşam, Sevgi ve Bilgelik ile bir olmak, Tanrı ile bilinçli olarak bağ kurmaktır. Tanrı ile bilinçli olarak bağ kurmak, bu gece bize sunulan yemek bolluğu gibi, aynı bolluğun bize sunulmasını sağlar. Bakın, herkes için bir bolluk vardır, ve Tanrı'nın bu bolluğu varken, hiç kimsenin bir şey istemesi gerekmez. Bu bolluk düşüncesi zihni sınırlılık kısıtlamalarının çok üzerine yükseltmelidir. Bolluğu kavramak için, insan belirli şeylerle, nesnelerle ilgili tüm düşünceleri bırakmalıdır. Bu kavram o kadar büyüktür ki ayrıntı düşüncesine izin vermeyecektir. Onu zihinde tutmak için, bilinç çok ileriye, Evrensele salınmalı ve kusursuz özgürlüğün mutluluğu içinde coşkunca eğlenmelidir. Ancak, bu sorumsuz bir özgürlük olarak görülmemelidir, çünkü biz her düşünce ve eylemimizden sorumlu tutuluruz. Bilincimiz bu özgürlüğe bir anda erişemez. Sınırlılığın son kalıntısı bir anda ortadan kaldırılabilir, ama bu muhteşem olay için hazırlık çok daha önce yapılmıştır; bu hazırlık en küçük ayrıntısına dek insanın içinde yapılmıştır. Bu tıpkı, bir çiçeğin her taç yaprağının tomurcuğun içinde her ayrıntısına dek mükemmelleşmesine benzer. Bu mükemmelleşme tamamlandığında, tomurcuk sepal kabuğunu kırar ve güzelim çiçek ortaya çıkar. İnsanın da böyle ortaya çıkabilmesi için benlik kabuğunu kırması gerekir.

Tanrı'nın yasaları değişmezdir, onlar hep aynı olagelmiştir. Onlar değişmezdir, ama aynı zamanda iyilikçidir, çünkü onlar iyidir. Bizler onlara uygun olarak yaşadığımız-

da, onlar üzerine sağlığımızı, mutluluğumuzu, huzurumuzu, dengemizi, başarımızı, ustalığımızı inşa ettiğimiz temel taşlarımız haline gelirler. Eğer biz Tanrı'nın yasasına tam olarak uyarsak, başımıza hiçbir olumsuzluk gelemez. Bizim şifalandırılmaya, tekrar bütünlüğe kavuşturulmaya ihtiyacımız olmaz. Biz tümüyle, her zerremize kadar bütün oluruz.

Şunun çok iyi farkındayız ki, insanlığın büyük kalbinde Tanrı'nın berrak bilincinden ya da anlayışından başka bir şeyle asla doyum bulamayacak derin bir yuva özlemi vardır. Yürekler Tanrı için feryat ederken, biz onlarda bu açlığı görüp tanırız. İnsan ruhunun Tanrı'yı bilmek kadar çok özlemini çektiği bir şey yoktur, çünkü 'Beni doğru olarak bilen ebedi yaşama kavuşur.' Bizler, insanların bir başarıda ya da sınırlı, fani bir arzuyu gerçekleştirdiklerinde doyum ya da huzur bulacaklarını umut ederek, sürekli olarak bir şeyden bir başka şeye geçtiklerini görüyoruz. Onların bu şeylerin peşine düştüklerini ve onları elde ettiklerini, ama sonuçta yine bir doyum bulamadıklarını görüyoruz. Bazıları evler ve topraklar, bazıları büyük bir servet, bazıları da büyük bir öğrenim istediklerini sanırlar. Bizler, insanın tüm bu şeylere kendi içinde sahip olduğunu bilme ayrıcalığına sahibiz. Üstat İsa herkese bunu göstermeye çalışmıştır.

Bakın, İsa, aydınlandıktan sonra asla dışsal şeylerle oyalanmadı. O, daima, düşüncelerini varlığının merkezî bölümünde, yani Mesih'te tuttu. O, hepimizin içinde yaşayan Tanrı olan Mesihi ya da Merkezî Kıvılcımı ortaya çıkararak, onun maddi bedene ya da etten kemikten insana tam olarak hükmedebileceğini gösterdi. O, tüm o kudretli işlerini bu şekilde yaptı; yoksa o sizden herhangi bir biçimde farklı değildi. O, bugün herkesin sahip olduğundan daha büyük bir güce sahip değildi. O herhangi bir biçimde Tanrı'nın Oğlu olup da, bizler sadece Tanrı'nın hizmetkârları değiliz. O bu işleri, Baba'nın doğan her çocuğun içine ektiği bu aynı Tanrısal Kıvıl-

cımı -tüm Yaşam'ın Sevgi'nin ve Gücün kaynağı olan- Tanrı ile bilinçli birlik içinde kalma çabalarıyla körükleyip daha parlak bir ateşe dönüştürerek yapabildi.

İsa, tıpkı diğer insanlar gibi bir insandı. Sizin ayartılmalar ve sınavlar yüzünden ıstırap çekmeniz gibi, o da ayartılmalar ve sınavlar yüzünden ıstırap çekti. Biz biliyoruz ki, O bu dünyada görünür bir beden içinde yaşarken her gün Tanrı ile başbaşa saatler geçirdi, ve yine biliyoruz ki, o ilk gençliğinde bizim de geçirmiş olduğumuz ve bugün sizin de geçirmekte olduğunuz şeyleri geçirdi. Biz biliyoruz ki, her insan, içindeki Mevcudiyetin, İsa'nın tüm kudretli işlerinin onurunu atfettiği 'içindeki Tanrı'nın tam bilincine varana ya da O'nu tam olarak tanıyana dek, bu fani arzuların, kuşkuların ve korkuların üstesinden gelmek zorundadır. O da, bizim öğrenmek zorunda olmuş olduğumuz ve sizin bugün öğrenmekte olduğunuz gibi, öğrenmek zorundaydı. Sizin yapmakta olduğunuz gibi, O da tekrar tekrar denemek zorunda kalmıştı. O da, bugün sizin sıkıca tutunmak zorunda olduğunuz gibi, yumruklarını ve dişlerini sıkıp, 'Başaracağım, Mesih'in içimde yaşadığını biliyorum,' diyerek sıkıca tutunmak zorunda kalmıştı. Bizler, İsa'yı İsa yapmış olanın, O'nun içindeki Mesih olduğunu, ve aynı şeyi herkesin başarabileceğini biliyoruz. Ancak, bu İsa'nın gözümüzdeki değerini azaltmaz. Biz biliyoruz ki, O, halkını Tanrı'ya götürebilmek; onların içlerindeki Tanrı'yı tezahür ettirebilmelerini sağlamak; onlara Tanrı'nın herkesin içinde yaşadığını öğretebilmek için çarmıha gerilme deneyimini geçirdi. Bu, benliğin çarmıha gerilmesiydi.

Ama, eğer biz doğuştan sahip olduğumuz hakkımızdan vazgeçersek, eğer biz Tanrı'nın iyilikçi yasalarını önemsemez ya da onlara saygı göstermezsek, ve böylece, müsrif oğulun yaptığı gibi, Baba'mızın evine sırt çevirip uzaklara gidersek, o evdeki huzurun, bolluğun, sıcaklığın ve mutlulu-

ğun bize ne yararı olur ki? Siz, yaşamın işe yaramayan dış kısmından bıkıp usandığınızda, tüm bunlardan bezip yuvayı özlediğinizde, sendeleye sendeleye yine yuvaya, Baba'nın evine geri dönebilirsiniz. Buna, yaşadığınız acı deneyimler ya da tüm maddi şeyleri sevinçle bırakmanız yol açabilir. Anlayış ve bilginin nasıl kazanılmış olduğu önemli değildir, hepiniz eninde sonunda, aldığınız yüksek çağrıya doğru azimle ilerleyeceksiniz. Attığınız her adımla daha da güçlenecek ve cesurlaşacak ve en sonunda artık sendelemeden ya da durak-samadan ilerler hale geleceksiniz. Aydınlanmayı kendi içinizde arayacaksınız; sonra uyanmış bilincinizle yuvanın burada olduğunu idrak edeceksiniz. O, hepimizin içinde yaşadığımız, hareket ettiğimiz ve var olduğumuz Her Yerde Hazır ve Nâzır Olan'dır. Biz her soluk alışımızda onu soluruz. Biz her kalp atışımızda onu yaşarız.

Bize gelmeniz gerektiğini düşünmeyin. İstediğiniz herhangi bir yerde kendi tapınağınıza yalnız girin. Bu dünyadan geçmiş olan ve en yüksek öğretileri almakta olan tüm varlıklar şimdi bulunduğunuz yerde ve her zaman size yardım edebilirler ve etmeye çalışmaktadırlar. Biz onların çağrıda bulunan herkese yardım etmeye daima hazır olduklarını apaçık bir biçimde görüyoruz. Sizin sadece çağrıda bulunmanız gerekir, ve onlar daha o çağrı sona ermeden yanıt verirler. Onlar her an sizin yanınızda durur ve yanınızda yürürler. Yapmanız gereken şey onların yanında yürüdüğünüzü görüp bilebilecek kadar bilincinizi yükseltmektir; o zaman artık sendelemezsiniz. Onlar ellerini uzatıp, 'Bana gel, ben sana rahat ve huzur vereceğim,' diyorlar. Bu 'Öldükten sonra gel,' anlamına gelmez; bu 'Şimdi, olduğun gibi gel; ne olursan ol, gel,' anlamına gelir. Bilincinizi bizim bilincimize yükseltin, o zaman bu gece bizim bulunduğumuz yerde, tüm fani sınırlamaların üzerinde, ve sonsuz bir özgürlük içinde olursunuz.

Huzur, sağlık, sevgi, mutluluk ve refah buradadır. Bunlar Ruhun meyveleri, Tanrı'nın armağanlarıdır. Eğer biz Tanrı'ya odaklanırsak, bize hiçbir şey zarar veremez, başımıza hiçbir kötülük gelemez. Eğer biz bütünüyle O'na odaklanırsak, Tanrısal Yasa gereği, tüm kusurlarımızdan ve eksikliklerimizden kurtulup bütünlüğe kavuşuruz.

Sonsuz, ölümsüz Ruhun çocuğu, Tanrı senin içindedir. Seni kaygılandıracak, korkutacak ya da çaresiz bırakacak hiçbir şey yoktur. Herşeye Kâdir Tanrı'nın nefesi seni yaşayan bir ruh olarak yarattı. 'Siz İbrahim'den önce vardınız. Sevgililer, biz Tanrı'nın Çocukları, Mesih'in ortak mirasçısıyız.' İsa'da bulunan aynı güç sizin içinizde de mevcuttur. Buna Ruhun pelerini denir. Bunun doğru kavranışıyla, çürüme, hastalık, kaza, ölüm diye bir şeyin, yani yaşamınızı sizden alabilecek bir şeyin olmadığı görülmüştür. Siz bu pelerini kendinize çekip, üzerinize öyle sımsıkı bir biçimde örtebilirsiniz ki, hiçbir şey ona nüfuz edemez, hiçbir şey size dokunamaz. İnsanoğlu tarafından yaratılmış tüm yıkıcı güçler ve tesirler size yöneltilebilir; ama size hiçbir zarar veremezler. Eğer kazara dışsal form tahrip olursa, o hemen, aynı formda Ruhsal olarak geri gelir. Bu, insanoğlu tarafından tasarlanmış her zırhtan daha iyi bir zırhtır, ve siz onu her zaman hiçbir bedel ödemeden kullanabilirsiniz. Siz olduğunuz gibi, yaşayan Tanrı'nın çocuğu olarak, öne çıkabilirsiniz.

İsa, bunu anlamıştı ve o kendisini çarmıha gerilme deneyiminden koruyabilirdi. Eğer gücünü kullanmak isteseydi, düşmanları O'na dokunamazlardı bile. O, bedeninde büyük bir ruhsal değişimin meydana gelmekte olduğunu gördü ve eğer bu, dışsal bir değişim olmadan, tanıdığı ve sevdiği insanlar arasında meydana gelirse, birçoğunun bunun ruhsal önemini göremeyip hâlâ kişisel-olana tutunacağını anladı. O, ölümü yenecek güce sahip olduğunu biliyordu, ve sevdiği varlıklara onların da aynı güce sahip olduklarını göstermek

istedi; böylece, Çarmıha Gerilme yolunu, onların görebilecekleri yolu seçti; ve onlar gördüklerinde inanacaklardı. O, ayrıca, bedenini öylesine mükemmelleştirdiğini, öyle ki düşmanları O'nun canını alsalar ve bedenini mezara koyup, mezarın girişini büyük bir taşla kapatsalar bile (ki bu insanın onun üzerine koyabileceği son sınırlamaydı), O'nun, gerçek Benliğin, yine de o dev taşı bir yana devirip, gerçek ya da ruhsal bedenini tüm fani sınırlamaların üzerine yükseltebileceğini göstermek istemişti. İsa, bedenini alıp gözden kaybolabilirdi, ama O, ruhsal beden geliştirildiğinde, onu hiç kimsenin yok edemeyeceğini göstermeyi seçmişti.

Çarmıha Gerilme ve Yükseliş'ten sonra, bedeni ruhsal olarak o kadar gelişmişti ki, İsa -tıpkı bizim bu gece çevremizdeki hemen herkesin bilincini yükseltmek zorunda kaldığımız gibi- çevresindekilerin bilincini O'nu görebilecekleri bir kata yükseltmek zorunda kalmıştı. O sabah kadınlar mezara gelip de, mezarın girişini kapatan ağır taşı bir yana yuvarlanmış ve kefeni boş bulduklarında, onlar bile, İsa onların bilincini Kendisini görebilecekleri kata yükseltene dek, O'nu görememişlerdi. Daha sonra, iki havari Emmaus'a giden yolda yürürken, İsa yanlarına yaklaşıp onlarla konuşmuş, ama onlar, İsa o akşam Emmaus'ta şükrederek çoğalttığı ekmeği onlara uzatana dek, O'nu tanımamışlardı. O zaman onların bilinci O'nu görebilecekleri kata yükselmişti. Aynı şekilde, O diğerlerine de görünüp, onlarla yürüyüp konuşmuş, ama onlar ancak bilinçleri O'nun bulunduğu kata yükseldiğinde O'nu görmüşlerdi. O zaman bazıları bunun gerçek Ruhsal önemini algılamışlardı. Onlar tüm bunların altında yatan derin anlamı görmüşlerdi. Onlar bilmişlerdi. Ancak, tüm bunlara rağmen, birçoğu O'na inanmamıştı; çünkü onlar henüz, altta yatan Ruhsal anlamı görüp algılayabilecekleri bir bilinç katına erişmemişlerdi.

Sonra insanın fani algısının oluşturduğu gizem perdesi

kalktı. 'Ve tapınağın perdesi yukarıdan aşağıya yırtıldı.'* Ölümün yenildiğinin bilincine varılmıştı; ve sadece ölümün değil, tüm insan-ürünü fani sınırlamaların -onları aşarak ya da bilincimizi onların artık görülemeyeceği, dolayısıyla da var olmadıkları kata yükselterek- üstesinden gelinebilirdi. Eğer bu bilinç sevilir ve aziz tutulursa, bu gerçekleşecektir.

Bu, o katı maddiyet taşının üzerinde uzanırken Eyüb'e gelmiş olan vahiydi. Ona, odaklanılan şeyin yaratıldığı ifşa edildi ve o bunu idrak ederek maddi esaretinden kurtuldu. Onu, su içen ineklerin karşısına, suyun içine benekli kamışlar yerleştirmeye iten, böylece onların benekli yavrular doğurmalarına (odaklandıkları şeyi yaratmalarına) neden olan şey de buydu.

Biz idealimizi form'suz olana o kadar kesin bir biçimde yerleştirebiliriz ki, o direkt olarak oluşmamış-olan'dan; fani bilince göre, görünmez olandan oluşur. İneklerin su içtikleri göl, zihinde tutulan imgeyi ruha, en içtekine geri yansıtan aynayı simgeler, ve o imge ruhta tasarlanıp ortaya çıkarılır. Bu gece burada toplanmış olan dostlar için de aynı şey geçerlidir; onlardan çok azı, en ciddi ve samimi olanları, Tanrı'nın gerçek işini algılar, devam eder ve bu işi yaparlar. Diğerleri ise iyi bir başlangıç yaparlar, ama çok geçmeden maddiyetin ilk duvarını aşmak çok fazla çaba gerektirir. Onlar akıntıyla birlikte sürüklenmeyi çok daha kolay bulur, ve bu yoldan ayrılırlar. Hepimiz bu dünyanın görünen, fani katında yaşadık. Aslında, biz dünyadan hiç ayrılmadık. Biz şimdi sadece fani bilinçte olanlar için görünmeziz. Daha yüksek bir bilinç katında olanlar için biz daima görünür haldeyiz.

Ruha yerleştirilen her fikir tohumu bir kavrama dönüşür ve zihinde düşünce-formu verilen bu kavram daha sonra fiziksel formda deneyimlenir. Mükemmellik fikirleri mükem-

* (İncil'e göre) İsa çarmıha gerildikten sonra, Kudüs'teki tapınakta kutsal yeri ayıran perde yırtılır. Tapınaktaki perde artık insanı Tanrı'nın katından ayıramaz. Çünkü Tanrı Oğlu artık Tanrı Baba'ya giden yolu açmıştır. (Ç.N.)

mellik üretir. Bunun tersi de aynı şekilde geçerlidir. Tıpkı, kendi tohumları ekildiğinde, güneşin ve toprağın en büyük ağacı ya da en narin çiçeği aynı isteklilikle üretmesi gibi, Ruh da insana aynı şekilde karşılık verir, ve insan istediği ve inandığı şeyi elde eder.

Görünen âlemden ölüm yoluyla ayrılanlar, bedeni bıraktıklarında bulundukları aynı psişik katta tezahür ederler, çünkü fani zihin psişik katta işlev yapar. Bu maddi ya da görünür âlem ile gerçek ruhsal âlem arasında bulunan büyük psişik âlemin nedenidir, ve gerçek ruhsal âleme ulaşmayı amaçlayan herkesin ruhsal olanı algılayabilmek için önce bu âlemde kendine bir yol açıp geçmesi gerekir. Ruhsal olanı algılamak için, bizim psişik âlemde sürekli olarak ilerleyip direkt olarak Tanrı'ya ulaşmamız gerekir. Ölüm, ruhu sadece psişik kata salıverir ve ruh bedenden ayrıldığında bulunduğu aynı ruhsal katta tezahür eder. Bu şekilde geçiş yapan varlık sadece tek bir Ruhun, tek bir Zihnin, tek bir Bedenin bulunduğunu ve her şeyin bu Bir'den geldiğini ve ona geri dönmesi gerektiğini algılamamıştır. Bu Bir'den gönderilen ve kusursuz bir beden verilen Ruh -kolumuzun tüm bedenimizin bir parçası olduğu gibi- Bir Ruhun bir parçasıdır; ve -kolumuzun ayrı bir parça olmakla birlikte, tüm bedenle bir olması ve onunla birlikte bütünü oluşturması gibi- ondan asla ayrılmış değildir. Böylece, tamam ve mükemmel olabilmek için tüm ruhun ya da ifadenin uygun biçimde birleşmesi gerekir.

'Onların hepsi tek bir yerde toplanacak,' sözü, bizim, Tanrısallığın tek bir ifadesi olduğumuzun, ve herkesin aynı kaynaktan geldiğinin bilincine varacağımız anlamına gelir. Bu, hepimizin Tanrı'nın suretinde, tam olarak O'nun gibi, O'nun bizim için tasarladığı ideali ifade edebileceği bir suret olarak yaratıldığımızı bilmek, bu bir'liği idrak etmektir.

Tanrı'nın tasarladığı en yüksek ideali bizim vasıtamızla

mükemmel bir biçimde ifade etmesini istemek, 'Tanrım, benim irademi (istediğim) değil, Senin İraden olsun,' sözünün anlamıdır. Bunu ister bilinçli ister bilinçsiz bir biçimde yapsın, hiç kimse Tanrı'nın iradesini yerine getirmeden fani düşüncelerin üzerine yükselemez."

Burada konuşma bir an için kesildi, ve grubumuzdan biri, Maddenin Göreliliği (izafiyeti) hakkında soru sordu. Konuşmacı şöyle karşılık verdi: "Gerçek dünya Öz'dür, Öz'ün Göreliliği'dir. Bir an durup beş âlemi düşünelim: mineral, bitki, hayvan, insan ve Tanrı âlemi. En düşüğü olan mineral âlemiyle başlayalım. Mineral âleminin her parçacığı tek bir yaşamı, Tanrı'nın yaşamını ifade eder. Mineral parçacıkları dağılarak ya da parçalanarak ve hava ve suyla birleşerek toprağı oluşturmuştur; ancak, her parçacık hâlâ ilk, asıl yaşamı, Tanrı'nın yaşamını barındırır. Bu, bitki âlemine yer verir, Tanrı'nın bir sonraki ve daha yüksek ifadesinin ortaya çıkmasını sağlar. Böylece her parçası bu tek yaşamı içeren bitki, bu yaşamın bir parçasını mineralden almış, onu çoğaltmıştır, ve onu Tanrı âlemine doğru bir basamak daha yüksekte ifade etmektedir. Bu hayvana, yani, Tanrı'nın bir sonraki daha yüksek ifadesine yer verir. Böylece her parçası bu tek yaşamı içeren hayvan, bu yaşamın bir parçasını bitkiden almış, onu çoğaltmıştır, ve onu Tanrı âlemine doğru bir basamak daha yüksekte ifade etmektedir. Bu, Tanrı'nın bir sonraki daha yüksek ifadesi olan insan âlemine yer verir. Böylece, her parçası tek bir yaşamı içeren insan âlemi, bu yaşamın bir parçasını hayvan âleminden almıştır, ve onu bir basamak daha yüksekte ifade ederek, Tanrı âlemine, yani insan vasıtasıyla yapılan en yüksek ifadeye yer verir. İnsan bu âleme eriştiğinde, o her şeyin bir Kaynak'tan ortaya çıkmış olduğunu, her şeyin bir yaşamı, Tanrı'nın yaşamını içerdiğini, ve kendisinin tüm maddi şeyler üzerinde hâkimiyet kazanmış olduğunu görür. Ama, bizim burada durmamız ge-

rekmez, çünkü her şey bir ilerleme içindedir. İnsan buraya eriştiğinde, fethedilecek yeni dünyalar olduğunu görecektir. Şimdi biz tüm uzayın, tüm boşluğun tek bir yaşamı, Tanrı'nın yaşamını içerdiğini, her şeyin tek bir Kaynak'tan ve Öz'den geldiğini görüyoruz. O halde tüm öz, tüm madde birbirine göreli ya da bağıntılıdır, öyle değil mi?"

Burada konuşma sona erdi, yemek de bitmişti. Sonra, salondaki masalar ve sandalyeler kaldırıldı. Bunu, görünmez koronun müziğinin eşlik ettiği bir şarkı, dans ve eğlence zamanı izledi, ve hep birlikte harikulade bir zaman geçirdik. Gece en sonunda müzik ve dansla sona erdi; görünmez koro görünür hale geldi, topluluğun arasında yürüdü, ve zaman zaman da onların başlarının hemen üzerinde havada süzüldü. En sonunda, gece herkesin katılımıyla birlikte, bir müzik, şarkı ve kahkaha patlamasıyla sona erdi. Tüm bunlar, o güne dek tanık olduğumuz en etkileyici sahneyi oluşturmuştu.

Bize, eğer sessiz olursak, müziği her zaman duyabileceğimiz, ama ancak böyle bir durumda koronun müziğe eşlik ettiği söylendi. Daha sonra, bunu birkaç kez denedik ve müziği duyabileceğimizi gördük. O daima alçak tonda ve çok tatlı bir müzikti, ama ancak orada bir grup Üstat toplandığında, bu müzik o akşamki gibi neşeli ve özgür bir biçimde çınlıyordu. Bize bu müziğin melekler korosu denilen şey olduğu söylendi. Onlar ise ona, "uyum içindeki ruhların senfonisi" diyorlardı.

Bu köyde üç gün kaldık ve bu zaman esnasında dostlarımızla bol bol görüştük. Üçüncü günün akşamı onlar bizimle vedalaştılar ve, bizimle kışı geçirmek için gideceğimiz köyde buluşacaklarını söyleyerek, gözden kayboldular.

alemiseyyah.org
thuban

Bölüm 22

Ertesi sabah o köyden ayrıldık, bize sadece Emil ve Jast eşlik ediyordu, hedefimiz kışın kalmak üzere seçtiğimiz köydü Ülkenin bu bölgesinde kışlar oldukça sert geçiyordu ve biz soğuklar başlamadan önce kalacak rahat bir yer bulmak istiyorduk. Tabii, diğer birçok konuda olduğu gibi, bu konuda da boş yere telaşlanmış olduğumuzu gördük, çünkü köye vardığımızda bizim için çoktan hazırlanmış rahat bir konuk evi bulduk.

Emil'in köyünden ayrıldıktan sonra yolumuz o yüksek düzlükten geçti, sonra uzun dolambaçlı kanyon boyunca yukarı tırmanıp, geçtiğimiz yüksek düzlüğü koruyan ikinci köyün bulunduğu, iki nehir havzası arasında kalan yüksek düzlüğe vardık. Kanyon duvarları dik bir biçimde yetmiş ila yüz-yetmiş metre yükseliyor ve, yolun geçtiği yüksek düzlükten yukarı yedi-yüz metre yükselen dağlarla birleşiyordu. Bu yüksek düzlüğün tepesinde, yaklaşık yirmi dönüm genişliğindeki yüksek alanın iki yanında iki büyük kayalık sırt uzanıyordu. Bu iki kayalık sırt birbirinden iki-yüz metre uzaklıktaydı. Bu açık alanın karşı tarafına inşa edilmiş olan on-üç metre yüksekliğinde bir duvar iki kayalık sırtı birbirine bağlıyor, böylece güçlü bir bariyer oluşturuyordu. Bu duvarın alt kısmı yirmi metre genişliğinde, üstü ise on metre genişliğindeydi ve duvarın üstü, üzerinden yuvarlak kayaların yuvarlanıp duvarın dış tarafına düşebileceği bir pist

oluşturacak şekilde inşa edilmişti. Duvarın dış tarafındaki toprak da keskin bir eğim oluşturarak aşağıda -yolun yüksek düzlüğün öbür tarafına geçtiği- dik bayırla birleşiyordu.

Duvar boyunca otuz-üç metre arayla kaydırma olukları oluşturulmuştu, böylece atılan kayalar yere düşmeden önce duvarın dibini temizleyecek kadar yeterince hız kazanıyordu. Eğer kayalar kendi hızları yüzünden parçalanmazlarsa, yere çarpıp eğimli topraktan aşağı düşüyor, sonra bayırı aşıp kanyondan aşağı dört mil kadar yuvarlanıyorlardı. Kanyon bu dört mil boyunca herhangi bir yerde on-yedi metreden daha geniş olmadığından, ve yuvarlanan kayalara büyük bir devinirlik kazandıracak kadar dik olduğundan, bu etkili bir savunma oluşturuyordu. Ayrıca, kanyonun her iki tarafında bu kayaların salınıp aşağı yuvarlanabilecekleri iki yer vardı. Bu yerler dağın bir yanı boyunca uzanan patikalarla duvarın her iki ucuna bağlanıyordu. Duvarın üzerine acil bir durumda kullanılmaya hazır her biri üç-dört metre çapında kayalar yerleştirilmişti. Ancak, bize söylendiğine göre, onların kullanılmasına gerek kalmamıştı; geçmişte sadece bir kabile bu köye saldırmaya kalkışmış, ve saldırganların hepsi kanyon duvarlarındaki dört üsten salıverilen kayalarla yok edilmişlerdi. Aşağı doğru salınan ilk kayalar diğerlerini salıvermişti ve en sonunda oluşan çığ her şeyi önüne katarak tüm vadiyi silip süpürmüştü. Öğrendiğimize göre, duvarın üzerindeki kayalar iki bin yılı aşkın bir süredir orada duruyorlardı, çünkü bu süre içinde o topraklarda hiçbir savaş olmamıştı.

Köyü oluşturan altı evin duvarın içine inşa edildiğini, üç katlı olduklarını, çatılarının duvarın üstüyle aynı yükseklikte olduğunu gördük. Bu yüzden, duvarın üzerine her evin içindeki merdivenlerden çıkılabiliyordu. Üçüncü katta duvarda pencereler için boşluklar bırakılmıştı. Bu pencereler tepeden aşağıdaki kanyona bakıyordu. Bu pencerelerden ve duvarın üzerinden, dağın bir yanı boyunca dolanarak millerce

uzağa uzanan yol görülebiliyordu.

O gece için bize bu evlerden birinin üçüncü katında rahat bir oda verildi. Akşam yemeğini erkenden yiyip, günbatımını görmek için terasa çıktık. Oraya çıkalı birkaç dakika olmamıştı ki bir adam merdivenden çıkarak yanımıza geldi. Elli yaşlarında görünüyordu. Jast onu bizimle tanıştırdıktan sonra, o da sohbete katıldı. Çok geçmeden, onun kışın kalacağımız köyde yaşadığını ve oraya gitmekte olduğunu öğrendik. Onun da bizim gibi yolculuk yaptığını sanarak, onu bizim grubumuza katılmaya davet ettik. O, teşekkür ederek, bu mesafeyi bizden çok daha çabuk aşabileceğini, o köyde bir yakınını görmek için durduğunu, ve o akşam evine döneceğini söyledi. Sohbet sonra üçümüzün Emil ve Jast ile birlikte ziyaret etmiş olduğumuz o tapınağa geldi. O zaman, adam alçak bir sesle konuşarak, "O gece sizi o tapınağın terasında, korkuluk duvarının üzerinde otururken gördüm," dedi. Bu söz beni çok şaşırttı ve ne diyeceğimi bilemedim. O, konuşmayı sürdürerek, benim o gece görmüş olduğum düşü ya da vizyonu tam benim görmüş ve bu kitapta anlatmış olduğum gibi anlattı. Bu, benim ve arkadaşlarım için gerçekten bir sürpriz olmuştu, ben bu vizyondan onlara hiç söz etmemiştim. Bu adam bizim için bir yabancıydı, ama o bu vizyonu, bana göründüğü kadar canlı bir biçimde anlatıyordu. Sonra o konuşmaya devam ederek şöyle dedi:

"Bakın, size, bize gösterilmiş olan şey gösterilmişti: İnsan birliği bilinçli olarak idrak ettiği ve gücü ve hâkimiyeti doğru biçimde kullandığı sürece birlik içinde ilerler. Ama o, fani benliği içinde, iki gücü tasarladığı anda, ikiliği görmeye başlamış, ve dualiteyi (ikiliği) yaratmıştır; çünkü insan özgür iradeye sahiptir ve görüp odaklandığı şeyi yaratır. Sonra, bunun sonucunda, farklılık ve geniş ayrılık ortaya çıkmış ve bu insanı dünyanın her yanında takip etmiştir. Ama, bir değişim gelmektedir. Farklılık ve çeşitlilik, sınırına erişmek

üzeredir, ve insanlık giderek, her şeyin tek bir Kaynak'tan çıkmış olduğunu idrak edecektir. Bunu idrak eden insanlar şimdi birbirlerine giderek daha çok yaklaşmaktalar. İnsan, diğer her insanın düşmanı değil, kardeşi olduğunu idrak etmeye başlamakta. İnsan bunu tam olarak idrak ettiğinde, tıpkı her şeyin bir Kaynak'tan ortaya çıktığı gibi, her şeyin o Kaynağa geri dönmesi ya da gerçekte kardeşler haline gelmesi gerektiğini de görecektir. O zaman, o cennette olacak ve cennetin insan tarafından burada dünyada yaratılan iç huzuru ve uyum anlamına geldiğini anlayacaktır. O zaman, o kendi seçimiyle kendi cennetini ya da cehennemini oluşturduğunu görecektir. Bu cennet doğru olarak düşünülmüş, ama yanlış yere yerleştirilmiştir. İnsan, Tanrı'nın onun içinde olduğunu, sadece onun içinde değil, her insanın, her hayvanın, her bitkinin, her taşın, yaratılmış her şeyin içinde bulunduğunu; Tanrı'nın soluduğu havada, içtiği suda, harcadığı parada bulunduğunu; Tanrı'nın her şeyin özü olduğunu bilecektir. O, soluk aldığında, havayı soluduğu kadar, Tanrı'yı da soluduğunu bilecektir.

Bizim arzumuz yeni mezhepler ya da tarikatlar oluşturmak değildir. Kurulmuş bulunan kiliseler de aslında insanlara ulaşıp, onların -içlerindeki Mesih vasıtasıyla- Tanrı'yı idrak etmelerine yardım etmek üzere kurulmuşlardı. Kiliselerle ilişkili olanların, kilisenin tek bir şeyi, tüm insanlığın içindeki Mesih Bilinci'ni simgelemesi gerektiğini idrak etmeleri gerekir. Eğer onlar bunu idrak ederlerse, o zaman farklılığın kilisede değil, insanın fani zihninin kavramında olduğu ortaya çıkar. O zaman bir kilise ya da dini topluluk diğerinden nasıl farklı olabilir? Bugün mevcut olan farklılık düşüncesi bütünüyle insanın fani zihnindedir. Bu farklılığın nelere yol açtığını görüyor musunuz? Bu farklılık büyük savaşlara; uluslar, aileler ve hatta bireyler arasında yaratılan şiddetli nefrete yol açmıştır, ve tüm bunlar sırf bir kilise örgütünün

ya da diğerinin kendi inancının ya da doktrininin diğerlerinden daha iyi olduğunu düşünmesinden kaynaklanmıştır. Oysa gerçekte hepsi aynıdır, çünkü hepsi aynı yere götürür. Her birinin kendine ait bir cennete sahip olması mümkün değildir; çünkü eğer öyle olsaydı, bir kilise üyesi kendi kilisesinin işini tamamlayıp ödülünü almaya hazır olduğunda, varoluşunun geriye kalan kısmını cennetler labirentinde kendi gitmesi gereken belli cenneti arayarak geçirmek zorunda kalırdı. Kilise örgütlerinin her geçen gün birbirlerine daha çok yaklaşmaları gerekir, ve bir gün onlar birleşip bir olabilirler. Herkes bir olduğunda ise örgüte hiç gerek kalmayacaktır.

Ancak, hata bütünüyle kilise örgütlerinde değildir. Çok az insan uyanıp, hayatın onun için gerçekte neyi barındırdığını idrak etmiştir. Biz büyük çoğunluğun hayatta doyumsuz, şaşkın, ezilmiş ya da kararsız bir halde, akıntıya kapılmışcasına sürüklendiğini görüyoruz. Her biri hayatı yakalayıp sıkıca tutmayı öğrenmeli ve Tanrı'nın ona vermiş olduğu armağanları, kendi yaşam merkezinden kaynaklanan amaçlı ve kararlı bir eylemle ifade etmeye başlamalıdır. Her biri kendi yaşamını geliştirmelidir. Bir insanın bir başkası adına yaşaması mümkün değildir. Hiç kimse sizin yaşamınızı sizin için ifade edemez ve hiç kimse sizin kendi yaşamınızı nasıl ifade etmeniz gerektiğini söyleyemez. 'Baba Kendi yaşamına sahip olduğu gibi, Oğluna da Kendi yaşamına sahip olma hakkını vermiştir,' sözünün anlamı budur. Bir ruh bunu idrak edemez ve sadece akıntıya kapılıp sürüklenir, oysa yaşamın tüm amacı kendini, içinizdeki Tanrısal benliği ifade etme fırsatı içinde gözler önüne serer. Tanrı'nın insan için amacı, insanın O'nun tanrısal sureti olmasıdır. Tanrı'nın onun için tasarladığı şeyi ifade etmek, insanın hayattaki en büyük amacı olmalıdır. İnsan ancak, hayatta doğru bir ideale, gerçek bir amaca sahip olduğunda tüm gücüyle gelişebilir. Bir tohum ancak toprağa sağlam bir biçimde yerleştiril-

diğinde gelişmeye başlayabilir. İçimizdeki Tanrı gücü gerçek bir arzuyu ancak, o arzu insanın ruhuna sağlam ve değişmez bir biçimde yerleştirildiğinde gerçekleştirebilir. Tezahüre, ifadeye doğru ilk ruhsal itici güç, ifade etmek için duyulan kesin arzudur.

Üstat İsa, bireyin hayatta karşılaştığı ve onda onu aşma ve ondan kurtulma arzusu yaratabilen her sınırlamanın iyi olduğunu idrak ederek, 'Ruhen yoksul olanlara ne mutlu' demişti. O, ihtiyacın, onun elde edilmesinin kehaneti olduğunu idrak etmiş; her ihtiyacı, bir tohum için hazırlanmış toprak olarak görmüştü. Eğer tohum ekilmiş, sonra onun gelişip ortaya çıkmasına izin verilmişse, o ihtiyacı karşılardı. İhtiyaç ya da arzu, hayatın gelişimi içinde, yanlış anlaşılmıştır. Bazı büyük öğretmenler insanın her türlü arzuyu kalbinden söküp atması gerektiğini öğretmişlerdir. Büyük Üstat ise, 'Tatmin olmuş olanlara ne yazık,' demişti. Eğer siz tatmin olmuşsanız, doyum içindeyseniz, durağanlaşmışsınızdır. Hayatla tam olarak bağ kurmak için, her an hayatı tümüyle ifade etmeye çalışmalıyız. Bunun için duyulan arzu, ona götüren itici güçtür. Toz toprak içinde sürünmekten bıkıp usanan insan uçmayı çok özler, ve bu özlem onu, mevcut sınırlamaların üzerine yükselmesini sağlayacak yasanın tezahürünü bulmaya davet eder. O, onu bulduğunda, artık zamanı ya da mesafeyi hiç düşünmeden, istediği her yere gidebilir. Murat insandan, takdir Tanrı'dan denilmiştir. Bunun tersi doğrudur, çünkü Tanrı murat eder ve insan takdir eder; eğer insan öylesine takdir ederse, Tanrı'nın yaptığı her şeyi yapabilir.

Dışsal şeylerin doyum vermemesi ruhu içteki gücü aramaya yönlendirir. Sonra birey BEN'İM'i (I AM) keşfedebilir; kendi içinde, ruhunu doyuma uğratacak, onun her ihtiyacını ve arzusunu gerçekleştirecek tüm gücün bulunduğunu bilebilir. Bu bilgi, birey yaşadığı darbeler ve şoklar sonucunda bu

içsel, huzur ve sükûnet katını aramaya zorlanana dek gelmeyebilir. O, BEN'İM'in arzusunun gerçekleşmesi olduğunu bildiğinde, arzu gerçekleşmiştir. Onun arzusunun doyumunu Tanrı benliğinin dışında araması akılsızlıktır, delilik divaneliktir. Gelişmek için, benlik bu gelişmeyi gerçekleştirmelidir.

O zaman BEN'İM'i bilmek, tüm formları oluşturan gücün, özün, zekânın kendi içinde olduğunu bilmek; kesin ve doğru bir arzu fikri akıllıca oluşturulduğunda, ruhun gücünün, zekâsının ve özünün onun içine akıp onu oluşturmak zorunda olduğunu bilmek ne idraktir, ne uyanıştır! Bunlar bakıp görmediğimiz cennetteki hazineler değil midir? Burada, oluşmamış halde, kendi içimizde saklı sınırsız hazineler vardır. Bu, inciyi bulmuş olan için ne kadar açık bir şeydir. 'Önce Tanrı'nın Âlemi'ni ve O'nun doğru kullanımını arayın, o zaman istediğiniz her şey size verilecektir,' sözünü düşünün. Onların verilmesinin nedeni, onların Ruhun özünden oluşmalarıdır. Bilinç, arzu ettiği şeyi oluşturabilmek için, önce Ruhu bulmalıdır.

Uyanmış varlık, içindeki yaratıcı prensibi algılar; sonra yaşamının fırsatını görüp idrak eder. O bir vizyona sahiptir ya da olanaklarının ve onu bekleyen olanakların farkına varır. Yaratıcı gücün onun içinde yattığı bilgisiyle, o kalbinin arzusunu hatırlar; bu bir ideal ya da bir kalıp haline gelir; ve bu kalıp onu dolduracak gücü ve özü kendine çeker. BEN GÖRÜYORUM ruhun tasavvur etmesidir; o, ruhun ona doğru imanla bakabileceği Vaat Edilmiş Topraklar'dır, gerçekleşen rüyadır. İnsan ona henüz bilinçli olarak sahip olmasa da, yasayı yerine getirdiğinde, o görünür forma dönüşmek zorundadır. Bir deneyimler yabanlığıyla karşılaşıp, onun üstesinden gelmek gerekebilir. Bu ruhu kurtuluşa değer kılar. Vizyonu bir Vaat Edilmiş Toprak, gerçekleştirilecek bir ideal olarak görüp anlayarak, ruh şimdi sadece iyiyi, arzusunun

hedefini görür. Burada hiçbir kuşku, hiçbir duraksama, hiçbir tereddüt olmamalıdır, çünkü bu yok edici olur. İnsan vizyonuna sadık olmalı ve sıkı sarılmalıdır. Bu vizyon tipiktir ve bir yapının ayrıntılı plânları kadar gereklidir. İnsan, bir inşaatçinin mimarın hazırladığı plânlara sadık olduğu kadar, kendi vizyonuna sadık olmalıdır. Gerçekten, başka her şey elenmelidir.

Tüm büyük ruhlar vizyonlarına sadıktırlar. Meydana getirilmiş her şey önce bir vizyon, ruha ekilmiş bir tohum fikirdi, sonra bu tohumun gelişip ortaya çıkması sağlanmıştır. Bu ruhlar asla başkalarının inançsızlığının onları etkilemesine izin vermezler. Onlar vizyonları için her türlü özveride bulunmaya gönüllüdürler, ona sadıktırlar, ona inanırlar, ve inandıkları şeyi yaratırlar. Üstat İsa, vizyonuna sadık ve bağlı kalmıştı. En yakınındaki, çok sevdiği kişiler ona inanmadıklarında ve sadık kalmadıklarında bile, o Kendi plânına sıkıca yapıştı. O, inandığı şeyi yarattı, ve herkes inandığı şeyi yaratır.

Birey, Vaat Edilmiş Topraklara ulaşmak üzere yola çıkarken, karanlık toprakları tamamen bırakmalı, unutmalıdır. O karanlığı geride bırakıp ışığa doğru ilerlemelidir. Aynı anda hem gidip, hem kalmak olanaksızdır. Eski tamamen bırakılmalı, yeniye sıkıca yapışılmalıdır. İnsan, hatırlamak istemediği şeyleri unutmalı ve sadece elinde tutmak istediği şeyleri hatırlamalıdır. Birini yapmak, diğerini yapmak kadar gereklidir. Eğer o, vizyonunun gerçekleşmesini istiyorsa, sadece vizyonunu hatırlamalıdır. O, üretmek istediği vizyonu zihninde tutarak, hatırlamalıdır. O, üretmek istemediği şeyi aklından çıkarmalı ya da hatırlamayı reddetmelidir. Onu meydana getirebilmek için, her fikir, düşünce, söz ve eylem o vizyona sadık olmalıdır. Bu doğru konsantrasyondur, adanmış konsantrasyondur, kuvvetleri asıl şeye odaklamaktır. Bu, ideali sevmektir. Ancak sevgiyle ideal ifade edilebilir.

Sevgi idealin gerçekleşmesini sağlar.

Eğer insan başlangıçta başarısız olursa, o kararlı bir biçimde azimle devam etmelidir. Bu, gücü ideale doğru yönlendiren iradenin kullanılmasıdır, öz-güvenin haykırışıdır, imanın ifade edilişidir. Bu, gücün bilinçli yönlendirilişi, bu iradenin kullanılışı olmadan, o ideale asla erişilemez; ancak eğer irade ve istek ideal değilse, bu da ideal için öldürücü olur. İrade, hizmet etme idealine sahip olmalıdır. Eğer irade hizmet etme arzusuna sahip değilse, yönlendirmek istediği gücü ruhtan alamaz. *Hizmet etmek yerine hizmet-edilmek isteği ve iradesi yaşam akımını benliğin aleyhine döndürür. Hizmet-etme isteği ve iradesi yaşam akımının sürekli olarak benliğin içinden akmasını sağlar ve benliği ışık içinde tutar.* Hizmet etmek, vizyona amaç verir; o, yaşamda sevgiyi açığa çıkarır. Sevgi, yaşamı ifade eden varlığın içinden akmadıkça, nasıl ifade edilebilir ki? Eğer o bilinçten akıyorsa, bütün organizma ona karşılık verir; o ifade ettiği sevgiyle her hücreyi heyecan ve zevkle titretir. O zaman beden uyum içine girer; ruh ışık saçmaya başlar; zihin aydınlanır; düşünce keskin, parlak, canlı, kararlı hale gelir; söz olumlu, doğru, yapıcı olur; insanın bedeni yenilenir, arınır ve dirileşir; işler düzelir ve her şey doğru pozisyon alır. BEN'İM *ben* vasıtasıyla ifade edilir ve artık *ben*'in BEN'İM'i bastırmasına izin verilmez. Eğer beden Ruha itaat etmiyorsa, o Ruhu nasıl ifade edebilir ki? Ruhun gücünü öğrenebilmek için, bilinçli zihnin Ruhu arayıp istemesi gerekir. Bu şekilde birey, Ruhun ihtiyacın gerçekleşmesi olduğunu öğrenir ve bilir. Onun, başkalarının ihtiyacını karşılamasına izin verilmesinden daha yüksek bir ifadesi olamaz. Ruhun ambarını açan şey bu, başkalarına doğru akıştır. Tanrı'nın sınırsız ambarını herkese açan ve ruha onun idrakini getiren şey bu hizmet-etme isteği ve iradesidir.

Ruh hizmet etmeye azmeder etmez, Baba'nın evine dön-

müştür. Hizmet eden müsrif oğul kendisine ziyafet verilen oğul olur; kabuklarla beslenen uşak kraliyet ailesinin, kendi olanaklarının ailesinin prensi olur. O, Tanrı'nın sevgisini bilir ve Baba'sının armağanını anlar ve onu alır.* Bu armağanı bir oğuldan başkası alamaz. Hiçbir hizmetkâr oğulun mirasının mutluluğuna giremez. Hizmetkâr daima ona erişmeye çalışır; oğul ise Baba'nın sahip olduğu her şeyi çoktan miras almıştır. Biz Baba'nın ailesine ait olduğumuzu ve Baba'nın sahip olduğu her şeyin vârisi olduğumuzu bildiğimizde, o zaman Baba'nın yaşamamızı istediği gibi yaşamaya başlarız. 'Bizim Tanrı'nın Oğulları olduğumuzu şimdi görün,' sözü bunu ifade eder. Oğul bilinci doyuma, hizmetkâr bilinci yoksunluğa neden olur. Biz düşüncede, sözde ve eylemde Oğul rolünü oynar oynamaz, kalbimizin her arzusunun Baba tarafından yerine getirildiğini göreceğiz. Tanrı'nın Oğulları'nın özgür olduklarını göreceğiz."

Burada konuşmacı ayağa kalktı, bize iyi geceler diledi ve, bizi kışı geçireceğimiz o köyde görmeyi umduğunu söyleyerek, yanımızdan ayrıldı.

---

* (İncil'e göre) Ferisiler, İsa'nın günahkâr kişilere yakınlığını kınarlar. O zaman O onlara müsrif-oğul meselini anlatır. Müsrif oğul evini bırakıp gider, babasından aldığı tüm mirası akılsızca harcayıp bitirir. Sonra, ekmek parası için bir çiftçinin domuzlarına çobanlık eder. Perişanlık içinde, eve dönüp babasının yanında hizmetçi olarak olarak çalışmaya karar verir. Ancak, evine ulaştığında babası onu sevgiyle karşılayıp, onun için bir şölen verir. Böylece, kaybedildiği düşünülen oğulun yeniden kazanılışı, onun yuvaya dönüşü kutlanır. (Ç.N.)

alemiseyyah.org
thuban

Bölüm 23

Ertesi sabah o köyden ayrıldık. Üç gün boyunca, yolumuz engebeli dağlık bir bölgeden geçti. Bu topraklarda çok seyrek bir yerleşim olduğundan, her gece çadır kurmak zorunda kaldık. Bu yolculuk için de yanımıza hiç erzak almamıştık, ancak yiyecek gerekli olduğunda onu, her zamanki gibi, karşımızda buluyorduk. Biz yemek yemeye hazır olduğumuzda, karşımızda bol bol yiyecekle donatılmış bir sofra buluyorduk; ve yemek sonunda yiyeceklerin tükendiğini hiç görmedik, her seferinde biraz yemek artıyordu.

Üçüncü günün akşamı geniş bir vadiye ulaştık; bu vadiyi geçtikten sonra gideceğimiz köye varacaktık. O andan sonra yolumuz verimli ve bol yerleşimli topraklardan geçti. Bu köyü kış boyunca kalmak üzere seçmemizin nedeni, onun araştırmakta olduğumuz bölgenin merkezinde yer almasıydı ve bunun bize, istediğimiz gibi, insanlarla daha uzun bir süre günlük ilişkide bulunma fırsatı vereceğini düşünüyorduk. Daha önce ziyaret ettiğimiz değişik yerlerde karşılaştığımız birçok kişi bu köyde yaşıyordu, ve onlar bize kendilerini ziyaret etmemiz için içten davetlerde bulunmuşlardı. Kışın bu köyde kalarak, onların günlük yaşamını daha yakından gözlemleme fırsatını bulacağımızı düşünmüştük.

20 Kasım'da bu köye vardık. Kar yağıp yolculuğu zorlaştırana dek, oradan birkaç kısa geziye çıktık. Köyde, bize çok rahat bir ev verilmişti. İnsanlar bize çok iyi davranıyor-

lardı, ve böylece bizler köyün yaşamına girmeye hazırlandık. Tüm evlerin kapıları bize ardına dek açılıyordu; insanlar bize, "Kapımız size daima açıktır, istediğiniz zaman buyurun," diyor, ve tüm insanları kardeşleri olarak gördüklerini söylüyorlardı.

Bu sırada, o köyde yaşayan ve daha önce karşılaştığımız olağanüstü bir kadın tarafından, onun evinde kalmak üzere davet edildik. Ona, rahatımızın yerinde olduğunu ve onu rahatsız etmek istemediğimizi söyledik. O ise, konuğu olmamızın kendisine hiçbir rahatsızlık vermeyeceğini söyleyerek davetinde ısrar etti; böylece, bavullarımızı alıp onun evine taşındık ve o köyden ayrılana dek orada kaldık. Bu hanımla ilk karşılaşmamızı asla unutamam. Onunla, sınırın yakınında bulunan küçük bir kasabada karşılaşmıştık. Tanıştırıldığımızda, onun en fazla on-sekiz yaşında olduğunu düşünmüş ve hepimiz onu çok güzel bulmuştuk. Daha sonra, onun dört yüz yaşını aşkın olduğunu ve en sevilen öğretmenlerden biri olduğunu öğrenince çok şaşırmıştık. Bu insanın tüm yaşamı bu çalışma içinde geçmişti. İlk karşılaştığımızda, onunla yaklaşık iki hafta boyunca her gün görüşmüştük, ama aynı evde yaşayana dek onun gerçek benliğini görememiştik. Onun evinde yaşayıp, onunla günlük ilişkiye girdikten sonra, insanların onu neden o kadar çok sevdiklerini kolayca görebildik. Herhangi bir insanın onu çok sevip saymaması mümkün değildi. Biz Aralık ayının sonundan Nisan ayına dek bu hanımın evinde yaşadık ve onun masasında yemek yedik. Onun ev yaşamını ve o köydeki diğer dostlarımızın ev yaşamlarını gözlemlemek için bol bol fırsatımız oldu, ve onların yaşamlarını gerçekten ideal bulduk. Tüm bu insanları daha çok gördükçe, onları daha çok sevdik ve saygı duyduk. Bu arada, onların bize yaşları konusunda söylediklerini -bizim nüfus kayıtlarımıza karşı çıkılabileceğinden daha fazla- karşı çıkılamaz nüfus kayıtlarıyla doğrulama fırsatı da bulduk.

Bölüm 24

Zaman ilerledi, Aralık sonu geldi; yıl artık sona eriyordu. O sırada, neredeyse sadece Üstatlar'ın katıldığı bir tören için birtakım insanların toplanmakta olduklarını fark ettik. Her gün yeni gelen yabancılarla tanıştırılıyorduk. Hepsi İngilizce konuşuyordu, ve biz köy yaşamının bir parçası olduğumuzu hissetmeye başlamıştık. Bir gün bize, bu törenin 31 Aralık' ta, yani Yılbaşı Akşamı yapılacağı ve törene bizim de davetli olduğumuz söylendi. Bize ayrıca, bu törene yabancılar alınmamakla birlikte, bunun kesinlikle gizli bir toplantı olmadığı, toplantılarının hiçbirinin özel olmadığı da söylendi. Bu toplantı, bu çalışmaya başlamış, onu ciddi ve kararlı bir biçimde üstlenmiş, bu yaşamı yaşamak istediğini idrak edecek kadar ilerlemiş olanlar için, daha yüksek bir bilinci kabul etmiş ve bunun yaşamlarında ne anlama geldiğini idrak etmiş olanlar için yapılıyordu. Bu bazıları tarafından, "Geçiş Şöleni" olarak isimlendiriliyordu. Bu toplantılar genellikle yılın bu zamanında, önceden belirlenen bir yerde yapılıyordu, ve bu yıl bu tören için bu köy seçilmişti.

Toplantının yapılacağı günün sabahı, ısı sıfırın epey altında olmasına karşın, güneş parlak ve berrak bir biçimde doğdu. O gün hepimiz yataklarımızdan heyecanla kalktık, çünkü o akşamın bu yolculuğun ilginç deneyimlerine katkıda bulunacağını hissediyorduk. O akşam saat sekizde toplantı salonuna gittik, ve orada iki yüz kişinin toplanmış olduğunu

gördük. Salon, aynen, daha önce sözünü ettiğim salon gibi aydınlatılmıştı ve çok güzeldi. Orada bize, evsahibemiz olan genç ve güzel hanımın hizmetten sorumlu olacağı söylendi. Biz yerimize oturduktan birkaç dakika sonra, bu hanım içeri girdi ve hepimiz onun gençliğine ve güzelliğine yine hayran kaldık. Onun üzerinde güzel beyaz ve uzun bir giysi vardı, ama kendisinde herhangi bir gösteriş çabası yoktu. O, sessizce küçük platformun üzerine çıktı ve konuşmasına başladı:

"Bizler bu akşam burada, daha düşük bir bilinçten daha yüksek bir bilince geçişin anlamını tam olarak anlama arzusuyla toplandık, ve bunun için hazırlanmış olanlarınıza hoşgeldiniz diyoruz. İlk başta sizler, bizim başardığımızı gördüğünüz şeylere duyduğunuz ilgiden ötürü bizi takip ettiniz. Sizler ilk başta, bunların mucizevi şeyler olduğunu düşünerek, onlara huşu ve hayranlıkla bakıyordunuz. Şimdi ise onları yaşanması gerektiği gibi yaşanan bir hayatın, Tanrı'nın bizim her zaman yaşamamızı istediği doğal bir hayatın günlük olayları olarak görmeyi öğrendiğinizi biliyoruz. Artık bizim herhangi bir mucize sergilemediğimize ikna olmuş bulunuyorsunuz. Yapmakta olduğunuz şeyin gerçek Ruhsal anlamını idrak ediyorsunuz. Gerçek ruhsal katta işlev yapan bilinç tüm formları, daima, onların altındaki ideale dayanarak yorumlar; o zaman büyük içsel anlam gözler önüne serilir ve ortada hiçbir gizem ve hiçbir mucize olmadığı görülür. Bu, daha düşükten daha yüksek bilince geçiş, her şeyin uyumsuz ve çatışma içinde olduğu maddeseli bırakıp, her şeyin güzellik, uyum ve mükemmellik olduğu Mesih Bilinci'ni üstlenip kabullenmek anlamına gelir. Bu doğal yaşam biçimidir, Tanrı'nın bizim yaşadığımızı gördüğü, ve Büyük Üstat tarafından dünya üzerinde çok güzel bir biçimde örneklenmiş yaşam biçimidir. Diğeri doğal-olmayan yaşam biçimidir, benliğin yaşam biçimidir, zor olan yaşam biçimidir. Biz bunu idrak ettiğimizde, Mesih'in yaşam biçimini seçmek ve yaşamak

çok kolay, çok doğal olur. O zaman biz Mesih Bilinci'ne erişiriz.

Burada masalar kurulmuş bulunuyor. Bu bizim bir şölen için bir araya geldiğimiz tek fırsattır. Bu fani bilinçtekilerin düşünebilecekleri gibi bir şölen değildir. Bu, fani bilinçten Mesih Bilinci'ne geçişi simgeleyen bir idrak ve başarı şölenidir, ve bu bugün tüm dünyada çok yanlış anlaşılan bir bilinçtir. Biz Tanrı'nın tüm çocuklarının bir gün onun anlamının doğru idrakiyle böyle bir şölene katılacaklarına inanıyoruz. Bu gece aramızda, bedenlerini tüm Semavi Âlemlere birlikte götürebilecek kadar mükemmelleştirmiş ve o âlemlerde en yüksek öğretileri alacak varlıklar bulunuyor. Onların hepsi burada belirli bir süre görünür formda yaşamış, sonra bedenleriyle birlikte fani gözlere görünmez oldukları bir bilinç katına geçmişlerdir; ve bizim onlarla konuşabilmek için bilincimizi Mesih Bilincine yükseltmemiz gerekir. Ama, bedenlerini birlikte Semavi Âleme götürecek kadar mükemmelleştirmiş olanlar istedikleri zaman buraya gelip gidebilirler. Onlar gelip, öğretilerine alıcı olan herkese öğretmenlik yapabilirler. Bizler, bazen sezgisel olarak, bazen de kişisel temasla onların öğretilerini almaya hazır olduğumuzda, gelip bize öğretenler bu varlıklardır. Bu gece böyle beş varlık bizimle ekmek bölüşecekler. Bu beş varlık arasında özellikle biri, içimizden birinin annesi olduğu ve bizim aramızda yaşamış olduğu için, bizim tarafımızdan çok sevilmektedir. (Bu varlığın Emil'in annesi olduğu anlaşıldı.) Şimdi lütfen masaların çevresinde toplanalım."

Herkes yerini aldıktan sonra, ışıklar bir an için karardı ve herkes başını öne eğerek tam bir sessizlik içinde oturdu. Sonra ışıklar geldi, ve bizler karşımızda üçü erkek ikisi kadın beş kişinin durduğunu gördük. Hepsi beyaz giysiler içindeydi ve parlak bir güzelliğe sahiplerdi, her birinin çevresinde yumuşak bir ışık vardı. Hepsi sessizce yürüyüp, her ma-

sanın başındaki boş yerlere oturdular. Emil'in annesi bizim masamızın başındaki boş yere oturdu; Şefimiz onun sağında ve Emil de solunda yer alıyordu. Beş varlık da yerine oturduktan sonra, yemekler gelmeye başladı. Bu, çeşitli sebzelerden, meyvelerden, kuru yemişten ve ekmekten oluşan sade fakat lezzetli bir yemekti. Bunu izleyen konuşmalar, çoğunlukla, bu tören için toplanmış olanlara verilen bilgiyi içeriyordu. Bu konuşmalar kendi ana dillerinde yapılıp, Jast tarafından bizim dilimize çevrildi. Ben, bunların büyük bölümünü daha önce vermiş olduğumdan, burada bu bilgilere yer vermeyeceğim.

Son konuşmacı olan Emil'in annesi, ayağa kalkıp, kusursuz bir İngilizce'yle ve berrak bir sesle şunları söyledi:

"Bizler her gün, fani kavram içindeki insanın güldüğü kuvvetleri kullanırız. Bunları görüp kullanma ayrıcalığına sahip olan bizler, insanların, barındırdıkları düşüncelerle, ellerinin altında bulunan ve yararlanılmayı bekleyen mükemmel şeyleri yaşamlarından uzak tuttuklarını görüp bilebilmeleri için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz. Bu kuvvetler insan tarafından sahiplenilir sahiplenilmez, onlar, insanın - sınırlı fani duyularla görülüp, hissedilip, tutulabildikleri için- o kadar umarsızca yapıştığı fani şeylerden çok daha gerçek ve canlı olacaklardır. Sizlere, bu salondaki ve kaldığınız her yerdeki ışık ve ısı gibi tüm konforlarımızın, hatta yediğiniz yemeklerin bu kuvvetlerden biriyle hazırlandığını hatırlatırım. Siz ona ışınlar diyebilir, ya da istediğiniz adı verebilirsiniz. Biz onu, insan tarafından sahiplenildiğinde, buhar, elektrik, petrol ya da kömürden çok daha etkili bir biçimde iş görecek büyük bir evrensel kuvvet olarak görüyoruz; bununla birlikte, biz onu en küçük kuvvetlerden biri olarak da adlandırıyoruz.

Bu kuvvet sadece insanın ihtiyaç duyduğu tüm gücü sağlamakla kalmayacak, o aynı zamanda insanın tüm ihti-

yaçları için her zaman, her yerde, hiçbir yakıt tüketmeden ısı da sağlayacaktır. Bu kuvvet tamamen sessizdir; ve eğer insan onunla bağlantı kurup onu kullanırsa, o şimdi kaçınılmaz görünen bir hayli gürültü ve karmaşayı da sona erdirecektir. Bu güç tüm çevrenizde hazır bulunmakta ve insanın onunla bağlantı kurup onu kullanmasını beklemektedir. İnsan bu kuvvetle bağlantı kurup onu kullandığında, o buhardan ya da elektrikten çok daha basit olacaktır. İnsan bunu yapabildiğinde, kendi tasarlamış olduğu tüm enerji ve ulaşım biçimlerinin fani kavrayışıyla oluşturduğu -daha iyisini bulamadığı için kullandığı- geçici ve iğreti şeyler olduğunu görecektir. O, bunları kendisinin meydana getirdiğini düşünmüştür; ve o bu şekilde sadece fani duyularla bağlantı kurabildiği şeyi meydana getirmiştir. O, kusurlu şeyler meydana getirmiştir; oysa eğer insan her şeyin onun vasıtasıyla Kendini ifade eden Tanrı'dan kaynaklandığını görebilseydi, meydana getirdiği her şey kusursuz olurdu. İnsan, sahip olduğu özgür iradeyle, zor yolu seçmiştir; ve o, Tanrı'nın Çocuğu olduğunu idrak etmek ve O'nun sahip olduğu her şeyi kullanmak yerine -daha iyi bir yolun olması gerektiğini ve gerçekten olduğunu idrak edene dek- bu zor yolda ilerleyecektir. O, eninde sonunda, Tanrı'nın yolunun tek yol olduğunu bilecektir. O zaman, insan -Tanrı'nın onun şu anda ifade ettiğini gördüğü- mükemmelliği ifade edecektir.

Sizler, içinizdeki Tanrı'da merkezlenmeniz, tüm iyiliğinizi O'ndan çekip almanız; ve doğanızın her kuvvetinin tanrısal benlikten iş görmesi gerektiğini görmüyor musunuz? Tüm ifadenin başlangıcında Tanrı vardır; aksi takdirde Tanrı ifade edilemez ya da ortaya konamazdı."

Burada, grubumuzdan biri, düşüncelerimizin ve sözlerimizin yaşamlarımız üzerinde nasıl bir güce sahip olduklarını sordu. Emil'in annesi, elini uzattı ve bir anda elinde küçük bir taş belirdi. O, sonra şöyle dedi:

"Şimdi bu çakıl taşını bu su dolu kaba atıyorum. Gördüğünüz gibi, taşın suyla temas etmesinin neden olduğu titreşimler, merkezden giderek genişleyen halkalar halinde yayılıp, en sonunda suyun ya da kabın kenarına erişiyorlar; ve orada, sizin gözünüze, kuvvetlerini yitirip durur gibi görünüyorlar. Oysa gerçekte olan şudur: Titreşimler suyun sınırına erişir erişmez, taşın suya düştüğü noktaya geri dönmeye başlarlar, ve o merkeze erişene dek durmazlar. Aynı şey, düşündüğümüz ya da söylediğimiz her düşünce ya da söz için de geçerlidir. Düşünce ya da söz belirli titreşimleri harekete geçirir, bu titreşimler -tüm evreni kapsayana dek- giderek genişleyen halkalar halinde yayılırlar. Sonra onları çıkaran kaynağa, çıktıkları gibi geri dönerler. Düşündüğümüz ya da söylediğimiz, olumlu ya da olumsuz her düşünce ya da söz bize tam olarak aynı şekilde geri döner. Bu geri-dönüş, kutsal kitabınızda sözü edilen Hüküm Günü'dür. 'Bundan dolayı, her gün bir hüküm günü olacaktır,' sözünün anlamı budur. Yollanan sözün ya da düşüncenin olumlu ya da olumsuz olmasına bağlı olarak, bu hüküm de olumlu ya da olumsuz olacaktır. Her fikir (düşünce ya da söz) bir tohum haline gelir; bu tohum fikir ruha ekilir (zihinde tutulur), daha sonra meydana gelecek ya da fiziksel formda ifade edilecek bir kavram ya da görüş haline gelir. Kusursuzluk düşünceleri ya da fikirleri kusursuzluğu meydana getirir; kusurluluk düşünceleri ya da fikirleri kusurluluğu meydana getirir.

Eğer tohum ekilmişse, güneş ve toprak birlikte, koca banyan ağacını da, en minik çiçeği de aynı isteklilikle üreteceklerdir. Ruh, insanın çağrısına bu şekilde karşılık verir; ve insan, sözle ya da düşünceyle istediği şeyi alır. İnsanı cennetten ayırmış olan tek şey, insanın cennet çevresinde yaratmış olduğu bir maddi düşünce sisidir; ve bu tanrısal her şeyi kuşatan gizeme neden olmuştur. Bu gizem perdesi yavaş yavaş bir kenara çekilmekte ve hiçbir gizemin bulunma-

dığı görülmektedir. Farklı kilise örgütlerini kuranlar, insanlara daha iyi hükmedebilmek için, Tanrı ile ilgili şeyleri gizemle kuşatmayı en uygun yol olarak görmüşlerdir. Ama, şimdi hepsi giderek, Tanrı'nın derin şeylerinin yaşamın gerçek, sade, basit şeyleri olduğunu görmektedir. Eğer bu böyle olmasaydı, o şeylerin ne yararı olurdu ki? Hepsi, giderek, kilisenin insandaki Mesih Bilinci'ni, insanlığın Tanrı merkezini simgelemesi gerektiğini algılamaktadır. Onlar, giderek, fani düşünceyle inşa edilmiş idole tapınmak yerine, ideali algılamaktadırlar. Her tarafta, kabul edilmiş dini esaslara aykırı olan ne kadar çok örgütün ortaya çıktığına bir bakın. Onlar şimdi geniş bir çeşitlilik ve farklılık içermelerine rağmen, hepsi sonunda birleşmek, bir olmak zorundadır. Bunlar kiliseleri doğru idrake götürmek için ortaya çıkmamış mıdır?

Bedenlerimizi istediğimiz yere götürebilecek kadar mükemmelleştirmiş olan bizler, Semavi Âlem denen yeri görme ve orada bulunma ayrıcalığına sahibiz. Birçok kişi bu âlemi Yedinci Cennet olarak bilir. Bu âlemin gizemlerin en gizemlisi olduğu düşünülür. İnsan bu konuda da yine fani düşüncesiyle yanılmaktadır. Ortada hiçbir gizem yoktur; biz sadece, bilinçte -en yüksek öğretileri alabildiğimiz- bir yere eriştik. Bu, faniliği reddederek ölümsüzlüğü üstlenebileceğimizi bildiğimiz; insanın, Tanrı'nın olduğu ve O'nun insanı gördüğü gibi ölümsüz, günahsız, değişmez ve ebedi olduğunu bildiğimiz bir bilinç yeridir. Bu, Tanrı ile konuşup, O'nu görebildiğimiz bir yerdir. Hepinizin gelip, aynı şeyi alıp, bizim gibi olabileceğinizi bildiğimiz bir yerdir. Bizler, çok geçmeden, herkesin bilincinin, onlarla yüz yüze konuşabileceğimiz ve aynı anlayışı paylaşabileceğimiz kata yükseleceğini biliyoruz. Bizler, bilincimizi fani bilincin üzerine yükselterek onların gözlerinin önünden kaybolur, ve böylece sadece fani bilinçtekiler için görünmez oluruz.

Bizim üç olaya bakmamız gerekir. Bunlardan biri, uzun

zaman önce vuku bulmuş, insanda Mesih Bilinci'nin doğuşunu simgeleyen olaydır, Bebek İsa'nın doğuşudur. İkincisi, büyük ulusunuz Mesih Bilinci'ni kabullendiği ve idrak ettiğinde gerçekleşeceğini gördüğümüz olaydır. Sonra üçüncü ve en son olay, tüm ihtişamların en büyüğü gelecektir. Bu, herkes içindeki Mesihi bilip kabullendiğinde, bu bilinçle yaşayıp, duru beyaz zambaklar gibi açtığında gerçekleşecek olan Mesih'in İkinci ve Son Gelişi'dir. Bu Kurtuluş'tur, bu Bir'liğe erişmektir."

O, konuşmasını bitirdiğinde, yine, daha önce de işitmiş olduğumuz o görünmez koro şarkı söylemeye başladı. Salon önce huşu verici bir müzikle doldu, sonra bu müzik ağır ve hüzünlü bir biçimde sona erdi. Sonra, bir an için bir sessizlik oldu ve koro tekrar sevinç verici bir müzik cümbüşüyle coştu, her bir mezur büyük bir çanın vuruşu gibi bir gürlemeyle sona eriyordu. Bu, saat gece on-ikiyi çalana dek böyle devam etti; o zaman bizler birden, saatin on-iki olduğunu ve Yeni Yıl'ın geldiğini fark ettik.

Böylece, bu harika insanlarla geçirdiğimiz ilk yıl sona erdi.

Sonsöz

Üstatlar'la birlikte geçirdiğimiz deneyimlerin bu notlarını sunarken, ben bu Üstatlar'ın güçlerine ve onların büyük bir Yasa'yı -tüm insan ırkına çok derin bir mesaj aktarması gereken bir Yasa'yı- sergilediklerine olan kişisel inancımı vurgulamak istiyorum. Onlar, kesin ve inandırıcı bir biçimde, ölümü aşan bir Yasa olduğunu ve tüm insanlığın, tekâmülü içinde, yavaş yavaş onu anlayıp kullanmaya doğru ilerlediğini kanıtladılar. Üstatlar, bu Yasa'nın Amerika'da ortaya konulacağını, oradan dünyaya sunulacağını, ve o zaman herkesin Ebedi Yaşama giden yolu bilebileceğini söylüyorlar. Onlar bunu, Yeni Çağ'ın gelişi olarak ilan ediyorlar.

Bu notlarda sözü edilen tezahürlerin hiçbiri, kesinlikle, sıradan ruh çağırma seanslarındaki gibi bir materyalizasyon (fiziksel olarak görünme) değildi. Bedeni istenildiğinde görünür ve görünmez yapan daha yüksek bir ifade-ediş, etin bir yüceltilmesi ve ruhsallaştırılmasıydı. Bir Tanrı Yasası vardır, ve insanlar yakında onu miras alacak, aydınlanacak, ve bedeni tam bir Üstatlık anlayışı ile kullanacaklardır.

Bu Üstatlar'ın uzun çağlardan beri Işığı getirmiş olduklarına hiç kuşku yoktur, ve onlar -günlük yaşamları ve işleriyle- bu Işığın, binlerce yıl önce olduğu gibi, hâlâ var olduğunu kanıtlamaktadırlar.

B.T. S.

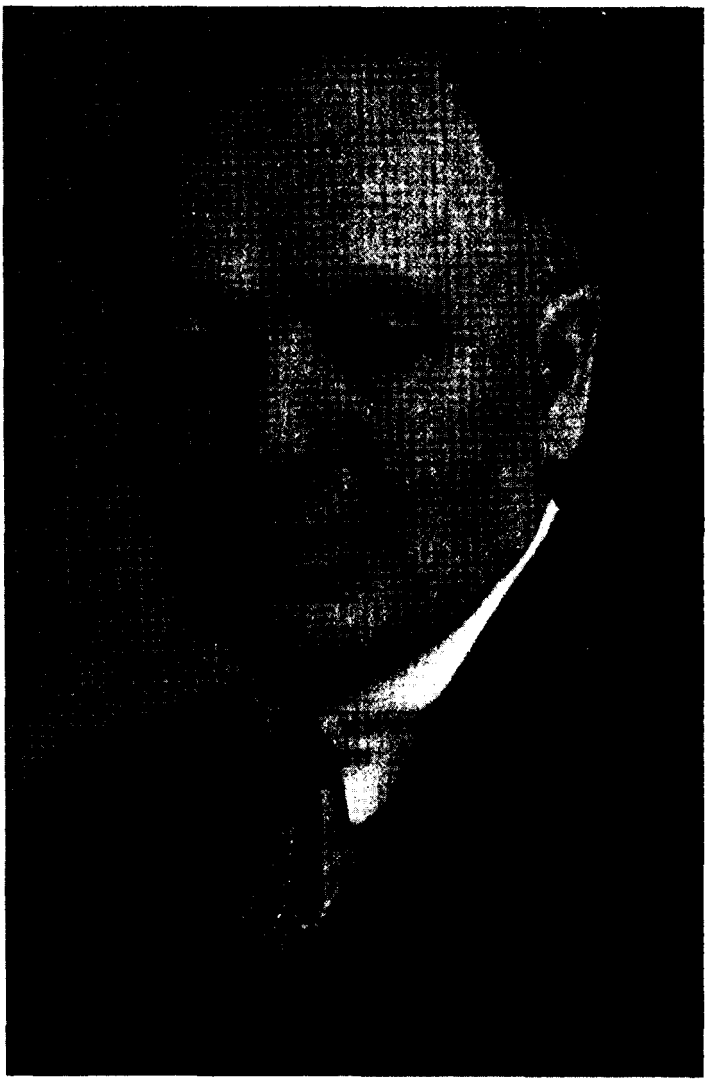

"Üstat, mükemmeli görendir"
Baird T. Spalding
1857 – 1953

BAİRD T. SPALDİNG

Dünya gezgini, bilim adamı ve yazar Baird Thomas Spalding, 1857 yılında İngiltere'de doğdu; dört yaşında Hindistan'a gitti. Kalküta Üniversitesi, maden mühendisliği fakültesinde, ve daha sonra Almanya'da Heidelberg Üniversitesi'nde okudu. Ardından, California'da, Berkeley ve Stanford Üniversiteleri'nde Arkeoloji dalında lisansüstü çalışması yaptı. Daha sonra, birçok büyük laboratuvarda jeofizik alanında çalışmalar yaptı. Eğitimi ve işi onu dünyanın her yanına götürdü. Araştırmacı maden mühendisi ve araştırmacı bilim adamı olarak geniş çapta tanındı. Bu alandaki dostları ve iş arkadaşları arasında, Edison, Ford, Guggenheimer, Steinmetz, Burbank ve kaşif Andersen gibi isimler yer alıyordu. Onun madencilik ve bilimsel araştırma faaliyetleri Alaska'dan, A.B.D.'ye, Güney Amerika'dan Avustralya'ya ve Hindistan'a dek uzanıyordu.

Spalding, üç yüz yılı aşkın bir süredir Hindistan'da yaşayan İngiliz asıllı bir aileden gelmektedir. Ticaretle uğraşan büyük-dedesi, Hindistan'da bir rastlantı sonucu bulduğu dört altın kitapta kadim uygarlıkların varlığını öğrenmiş, ve onun bu amaçla kurduğu Spalding Vakfı tüm dünyada bu eski uygarlıkların kalıntılarını ve kayıtlarını bulmaya çalışmıştır. Bu vakıf için çalışan mühendisler, on dokuz yıllık bir çalışmadan sonra, Gobi çölünde bu uygarlıklardan birinin ilk kalıntılarını buldular. Bugün eski uygarlıklar efsanesinin doğru olduğu kesin bir biçimde kanıtlanmıştır. Bunların kalıntılarının, ayrıca, Kuzey ve Güney Amerika kıtalarında, ve uzun zaman önce Pasifik Okyanusu'na gömülmüş olan bir kıtada bulunduğu bilinmektedir. Spalding, Gobi Çölü'ne ilk yolculuğunu 1879 yılında yaptı. Sonra bu çalışmayı kırk yılı aşkın bir süre sürdürdü. Üstatlar'la karşılaşması da bu, bir grup bilim adamıyla birlikte yaptığı araştırma gezileri sıra-

sında gerçekleşmiş, ve kendisinin söylediğine göre, bu araş-tırmalar konusunda Üstatlar'ın büyük yardımlarını görmüş-lerdir.

Spalding, bilim ve madencilik yaşamının yanı sıra, yazdığı *(Uzakdoğulu) Ölümsüz Üstatların Yaşam ve Öğretisi* dizisiyle de dünya çapında dikkat çekmiştir. Bilim ve madencilik alanında olduğu gibi, felsefi ve metafiziksel çalışma alanında da dostları arasında, Claude Bragdon, Halil Cibran, Paul Brunton, Bruce Barton, Krişnamurti, Annie Besant, Madam Blavatsky gibi zamanın ünlü isimleri, ve dünyanın her yanındaki spiritüel liderler yer alıyordu.

Bu dizinin birinci cildi 1924 yılında yayınlandı. Spiritüel çevrelerde olağanüstü bir ilgiyle karşılanan, ancak içerdiği öğreti nedeniyle Hristiyan tarikatlarının karşı cephe aldığı birinci kitabı daha sonra diğer kitaplar izledi. Spalding, 1935'ten itibaren Kuzey Amerika'da, iki yüzü aşkın kentte, hiçbir maddi karşılık beklemeden, yüzlerce konuşma yaptı, Üstatlar'ın öğretileriyle ilgili konferanslar ve dersler verdi. Bu sırada, ünlü yönetmen Cecil B. De Mille'in, *Kralların Kralı* adlı filminde kutsal kitapla ilgili tüm bölümlerde danışmanlık yaptı.

Bugün, *Ölümsüz Üstatların Yaşam ve Öğretisi* dizisi başta Almanca, Fransızca ve İtalyanca olmak üzere birçok dile çevrilmiş ve, Kuzey ve Güney Amerika'dan, Avustralya'ya, Avrupa'dan Güney Afrika'ya kadar, tüm dünyada milyonlarca adet satmış bulunmaktadır. Bu dizi, kendi alanında gerçek bir klasik haline gelmiştir.

20. yüzyılın ilk yarısında ismi spiritüel çevrelerde bir efsane haline gelen Baird T. Spalding, insanlığın ve dünyanın kaderine yardımcı olan ve yol gösteren Üstatlar'ın bulunduğu bilgisini Batı dünyasına sunmakta önemli bir rol oynamıştır. Yıllardır dünyanın her yanından gelen sayısız mektup bu kitaplardaki mesajlardan elde edilen muazzam yardı-

ma tanıklık etmektedir. Bu kitap dizisi yayınlandığı günden bu yana, içerdiği bilgi dünyanın her köşesine yayılmış, ve Gerçeğin birçok öğretmeni tarafından kullanılmıştır.

Spalding, sade yaşama alışkanlıkları olan sade bir insandı. Onun en belirgin kişilik özelliği şefkatti. Son derece yumuşak ve nazik bir yapıya sahipti. O ayrıca, elde ettiği her türlü maddi kazancı hemen dağıtan ve kendisinden yardım isteyen hiç kimseyi geri çevirmeyen bir hayırseverdi. Tanıdığı herkese karşı derin bir sevgi duyardı. Bir arkadaşına yardım edebilmek için binlerce mili katederdi. Ve onun yaşamı neredeyse sürekli yolculukla geçmişti. Onunla konuşurken, dünya insanın gözüne son derece küçük görünürdü.

Ancak, tüm dünyada birçok dostu bulunmasına karşın, çok az insan onu, dışsal faaliyetlerinden daha fazlasına nüfuz edecek kadar yeterince tanımıştır. Ve daha da az insan onun burada bulunuşunun kozmik önemini görebilmiştir. Onun asıl yaşam misyonu bu kitapları yazmakta yatar. Ancak, onun çalışmasının uzak-erimli etkisini kavramak zordur. Ama, şimdi bu insanın gerçekte ne yapmış olduğu üzerinde duralım.

Onun kitapları yayınlanmadan önce, dünya yüzyıllardır aynı spiritüel yollarda ağır ağır, güçlükle ilerliyordu. Dinler İsa'nın yeniden dirildiğini ve yaşamaya devam ettiğini öğretmelerine rağmen, O'nun yaşamının insanlıkla direkt bir temas içinde oluşu* genelde belirsiz ve gerçek-dışı bir hale gelmişti. *Üstat* sözcüğü, sıradan insanların erişemeyeceği, hayali, insanüstü, huşu verici bir Tanrısallık halini içeriyordu. İsa'nın mucizeleri tarihin o döneminde, ve sadece O'nun tarafından yapılabilecek bir şey olarak tabulaştırılmış, ve O, "Siz bunlardan daha büyük şeyler yapacaksınız," dediği halde, bunlar modern zamanların olasılıklarıyla bağlantılandırılmamıştı. 1924 yılında, Spalding'in Ölümsüz Üstatlar'la

* Bu sözün anlamı bu dizinin ikinci cildinde anlaşılacaktır. (Ç.N.)

deneyimleri yayınlanıp gün ışığına çıktığında, Yeni bir spiritüel anlayış Çağı doğmuş oldu. Onun ilk kitabının yayınlanması -Hiroşima'ya atılan atom bombasının atom çağının başlangıcını işaret etmesi kadar kesin bir biçimde- Yeni Çağ spiritüel kavramını getirdi. İşte, Baird T. Spalding'in kozmik kaderi burada yatmaktadır; ve bizler, Spalding'in son otuz yıl içinde (1924-1953) insanlığın aydınlanmasına, son iki yüz yıl içinde başka bireylerin ve örgütlü grupların yaptıklarının toplamından daha büyük bir katkıda bulunduğuna inanıyoruz. Spalding, bugün aramızdan ayrılmıştır, ama, onun çalışmasının etkisi Yeni Çağ'da yaşayacaktır. *

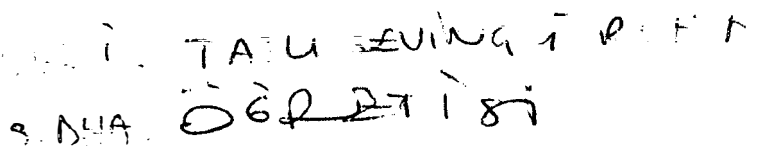

* Bu özgeçmiş, Baird T. Spalding'in 18 Mart 1953'deki ölümünün ardından yapılan törende, onun kitaplarının yayıncısı ve dostu Douglas K. DeVorss ile, yine, dostu ve *"Tanıdığım Baird T. Spalding"* adlı kitabın yazarı David Bruton tarafından yapılan konuşmadan derlenmiştir.

alemiseyyah.org
thuban

Akaşa Yayınları'nın Notu: Bu dizinin ikinci cildi yakında yayınevimiz tarafından yayınlanacaktır.

İkinci Cildin İlk Paragrafı:

1 Ocak sabahı erkenden heyecanla kalktık. Hepimiz, geçmiş deneyimlerimizi gelecek olanlara sadece bir atlamataşı gibi gösterecek bir şeyin bizi beklediğini hisseder gibiydik...

alemiseyyah.org
thuban

Ölümsüz Üstatların Yaşam ve Öğretisi

Ölümsüz Üstatların Yaşam ve Öğretisi, yazar ve bilim adamı Baird T. Spalding'in, bir grup bilim adamıyla Uzakdoğu'da yaptığı araştırma gezisi sırasında Ölümsüz Üstatlar ile karşılaşmasını, onlarla geçirdikleri yılları, bu sırada yaşadıkları olağanüstü deneyimleri anlatmaktadır. Ancak, yayınlandığı dönemde büyük bir ilgiyle karşılanan, birçok dile çevrilen, tüm dünyada milyonlarca adet satan, ve kendi alanında gerçek bir klasik haline gelen bu diziyi asıl önemli kılan, içerdiği benzersiz spiritüel öğretidir. Uzun çağlardan beri Işığı taşıyan, insanlığın aydınlanmasına hizmet eden, günlük yaşamlarında ilahi yasaları sergileyen bu Üstatlar, bu kitap dizisinde ebedi bir gerçeği ve tanrısal bir varoluşu son derece sade, saf ve çarpıcı bir biçimde sunmaktalar. Bu öğreti bugüne dek dünyanın her köşesine yayılmış, Gerçeğin birçok öğretmeni tarafından kullanılmış, ve her inançtan binlerce insanın yaşamını değiştirmiştir.

"Bu öğreti doğrudan bizim tarafımızdan verilmese de, Üstatlar bizimle aynı Gerçek düzeyinden konuşmaktadırlar."

Üstat Tobias (KRYON grubu)

"Bukitap dizisi yayınlandığında, Yeni bir spiritüel anlayış Çağı doğmuş oldu. Spalding, insanlığın aydınlanmasına, son iki yüz yıl içinde başka bireylerin ve örgütlü grupların yaptıklarından daha büyük bir katkıda bulunmuştur. O, büyük bir kaderi gerçekleştirerek, Yeni bir Işık Çağı'na öncülük etmiştir."

David Bruton

"Tanıdığım Baird T. Spalding" adlı kitabın yazarı

ISBN 975-6793-39-2

alemiseyyah.org
thuban

AKAŞ

BESTSELLER

Ölümsüz Üstatların Yaşam ve Öğretisi

BİR SPİRİTUALİZM KLASİĞİ

Baird T. Spalding

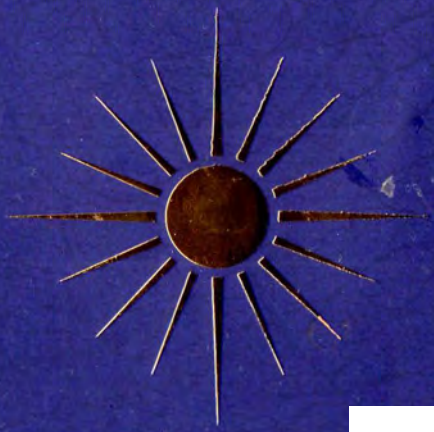

İkinci Cilt

alemiseyyah.org
thuban

AKAŞA®

Baird T. Spalding

Ölümsüz Üstatların Yaşam ve Öğretisi

İkinci Cilt

Çeviren:
Semra Ayanbaşı

alemiseyyah.org
thuban

AKAŞA®

Kitabın Orijinal Adı:
Life and Teaching of the Masters of the Far East / 2. Cilt

Copyright © 1927, 1937,1944 by Baird T. Spalding
Copyright Renewed, 1972
Bu Kitabın Türkiye'deki Yayın Hakları
Akcalı Ajans Ltd. aracılığı ile
Akaşa Yayın ve Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir.

Basım: Özal Matbaası
Film: Güven Grafik
Kapak Düzeni: Akaşa
Kapak Baskısı: Santra Ajans
Cilt: Evren Ciltevi

ISBN 975-6793-41-4

AKAŞA
Yayın ve Dağıtım Ltd. Şti.
İstiklâl Caddesi Mis Sokak Tan Ap. No:6/4 Beyoğlu / İstanbul
Tel: (0212) 249 20 15

Birinci Basım
İstanbul, 2002

Önsöz

Ölümsüz Üstatların Yaşam ve Öğretisi'nin İkinci Cildi'ni yayınlarken, kitapta sözü edilen kişilerin ve yerlerin isimlerini amaçlı olarak saklı tuttuğumu belirtmek isterim. Ben, gerçeklerin zaman zaman kurgu öykülerden daha şaşırtıcı olabileceğini de belirterek, ve okura burada anlatılan şeyleri kendi uygun gördüğü şekilde gerçek ya da kurgu olarak kabul etme özgürlüğünü vererek, bu isimleri saklı tutma hakkına sahip olduğuma inanıyorum.

Bu çalışmayı sürdürdüğümüz sırada, çalışmamız bu üstatların yaşam ve öğretisiyle ilgili sonuçlar çıkarılabilecek ölçüde ilerleyene dek hiçbir şeyin yayınlanmaması gerektiğine karar verilmişti. Bu dizinin şimdi yayınlanmasının nedeni budur. Bu bildirimle birlikte, ben *Ölümsüz Üstatların Yaşam ve Öğretisi* dizisinin ikinci cildini değerli okurlara sunuyorum.

Sözlerimi bitirirken tüm içtenliğimle ve saygımla okura şunu hatırlatmak istiyorum: İnsan ne kadar açık ve alıcı ise, o kadar çok şey alabilir.

Baird T. Spalding

Bölüm 1

1 Ocak sabahı erkenden heyecanla kalktık. Hepimiz, geçmiş deneyimlerimizi gelecek olanlara sadece bir atlama-taşı gibi gösterecek bir şeyin bizi beklediğini hisseder gibiydik.

Kahvaltı masasının çevresinde toplandığımızda, oraya gelirken konakladığımız küçük köyde, Emil'in evinin terasında karşılaştığımız dostumuz da bize katıldı. Onu, gördüğüm o vizyonu yorumlayan kişi olarak hatırlayabilirsiniz. O, herkesle selamlaştıktan sonra, şöyle dedi: "Siz bir yılı aşkın bir süredir bizimle birliktesiniz. Bizimle birlikte yolculuk ettiniz, yaşamlarımızı paylaştınız ve artık, hiç kuşkusuz, bize güveniyorsunuz. Nisan ya da Mayıs ayına kadar bizimle birlikte kalacağınızdan, ben size Büyük Tau Haçı Tapınağı'nda bir çalışma yapmanızı önermeye geldim. Bu, köyün hemen dışında gördüğünüz, o sarp kayalığa oyularak yapılmış tapınaktır."

Daha sonra oraya gittiğimizde, gerçekten de, bu tapınağın odalarının iki-yüz metre yükseklikteki sarp bir kayalığa oyulmuş olduklarını gördük. Odalar, duvarları bu kayalıktan oluşacak kadar derin bir biçimde oyulmuşlardı. Işık ve havanın girmesi için gerekli pencereler ise kayalığın güneye bakan dış duvarına oyulmuşlardı. Bu pencereler beş-buçuk metrekare büyüklüğündeydi ve birinci kattaki oda dışında her odanın iki penceresi vardı. Birinci kattaki odanın ise sadece bir penceresi vardı, ve o, tapınağın doğusundaki kayalık

duvara oyulmuş büyük bir aralığa açılıyordu. Tapınağın odaları yapıldığı sırada, birinci kattaki bu odanın, yine kayalıktan oyulmuş olan ve o aralıkta son bulan bir tünelden başka bir girişi yokmuş. Bu pencere buraya daha sonra oyulmuş. İlk başta tünelin girişi sarp kayalıktan yuvarlanıp bir kaya çıkıntısının üzerine yerleştirilmiş büyük bir kaya parçasının altında gizliymiş; ve bu kaya parçası öyle ayarlanmıştı ki gerektiğinde geçitten aşağı yuvarlanıp girişi kapatabilirdi. O geçidi kapattığında, dışarıdan hiç kimse onu yerinden oynatamazdı. Bu kaya çıkıntısına erişmenin tek yolu yukarıdan indirilip kaldırılabilen on-beş metre uzunluğunda bir merdivendi. Pencereler ise alttaki yivler üzerinde kayacak şekilde yapılmış büyük düz taşlar tarafından istenildiği anda kapatılabiliyorlardı. Onlar kapatıldıklarında, köyden bakan biri tapınakta hiçbir açıklık göremezdi. Öğrendiğimize göre, tapınak kuzeyden gelip bölgeyi yağmalayan eşkiya çetelerinden korunmak için bu şekilde inşa edilmişti. Bu çeteler zaman zaman bu kadar güneye, bu köye kadar gelmişlerdi. Köy onlar tarafından birkaç kere yağmalanıp tahrip edilmiş, ama halk tapınağa sığınabildiğinden bir zarar görmemişti. Bu tapınak dostlarımız tarafından inşa edilmemişti, onlar çok değer verdikleri sayısız kaydı saklayacak bir yer olarak kullanmak üzere burayı köylülerden devralmışlardı. Dostlarımız tapınağı devraldıktan sonra eşkiya saldırıları son bulmuş, köy artık bir zarar görmemiş ve insanlar huzur içinde yaşamışlardı.

İddia edildiğine göre, bu tapınakta saklanan kayıtların bazıları insanın bu topraklara ilk kez geldiği döneme dayanıyordu; bu kayıtlar Kutsal Kardeşler denen Naakaller'e aitti, ve onlar doğrudan İnsanın Anayurdu'ndan* gelmişlerdi. Yine iddia edildiğine göre, bu Kutsal Kardeşler doğrudan Burma'ya gelmişler ve Nagalar'a öğretmenlik yapmışlardı. Bu

* Bildiğim kadarıyla, burada Lemurya kıtası kastedilmektedir. (Ç.N.)

kayıtlara göre, bu insanların ataları Sourya Sidhanta'yı ve İlk Vedalar'ı yazanlardı. Sourya Sidhanta astronomi konusunda bilinen en eski çalışmadır. Bu kayıtlara göre, bu çalışma 25.000 yıl önceye, İlk Vedalar ise 45.000 yıl önceye dayanıyordu. Bunların tümüyle orijinal kayıtlar oldukları ve buraya korunmak üzere getirildikleri iddia edilmiyordu. Bunların Babil kayıtlarının alınmış olduğu aynı kayıtlardan kopya edildikleri iddia ediliyordu. Bunların kopya edildikleri asıllarının orijinal Osiris ve Atlantis kayıtları oldukları da belirtiliyordu.

Bu tapınağın odaları yedi kat üst üste olacak şekilde oluşturulmuştu ve odalar arasındaki bağlantıyı yine kayalığa oyulmuş bir dizi taş basamak sağlıyordu. Merdiven açıklığı odanın bir köşesinde yer alıyordu, ve merdiven kırk beş derecelik bir eğimle yükselip üstteki odanın girişinin bulunduğu geniş sahanlığa erişiyordu. Aşağıdaki odanın tavanı ile yukarıdaki odanın zemini arasında iki buçuk metre yüksekliğinde bir kayalık yer alıyordu. Yedinci kattaki odanın tavanı sarp yamacın tepesinden otuz metre yükseklikteki geniş bir kaya çıkıntısının dört metre altında son buluyordu. Bu odadan yükselen bir merdiven yukarıdaki merkez odaya bağlanıyor, böylece tüm yapının şekli dev bir Tau Haçı'nı temsil ediyordu.

Yukarıdaki odalar öyle oyulmuşlardı ki o kaya çıkıntısı bir balkon oluşturuyor ve girişler de bu çıkıntıdan yapılıyordu. Sarp kayalık yumuşak, kaba-damarlı granittendi. Tapınağın kaba el aletleriyle yapıldığı belliydi, ve yapının bitirilmesi yıllar almış olmalıydı. Söylendiğine göre, tapınak inşa edilirken tek bir kereste parçası bile kullanılmamıştı. Dostlarımız burayı devraldıktan sonra içini ahşap kaplamışlardı ve odalar özellikle güneşli günlerde çok keyifli hale gelmişti.

Öğrendiğimize göre, dostlarımız tapınağı devraldıklarından beri pencereler ve giriş asla kapatılmamıştı, ancak

orayı gerçek Ruhsal aydınlanmaya ait bir şeyleri görüp idrak etmiş olan çok az kişi ziyaret etmişti.

Dostumuz o sabah kahvaltı masasında sözlerine şöyle devam etti: "Bugün sizin için yeni bir yılın başlangıcıdır. Eski yıl sevinç, üzüntü ya da kaygı verici anıları ve zihninizi daha çok meşgul eden iş düşünceleri dışında, bir daha asla dönmemek üzere hayatınızdan çıkıp gitmiştir. Bu anılar ve düşünceler bir yana, eski yıl unutulup gitmiştir; sizin için o yaşamınızın yıl-kitabından yırtılmış bir sayfadır. Bizler ise onu yeni bir kazanım dönemi olarak, bir süreklilik olarak, bizi daha muhteşem bir gelişime ve başarıya taşıyan bir süre olarak, daha büyük bir aydınlanma zamanı olarak, daha büyük bir hizmette bulunabileceğimiz, ve birbirini izleyen her deneyimle daha güçlenip, daha sevgi dolu olabileceğimiz bir zaman olarak görürüz. Siz 'Neden?' diye düşünürsünüz. Biz de bunu, 'Kendi sonucunuzu çıkarıp, kendi yaşamınızı seçmeniz için' diye yanıtlarız."

Şefimiz bunun üzerine söze karışarak, "Bizler de görmek ve bilmek istiyoruz," dedi.

Dostumuz sözlerine şöyle devam etti: "Bu andan itibaren, iyi yaşanmış hayatın hedefinin tüm anlamını göremeyen ya da kavramayanlar için belli dersler vardır. Bu bir sofuluk, çilecilik, ayrılık ya da üzüntü yaşamı anlamına gelmez. Bu tüm üzüntü ve acıların ebediyen bırakıldığı, sevinç ve mutluluk dolu bir başarı yaşamı anlamına gelir."

Sonra, o daha coşkulu bir ruh haliyle şöyle dedi: "Siz görme ve bilme arzunuzu ifade ettiniz. Bu arzu ifade edilir edilmez gerçekleştirilir. Ben bu topluluğa bakarken aklıma kutsal kitabınızda ifade edilmiş bir düşünce geliyor: 'İki ya da üç kişinin Benim Adıma toplandığı yerde ben de olacağım.' Bu söz, genelde, uygulanacağına, öylesine bir söz olarak görülmüştür. Sizin İsa'nın öğretileri konusunda yaptığınız büyük yanlış, eğer isterseniz, onları şimdi burada, gün-

lük yaşamınızda uygulayabileceğinizi bilmek yerine, onları - ölümden sonra kazanılabilecek bir şeyi anlatan efsanevi ve mistik şeyler olarak görerek- bulanık ve sisli geçmişe terk etmiş olmanızdır.

Şunu anlamanızı isteriz ki, bizler İsa'nın, Mesih olarak, kendi idrakiyle, başka halkların peygamberleri ve bilgeleri tarafından şu ya da bu ölçüde ortaya konulmamış bir yaşam düzeyini ya da koşulunu temsil ettiğini iddia etmiyoruz. Bizim onun yaşamının üzerinde durmamızın, ondan örnekler vermemizin nedeni, onun sizin daha iyi anlayabileceğiniz bir yaşam olmasıdır. Onun yaşamından söz etmemizin tek amacı, bu üstadın yaşamının ve deneyiminin, onun öğretilerinin canlı örneği olmasıdır, bu iman-ilham-edici olgudur. Bu yüzden, Hristiyan düşüncesini yüzyıllardır etkileyip koşullandıran dolaylı-kefaret* dogması, bu kurgusal dogma, Dağdaki Vaaz'ın** ya da Müsrif Oğul Meseli'nin*** yazarına yüklenemez.

Hristiyan düşüncesinin liderleri İsa'nın takipçilerini saptırarak, onların onun öğretilerini pratikte uygulamalarını ve Tanrı gücünü araştırıp keşfetmelerini engellemişlerdir. Onlar İsa'nın takipçilerine, bu öğretilerin dayandığı yasanın herkesin anlayıp yaşamında deneyimleyebileceği tam bir bilim olduğunu öğretmek yerine, bu öğretileri sadece, İsa'nın Havarileri'nin deneyimleri olarak görmeyi öğretmişlerdir.

Uzakdoğulular ise dinlerinin bilimsel aşamasını çalışmalarının en yüksek hedefi yaptılar. Böyle yaparak da öteki

---

* Sanırım, bununla, Hz. İsa'nın insanların günahlarını bağışlatmak için ölmüş olduğu, ayrıca Tanrı'ya ancak onun aracılığıyla ulaşılabileceği inancı kastedilmektedir.

** Bu vaazda, "Tanrı'yı gör" derken, Hz. İsa, insanın kendi içindeki Tanrı'yı görüp, tanrısallığını idrak etmesi gerektiğini ifade ediyordu. Bu vaazın yeni çağa uygun geniş bir açıklamasını yine Akaşa Yayınları tarafından yayınlanan Kryon dizisinin üçüncü kitabında 100. sayfada yer alan "Kutlu Bildirimler" başlıklı bölümde bulabilirsiniz.

*** Bkz. Birinci Cilt, s. 147. (Ç.N.)

aşırı uca düştüler. Böylece her iki taraf da kendi dinini mucizevi ve doğaüstü âleme terk etmiştir. Bir taraf bütünüyle ahlaki yanla meşgul olurken, diğeri yalnızca bilimsel yanla meşgul olmuştur. Böylece, her iki taraf da işin özünü, yani gerçek Ruhsallığı dışlamıştır.

İster Budist ister Hristiyan manastırlarında olsun, inzivayı, sofuluğu, çileciliği ve dünyadan kopuşu içeren manastır yaşamı ne bir gerekliliktir, ne Ruhsal aydınlanmaya erişmenin doğru yoludur, ne de İsa tarafından ortaya konulmuş bilgelik ve güç dolu kusursuz bir yaşamın gerçekleştirilmesidir.

Bu manastır sistemleri binlerce yıldır mevcuttur, ancak onlar sıradan insanları ruhen yükseltme konusunda, asla, İsa'nın öğretilerinin, onun bu dünyada kaldığı kısa süre içinde sağladığı kadar çok başarılı olamamışlardır.

İsa'nın onların tüm öğretilerini benimsediği, inisiyasyonlardan geçtiği ve sözde kutsal gizemleri, ritüelistik törenleri incelediği çok iyi bilinir. Ta ki Osiris'in öğretilerini bulana dek. Bunlar ona, kendini tüm ritüelistik ve maddesel tapınma biçimlerinden uzak tutan bir rahip tarafından yorumlanmıştı.

Bu rahip, Mısır Kralları'nın Birinci Hanedanlığı'ndan Kral Thoth'un bir takipçisiydi. Kral Thoth, Mısır İmparatorluğu'nu ilan ettiğinde, bunu halkın haklarını zorla gaspeden bir diktatörün gücü altında yapmıştı. Yüzyıllar önce bu halk Osiris ve takipçilerinin rehberliği ve yönetimi altında birlik ve kardeşlik içeren muhteşem bir uygarlık kurmuş ve sürdürmüştü. Bu insanlar saf beyaz ırktı ve daima İsrailliler olarak bilinirlerdi, ki İbrani ırkı onların bir bölümüdür. Yani, İsrailliler Musevi değildi, ama Museviler onların bir kabilesiydi. Thoth, halkını bilgece yönetti ve Osiris'in öğretilerini sürdürmeye çalıştı ama, onun döneminden sonra, onu iktidara getirmiş olan Mısırlılar -ya da güneyden gelen koyu renkli

göçebe aşiretler- hâkimiyet kazanırken, karanlık ve maddi anlayış içeri nüfuz etti. Bundan sonra gelen hanedanlar Osiris'in öğretilerinden koptular, yavaş yavaş, güneyden gelen ırkın karanlık anlayışını kabul ettiler, ve en sonunda tamamen kara büyü uygular oldular. Çok geçmeden, tüm böyle krallıkların yıkılması gerektiği gibi, onların krallığı da yıkıldı.

İsa, bu rahibi ve onun öğretilerini dikkatle dinledikten sonra, onların derin, içsel anlamını görüp kavradı. O, ayrıca, Buda'nın öğretilerden edindiği içgörüyle, bu iki öğreti arasında büyük bir benzerlik olduğunu da gördü. O zaman, o günlerde kullanılan eski kervan yolu üzerinden Hindistan'a gitmeye karar verdi.

Orada o Buda'nın, makul bir saflık derecesinde korunmuş öğretilerini inceledi. İnsan tarafından zorla yüklenmiş ritüelistik şekillere ve dogmalara rağmen, dinin tek bir kaynağı olduğunu, ve bunun Baba diye adlandırdığı içimizdeki Tanrı olduğunu anladı. O zaman o tüm şekilleri bıraktı, ve doğrudan Tanrı'ya, bu sevgi dolu hedefin özüne yöneldi. Çok geçmeden, bunun uzun yıllar boyunca, ruhban sınıfın halkı cehalet içinde tutmak, böylece onlara hükmedebilmek için onlara zorla kabul ettirdiği dogmalardan, ritüellerden, inançlardan ve inisiyasyonlardan ağır ağır binbir çabayla geçmeyi gerektirmediğini anladı. Aradığı şeyin kendi içinde bulunduğunu idrak etti. Mesih olabilmek için Mesih olduğunu ilan etmesi gerektiğini anladı. Sonra, fiziksel bedeninin bu anlayışı içerebilmesi için, aradığı yaşamı saf bir yaşam güdüsüyle, düşünceyle, sözle ve eylemle yaşaması gerektiğini idrak etti. Bunu idrak ettikten sonra ise, gidip bunu tüm dünyaya ilan edecek cesareti buldu.

Onun bu idraki kimden ya da nereden aldığı önemli değildi. Önemli olan ortaya konulan işti, başka birinin yapmış olduğu değil, onun yapmış olduğu işti. Sonuçta, desteklediği,

uyandırmaya çalıştığı sıradan insanlar onu seve seve dinlediler. O, yol gösterici prensiplerini Hindistan'dan, İran'dan ya da Mısır'dan alıp kendine mal etmedi. Onların öğretileri, onu kendi tanrısallığını, herkesin içindeki Mesih'i görmeye yönlendiren dışsal bir etkendi.

Osiris otuz-beş bin yıl önce Atlantis'de doğmuştu. Yaşadığı dönemden çok sonra onun hayatını yazan tarihçiler onu, harika işlerinden dolayı, bir tanrı olarak adlandırdılar. Osiris, İnsanın Anayurdu'nda anlayışlarını temiz tutmuş yüksek düşünceli varlıkların soyundan geliyordu.

Aynı şey geçmişten günümüze aktarılan mitolojik karakterlerin büyük bir bölümü için geçerlidir. Onların işleri ve karakterleri, onlarla ilgili öykülerin tekrarlanması ve dilden dile çevrilmesi sonucunda çarpıtılmıştır. Onların işleri ve başarıları, daha derin anlamı kavrayıp bunların gerçek hâkimiyet alanında insan için tanrısal bir biçimde doğal şeyler olduklarını göremeyenler tarafından doğaüstü şeyler olarak görülmüştür.

Tarihçiler Osiris'i ilahlaştırmış, sonra onun suretlerini, putlarını yapmaya başlamışlardı. Bu putlar, başlangıçta, onun temsil ettiği şeyi simgeliyorlardı. Sonra, yavaş yavaş, bu putlar zihinlerde sabitleşti, onların simgelediği ideal unutuldu ve geriye boş idol kaldı.

Buda da, zamanından çok sonra tarihçiler tarafından ilahlaştırılmış bir başka varlıktır. Onun oluşturulan suretleri, putları sonuçta ideal yerine idole tapınılmasına yol açmıştır. Yine, geriye boş idol kalmıştır. Aynı şey işaretler ve simgeler için de geçerlidir.

Buda'nın aldığı öğretiler, Osiris'in öğretilerinin geldiği aynı kaynaktan, ama farklı bir biçimde gelmiştir. Buda'nın aldığı öğretiler Naakaller tarafından Anayurt'tan direkt olarak Burma'ya getirilmiştir. Osiris'in ataları Anayurt'ta yaşadıklarından, onun öğretileri kendisine direkt olarak gelmişti,

ve o genç bir adamken bu öğretileri incelemek için Anayurda gitmiştir. Çalışmalarını bitirdikten sonra evine geri dönmüş, Atlantisliler'in lideri olmuş ve çevrelerindeki koyu renkli ırklar tarafından etkilenerek yavaş yavaş karanlık anlayışa kayan halkı tekrar kendi içlerindeki Tanrı'ya tapınmaya yönlendirmiştir.

Musa da, kendi zamanından sonra takipçileri ve tarihçiler tarafından ilahlaştırılmış bir başka ruhani liderdi. O bir İsrailli idi ve Babilliler'in kayıtlarıyla bağlantı kurup öğretilerini bu kaynaktan almıştı. Bu kayıtlar Kutsal Kitap'ın (Kitab-ı Mukaddes) bir bölümünü oluşturur. Musa'nın bu kayıtlardan görüp öğrendiği şey yine onun tarafından aynı sözlerle yazılmıştı. Ancak, onun ortaya koyduğu olgular çevirmenler tarafından kötü bir biçimde çarpıtılmıştır. Ben devam edip böyle birçok örnek verebilirim.

İsa, tüm bu varlıkların öğretilerini alıp öğrenmiş, sonra kendine özgü bir tarzda, onların özüne yönelmiştir. O, diğerlerinden bir adım daha ileri giderek, bedenini, onun çarmıha gerilmesine izin verebilecek noktaya dek yüceltmiş, sonra onu muhteşem bir biçimde yeniden diriltmiştir.

Osiris'in, Buda'nın ve İsa'nın öğretilerini incelediğinizde arada birçok benzerlik bulabilirsiniz; aslında, zaman zaman aynı sözcüklerin kullanıldığını da görebilirsiniz. Peki, onlar birbirlerinden kopya mı çekmişlerdir? Öğretiler onlara dışsal olandan içsel olana giden yolu göstermiştir. Sonra onlar tüm öğretiyi, tüm kopya edişi bırakıp, hepsinin ötesine geçmiş olmalılar. Eğer onlar görüp öğrendikleri şeyi kopya edip incelemiş ve sonra hepsinin kendi içlerindeki Tanrı'dan geldiğini görememiş olsalardı, hâlâ çalışıp inceliyor olurlardı ve onların yaşamları ve deneyimleri asla kaydedilmezdi.

Hepsi aynı deneyimden geçti, takipçileri onları dünyevi krallıkların kralları yapmak istediler; ama onlar bunu hiç umursamayıp, neredeyse aynı sözcüklerle aynı düşünceyi

ifade ettiler: 'Benim krallığım maddesel değil, Ruhsal'dır.' Osiris'le ilgili olarak iş o kadar ileri götürülmüştür ki sonraki tarihçiler onu bir Mısır kralı olarak kaydetmişlerdir."

Burada konuşma sona erdi ve, hep birlikte kalkıp, Tau Haçı Tapınağı'na doğru yürüdük. Birinci kattaki odaya vardığımızda, dostumuz şöyle dedi: "Bu tapınağın bir odasından diğerine çıkarken, lütfen şunu hatırlayın ki hiçbir insan bir diğerine herhangi bir hak bahşedemez. Anlayışınızı geliştirerek, her insanla eşit olduğunuzu ve kendi haklarını ya da sahip olduğu şeyi size bahşetmeye kalkışan kişinin tutarlı olmadığını, çünkü size veremeyeceği bir şeyi vermeye kalkıştığını göreceksiniz. Bir insan, kardeşine, onun vizyonunu genişletecek şekilde yol gösterebilir, ama ona kendi sahip olduğu şeyi bahşedemez."

O sırada ikinci kattaki odaya çıkmıştık, orada yine köyden gelmiş dört dostumuzu bulduk. Birkaç dakika kadar sohbet ettikten sonra, herkes yerine oturdu ve öğretmenimiz sözlerini bıraktığı yerden sürdürdü: "Tüm tarihinizde İsa kadar sivrilmiş bir karakter yoktur. Siz takviminizi bile -İsa' dan önce ve İsa'dan sonra diye- onun doğum tarihine göre oluşturdunuz. O halkınızın büyük çoğunluğu tarafından idolleştirilmiş, putlaştırılmıştır ve işte onların yanlışa düştükleri nokta da budur. O, idol olmak yerine, ideal olmalıdır; bir puta dönüştürülmek yerine, o sizin için gerçek ve canlı olmalıdır, çünkü o aslında bugün de çarmıha gerildiği aynı bedende yaşamaktadır. Bu büyük üstat hâlâ yaşamaktadır ve sizinle görüşüp konuşabilir. Birçok kişinin düştüğü büyük hata şu ki, onlar İsa'nın yaşamının çarmıhta ıstırap ve ölümle son bulduğunu düşünmekte, onun yaşamının daha büyük bölümünün yeniden dirildikten sonraki bölüm olduğunu tamamen unutmaktadırlar. O bugün, daha önce yapmış olduğundan çok daha fazla öğretebilir ve şifa verebilir. Eğer isterseniz, istediğiniz zaman onun huzurunda olabilirsiniz.

Eğer ararsanız, onu bulacaksınız. O size varlığını zorla dayatabilecek bir kral değil, size ve dünyaya yardım etmeye daima hazır olan kudretli bir kardeşimizdir. Bu üstat ölümlü, dünyevi katta yaşarken, çok az kişiye erişebilmişti. Bugün ise o kendisini arayan herkese erişebilir.

Büyük Üstat, 'Ben neredeysem, siz de oradasınız,' dememiş miydi? Bu onun uzaklarda, erişmek için ölmeniz gereken, cennet denen bir yerde bulunduğu anlamına mı gelir? Hayır, o sizin bulunduğunuz yerdedir ve sizinle yürüyüp konuşabilir. Görüşünüzü biraz daha yükseltin ve ufka doğru genişletin; eğer kalbiniz ve düşünceniz içtenlikle onunla birlikteyse, onu göreceksiniz. Bakın, şimdi onunla gerçekten birlikte olabilir ve konuşabilirsiniz. Eğer ona yakından bakarsanız çarmıhın, mızrağın ve dikenlerin açtığı yaraların çoktan iyileştiğini, tamamen geçtiğini göreceksiniz, ve onun çevresine yaydığı pırıl pırıl sevgi ve mutluluk size tüm o yaraların unutulduğunu ve bağışlandığını söyleyecektir."

Dostumuz sustu ve herkes beş dakika kadar derin bir sessizliğe gömüldü. Sonra oda daha önce görmediğimiz bir parlaklıkla aydınlanmaya başladı. Ve bir ses işittik. İlk önce bu ses uzaktan gelir gibiydi ve belli belirsiz duyuldu. Dikkatimizi ona çekildikten ve düşüncelerimizi ona yönelttikten sonra, ses çok belirgin hale geldi ve güçlü bir biçimde duyuldu.

Araştırma grubumuzdan biri, "Kim konuşuyor?" diye sordu. Dostumuz, "Lütfen sessiz olun. Sevgili Üstat, İsa konuşuyor," dedi. Bu yanıt üzerine tüm grup adeta yerimizde donakaldık. O anda yaşadığımız şaşkınlığı size sözlerle ifade etmem mümkün değil. Biz o haldeyken, yine dostlarımızdan biri, "Evet, Büyük Üstat konuşuyor," dedi.

Sonra o ses konuşmayı sürdürdü: "Ben, 'Ben yolum, gerçeğim ve yaşamım,' dediğimde, amacım insanlığa benim tek gerçek ışık olduğum düşüncesini aktarmak değildi. Tan-

rı'nın Özü'ne (Spirit) sahip herkes Tanrı'nın çocuğudur. Ben, 'Ben kusursuz oğulum, Baba'nın çok hoşnut olduğu tek çocuğuyum,' dediğimde, bütün niyetim insanlığa Tanrı'nın çocuklarından birinin kendi tanrısallığını gördüğü, anladığı ve sahiplendiği; onun Tanrı'da, yani her şeyin büyük Baba-Ana Prénsibi'nde yaşadığı ve var olduğu; bunu görerek Mesih, yani Tanrı'nın Çocuğu olduğunu söylediği, ve yürekten, değişmez bir amaçla bu yaşamı yaşayıp, iddia ettiği şey haline geldiği düşüncesini aktarmaktı. O tamamen o ideal üzerinde odaklanarak, tüm bedenini o idealle doldurmuş, ve amaçlanan sonuç gerçekleşmişti.

Birçoklarının beni görmemiş olmalarının nedeni, onların beni bir kaidenin üzerine koyup bana tapınmaları, ve yanına yanaşılmaz kılmış olmalarıdır. Onlar beni mucizelerle ve gizemle kuşatmışlar, ve böylece beni yürekten sevdiğim sıradan insanlardan çok uzağa yerleştirmişlerdir. Ben o insanları sözlerle ifade edilemez bir sevgiyle seviyorum. Ben onlardan uzaklaşmadım. Onlar benden uzaklaştılar. Onlar perdeler, duvarlar, aracılar, ve benim ve bana yakın olan sevgili varlıkların suretlerini ve putlarını oluşturdular. Onlar bizi öylesine bir efsane ve gizemle kuşattılar ki, sonunda insanlara çok uzak göründük ve onlar bize nasıl yaklaşacaklarını bilemediler. Onlar sevgili anneme ve çevremdeki diğer varlıklara dua edip onlardan yardım diliyor, ve böylece bizi tümüyle fani düşünce içinde tutuyorlar. Oysa aslında, bizi olduğumuz gibi tanısalardı, bizimle el sıkışabilirlerdi. Eğer tüm batıl inançları ve itikatleri bırakıp, bizi olduğumuz gibi tanısalardı, sizin gibi bizimle karşı karşıya gelip konuşabilirlerdi. Bakın, bizler hiçbir zaman, sizin şimdi bizi gördüğünüz halimizden farklı değiliz. Tüm dünyanın bunu bilmesini ne kadar çok isterdik. O zaman nasıl bir uyanış, nasıl bir yeniden-birleşme, nasıl bir şölen olurdu!

Sizler bizleri o kadar uzun bir zamandır gizemle kuşat-

tınız ki bu konuda kuşku ve inançsızlığın hâkim hale gelmiş olmasında şaşılacak bir şey yok. Sizler bizim suretlerimizi ve putlarımızı ne kadar çok yapar ve bizi ne kadar çok ölümle kuşatır ve yanına yaklaşılmaz kılarsanız, kuşku ve gölge o kadar derin bir biçimde yayılacak, batıl inanç uçurumu o kadar açılacak ve geçilmesi daha zor hale gelecektir. Oysa bizler sizin aranızda yaşıyoruz, ve bizi ya da sevdiğimiz varlıkları kuşatan hiçbir gizem yoktur.

Birçokları benim hayatımın sadece çarmıhta son bulan bölümünü görür, daha büyük bölümün şimdi olduğum halimle geçtiğini unutur; bu varlığın o ıstıraplı görünen ölümden sonra hâlâ yaşadığını unutur. Oysa, yaşam yok edilemez. O hep devam eder ve doğru yaşanmış bir yaşamla beden ne bozulur ne de ölür. Beden, et ve kemik bile ölümsüz hale getirilip, asla değişmez kılınabilir.

Sevgili Pilatus,* bu işten sıyrılıp, 'Onu alıp götürün ve kendiniz çarmıha gerin, ben onda hiçbir suç bulamıyorum,' dediğinde, o anda tarihi yazdığını ya da kehaneti gerçekleştirdiğini hiç bilmiyordu. Sonuçta o, birçoklarıyla birlikte, benim çektiğimden çok daha fazla ıstırap çekti. Ancak, hepimizin burada aynı yerde birlikte durmamızdan anlayacağınız gibi, tüm bunlar geçti, unutuldu ve bağışlandı."

O sırada iki kişi öne çıktılar ve gelip İsa'nın iki yanında durdular. İsa, bir elini onlardan birinin omzuna koyarak, "Bu sevgili kardeşimiz hep benimle birlikteydi," dedi. Sonra ikinci kişiyi işaret ederek şöyle devam etti: "Oysa bu gözleri açılana dek birçok deneyimden ve sınavdan geçti. Ancak, gözleri tamamen açıldıktan sonra, o hızla gelişip bize katıldı. Biz onu tüm diğerlerini sevdiğimiz aynı sevgiyle seviyoruz."

Sonra bir başka varlık ağır ağır ilerleyip İsa'nın yanında durdu. İsa ona doğru dönüp, kollarını iki yana açarak, "Sevgili Pilatus" dedi. Sonra, her ikisi, bizim şaşkın bakışla-

* Pilatus: İsa'nın ölüm hükmünü halka bırakan Roma valisi. (Ç.N.)

rımızın önünde, kesinlikle, tam bir dostlukla kucaklaştılar.

Sonra Pilatus dönüp kısa bir süre bize baktı ve ardından şöyle dedi: "Ben o gün, Roma valisi olarak, İsa ile ilgili kararımı bildirip yükü sırtımdan attıktan sonra yıllar boyunca sıkıntı ve ıstırap çektim. Madde âlemindeyken çok azımız sorumluluktan kurtulma çabasıyla başkalarının üzerine nasıl gereksiz yükler yüklediğimizi fark ederiz. Ancak, gözlerimiz açıldıktan sonra, işin içinden sıyrılmaya çalışıp, kendi sorumluluklarımızı ve yüklerimizi başkalarının üzerine ne kadar çok yüklemeye çalışırsak, o kadar büyük yüklerin bizim üzerimize yüklendiğini idrak ederiz. Benim gözlerim açılıp bu gerçeği görene dek aradan usandırıcı yıllar geçti; ama gözlerim açıldığı gün ben sevinçten adeta bir vecit hali yaşadım ve bu mutluluğum hâlâ o günkü gibi devam ediyor."

Sonra daha önce de iki kez duyduğumuz o görünmez semavi koro birden sesini yükselterek coşkuyla bir ilahi söylemeye başladı. Duyduğumuz huşu verici melodinin güzelliği sözcüklerle tarif edilemezdi. Bir süre sonra, İsa öne çıkıp şöyle dedi: "Beni çarmıha germiş olanları çok uzun zaman önce bağışlamış olduğumu bilmiyor musunuz? O zaman neden hepiniz benim bağışladığım gibi bağışlamadınız? Ben, 'Bu iş bitti' dediğimde, bu tam bir bağışlamaydı. Beni neden olduğum gibi, yani çarmıha çivilenmiş olarak değil de, tüm ölümlülüğün, tüm faniliğin üzerine yükselmiş olarak görmüyorsunuz?"

Ve yine o görünmez koro o ilahiyi sürdürdü: "Selam, selam size Tanrı Çocukları. Tanrı'yı selamlayın ve O'na şükredin. Onun hükümranlığı insanlar arasında ebediyen sürecektir. İşte, bakın, Tanrı daima sizinle birliktedir." Ve bu semavi ilahi devam ederken, sözcükler odanın duvarlarında derin derin yankılandı.

Bu uzakta yaşanan, belirsiz, neredeyse görünmez bir

sahne değildi. Bunların hiçbiri bizden uzaktaki bir sahnede sergilenmemişti. Hepsi gerçekten o odada bulunuyordu, çünkü sonuçta bizler onlarla el sıkıştık ve konuştuk. Bizimle onlar arasında görebildiğimiz tek fark, onlardan çevreye yayılan özel ve garip bir ışıktı, ve o bulunduğumuz odadaki ışığın kaynağı olarak görünüyordu. Ortalıkta hiçbir gölge görünmüyordu. Onların bedenlerinde garip bir yarı saydamlık vardı, ve onlara dokunduğumuzda ya da ellerini tuttuğumuzda, etleri bir kaymaktaşı (yarısaydam beyaz taş) hissini veriyordu. Yine de, bu sıcaklık, ve sevgi dolu bir parlaklık içeriyordu ve bu aynı sıcaklık onların çevrelerindeki her şeyi kaplıyordu. Onlar dışarı çıktıktan sonra bile, bu sıcaklık ve ışık varlığını sürdürdü. Ondan sonra o odaya girdiğimiz her seferinde grubumuzdan bazıları bundan söz ettiler.

Kısa bir süre sonra, bir gün araştırma grubu olarak o odada toplandık ve o odanın bizi nasıl etkilediğinden söz ediyorduk ki, Şefimiz bana, "Bu olağanüstü, ilahi bir etki!" dedi. O herkesin hislerini ifade etmişti ve artık bu konuda başka bir şey söylenmedi. O sonbahar oraya geri döndüğümüzde, bu oda bize kutsal bir sığınak gibi göründü ve orada uzun saatler geçirdik.

Diğerleri odadan çıkarken biz grup olarak bekledik. Pilatus odadan çıkarken Şefimize ona katılmasını işaret etti ve hepsi birlikte merdivenden birinci kata indiler, sonra o aralıktan ve tünelden geçerek dışarı çıktılar ve dış merdivenden aşağı indiler. Sonra, sanki bu toplantı sıradan bir olaymış gibi, herkes her zamanki gibi dağıldı.

Konuklarımız gittikten sonra, bizler evini bizimle paylaşan hanımın, evsahibemizin çevresinde toplandık ve her birimiz yaşadığımız bu harika akşam için elini sıkarak ona hararetle teşekkür ettik. Grubumuzdan biri, "Düşüncelerimi ve hislerimi ancak dar bakış açımın, fani görüşümün tamamen paramparça olduğunu söyleyerek ifade edebilirim," dedi. Bu

sözler açıkça hepimizin düşüncelerini ifade ediyordu. Ben o gün ne düşüncelerimi ve hislerimi ifade etmeye, ne de onları kaydetmeye kalkıştım. Bunları hayal etmeyi okura bırakıyorum. Evsahibemizden ayrılıp odalarımıza çekildikten sonra da hiçbirimiz tek bir söz etmedik. Doğrusu, her birimiz önümüzde tamamen yeni bir dünyanın açılmış olduğunu hisseder gibiydik...

alemiseyyah.org
thuban

Bölüm 2

Ertesi sabah kahvaltı için bir araya geldiğimizde, evsahibemize önceki akşam yaşananlarla ilgili sorular sorduk, ve ondan, İsa'nın böyle gelmesinin nadir görülen bir şey olmadığını öğrendik; evsahibemiz, onun sık sık geldiğini ve diğerlerinin yaptıkları şifa çalışmalarına katıldığını açıkladı.

Kahvaltıdan sonra evsahibemizin yanı sıra iki hanımın daha o gün bizimle birlikte tapınağa geleceklerini öğrendik. Biz evden ayrılırken, iki adam geldi. Bunlardan biri, evsahibemize, köyde hasta bir çocuğun olduğunu ve çocuğun onu görmek istediğini söyledi.

Hep birlikte, adamları izleyerek bu çocuğun evine gittik ve onun gerçekten çok hasta olduğunu gördük. Evsahibemiz ona doğru yürüyüp ellerini uzattı. Annesi çocuğu onun kollarına verdi. Az sonra küçük çocuğun yüzü bir anda aydınlandı. Sonra o evsahibemize sıcacık sokuldu ve birkaç dakika içinde derin bir uykuya daldı. Evsahibemiz çocuğu annesine geri verdi, ve yine hep birlikte tapınağa doğru yola koyulduk. Yolda giderken o şöyle dedi: "Ah, eğer bu sevgili insanlar bize güvenip bel bağlamak yerine, bu işi kendileri idrak edip yapabilseydiler, bu onlar için çok daha iyi olurdu. Onlar, acil bir durum ortaya çıkana dek bizi tamamen yalnız bırakıyorlar, ancak böyle bir durum ortaya çıktığında bize başvuruyorlar. Tabii, bu da iyi, ama bu onlara kendine-güven denen şeyi vermez. Biz onların kendilerine güvendiklerini görmeyi

çok isteriz, ama onlar her bakımdan çocuk gibiler..."

O sırada tapınağa çıkan merdivenin başına varmıştık. Yukarı çıkıp tünele girdik. O iki adam da bize eşlik ediyordu. Bu tünel kayalığın içinden geçtiğinden, onun karanlık olacağını varsaymak doğaldı. Ama, o epey ilerideki nesneleri görebileceğimiz kadar yeterince aydınlatılmıştı; ve bu ışık tüm çevremizdeymiş gibi görünüyordu, çünkü etrafta bizden yayılan tek bir gölge görünmüyordu. Bunu önceki gün fark etmiştik, ama bu konuda kimse bir şey söylememişti. O gün sorduğumuzda ise, bize, ışığın tıpkı göründüğü gibi çevremizde bulunduğu, ve içeride kimse yokken tünelin karanlık olduğu söylendi.

Tünelden geçip merdivenlerden çıkarak üçüncü kattaki odaya vardık. Bu oda aşağıdaki iki odadan biraz daha büyüktü ve iki duvar boyunca birçok yazılı tablet istiflenmişti. Bu odanın arkasında bir başka büyük odanın bulunduğunu gördük ve daha sonra bu odanın da benzer tabletlerle dolu olduğunu öğrendik. Bu tabletler kızıl koyu-kahve renkteydi ve çok iyi sırlanmışlardı. Bazıları 35x60 santimetre büyüklüğünde ve beş santimetre kalınlığındaydı, ve her biri dört-buçuk ila beş-buçuk kilo ağırlığındaydı. Diğerleri çok daha büyüktü. Onlara bakarken, bu tabletlerin dağların üzerinden buraya nasıl nakledilmiş olduklarını merak ettik. Bu merakımızı ifade edince, bize onların dağlar aşılarak buraya nakledilmedikleri, onların buraya dağlar yükselmeden önce Gobi toprakları henüz verimliyken ve yerleşik bir halka sahipken getirildikleri söylendi. Sonra, dağlar yükseldikten uzun bir zaman sonra, bu tabletler yok edilme olasılığına karşı korunmak üzere bu tapınağa taşınmışlardı.

Söylendiğine göre, dağlar yükselmeden önce, depremlerin yol açtığı dev dalgalar ülkenin bir bölümünü tümüyle harap ederek nüfusun büyük bölümünü yok etmişti. Sağ kalanların dünyayla bağlantıları kesilmiş, geçim vasıtalarından

yoksun kalmışlardı ve onlar şimdi Gobi'yi yağmalayan eşkiya çetelerinin ataları olmuşlardı. Yine söylendiğine göre, Büyük Uygur İmparatorluğu bugün Himalayalar'ın ve Gobi'nin bulunduğu yerde kurulmuştu. Yüksek bir uygarlık düzeyine sahip bu halkın yaşadığı büyük kentler orada kurulmuştu, ve depremler ile dev dalgalar bu kentleri yok ettikten sonra rüzgârların sürüklediği kum yığınları kentlerin kalıntılarını da örtmüştü. Biz daha sonra bu tabletlerden bizim dilimize çevrilen yer tariflerini aldık ve çıktığımız araştırma seferi sonucunda bu kentlerden üçünü bulduk; ve inanıyoruz ki bir gün, daha başka kazılar da yapıldığında, bunlar bu kayıtların doğruluğunu kanıtlayacaktır. Bu kayıtlara göre, bu uygarlığın tarihi yüzbinlerce yıl öncesine dayanıyordu. Bu, söz konusu araştırma üzerine yazılmış bir kitap olmadığından, sanırım, biraz konu dışına çıktım.

O gün bize değişik odalar gösterildi. Genel sohbet sırasında, sabah grubumuza katılan iki adamdan birinin Vaftizci Yahya'nın yaşamış olduğu köyde karşılaştığımız, o eski kayıtları tutan dostumuzun torunlarından biri olduğunu öğrendik. Chander Sen adlı bu adam ilerlemiş bir yaşın her belirtisini gösteriyordu ve bu durum bizim merakımızı uyandırmıştı.

Birinci kattaki odaya dönerken, Şefimiz, "Bir arzu ifade edilir edilmez gerçekleşebilir mi?" diye sordu. Evsahibemiz, "Eğer arzu doğru biçimde ortaya konulmuşsa gerçekleşecektir" dedi ve sözlerine devam ederek, arzunun bir dua biçimi olduğunu, onun İsa'nın da geçmişte kullandığı doğru dua biçimi olduğunu, onun dualarının daima yanıtlanmış olduğunu; daima yanıtlanan bir duanın doğru dua olması gerektiğini, dolayısıyla bilimsel olması gerektiğini ve, eğer bilimselse, değişmez yasaya göre olması gerektiğini söyledi.

Sonra o, konuşmasını sürdürerek şöyle dedi: "Bu yasa, 'Bildiğinizde, duanız yerine getirilir,' ve 'Her neyi arzu edi-

yorsanız, dua ettiğinizde, onu alacağınızı bildiğinizde, ona sahip olacaksınız,' sözleriyle ifade edilmiştir. Eğer biz, olumlu bir biçimde, her neyi istemişsek onun zaten bizim olduğunu bilirsek, yasaya uygun olarak iş görmüş oluruz. Eğer arzu gerçekleşmişse, o zaman yasanın yerine getirildiğini de biliriz. Eğer arzu gerçekleşmemişse, o zaman yanlış bir biçimde istediğimizi bilmeliyiz. Burada hatanın Tanrı'da değil, bizde olduğunu bilmeliyiz.

O zaman talimat şöyledir: 'Sen Tanrı'nı tüm kalbinle, tüm ruhunla, tüm zihninle, ve tüm gücünle seveceksin.' Şimdi -kötü beklentilerle, korkuyla ve inançsızlıkla değil- mutlu, özgür, şükran dolu bir kalple, ihtiyaç duyduğun şeyin zaten senin olduğunu bilerek kendi ruhunun derinliklerine inmelisin.

İşin sırrı bir'liğe ulaşmaktadır; bir'lik bilincine erişmek ve sonra, tüm dünya size karşı çıksa da, onu kararlı bir biçimde tutmak ve ondan asla sapmamaktır. İsa, 'Ben kendi başıma hiçbir şey yapamam. İşi yapan benim içimdeki Baba' dır,' demiştir. Tanrı'ya iman edin. İman edin ve kuşkuya düşmeyin. İman edin ve korkmayın. Tanrı'nın gücünün bir sınırı olmadığını hatırlayın. Her şey mümkündür.

Arzunuzu ifade ederken olumlu sözcükler kullanın. Arzu ettiğiniz mükemmel durumdan başka bir şeyi ifade etmeyin. Sonra ruhunuza sadece ve sadece o mükemmel tohum fikri ekin. Hastalığınızın iyileşmesini değil, mükemmel sağlığı tezahür ettirmeyi; uyumsuzluktan, sefaletten ve sınırlamalardan kurtulmayı değil, uyumu ifade etmeyi ve bolluğu yaratmayı isteyin. Tüm o olumsuz durumları eski bir giysiyi çıkarıp atar gibi fırlatıp atın. Onlar eski ve artık size küçük gelen, aşıp geride bırakmanız gereken şeylerdir; onları sevinçle çıkarıp atabilirsiniz. Onlara dönüp bakmayın bile. Onlar hiçbir şeydir -hiçbir şey.

Çevrenizdeki boşluğu Tanrı düşüncesiyle, Sonsuz Tanrı

ile doldurun. Sonra Tanrı sözcüğünün bir tohum olduğunu hatırlayın. O büyüyecektir.

Arzunuzun nasıl, ne zaman ve nerede gerçekleşeceğini Tanrı'ya bırakın. Sizin yapmanız gereken şey sadece istediğiniz şeyi bildirmek, ve onu istediğiniz o anda aldığınızı bilerek olayı kutsamak, yani Tanrı'ya şükretmektir. Bu sürecin tüm ayrıntıları Baba'nın işidir. Unutmayın, işi O yapar. Siz içtenlikle kendi üzerinize düşeni yapın; Tanrı'nın işini ise O'na bırakın ve O'na güvenin. İsteyin. Onaylayın. İstediğiniz şey için Tanrı'ya bakın; sonra Tanrı'nın gerçekleştirdiği şeyi alın.

Tanrı'nın sahip olduğu bolluğu, bu düşünceyi hep zihninizde tutun. Eğer aklınıza başka bir düşünce gelirse, onun yerine bu, Tanrı'nın bolluğu düşüncesini geçirin ve bu bolluğu kutsayın. Eğer gerekiyorsa, arzunuz gerçekleştirildiği için sürekli olarak teşekkür edin, şükredin. Tekrar başa dönüp istemeyin. Sadece arzunuz gerçekleştiği için, Tanrı içinizde çalıştığı için, arzu ettiğiniz şeyi aldığınız için olayı kutsayın ve şükredin. Bunu sessizlik içinde ve gizlice yapın. Tanrı'ya gizlice dua edin, ve ruhunuzun sırrını gören Tanrı sizi açıkta ödüllendirecektir.

Bu iş tamamlanıp da arzunuz gerçekleştiğinde, geriye bakıp, içtenlikle verdiğiniz o zamanı en büyük hazinelerinizden biri olarak göreceksiniz. Siz yasayı kanıtlamış olacaksınız ve iman ve kutsamayla söylediğiniz sözün gücünü idrak edeceksiniz. Tanrı'nın Kendi plânını kusursuz kıldığını hatırlayın. O arzu edebileceğimiz her hayrı ve her iyi şeyi sevgiyle ve cömertçe bize akıtmıştır ve sürekli olarak akıtmaktadır. Yine O der ki: 'Beni deneyin ve cennetin kapılarını açıp size alacak yeriniz kalmayacak bollukta nimetler yağdırıp yağdıramayacağımı görün.'

Tüm Kalbimle

Varlığımın kalbinde, Baba, ben Seninle bir'im, ve Seni herkesin Babası olarak tanıyorum. Sen Öz, Ruh, Her Yerde Hazır ve Nâzır Olan, Herşeye Kâdir Olan, ve Herşeyi Bilensin. Sen Bilgelik, Sevgi ve Gerçek'sin; her şeyin ondan ve onun vasıtasıyla yaratıldığı güç, öz ve zekâsın. Sen benim özümün yaşamı, ruhumun özü, düşüncemin zekâsısın. Ben Seni bedenimde ve tüm işlerimde ifade ediyorum. Sen başlangıç ve sonsun, ifade edebileceğim tüm iyilik ve hayırsın. Ruhuma aşılanan düşüncemin arzusu senin özümdeki yaşamınla gerçekleştirilir; ve zamanı geldiğinde, iman yasasına uygun olarak, o deneyimimde ortaya çıkar. Arzu ettiğim hayırlı şeyin görünmez biçimde Öz'de zaten mevcut olduğunu ve görünür hale gelmek için yasanın yerine getirilmesini beklediğini ve ona şimdiden sahip olduğumu biliyorum.

Tüm Ruhumla

Şimdi söyleyeceğim sözler, Sana, Baba, arzu ettiğim şeyi ana hatlarıyla çizecektir. Bir tohum olarak o ruhumun toprağına ekilmiş ve Senin özümdeki canlandırıcı yaşamınla gelişmektedir. O mutlaka gerçekleşecektir. Ben sadece Senin Özünün -Bilgeliğin, Sevginin ve Gerçeğin- benim ruhuma girmesine izin veriyorum. Ben sadece herkes için hayırlı olanı arzu ediyorum ve şimdi Senden, Baba, onu gerçekleştirmeni istiyorum.

Baba, kendi içimde Sevgi, Bilgelik, Güç ve Ebedi Gençliği ifade etmek istiyorum. Uyum, Mutluluk ve bolluk dolu bir Refahı gerçekleştirmek istiyorum; her hayırlı arzuyu Evrensel Öz'den yaratma yönteminin anlayışını direkt olarak Senden almak istiyorum. Bu anlayışa sahip olmayı sadece kendim için değil, Senin tüm Çocuklarına hizmet edebilmek için de istiyorum.

Tüm Zihnimle

Arzu ettiğim şey zaten görünür haldedir. Ben zihnimde sadece arzu ettiğim şeyi oluşturuyorum. Nasıl bir tohum gelişimine yer altında sessizlik ve karanlık içinde başlarsa, benim arzum da şimdi ruhumun sessiz, görünmez âleminde şekilleniyor. Ben odama girip kapıyı kapatıyorum. Sessizce ve güvenle şimdi arzumu zihnimde çoktan gerçekleşmiş olarak görüyorum. Baba, şimdi arzumun mükemmel bir biçimde resmedilmesini bekliyorum. Görünmeyen âlemde arzum şimdiden gerçekleştiği için Sana teşekkür ediyorum ve Senin bunu, Senin zengin bolluğunu paylaşabilmem, Seninle olan bir' liğimi idrak edebilmem, bütün çocuklarının aynı şeyi idrak edebilmeleri, ve sahip olduğum her şeyi tüm çocuklarına yardım etmek üzere akıtabilmem için yaptığını biliyorum. Sahip olduğum her şeyi Sana sunuyorum, Baba.

Tüm Gücümle

Hiçbir eylemim ya da düşüncem arzumun Öz'de şimdiden gerçekleştiğini ve onun şimdi kusursuz bir biçimde ortaya çıktığını inkâr etmeyecektir. Ben öz olarak, ruhen, zihnen ve bedenen arzuma sadığım. Ben Ruhsal hayrımı algıladım. Onu ruhumda kusursuz bir fikir olarak düşünüp tasarladım ve arzuma doğru düşünce formunu verdim. Şimdi kusursuz arzumu görünür hale getiriyor ve doğru biçimde tezahür ettiriyorum.

Şimdi Sevgi, Bilgelik ve Anlayışa; Yaşama, Sağlığa, Güce ve Ebedi Gençliğe; Uyum, Mutluluk ve bolluk dolu bir Refaha; ve her hayırlı arzuyu Evrensel Öz'den yaratma yöntemine sahip olduğum için Sana teşekkür ediyorum, Baba."

Burada bir an derin bir sessizlik oldu, sonra evsahibemiz konuşmasına şöyle devam etti. "Evet, eğer inanırsanız, Tanrı'nın ihtişamını göreceksiniz. Şunu anlayın ki, eğer ar-

zunuz şimdi tezahür etmemişse, hata Tanrı'da değil, kendi içinizdedir. Tekrar başa dönüp istemeyin, İlyas Peygamber gibi sebat edin, kabınızı doldurulana kadar uzatın; her fani ve yanlış düşünce size karşı çıksa da, arzunuz şimdi gerçekleştirildiği için kutsamalar ve teşekkürler yağdırın. *Devam edin, sebat edin, o şimdi gerçekleşmiştir, ve inanın bana imanınız ödüllendirilmiştir; böylece imanınız giderek biliş haline gelir.*

Diyelim ki arzu ettiğiniz şey buzdur. Siz işe 'buz' sözcüğünü gelişigüzel bir biçimde söyleyerek mi başlarsınız? Eğer böyle yaparsanız, gücünüzü her yöne dağıtmış olursunuz ve hiçbir şey elde edemezsiniz. Önce arzu ettiğiniz şeyin zihinsel bir resmini oluşturmalı, bu görüntüyü elde edene dek onu yeterince uzun bir süre zihninizde tutmalı, sonra o görüntüyü tamamen bırakıp direkt olarak Evrensel Tanrı Özü'ne (esasına) bakmalısınız. Bu Öz'ün Tanrı'nın bir parçası olduğunu, dolayısıyla sizin bir parçanız olduğunu ve bu Öz'de ihtiyaç duyduğunuz her şeyin bulunduğunu; Tanrı'nın bu Öz'ü size onu kullanabileceğiniz kadar hızlı bir biçimde aktardığını; bu kaynağı asla tüketemeyeceğinizi bilin. Sonra arzularını gerçekleştirmiş herkesin, onu -ister bilinçli ister bilinçsiz olarak yapmış olsun- bu Öz'den yaratmış olduğunu bilin. Şimdi düşünceniz ve vizyonunuz tek merkezî atomda, Tanrı' da sabitlenmiş olarak, arzunuzu onun üzerine damgalayana dek o atomu tutun. O zaman o atomun titreşimini o buza dönüşene dek düşüreceksiniz. Sonra o atomun çevresindeki tüm atomlar hızla sizin arzunuza itaat edeceklerdir. Onların da titreşimi düşecektir ve en sonunda onlar da merkezî parçacığa yapışacaklardır, ve siz böylece bir anda istediğiniz buza sahip olacaksınız. Bunun için çevrenizde bir su olması da gerekmez. Sizin sadece o ideale ihtiyacınız vardır."

Yine derin bir sessizlik oldu. Sonra bir anda odanın duvarında bir görüntü belirdi. İlk başta bu görüntü hareketsiz-

di ve biz onun üzerinde pek durmadık. Ama sonra görüntü, görüntüdeki insanlar hareket etmeye başladı ve biz onların dudaklarının konuşur gibi kıpırdadığını gördük. Birden dikkatimiz orada odaklandı ve evsahibemiz şöyle dedi: "Bu görüntü uzun zaman önce, Uygur İmparatorluğu'nun en parlak döneminde yaşanmış bir sahneyi göstermektedir. İnsanların ne kadar güzel, ülkenin ne kadar sıcak ve güneşli olduğunu görebilirsiniz. Ağaçların hafif bir meltemle sallandıklarını görebilirsiniz. Renkleri bile görebilirsiniz. O zamanlar toprağı ya da üzerinde yaşayanları oradan oraya savuran şiddetli fırtınalar yoktu. Eğer iyice kulak verirseniz, insanların konuştuklarını işitebilirsiniz, ve eğer dillerini bilseydiniz, neden söz ettiklerini de anlayabilirdiniz. Onlar hareket ederken bedensel kaslarının oynayışını bile görebilirsiniz."

Evsahibemiz sustu ama görüntüler akmayı sürdürdü. Sahneler iki dakika arayla değişiyordu, sonunda onlar bize o kadar yakın göründüler ki adeta bu görüntülerin bir parçası olduğumuzu hissettik. Birden grubumuzdan üç kişinin de içinde olduğu bir sahne belirdi. Yanılmamız, onları tanımamamız mümkün değildi. Onların seslerini duyabiliyor ve neden söz ettiklerini anlayabiliyorduk. Sonra, bunun on yıl önce Güney Amerika'da yaşanmış bir olay olduğu ortaya çıktı.

Ardından, evsahibemiz yine konuşmaya başladı: "Biz düşünce titreşimlerini atmosfere fırlatabiliriz, bunlar geçmiş olayların düşünce titreşimleriyle birleşir ve bizim titreşimlerimiz bu geçmiş düşüncelerin titreşimlerini toplayıp belli bir noktada bir araya getirebilir. O zaman siz tıpkı yaşandıkları zamanki gibi yeniden üretilmiş olan o sahneleri görebilirsiniz. Bu size olağanüstü bir şey gibi görünebilir ama, çok geçmeden, sizin insanlarınız gördüğünüz bu görüntülere benzer görüntüler üretiyor olacaklar. Aradaki tek fark şu ki, onlar fotoğrafik ve mekanik olacaklar, oysa bizimki her ikisi de değildir.

Hristiyan düşüncesinin liderleri kendi mezheplerarası çekişmeleriyle o kadar meşguller ve her biri diğerinin başarısız olmasını sağlamaya o kadar azmetmiş ki, gerçek Ruhsal yaşamın ne anlama geldiğini neredeyse unutmuş durumdalar. Aynı şekilde, Uzakdoğulu insanlar kendilerini felsefelerinin ezoterik, okült ve bilimsel yanına öyle kararlı bir biçimde kaptırmışlar ki, onlar da Ruhsal olanı görmezlikten geliyor, pek umursamıyorlar.

Öyle bir nokta gelecek ki, bu görüntüleri mekanik vasıtalarla mükemmellik derecesinde geliştirecek insanlardan bazıları doğru Ruhsal anlamı, eğitimsel değeri, elde edilecek yararı, ve mümkün olan başarıları görecek ilk kişiler olacaklar. O zaman az sayıdaki bu insanlar öne çıkıp ürettikleri görüntülerle bu başarıyı açıkça gösterecek cesarete sahip olacaklar. Bu aletlerin ve onları geliştiren insanların -ki şimdi onların son derece maddi olduğu düşünülüyor- gerçek Ruhsal fikrin oluşturulması konusunda insanlarınız tarafından oluşturulup geliştirilmiş etkenlerin içinde en büyük güç olduğu görülecek. Böylece, gerçekten Ruhsal olanı ortaya koymak, en büyük maddi ırkın en maddisi olarak görünenlere kalacak. Sizler yolunuza devam edip bizim düşünce gücüyle yaptığımız şeyi mekanik olarak başaracaksınız. Gelecekte siz bu konuda tüm dünyayı geçeceksiniz.

Amerika'nın kuruluşu beyaz ırkın uzun bir ayrılıktan sonra yuvaya dönüşünü betimler, çünkü o topraklar onların eski yuvaları, ve ilk büyük Ruhsal aydınlanmanın meydana gelmiş olduğu yerlerden biridir. Böylece orası en büyük Ruhsal uyanışın meydana geleceği ülkedir. Kısa bir süre sonra siz fiziksel ve mekanik gelişim konusunda tüm dünyanın çok ilerisinde olacaksınız. Siz devam edip fiziksel ve mekanik olanı geliştirip öyle mükemmelleştireceksiniz ki, sonunda Ruhsal olana sadece bir adım kaldığını göreceksiniz. O zaman geldiğinde, o bir adımı atacak cesareti de göstereceksi-

niz. Sizin, 'Gereksinim icadın anasıdır' diye bir deyişiniz var. Gereksinim sizi olanaksız görüneni yapmak zorunda kaldığınız bir pozisyona sokmuştur. Sizin başarı tarzınız, yöntemleriniz sizi çok maddi bir ulus yapmıştır. Sizin yaşam tarzınızla, bu, hayatta kalabilmeniz için gerekli olmuştur. Siz, bir ulus olarak, Ruhsal âleme temas ettiğinizde, maddi âlemde kaydettiğiniz büyük ilerlemeler çocuk oyunu gibi görünecektir. Geliştirdiğiniz güçlü fiziksel bedenlerle ve hızlı algılamayla, ırkınız tüm diğer uluslar için bir ışık olacaktır; ve siz geriye dönüp baktığınızda -tıpkı bugün de olduğu gibi- tüm çevrelerinde buhar ve elektrik varken atalarınızın neden posta arabası ve yağ kandili kullandıklarını merak edeceksiniz. Eğer yasaya uysalardı, bugün sizin yararlandığınız bu kaynakları onlar da alıp yararlanabilirlerdi.

Sizler Ruhsal olanın maddesel olanı kuşattığını ve onun üzerinde olduğunu keşfedeceksiniz. Ruhsal olanda yüksek bir yasa bulunduğunu ve, bu yasaya uyduğunuzda, yararı elde edeceğinizi göreceksiniz; çünkü Ruhsal olan mekanik ya da maddi olanın hemen üzerinde ve çevresindedir. Siz, Ruhsal olanda, mekanik ya da maddi olanda bulunandan daha fazla bir gizem olmadığını da göreceksiniz. Şimdi size zor görünen şeyler basit olacaklar, ve tıpkı şimdi mekanik ve maddesel olanın üstesinden geldiğiniz kadar kolayca onların da üstesinden geleceksiniz. Burada gerekli olan şey sürekli olarak çaba göstermektir."

O sırada, daha önce sözünü ettiğim o yaşlı adam, Chander Sen bir yazılı tablet seçip getirmiş ve onu yakındaki bir ayaklı çerçevenin üzerine dayamıştı.

Evsahibemiz sözlerine devam ederek şöyle dedi: "Birçok insanın yaptığı büyük hata şu ki, onlar yaşadıkları dersleri belli bir hedefe erişme vasıtası olarak görmüyorlar. O hedefe erişildiğinde ve o tam olarak tanındığında, derslerin bırakılıp o erişilen hedefin takip edilmesi gerektiğini idrak etmi-

yorlar. Bunu idrak etseler, o zaman, eğer hâlâ devam etmek istiyorlarsa, bir an durup başardıkları şeyi ambarlarına yerleştirebilirler -ki buna bilinçaltı da denir; ve bu adımdan sonra, hedefledikleri daha ileri kazanımlara götüren derslerle meşgul olabilirler. Ama, hedefe erişilir erişilmez, onlar yine dersleri bırakmalılar. Bu şekilde, onlar adım adım ilerleyip en yüksek kazanıma erişebilirler. Siz derslerin sadece merdivenin basamakları olduklarını göreceksiniz; ve eğer tepeye erişmek için kullandığınız tüm basamakları birlikte taşımaya kalkışsaydınız, bu yük çok geçmeden sizi ezip çökertirdi. O basamaklar sizin tepeye erişmenize yardımcı olmuşlardır, artık onlara ihtiyacınız yoktur. Siz soluklanmak, ya da devam etmenizi sağlayacak taze bir ilham almak için bir an durabilirsiniz. O ilham geldiği anda, ayağınızı bir üst basamağa atabilir ve yine elde ettiğiniz şeyi ambarınıza koyabilirsiniz. Sizi oraya getirmiş olan tüm dersleri bırakın gitsinler, bu durumda sizi engelleyecek ya da durduracak bir şey olmaz. Ama, eğer geriye dönüp derslere bakar, ve gözünüzü hedefinizden ayırırsanız, daha farkına bile varmadan, derslerin sunacakları ideal yerine, dersleri sabitleştirmiş olursunuz.

Bu sizin bocalayıp sendelemenize ve geriye bakıp, 'Atalarım da benim başardığım şekilde mi başardılar?' demenize neden olabilir. Bakın, onlar alın terleriyle başardılar, oysa siz kendi Tanrı-vergisi gücünüzü kullanmaktasınızdır. Eğer siz geriye dönüp atalarınıza bakarsanız, daha farkına bile varmadan, onlara tapınıyor olursunuz; çünkü yaratıcı yeteneğinizle üzerinde odaklandığınız şeyi oluşturmuş olursunuz. O zaman kendinizinki yerine, onların standartlarına göre yaşıyor olursunuz. Atalarınıza benzemeye başlarsınız. O zaman siz geride kalmaya başlarsınız, çünkü, eğer bir başkasının idealine göre yaşarsanız, o ideali düşünüp tasarlamış kişinin başarmış olduğu şeyi başaramazsınız. Siz ya ileri

gitmek ya da geri dönmek zorundasınız. İkisinin bir ortası, ortada bir yer yoktur. Bu, atalara tapınma olgusu ulusların yozlaşmalarının direkt nedenlerinden biridir. Sizler bu olgudan yoksun olduğunuz için biz sizin büyük bir ulus olacağınızı görüyoruz. Sizler atalarınızla pek gururlanmıyorsunuz; sizin tapınacak atalarınız yok ve kendi oluşturduğunuzdan başka bir temeliniz de yok. Sizin idealiniz özgür bir ülkeydi ve idealinizi meydana getirdiniz. Ele geçirdiğiniz ülkenin bir kralı ya da yöneticisi yoktu. Sizin için büyükbabanızın nasıl başarılı olduğu önemli değildi. Önemli olan sizin, bireysel olarak nasıl başarılı olacağınızdı. Sonra, tek bir amacı gerçekleştirmek için diğerleriyle birleştiniz ve içinizdeki benlik, size yaşam veren yaratıcı güç, yani Tanrı, sizi ideal yaratma gücünüzle direkt ilişki içinde tuttu. Sonra gözleriniz sürekli olarak hedefinize sabitlenmiş bir biçimde, idealinizin gerçekleşmesine doğru ilerlediniz."

Evsahibemiz o yazılı tablete doğru dönerek sözlerine devam etti: "Bu tabletlerde Tanrı'nın Yönetici Prensip -Kafa ya da Zihin- olarak adlandırıldığı kaydedilmiştir. Bu Yönetici Prensip her şeyin üzerindeydi ve her şeyi yönetiyordu. O'nun yarattığı ilk Varlığa Yönetici Prensip'in ifadesi deniyordu. O, Prensip'le aynı formda yaratılmıştı, çünkü Prensip'in kendisininkinden başka Kendini onunla ifade edeceği bir formu yoktu. Yönetici Prensip'in yarattığı bu Varlık, Prensip'in Kendisi'nin dışsal ifadesiydi. O, Prensip'in suretinde yaratılmıştı. Yönetici Prensip, Kendi yaratımına her niteliğini verdi ve bu yaratım Prensip'in eriştiği her şeye erişebilirdi. Ona her dışsal form üzerinde hâkimiyet verilmişti. O, Yaradanı'nın formuna, niteliklerine sahipti, ve -kendini Prensip ile direkt uyum içinde tuttuğu sürece- hepsini Yaradan'ın ifade ettiği kusursuz biçimde ifade etme gücüne sahipti. Yaratılmış varlığın niteliklerinin hiçbiri sonradan geliştirilmemişti, Yaradan, yaratımının ifade edeceği ideal ya da mükemmel

plânı zihinde tutarak, yaratımını, tüm niteliklerin ifade edilebileceği ya da dışsal olarak tezahür ettirilebileceği ideal ya da mükemmel çevreye yerleştirmişti. Böylece, Yaradan yaratımını, onun mükemmel gelişimi için tüm koşullar tamamlanana dek dünya üzerine yerleştirmedi. Bu koşullar tamamlandığında, bu Varlık dünya üzerine yerleştirildi ve ona Tanrı dendi, ve O'nun yerleştirildiği yer daha sonra Anayurt olarak bilindi. Sizden benim bunu anlayabilmeniz için sizin dilinizle ifade etmeye çalıştığımı görmenizi istiyorum. Siz bu tabletleri kendiniz çevirmeyi öğrendikten sonra ayrıntılara girebilirsiniz. Ben bu noktaları ifade etmek istiyorum ki onlar bu kayıtları çevirirken ona bağlı olarak çalışacağımız prensip haline gelsinler. Benim sizin daha önce başka biçimlerde ya da başka düşünceler ve incelemeler sonucunda oluşturduğunuz herhangi bir kanıyı ya da sonucu değiştirmeye çalıştığımı düşünmenizi istemem. Sadece, sizden onları şimdilik bir yana bırakmanızı isteyeceğim. Bu çalışmaya daha derin bir biçimde girdiğinizde, eğer istiyorsanız, diğerlerini kaldığınız yerden sürdürme özgürlüğüne sahipsiniz. Ben sizi herhangi bir biçimde etkilemek istemiyorum. Tüm dersler dışsaldır, bir sonuca varmanın bir yoludur. Eğer sonuca ya da istenen hedefe erişilmemişse, dersler fazla yükten başka bir şey olmazlar."

Bölüm 3

İki ay boyunca her gün o yaşlı adamın, Chander Sen'in yardımıyla tüm dikkatimizi tamamen harfleri, simgeleri, ve onların pozisyonunu, plânını ve anlamını içeren bir dizi tablete verdik. Mart başında bir sabah, her zamanki gibi, tapınaktaki o odaya gittik, ve Chander Sen'in uyuyormuş gibi sedirde yattığını gördük. Grubumuzdan biri uyandırmak için gidip onun koluna dokundu, sonra birden korkuyla geri çekilerek, "Nefes almıyor, sanırım ölmüş!" diye bağırdı. Hepimiz ne yapacağımızı bilemeden, şaşkınlık içinde sedirin çevresinde toplandık. Bizler bu ölümle ilgili düşüncelere o kadar dalmıştık ki az sonra içeri birisinin girdiğini fark etmedik. Daldığımız düşüncelerden, "Günaydın" diyen bir sesle uyandık. Kapıya doğru dönünce Emil'in orada durduğunu gördük. Onun bin mil uzakta olduğunu sanıyorduk, bu yüzden birden karşımızda belirmesi bizi şaşırtmıştı. Daha biz kendimizi toparlamaya vakit bulamadan, o bize yaklaşıp hepimizin elini sıktı.

Hemen ardından, Emil, Chander Sen'in yattığı sedire doğru yürüdü. Elini yaşlı adamın başına koyarak şöyle dedi: "Burada bu dünyadan ayrılmış, ama aramızdaki çalışmasını tamamlayamamış bir sevgili kardeşimiz var. Şairlerinizden birinin dediği gibi, 'O pelerinine sarınıp güzel rüyalara dalmış' durumda. Bir başka deyişle, siz onun öldüğünü düşünüyorsunuz. Aklınıza gelen ilk düşünce bir cenazeci ve bir ta-

but bulup, onun ölümlü parçasını gömecek bir mezar hazırlamak oldu, öyle değil mi?

Sevgili dostlar, lütfen bir an şunun üzerinde düşünün. Büyük Üstat, 'Baba, beni işittiğin için Sana teşekkür ederim,' dediğinde kime hitap ediyordu? O dışsal benliğe, bene, kabuğa hitap etmiyordu. O İçsel Benliğe, Sonsuz Varlığa, her şeyi işiten, bilen, gören, her yerde mevcut olan kudretli Tanrı'ya hitap ediyor, O'na şükranlarını sunuyordu. Lazarus'un* mezarının başında dururken, İsa'nın gözlerinin nereye dönmüş olduğunu göremiyor musunuz? O, sizin gibi, o mezara bakıp orada ölmüş ve bedeni çürüyen bir Lazarus mu gördü? Sizin görüşünüz ölünün üzerindeyken, o görüşünü yaşayanın üzerinde, Tanrı'nın çocuğu üzerinde odaklamıştı. Onun görüşü değişmez, ebedi, ve her yerde mevcut olan Yaşam üzerinde sabitlenmişti, ve bu Yaşam her şeyi aşar.

Burada asla bütünüyle Tanrı'ya güvenip dayanmamış, kısmen kendi gücüyle yaşamayı sürdürmüş, en sonunda bu aşamaya erişmiş ve vazgeçmiş, bugün birçok kişinin yaptığı hatayı, sizin ölüm olarak gördüğünüz hatayı yapmış bir sevgili kardeşimiz var. Bu sevgili ruh tüm kuşku ve korkusunu bırakamadı ve böylece kendi gücüne güvenip bel bağladı ve herkesin önüne serili olan çalışmayı bitiremedi. Eğer onu böylece bırakırsak, bedeni çürüyüp yok olacaktır ve o tamamlanmamış fani işini bitirmek üzere tekrar geri gelecektir. Aslında, o bu işi tamamlamaya o kadar çok yaklaşmıştır ki biz onun işini bitirmesine yardımcı olabiliriz, ve bunun büyük bir ayrıcalık olduğunu düşünüyoruz.

Siz içinizden onun tekrar diriltilip diriltilemeyeceğini, yeniden bilincine kavuşup kavuşamayacağını soruyorsunuz. Evet, diriltilebilir, ve aynı şekilde ölmüş herkes bunu yapa-

---

* (İncil'e göre) Lazarus, İsa'nın öldükten sonra yeniden dirilttiği kişidir. (Ç.N.)

bilir. Sizin görüşünüze göre o ölmüş olmasına karşın, onun yaşamının bir bölümünü paylaşmış olan bizler ona yardım edebiliriz; o zaman, o durumu çabucak anlayabilir ve böylece bedenini birlikte götürebilir. Bir insan bu büyük hatayı yaptıktan sonra bile bedeni ölüm denen şeye terk etmek gerekmez."

Burada Emil sustu ve, bir süre için derin bir meditasyona dalmış gibi göründü. Çok kısa bir süre sonra köydeki dostlarımızdan dördü odaya girdiler. Onlar bir araya toplanıp, kısa bir süre derin düşünceye dalar gibi göründüler. Sonra ikisi bize dönüp onlara katılmamızı işaret ettiler. Biz onlara yaklaştık ve, hep birlikte, kollarımızı birbirimize dolayıp ölünün yattığı sedirin çevresinde bir halka oluşturduk. Bizler orada hiç konuşmadan dururken, odadaki ışık giderek parlaklaştı. Dönüp baktığımızda, birkaç adım ileride İsa ve Pilatus'un yan yana durduklarını yine şaşırarak gördük. Sonra onlar da sessizce yaklaşıp bize katıldılar.

Yine derin bir sessizlik oldu. Sonra İsa sedire doğru bir adım attı ve ellerini kaldırarak şöyle dedi: "Sevgili varlıklar, bir an için benimle birlikte ölüm vadisine adım atar mısınız? O sandığınız gibi yasak bir yer değildir. Eğer bizim yapmış olduğumuz gibi oraya girer ve orayı o taraftan görürseniz, orasının düşündüğünüzden çok farklı olduğunu anlarsınız. Orada da burada olduğu gibi yaşam vardır." O bir an ellerini iki yana açarak durdu. "Sevgili kardeşimiz, sen bizimle birliktesin, biz de seninle birlikteyiz ve hepimiz Tanrı ile birlikteyiz. Tanrı'nın yüce saflığı, huzuru ve uyumu her şeyi sarıp kucaklar. Bu mükemmellik şimdi senin için, senin uyanabilmen için, çok canlı bir biçimde tezahür ediyor. Sevgili varlık, sen bunun 'toprak toprağa ve küller küllere' olmadığını, bunun saf Yaşam, Sonsuz Yaşam olduğunu görüyorsun. Bedenin fani çürümeye ve yok oluşa terk edilmesi gerekmez. Sen şimdi gelmiş olduğun Âlemin ihtişamını algılıyorsun. Şimdi

uyanıp, 'Herkes yeni doğmuş olanı, uyanmış Tanrı'yı, insanlar arasındaki Mesihi selamlasın' haykırışı arasında Baba'ya gidebilirsin."

Sevgili okurlar, sözler o odayı dolduran ışığın güzelliğini ve saflığını tasvir etmekte son derece yetersiz kalır. Ve o ölü beden dirilip ayağa kalkarken, ışık öylesine her şeye nüfuz etti ki hiçbir şey, bedenlerimiz bile gölge yaymaz oldu. O anda duvarlar genişleyip saydamlaşır göründü, öyle ki sonunda adeta sonsuz uzaya bakar gibi olduk. O görüntünün ihtişamını sözlerle anlatmam mümkün değil. O zaman biz, ölümün huzurunda değil, Sonsuz Yaşamın, dile tarife sığmayacak kadar yüce ve asla son bulmayan Yaşamın huzurunda bulunduğumuzu anladık.

Biz fani varlıklar orada durup öylece bakmaktan başka ne yapabilirdik ki? O anların yücelticiliği içinde biz, bir süre için, cennetle ve onun güzelliğiyle ilgili en iyimser hayalimizin bile çok ötesine taşınmıştık. Bu bir düş değildi, gerçekti. Böylece, gerçek her düşten daha büyük olabilirdi. Bizler karanlığın içinden geçip onun ötesini görme ayrıcalığına erişmiştik.

O sahnenin güzelliği ve sükûneti ve bizim dostlarımıza karşı beslediğimiz büyük iman o gün bizi yaşam ve ölüm arasındaki hattın ötesine taşıdı. Ancak, bir biçimde şunu da anladık ki, ötedeki o güzelliğin görülebilmesi için herkesin önce kendi başına o yüksekliklere tırmanması gerekiyordu.

Yeniden dirilmiş olarak gördüğümüz dostumuz Chander Sen, yaşlılığın her türlü belirtisinden kurtulmuş olarak, dostlarına doğru döndü ve bir an sonra konuşmaya başladı. Onun dostlarımıza bakarak söylediği sözlere burada aynen yer vereceğim. Bu sözler sanki her zaman önümde duran bir tabletin üzerine altın harflerle kazınmış gibiydi. Adamın sesi ifade edemeyeceğim bir heybetle çıkıyordu. Ancak, bu seste hiçbir yapmacıklık yoktu; sadece berrak, derin bir içtenlik ve

güç vardı.

O dedi ki: "Sevgili varlıklar, beni böyle uyandırarak bana nasıl bir sevinç, huzur ve mutluluk vermiş olduğunuzu bilemezsiniz. Sadece bir an önce her şey karanlıktı; yola devam etmeye korkarak orada duruyordum, ancak geri de dönemiyordum. Bunu sadece, daldığım büyük bir karanlıktan birden uyanmak olarak açıklayabilirim ve şimdi yine sizinle birlikteyim." Burada yüzü sevinçten öyle parladı ki onun içtenliği konusunda yanılmamız olanaksızdı.

Sonra o bize dönüp şöyle dedi: "Sevgili varlıklar, sizinle olan dostluğumuzu düşünmek bana büyük bir sevinç veriyor. Sizin ellerinizi tutmanın, bu ilahi durumu içtenlikle kabul ettiğinizi görüp hissetmenin bana ne büyük bir mutluluk verdiğini asla bilemezsiniz, sevgili yardımcılarım. Eğer şu anda gözlerimin ardındakini görebilseydiniz, hissettiğim vecit halini bilebilirdiniz. Hepsinin içinde en sevinç verici olanı, bir gün her birinizin, tıpkı benim durup bildiğim gibi, durup bileceğinizi bilmemdir. Sizler bu sevinci ancak benim durduğum gibi durduğunuzda bileceksiniz. Şu anda sanki tüm sonsuzluk önüme serilmiş durumda ve gözlerimin önüne serilen ihtişam karşısında şaşkına dönmüş haldeyim. Bu vizyonu sizin, sadece sizin değil, Tanrı'nın engin evrenindeki her kardeşimin gözlerinin önüne sermeyi çok isterdim. Sevgili kardeşlerim, eğer elimi size dönüştürücü bir biçimde uzatıp sizi kendi bulunduğum yere çıkarabilseydim, şu andaki sevincim kat kat artardı. Ama, bunu yapamam. Sizin bu dönüştürücü eli uzatmanız gerekir, ve onu uzattığınızda Tanrı'nın elini sizin elinizi tutmaya hazır bulacaksınız."

Bir an sonra Chander Sen gözümüzün önünde kayboldu, birden öylece yok oldu! Biz gözlerimize inanamadan onun az önce durduğu yere öylece bakakaldık. Yoksa bu eterik bir vizyon muydu? Daha sonra konuştuğumuzda, tüm grup arkadaşlarım öyle olmadığı sonucuna vardılar, çünkü içlerin-

den ikisi Chander Sen'in elini tutmuşlardı.

Sonra köyden gelen dostlarımızdan biri bize dönüp şöyle dedi: "Sizin kuşku duyduğunuzu biliyorum, ama bunun sizin için sahnelenmediğini anlamıyor musunuz? Bu bizim hayatımızdaki acil durumlardan biridir ve, böyle bir acil durum ortaya çıktığında, biz onun üstesinden gelebiliriz. Bu sevgili varlık kendi gücüyle ölüm ve yaşam arasındaki hattı aşmaya muktedir değildi. Aslında, gördüğünüz gibi, o ölmüştü. Ruh bedeni geride bırakmıştı ve bu kadar aydınlanmış birine o kritik anda yardım edilebilirdi, ki ruh geri dönebilsin ve beden mükemmelleşme sürecini tamamlayabilsin; o zaman o bedenini de birlikte götürebilirdi. Bu kardeş ölümü şiddetle özlüyordu ve bedenini bıraktı, oysa biraz yardımla ölümle yaşam arasındaki o hattı aşabilir ve bedenin mükemmelleşme sürecini tamamlayabilirdi. Ona sunulan bu yardım bizim büyük ayrıcalığımızdır."

Biz yavaş yavaş kollarımızı çözüp birbirimizden ayrıldık ve bir dakika boyunca tam bir sessizlik içinde kaldık. Grubumuzdan biri sessizliği, "Aman Tanrım!" sözleriyle bozdu. Bana gelince, bir daha asla konuşmak isteyeceğimi sanmıyordum. Sadece düşünmek istiyordum.

Hepimiz yerlerimize oturduk ve birkaç kişi alçak sesle konuşmaya başladı. Bu durum on-beş ya da yirmi dakika kadar sürdü ve hemen herkes bu genel sohbete katıldığı bir sırada, grubumuzdan biri kalkıp pencereye doğru yürüdü. Sonra bize dönüp, köye yabancıların geldiğini bildirdi. Yılın bu mevsiminde, kış ortasında köye yabancıların, üstelik de yürüyerek gelmeleri çok nadir görülen bir şey olduğundan, hepimiz onları karşılamak üzere aşağı indik.

Aşağı indiğimizde, bunun vadinin otuz mil kadar aşağısındaki küçük bir köyden gelen bir grup olduğunu öğrendik. Onlar üç gün önce fırtınada yolunu yitirip neredeyse donmuş olan bir adamı getirmişlerdi. Arkadaşları karlar içindeki

tüm bu yol boyunca onu bir sedyeyle taşımışlardı. İsa onlara yaklaştı ve, elini adamın başına koyarak bir an durdu. Adam neredeyse bir anda silkinerek kendine geldi, sonra yavaş yavaş sargılarını sıyırıp ayağa kalktı. Arkadaşları onun ayağa kalktığını görünce, bir an ona baktılar, sonra adeta dehşete kapılarak ve koşarak oradan uzaklaştılar. Arkalarından seslendik, ama onları geri dönmeye ikna edemedik. İyileşmiş olan adam ise şaşkına dönmüş ve ne yapacağını bilemez bir halde görünüyordu. Bir dostumuz onu kendi evine gitmeye ikna etti; biz ise, grup olarak, İsa'nın eşliğinde, kaldığımız eve döndük.

alemiseyyah.org
thuban

Bölüm 4

Evde yerlerimize rahatça yerleştikten sonra, İsa güçlü ve etkileyici bir sesle konuşmaya başladı:

"Biz tüm Zekâ ile bir olduğumuzda, kendimizi o Zekâ'nın gerçek bir parçası olarak görüp kabul ettiğimizde, ve onun Büyük Prensip, yani Tanrı olduğunu bildiğimizde, çok geçmeden Evren'deki tüm zekânın bizimle birlikte çalıştığının bilincine varırız. Biz, ayrıca, tüm büyük dehanın zekâsının olduğu gibi, bedenin her bir hücresinin zekâsının bizimle kusursuz bir uyum ve birlik içinde çalışmakta olduğunu da idrak ederiz. Bu bizim olumlu bir biçimde ittifak ettiğimiz Zeki Kozmik Zihin'dir. Gerçekten de, biz o Zihnin ta kendisiyiz; biz Evren'in öz-bilinciyiz. Bunu hissettiğimiz anda, kimse bizim tanrılığımızı engelleyemez.

Biz bu Evrensel Bilinç'ten tüm bilgiyi çekebiliriz; çalışmadan ve muhakeme etmeden, bir dersten diğerine, bir noktadan diğerine gitmeden her şeyi bilebileceğimizi biliriz. Dersler sadece bizi bu düşünceyi kavrayabileceğimiz tutuma getirmek için gereklidir. O zaman sonsuz kapsamlı hale gelir ve tüm düşünceyi içeririz. Karşı konulamaz bir güdüleyici (motive edici) düşünce akımı vardır ve hiçbir şeyin bizi gerçek başarıdan saptıramayacağını biliriz. Biz bütün ile birlikteyizdir; böylece karşı konulamaz bir biçimde bütün ile birlikte hareket ederiz. Bu durumda herhangi bir koşulun bizim başarımızı engellemesi olanaksızdır. Bir su damlası sa-

dece okyanustan ayırıldığında güçsüzdür; onu yerine bıraktığınızda, tüm okyanus kadar güçlü olur. Burada bizim ondan hoşlanmamız ya da ona inanmamız önemli değildir. O Zeki Yasa'dır ve biz oyuz.

Tüm Gerçeğin bütünü Büyük Prensip'tir, Tanrı'dır. Sonsuzluktan Sonsuzluğa her şey; her doğru sözcük, düşünce ya da konuşma Büyük Bütünün, Evrensel Gerçeğin bir parçasıdır, ve biz o Evrensel Gerçeğiz. Biz bu bir'liği idrak ettiğimizde ve Gerçekle kesin olarak birlikte durduğumuzda, tüm Gerçeği arkamıza alırız ve karşı konulmazlığımız artar. Dalgaya gücünü veren şey, onun ardındaki okyanusun gücüdür.

Tüm Sevginin bütünü Büyük Prensip'tir, Tanrı'dır. O her sevgi ve şefkatin, her sıcak duygunun, her sevecen düşüncenin, bakışın, sözün ya da eylemin toplamıdır. Büyük ya da küçük, yüce ya da düşük olsun, cezbedilmiş her sevgi tek sonsuz sevginin öne çıkmasını sağlar. Biz bencillikten yoksun bir biçimde sevdiğimizde, tüm Kozmik Sevgi okyanusu bizimle birlikte olur. En az olduğu düşünülen, mutlak mükemmelliğe uzanırken en büyük olur; böylece tüm Sevgi Evreni bilinçli olarak bizimle birliktedir. Dünyada ya da cennette saf sevgiden daha büyük bir güç yoktur. O zaman dünya cennet olur; ki cennet İnsanlığın gerçek yuvasıdır.

Son olarak da, bu ister bireyler, ister gezegenler, yıldızlar, atomlar, elektronlar, ya da en minik parçacıklar olsun, her durumun, her formun, her varlığın toplamı Tek ve Sonsuz Kozmik Prensip'tir, Tanrı'dır. Hepsi birlikte Evreni, Zihni, Kozmik Zekâ'yı; ruhu, Kozmik Sevgi'yi, yani Tek Sonsuz Bütünü oluşturur. Bir bütün halinde iç içe örülü olarak, onların bedenleri, zihinleri ve ruhları birleştirici sevgi gücüyle bir arada tutulur; ancak her biri ebedi bireysel kimliği içinde işlev yapar, kendi bireysel yörüngesinde ve uyum oktavında özgürce hareket eder, o uyum evreninin sevgisiyle birbirine çekilir ve bir arada tutulur. Biz hiçbir şeyin karşı

koyamayacağı o Büyük Varlığı oluştururuz. O, Evren'in ve insanlığın her biriminden oluşur. Eğer bir birim kendini bütünden ayırırsa, bu Prensip Varlık için bir fark yaratmaz, ama o birim için büyük bir fark yaratır. Okyanus bir su damlasının ondan ayrıldığının bilincinde değildir, ama o su damlası ona geri döndüğünde, onunla yeniden birleştiğinde, okyanusun son derece bilincinde olur.

Bizim için, bizim Kozmik Prensibe, Tanrı'ya yakın olduğumuzu söylemek yeterli değildir. Biz Prensip ile bir olduğumuzu, onun içinde olduğumuzu, Tanrı'dan, Prensip'ten asla ayrılamayacağımızı kesinlikle bilmeliyiz. Böylece, biz tüm güç olan güç prensibiyle çalışırız. Bizim bu Prensip içinde yaşayıp var olmamız Yasa'dır. Böylece, Tanrı ile bağ kurmak istediğimizde, bizden uzakta ve erişilmesi güç bir şeyi düşünmeyiz. Bilmemiz gereken tüm şey, Tanrı'nın tüm çevremizde olduğu gibi, içimizde de olduğu ve bizim tamamen Tanrı'nın içinde olduğumuz ve tüm güce sahip olduğumuzdur. Böylece duraksamamız, düşünmemiz gerekmez; direkt olarak içimizdeki Tanrı'ya gidebiliriz. Orada Mesih daimi olarak bulunur ve Tanrı ile birlikte biz sonsuza dek var oluruz.

Böylece, ölü benliğimizden uyanıp içimizdeki yaşamı idrak ederiz ve bu yaşam bizi yeniden diriltir; ve biz ölümsüz yaşama geri döneriz. Artık yaşama, ve o hayatı tam ve mükemmel bir biçimde yaşama hakkına sahip olduğumuza inanırız. İçimizdeki Mesip öne çıkıp, 'Tam bir yaşama sahip olman ve onu tümüyle yaşaman için geldim,' der. Bu, bilincimizde gerçek bir yeniden diriliş; ölü benliğimizin daha yüksek bir yaşam, gerçek ve sevgi titreşimine yükselişidir. Böylece, mezarlarımızdan kalkıp kefenlerimizi çıkarır, bedenlerimizi hapsettiğimiz tüm sınırlılık duygusundan kurtuluruz. Maddiyet taşını, içimizdeki yaşamı dışımızdaki yaşamdan ayırmış, yaşama hakkını tanımadığımız için yaşam formunu

öldürmüş, onun yaşamasını reddetmiş olan o ağır düşünceyi bilincimizden tamamen çıkarıp atarız. Ölümden kalkıp onun dışına çıkarız; yeniden dirilişin anlamı budur. O şimdi ve buradaki yaşamın tam idrakine uyanmaktır; ve bu her yerde mevcut, her şeye kâdir olan, her şeyi bilen, hiçbir yerde güçsüz ve bilinçsiz olmayan yaşamdır. O, tamlık, özgürlük içinde, muhteşem bir biçimde etkileyen ve genişleyen eylem içinde, her yerde güçlü ve bilinçli olan yaşamdır. Kalbimiz bu düşünceyle tutuştuğunda ve bütün varlığımız içimizdeki bu yaşamla parladığında, o zaman kolayca elimizi uzatıp, 'Lazarus, kalk! Mezarından çık, sen ölüme ait değilsin! Yaşama dön! Bu yanılgıdan uyan! Şimdi burada uyan!' diyebiliriz. Böylece, Üstat bilincine uyanmış oluruz. Binlerce yıldır bu uyanış insanlığa sunulmaktadır, ancak birçokları hâlâ uyumaktadır. Ama, onların uyuması bizim de aynı şeyi yapmamızı mazur göstermez. Ve bizim yaptığımız şey sayesinde insanlık bu meşru mirasına uyanmaktadır.

Biz meşru mirasımıza uyandığımızda, bedenimizin ebediyen güzel, saf ve mükemmel olduğu şeklindeki çağların mesajının güzelliğine ve saflığına da uyanırız. O daima güzel, saf, ruhsal bir bedendir; çok muhteşem ve tanrısaldır, Tanrı'nın gerçek tapınağıdır. Bu uyanış, ayrıca, bizi bedenimizin o yüksek konumdan asla inmemiş olduğuna da ikna eder. Onun inmiş olduğu düşüncesinin sadece beşeri bir kavram olduğunu anlarız. Biz bu düşünceyi bırakır bırakmaz, bedenimiz de gerçek tanrısallık mirasına konar. O zaman sıcak bir yaz akşamının hoş kokusu tüm doğaya yayılır ve bedenimiz parlak bir biçimde ışımaya başlar. Çok geçmeden bedenimizden saf beyaz ışık huzmeleri yayılmaya başlar. Beden bu ışıkla parlar, ve bu yumuşak, ancak parlak ışık çevremize beyaz-altın renginde bir buhar gibi yayılır. Bu ışık sürekli artar ve en sonunda çevremizdeki her şeyi kaplar ve her şeye nüfuz eder. Bu parlaklıkla kaplı haldeyken, saf kris-

tal beyaz bir ışık görünür, bu ışık en saf elmastan da daha büyük bir parlaklıkla, göz kamaştırıcı bir biçimde parıldamaktadır, ancak o bizim bedenimizden yayılmaktadır ve bedenimiz saf ışık içinde parlayarak güzelim bir biçimde öne çıkmaktadır. Burada biz hep birlikte, tümüyle Tanrısal Yaşama gömülmüş pırıl pırıl bedenlerle, Kutsal Tecelli Dağı'nın üzerinde dururuz.* İnsanoğlu Tanrı'nın Mesihi olmuştur ve Tanrı Âlemi bir kez daha insanlığın arasındadır ve bu kez daha canlıdır, çünkü diğerleri de bu Âlemi kabul edip tam hâkimiyete kavuşturmuşlardır. Bu kabul yüzünden Tanrı Âlemi'nin ışığı güçlenmiştir.

Bu, İnsanlığın daima sahip olmuş olduğu ve bugün herkesin sahip olduğu gerçek bedendir. Böyle bir beden daima vardı ve daima var olacaktır. Bu o kadar ışık dolu bir bedendir ki hiçbir yaşlanma ya da yıpranma mikrobu oraya yerleşemez. O ölemeyecek kadar canlı bir bedendir. Böyle bir beden bin kere çarmıha gerilebilir ve, böyle bir çarmıha gerilme yüzünden, daha muzaffer bir biçimde ortaya çıkar. Böyle bir beden her durumun Tanrısal Üstadı olarak öne çıkar. Böyle bir beden ebediyen dirilmiştir.

Bu size verdiğim bir yeni-çağ mesajıdır, bu iki bin yıl önceki yeni-çağ mesajıyla aynı mesajdır. O, o zaman olduğu gibi bugün de aynıdır; bu sadece çağlar önceki o mesajın yeniden dirilişidir. Bu mesaj yüzbinlerce yıl önce bebeklerin bile anlayabilecekleri kadar basit bir dille söylenmişti. Bu mesaj şuydu: insan kendi özgür iradesiyle insan-ürünü âlemi bırakıp Tanrı Âlemi'ne doğru tekâmül edecektir. İnsanoğlu kendi tanrısallığını idrak etmeli, bu tanrısallığı bedeniyle ve işleriyle gözler önüne sermeli, ve Tanrı Âlemi'nde Tanrı'nın Mesihi olmalıdır.

Şunu bilin ki bu Tanrı Âlemi dünyadaki en doğal şeydir. Sizler, eğer insan Mesih olacaksa, onun yeni bir yaratık

* Bkz. Birinci Cilt, s. 43. (Ç.N.)

olması gerektiği olgusunu gözden kaçırıyorsunuz. Size âlemini sunmak Baba'nın en büyük mutluluğudur, ve her insan onun içine girecektir. 'Ne zaman?' diye sorabilirsiniz. Yanıt daima şöyledir: Dışınız da içiniz gibi olduğu zaman.

Tanrı, evrenin büyük yapısında her insanın harika bir yeri olduğunu ve herkesin kendi yerine sahip olduğunu bilir. Herkes kendi doğru yerinde olduğu için yapı ayakta durabilir. Bu mesaj herkesin, sessiz bir sığır sürüsü gibi çalıştıklarını düşünen yorgun insanların bile yükünü hafifletip yüzünü güldürmez mi? Böylece size diyorum ki, siz özel olarak tasarlanmış bir yaratımsınız, siz belli bir misyona, verecek bir ışığa, yapacak bir işe sahipsiniz, ki o özel misyonu sizden başka kimse başaramaz, o ışığı sizden başka kimse veremez; ve eğer kalbinizi, zihninizi ve ruhunuzu içinizdeki Tanrı'ya açarsanız, bu misyonun ne olduğunu kalben bilebilirsiniz. Orada Baba'nızın sizinle konuştuğunu hissedersiniz. Ne kadar değişken ya da düşüncesiz olduğunuzu düşünürseniz düşünün, içinizdeki Tanrı'ya döndüğünüz anda, Baba'nızın sizi adanmış bir biçimde ve şefkatle sevdiğini göreceksiniz. Tanrı'nın kutsaması sizin içinizdedir ve sizin herhangi bir insanın öğretmenliğine ihtiyacınız yoktur. Bu, eski düşünceden silkinip uyanış, bir yeniden diriliş değil midir? Hiçbir insanın size öğretmesine ihtiyacınız yoktur. Sadece, daima sizin olan o kutsamayı, o meshedilişi Tanrı'dan almak gereklidir. Siz diğerlerini kardeş yardımcılar olarak kabul edebilirsiniz, ama siz daima içinizden doğru eğitilip yönlendirilmelisiniz; sizin gerçeğiniz oradadır ve siz onu bulacaksınız.

Bu gerçek daima insanlığın tam bir birim olduğunu öğretir; o bir birlik değil, büyük bir birimdir; Tanrı ile birleştiğinde onlar Büyük Varlığı oluştururlar. İnsanlık bir birlikten daha fazla bir şeydir. Tıpkı bir üzüm asmasının tüm dallarıyla birlikte tek bir asma olduğu gibi, o da Tek İnsan'dır. Hiçbir parça ya da hiçbir birim bütünden ayırılamaz. Mesih'

in duası şöyledir: 'Onların hepsi Bir olabilsin.'

'Kardeşlerimin en küçüğüne bir şey yapmış olan kişi, onu bana yapmıştır.' Bilin ki cennetteki ve dünyadaki tüm ailenin adı Mesih'tir.

Gerçek şu ki, Her şey Bir'dir; Tek Öz'dür, Tek Beden' dir, tüm insanlığın Büyük Tanrı Bedeni'dir. Tanrı'nın Büyük Sevgi, Işık ve Yaşamı bu bedeni Tek Bir Bütün olarak birleştirir."

Bölüm 5

Sohbet bir ara öyle bir noktaya geldi ki, grubumuzdan biri, cehennemin nerede olduğunu ve şeytanın ne anlama geldiğini sordu. İsa, hızla ona dönüp uzun uzun baktı ve sonra insanı derinden etkileyen bir sesle şöyle dedi: "Cehennem ya da şeytan, insanın fani düşüncesinden başka bir yerde bulunmaz. Onların her ikisi de sadece insanın onları yerleştirdiği yerde bulunur. Mevcut aydınlanma düzeyinizle, siz onları dünya üzerindeki herhangi bir coğrafik konuma yerleştirebilir misiniz? Eğer cennet her şeyse ve her şeyi kuşatıyorsa, cehennem ya da şeytan eterik olarak nereye yerleştirilebilir ki? Eğer Tanrı her şeyi yönetiyorsa ve Her Şey ise, onlar Tanrı'nın kusursuz plânında nereye yerleştirilmiş olabilirler ki?

Eğer biz maddenin bilimini ele alırsak, burada anlatılan bir efsaneye göre, tüm ısı, ışık ve diğer birçok doğal kuvvet yerkürenin içinde bulunur. Güneş, kendi başına, bir ısıya ya da ışığa sahip değildir. O yerküreden ısıyı ve ışığı çeken gizil güçlere sahiptir. Güneş yerküreden ısı ve ışık huzmelerini, ışınlarını çektikten sonra, ısı ışınları eterdeki atmosfer tarafından yerküreye geri yansıtılır. Işık ışınları da yerküreden aynı şekilde çekilir ve eter tarafından yerküreye geri yansıtılır. Hava nispeten kısa bir mesafe kadar genişlediğinden, siz dünyanın yüzeyinden ayrılıp atmosferin dış sınırına doğru yükselirken ısı ışınlarının etkisi değişir. Hava yoğunluğu azalırken, yansıma da azalır; sonuçta, siz daha yüksek

irtifalara çıkarken ısı azalır ve soğuk artar. Her ısı ışını, yukarı çekilip geri yansıtıldığında, yerküreye geri düşer ve orada yeniden canlanır. Siz havanın sınırına eriştiğinizde, ısının da sınırına erişmiş olursunuz. Aynı şey ışık ışınları için de geçerlidir. Onlar da yerküreden çekilip eter tarafından geri yansıtılırlar. Bu eter havaya kıyasla yerküreden çok daha uzağa yayıldığından, ışık ışınları geri yansıtılmadan önce çok daha uzağa erişirler. Siz eterin sınırına eriştiğinizde, ışığın da sınırına erişmiş olursunuz. Isının ve ışığın sınırına eriştiğinizde, büyük soğuğa erişmiş olursunuz. Bu soğuk çelikten çok daha katıdır, ve o, eteri ve atmosferi neredeyse karşı konulmaz bir kuvvetle bastırıp sıkıştırarak, onları bir arada tutar. Cehennemin sıcak bir yer olduğu ve Şeytan'ın soğuktan nefret ettiği varsayılır; öyleyse orada onlar için bir yer yoktur.

Şimdi, onların yukarıda bulunma olasılığını ortadan kaldırdığımıza göre, diğer bilimsel efsaneyi ele alıp aşağı inelim. Bu efsaneye göre, yerkürenin yüzeyden içeri doğru kısa bir mesafesi erimiş bir kütledir. Orası o kadar sıcaktır ki her türlü maddeyi eritecektir. Bu erimiş kütle merkezde, yerkabuğunun yüzeyde yaptığından daha yavaş döner, ve ikisinin buluştuğu kuşak doğal kuvvetlerin üretildiği yerdir ve orada, yine, Tanrı'nın eli her şeyi yönetir. Böylece orada da Şeytan'a ya da onun yuvasına bir yer yoktur; çünkü, eğer o en sıcak ya da en soğuk yerde yaşamaya kalkışsaydı, soğuk da sıcak gibi onu tüketeceğinden, orayı çok rahatsız bulacaktı. Böylece her yeri aramış olduk, ama ona barınacak bir yer bulamadık; bu yüzden, onun tam insanın bulunduğu yerde olduğunu ve insanın ona verdiği tüm güce sahip olduğunu varsayabiliriz.

Ben, onu oraya kendisi getirmedikçe, şeytanı hiçbir insanın içinde görmedim. Onun sahip olduğu tek hâkimiyet alanı insanın bizzat ona verdiği alandır."

Daha sonra sohbet Tanrı konusuna yöneldi ve grubumuzdan biri, "Ben Tanrı'nın kim ya da ne olduğunu bilmek isterdim," dedi. İsa onu şöyle yanıtladı: "Bu sorunun ardındaki güdünün bu konuda zihnen berraklığa kavuşmak olduğunu anlıyorum. Bugün dünyayı bu konudaki birçok çatışan düşünce ve fikir şaşırtmakta ya da rahatsız etmektedir. Tanrı, bugün mevcut olan her şeyin ardındaki prensiptir. Bir şeyin ardındaki prensipe Öz ya da Ruh (Spirit) denir; ve Öz Herşeye Kâdir Olan, Her Yerde Mevcut Olan ve Herşeyi Bilen'dir. Tanrı çevrèmizde gördüğümüz her hayırlı şeyin direkt ve yönetici nedeni olan tek Zihin'dir. Tanrı tüm formları bir arada tutan gerçek Sevgi'nin kaynağıdır. O, kişisel-olmayan prensiptir. O, her birey için kişisel ve sevecen bir Baba-Ana olmasının dışında, asla kişisel değildir. Tanrı, göklerde ya da cennet denilen bir yerde tahtında oturmuş, insanları öldükten sonra yargılayan büyük bir varlık değildir; çünkü o Yaşam'ın ta kendisidir ve bu yaşam asla ölmez. Bunun tersi, çevrenizdeki dünyada gördüğünüz birçok yanlış-oluşum gibi, insanın cahil düşünüşünün oluşturduğu bir yanlış yorumdan başka bir şey değildir. Tanrı size müdahale edebilecek ya da sizi yargılayabilecek bir yargıç ya da kral değildir. O, O'na yaklaştığınızda kollarını açıp sizi kucaklayan sevgi dolu, herşeyi-veren bir Baba-Ana'dır. Sizin kim ya da ne olduğunuz önem taşımaz. Tıpkı O'nu doğru bir kalp ve amaçla aradığınızda olduğu gibi, siz O'nun çocuğusunuz. Eğer siz Baba'sının evinden uzaklaşmış bir Müsrif Oğul'sanız ve domuzları beslediğiniz kabuklardan, yaşamın dış kabuklarından bıkıp usanmışsanız, yine Baba'nızın evine dönebilir ve orada sevgiyle karşılanacağınızdan emin olabilirsiniz. Onurunuza verilecek şölen sizi orada sonsuza dek bekler. Ziyafet sofrası her zaman hazırdır, ve siz geri döndüğünüzde, oraya sizden önce dönmüş kardeşleriniz sizi asla suçlamayacaktır.

Tanrı'nın sevgisi bir dağdan fışkıran saf bir ırmak gibi-

dir. O kaynağında saftır, ama aşağı akarken bulanıklaşıp kirlenir, denize ulaştığında kaynaktan çıktığı haline hiç benzemeyecek kadar kirlenmiştir. Denize döküldüğünde ise çamuru balçığı dibe bırakmaya başlar ve yine mutlu, özgür denizin bir parçası olarak yüzeye yükselir, ki oradan kaynağı tazelemek üzere tekrar yukarı çekilebilir.

Siz, tıpkı ananız, babanız ya da bir dostunuzla olduğu gibi, Tanrı'yı istediğiniz zaman görüp O'nunla konuşabilirsiniz. Aslında, O size, herhangi bir faninin olabileceğinden çok daha yakındır. Tanrı her dostunuzdan çok daha gerçek bir dosttur. O asla sinirlenmez, öfkelenmez ve üzülmez. O, hiçbir çocuğunu, hiçbir yaratımını asla yok etmez, incitmez ve engellemez. Eğer O bunları yapsaydı, Tanrı olmazdı. Yargılayan, yok eden ya da çocuklarından ve yaratımlarından her türlü hayırlı şeyi esirgeyen bir tanrı insanın cahil düşünüşü tarafından hayal edilmiş bir tanrıdır. Gerçek Tanrı elini uzatıp, 'Sahip olduğum her şey sizindir,' der. Şairlerinizden biri 'Tanrı size nefesinizden daha yakındır' dediğinde, bu söz ona Tanrı tarafından ilham edilmişti. Bu ilham hayır için olduğunda, Tanrı herkese ilham verir.

Ben, 'Ben Mesih'im, Tanrı'nın çocuğuyum,' dediğimde, bunu yalnızca kendim için ilan etmedim, çünkü böyle yapsaydım Mesih olamazdım. Ben kesinlikle şunu söylüyordum ki, Mesih'i ortaya çıkarmak için ben, tüm diğerleri gibi, bunu ilan etmeliydim; sonra o yaşamı yaşamalıydım, ve Mesih ortaya çıkmalıydı. Siz büyük bir istekle Mesih olduğunuzu ilan edebilirsiniz, ama O'nun yaşamını yaşamazsanız, Mesih asla ortaya çıkmayacaktır. Şunu düşünün, sevgili dostlar, eğer herkes Mesih olduğunu ilan eder, sonra bu yaşamı yaşarsa, bu ne uyanış olur. O durumda sahip olacağınız olanakları hayal bile edemezsiniz. Benim gördüğüm vizyon buydu. Sevgili varlıklar, kendinizi benim yerime koyup benim gördüğüm gibi göremiyor musunuz? Beni neden batıl inancın ka-

ranlığı ve batağıyla kuşatıyorsunuz? Neden gözlerinizi ve zihinlerinizi bunların üzerine yükseltip berrak bir görüşle görmüyorsunuz? O zaman, insanın oluşturduklarının dışında hiçbir mucizenin, hiçbir gizemin, hiçbir acının, hiçbir kusurun, hiçbir uyumsuzluğun, ve hiçbir ölümün olmadığını görürdünüz. Ben, 'Ben ölümü yendim,' dediğimde, ne'den söz ettiğimi biliyordum; ama bunu o sevgili varlıklara göstermek için çarmıha gerilmem gerekiyordu.

Tüm dünyaya yardım etmek için benim gibi birçok varlık bir araya gelmiş durumda, ve bu bizim yaşamımızın işidir. İnsanlığı neredeyse yutmuş olan olumsuz düşüncelerin, kuşkunun, inançsızlığın ve batıl inancın önünü almak için birleşik enerjilerimizin gerekli olduğu zamanlar olmuştur. Ama, şimdi biz, sevgili varlıklar onları tutsak eden bu zincirleri koparırken ışığın giderek parlaklaştığını görüyoruz. Bu zincirlerin koparılması bir süre için insanlığı materyalizme, maddeciliğe gark edebilir; ama böyleyken bile bu, hedefe daha yakın bir adımdır, çünkü materyalizm insanı batıl inanç, efsane ve gizem gibi tutsak etmez. Ben o gün suyun üzerine adım attığımda, benim gözlerimi aşağıya, suyun derinliklerine, yani maddi şeye çevirdiğimi mi sanıyorsunuz? Hayır, ben gözlerimi sabit bir biçimde, derin suların gücünü aşan Tanrı Gücü'ne dikmiştim. Bunu yaptığım anda su bir kaya gibi katılaştı ve ben onun üzerinde tam bir güvenlikle yürüyebildim." *

İsa bir an sustu, ve grubumuzdan biri o zaman, "Bizimle konuşmanız sizin işinizi yapmanızı engellemiyor mu?" diye sordu.

İsa yanıt olarak, "Siz burada hiçbir dostumuzu bir an bile engelleyemezsiniz, ve benim de onlardan biri olduğuma inanıyorum," dedi.

---

* (İncil'e göre) Burada sözü edilen şey, İsa'nın, havarilerinin gözleri önünde Galile Denizi'nin üzerinde yürümesidir. (Ç.N.)

O sırada, yine gruptan biri söz girerek, "Sen bizim Kardeşimizsin,' dedi. O zaman İsa'nın yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı ve, "Teşekkür ederim, ben de sizi daima Kardeşlerim olarak gördüm," dedi.

Sonra yine grubumuzdan biri İsa'ya dönüp, "Gerçekten de, herkes içindeki Mesihi ortaya çıkarabilir mi?" diye sordu. İsa bir an durup, sonra şöyle yanıt verdi: "Evet. İnsan Tanrı' dan gelmiştir ve Tanrı'ya dönmek zorundadır. Semavi âlemden aşağı inmiş olan, yine oraya yükselmelidir. Mesih'in tarihi benim doğumumla başlamadı; bu tarih çarmıhta da sona ermedi. Mesih, Tanrı ilk insanı Kendi suretinde yarattığında var oldu. Mesih ve o insan bir'dir; tüm insanlar ve o insan bir'dir. Tanrı o ilk insanın olduğu gibi, tüm insanların da Babası'dır ve hepsi Tanrı'nın çocuklarıdır. Çocuk ana-babasının niteliğine sahip olduğundan, Mesih her çocuğun içinde bulunur. Uzun bir zaman boyunca, çocuk içindeki Mesih vasıtasıyla Mesih'liğini, Tanrı ile bir'liğini yaşamış ve idrak etmiştir. Siz Mesih'in tarihinin izini geriye, ta insanın başlangıcına dek sürebilirsiniz. Mesih denen şey, insan İsa'dan çok daha fazla şeyi ifade eder. Ben bunu algılamamış olsaydım, Mesihi ortaya çıkaramazdım. Benim için bu bedelsiz incidir, yeni şişelerdeki eski şaraptır, birçoklarının ortaya çıkardıkları bir gerçektir, ve böylece onlar -benim de gerçekleştirip kanıtladığım- ideali gerçekleştirmişlerdir.

Çarmıha gerildiğim o günden sonra, elli yılı aşkın bir süre havarilerimle ve çok sevdiğim birçok varlıkla birlikte yaşadım ve onlara öğretmenlik yaptım. O günlerde Filistin'in dışında sessiz bir yerde toplanırdık. Orada batıl inancın meraklı gözlerinden uzakta özgürdük. Orada birçokları Tanrı vergisi yeteneklerini geliştirdiler ve büyük bir iş başardılar. O zaman, bir süre için onlardan uzaklaşarak, herkese erişip yardım edebileceğimi görerek, onlardan ayrıldım. Ayrıca, onlar kendilerine güvenmek yerine, bana güveniyor-

lardı; ve onların kendilerine güvenmelerini sağlamak için onlardan uzaklaşmam gerekiyordu. Eğer onlar benimle yakın ilişki içinde yaşamışlarsa, o zaman, istediklerinde beni yine bulamazlar mıydı?

Çarmıh, yani haç, başlangıçta, dünyanın bildiği en büyük mutluluğun simgesiydi. Haçın temeli insanın dünyaya ilk ayak bastığı yerdir, dolayısıyla o burada, dünya üzerinde semavi bir günün doğuşunu simgeler. Eğer onun izini geriye dek sürerseniz, haçın tamamen gözden kaybolduğunu ve onun kendini adama tutumu içinde duran, boşlukta kollarını kutsarcasına kaldırmış, armağanlarını insanlığa gönderen, tüm armağanlarını her yöne serbestçe akıtan insan olduğunu görürsünüz.

Mesih'in form içindeki uygun yaşam olduğunu, bilim adamının bir an için gördüğü, ancak nereden geldiğini bilmediği yükselen enerji olduğunu bildiğinizde; Mesih'le birlikte, yaşamın özgürce verilebilmesi için yaşandığını hissettiğinizde; insanın formların sürekli çözülüşüyle yaşamak zorunda olduğunu, Mesih'in duyu bedeninin açlığını çektiği şeyden vazgeçmek için yaşadığını öğrendiğinizde, siz Mesih olursunuz. Siz kendinizi daha büyük bir yaşamın bir parçası olarak gördüğünüzde, ancak kendinizi bütünün hayrı için feda etmeye gönüllü olduğunuzda; sonuçtan etkilenmeden doğru olanı yapmayı öğrendiğinizde; fiziksel yaşamdan ve dünyanın verebileceği her şeyden serbestçe vazgeçmeyi öğrendiğinizde (ki bu kendini inkâr etmek ya da yoksulluk değildir, çünkü Tanrı'dan verdiğinizde, verecek daha çok şeyiniz olduğunu görürsünüz, ancak bazen görev yaşamın verebileceği her şeyi talep edebilir. Siz ayrıca yaşamını koruyanın onu yitireceğini de bilirsiniz), o zaman saf altının ocağın en derin bölümünde, ateşin onu tam olarak temizlediği yerde bulunduğunu görürsünüz. Başkalarına verdiğiniz yaşamın, kazandığınız bir yaşam olduğunu bilerek büyük bir sevinç duyarsı-

nız. Almanın serbestçe vermek olduğunu; fani formu bırakırsanız, daha yüksek bir yaşamın hâkim olacağını bilirsiniz. Böyle kazanılmış bir yaşamın herkes için kazanılmış olduğunu güvenle bilirsiniz.

O zaman siz insanlara yardım edebilir ve bununla hiç övünmezsiniz; yaşam ekmeğini size gelen aç ruhlara dağıtabilirsiniz, ama bu ekmek vermekle tükenmez. O durumda sizin azimle devam etmeniz, ve size gelen hasta, yorgun ya da ağır yük altındaki herkesi ruhu bütünleştiren Söz ile iyileştirebileceğinizi; cehaletten ya da seçimlerinden ötürü gözleri kör olanların gözlerini açabileceğinizi bilmeniz gerekir. Kör ruhun ne kadar düşük bir durumda olduğu önemli değildir, o Mesih ruhun onun yanında durduğunu hissetmeli ve onun yürüdüğü aynı toprakta beşeri ayaklarınızla yürüdüğünüzü görmelidir. İşte o zaman siz Baba ile Oğul'un gerçek Birliğinin dışarıda değil içeride olduğunu bileceksiniz. Dışarıdaki Tanrı uzaklaştırılıp da, geriye sadece içinizdeki Tanrı kaldığında sükûnet içinde durmanız gerektiğini bileceksiniz. O durumda, 'Tanrım, Tanrım, beni neden terk ettin?'* şeklindeki sevgi ve korku feryadını tutabilmelisiniz. Hâlâ, o saatte kendinizi yalnız hissetmemeli, Tanrı ile birlikte durduğunuzu, Tanrı'nın sevgi dolu kalbine daha önce hiç olmadığınız kadar yakın olduğunuzu bilmelisiniz. En derin üzüntüyü hissettiğiniz o saatin, en büyük zaferinizin başladığı saat olduğunu bilmelisiniz. Tüm bunlarla birlikte, hiçbir üzüntü ve ıstırabın sizi etkileyemeyeceğini bilmelisiniz.

O saatten itibaren sesiniz büyük, özgür bir şarkıyla çınlayacaktır, çünkü siz Mesih olduğunuzu, insanlar arasında ve insanlar için parlayan o ışık olduğunuzu tam olarak bilmektesinizdir. O zaman, içindeki Mesihi bulmadan önce en-

---

* İncil'de, Hz. İsa'nın çarmıha gerildiğinde böyle feryat ettiği yazar. Bazı kaynaklar ise onun, tam tersine, "Tanrım, Tanrım, Sen beni ve hiçbir çocuğunu asla terk etmedin!" diye haykırdığını belirtir. (Ç.N.)

gebeli yolda yürürken tutacak yardımcı bir el bulamayan her ruhun içindeki karanlığı bileceksiniz.

Siz gerçekten tanrısal olduğunuzu bilmelisiniz ve tüm insanların sizin gibi olduklarını görmelisiniz. O durumda, en yüksekte taşıdığınız ışıkla geçmeniz gereken karanlık yerler olduğunu bileceksiniz ve ruhunuz tüm insanlara hizmet edebildiğiniz için şükranla dolacaktır. O zaman, mutlu ve özgür bir haykırışla, Tanrı ile birliğiniz içinde tırmanabileceğiniz en yüksek yere tırmanırsınız.

Şimdi onlar birbirlerine erişemezken sizin onlara erişebileceğinizi; her bir ruhun yaşamı için kendi yaşamınızı vermemenizin elinizde olmadığını bilirsiniz. Ancak, her ruha, onun özgür iradesine o kadar saygılı olmalısınız ki, o almak üzere açılmadıkça, ona hiçbir şeyi zorla kabul ettirmeye çalışmamalısınız. Ama, siz ona bir sevgi, yaşam ve ışık selini serbestçe akıtacaksınız ki, o kişi pencereleri açtığında Tanrı' nın ışığı içeri akıp onu aydınlatabilsin. Uyanan her Mesih'le birlikte, insanlığın bir basamak daha yükseldiğini bileceksiniz. Şunu da bilmelisiniz ki, siz uyandığınızda kendinizle birlikte tüm dünyayı yükseltirsiniz; çünkü siz o engebeli yolu yürüyüp geçtiğinizde, o yol diğer insanlar için daha düzleşir. O imanın aslında içinizdeki Tanrı olduğunu bilerek, kendinize iman etmelisiniz. En sonunda da, sizin Tanrı'nın bir tapınağı olduğunuzu, hem cennette hem de dünyada ölümsüz olduğunuzu bilmelisiniz."

İsa yerinden kalktı, bizden ayrılmak zorunda olduğunu söyledi, o akşam köydeki bir başka Kardeşin evinde olması gerekiyordu. Hepimiz ayağa kalktık. İsa hepimizi kutsadı ve iki kişiyle birlikte odadan çıkıp gitti.

Bölüm 6

Tekrar yerlerimize oturduktan sonra, grubumuzdan biri Emil'e dönüp, herkesin şifa sanatını öğrenip öğrenemeyeceğini sordu. Emil kısa bir süre düşündükten sonra şöyle bir yanıt verdi: "Şifalandırma gücü ancak her şeyi kaynağından yola çıkarak izlemeyi öğrendiğimizde elde edilebilir. Her uyumsuzluk üzerinde üstünlük, ancak onların Tanrı'dan kaynaklanmadığını anladığımız ölçüde elde edilebilir.

Kaderinizi şekillendiren tanrısallık, bir çömlekçinin çömlek çamurunu şekillendirdiği gibi sizi şekillendiren kudretli bir kişi değildir; o -sizin içinizde ve tüm çevrenizde ve tüm maddenin içinde ve çevresinde bulunan- istediğiniz gibi kullanabileceğiniz Tanrısal Güç'tür. Eğer bunu idrak etmezseniz, kendinize güvenemezsiniz. Uyumsuzluğun en büyük şifası, onun Tanrı'dan kaynaklanmadığını, onu Tanrı'nın yaratmadığını bilmektir. Beyin gözün ona aktardığı her nesnenin titreşimlerini alıp kaydetme niteliğine sahiptir. Işıkların, gölgelerin ve renklerin titreşimleri tümüyle kaydedilir. Beyin ayrıca bu titreşimleri yeniden üretip tekrar dışarı yansıtma (projekte etme) niteliğine de sahiptir, o bunu içsel görüşü ile yapar; o zaman biz gözün aktarmış olduğu görüntüyü tekrar görürüz. Siz bir fotoğraf çektiğiniz her seferinde aynı şeyi yaparsınız. Fotoğraf klişesi, fotoğrafını çekmek istediğiniz nesnenin yaydığı titreşimleri alıp kaydeder. Titreşimler fotoğraf klişesinde kaydedildikten sonra, sonuçların

kalıcı olabilmesi ve onları görebilmeniz için, sizin klişeyi kimyasal bir banyo ile tespit etmeniz, sabitleştirmeniz gerekir. Kısa bir süre sonra, fotoğrafını çektiğiniz nesnelerin hareketlerinin ve renklerinin de kaydedilip projekte edilebileceğini keşfedeceksiniz; bunu ışıkları ve renkleri alınıp tespit edildikleri aynı titreşim hızıyla projekte ederek yapabileceksiniz.

Aynı şey düşünce, söz ve eylem için de geçerlidir. Her bir seçici beyin hücreleri dizisi kendisine karşılık gelen titreşim dizisini alıp kaydeder ve, bu titreşimler tekrarlanıp dışarı projekte edildiklerinde -eğer hücreler direkt olarak görevlerine yönelik tutulmuşlarsa- tıpkı vuku buldukları gibi yeniden üretilebilirler.

Diğer bedenlerin ya da formların yaydığı düşünce, eylem, hareket, ve görüntü titreşimlerini alıp kaydedip sabitleştiren bir başka seçici beyin hücreleri dizisi de vardır. Bu titreşimler de yine yeniden üretilip dışarı projekte edilebilirler ve siz bu hücreleri öyle ayarlayabilirsiniz ki o bedenlerin ya da nesnelerin sözlerini ve hareketlerini, hatta düşüncelerini yeniden üretebilirsiniz. Bu hücreler vasıtasıyla siz başkalarının düşüncelerini kontrol etmelerine yardımcı olabilir, aynı şeyi kendiniz için de yapabilirsiniz. Bu hücreler yoluyla savaşlar, depremler, seller, yangınlar gibi felaketler, kazalar vs. meydana getirilir. Birisi bir şeyin vuku bulduğunu görür ya da hayal eder; ona karşılık gelen, ona uygun titreşim hücrelerde sabitlenir, sonra dışarı projekte edilerek diğer beyinlerin karşılık gelen hücrelerini etkiler, sonra yine geri projekte edilir, o şey iyice sabitlenip vuku bulana dek bu böyle devam eder.

Eğer onlara güç verip sürdüren düşünce hemen geri çekilse ve titreşimlerin o beyin hücrelerinde sabitlenmelerine izin verilmese, böylece o belli titreşimler tekrar dışarı projekte edilmese, tüm bu şeyler önlenebilirdi. Bu hücreler dizisi

ile tüm felaketler önceden kehanet edilebilir.

Tüm doğru titreşimlerin yaratılıp gönderildiği Tanrısal Zihnin düşüncelerinin ve faaliyetlerinin titreşimlerini alıp kaydeden ve sabitleştiren bir başka seçici beyin hücreleri dizisi de vardır. Bu Tanrısal Zihin, ya da Tanrı, her maddeyi kaplar ve daima tanrısal ve doğru titreşimler yayar ve, eğer bu hücreleri doğru görevlerine yönelik tutarsak, Tanrısal Zihin'den aynı doğru ve tanrısal titreşimleri alıp gönderebiliriz. Biz Tanrısal Zihne sahip değiliz, ama O'nun titreşimlerini alıp projekte eden hücrelere sahibiz."

Bu sözlerin ardından derin bir sessizlik oldu, sonra odanın bir duvarında bir görüntü belirdi. O ilk başta hareketsizdi ama, bir an sonra canlandı ve, yine bir an sonra sahne değişmeye başladı. Dünyanın daha zengin ve refah içindeki ticaret merkezlerini temsil eden sahneler akmaya başladı. Onlar hızla değişirken, biz birçok aşina yeri tanıyacak kadar zaman bulduk; ve özellikle bunlardan biri, biz Aralık 1894'de Kalküta'ya vardığımızda yaşanan sahnelerin bir yeniden gösterimiydi. Biz bu olayı yaşadığımız sırada daha sinemanın keşfine uzun bir zaman vardı. Ancak bu görüntüler insanların ve diğer nesnelerin tüm hareketlerini gösteriyordu. Bu görüntüler yaklaşık bir saat boyunca birer dakikalık aralarla akmaya devam etti.

Bu görüntüler geçerken, Emil şöyle dedi: "Bu görüntüler bugün dünyada mevcut koşulları temsil etmekteler. Dünyanın büyük bir bölümüne genel bir barış ve refah havasının hâkim olduğunu görüyorsunuz. Makul ölçüde bir hoşnutluk vardır; insanlar genelde rahat ve mutlu görünüyorlar. Ama bunun altında, insanın kendi cahilce düşünüşünün ürettiği bir uyumsuzluk kazanı kaynamaktadır. Uluslar arasında nefret, entrika ve uyumsuzluk vardır. İnsanlar benzeri dünya üzerinde daha önce görülmemiş büyük askeri kurumları hayal etmeye başlamaktalar. Biz hayırlı olanı oluşturmak

için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz, ama bizim birleşik çabalarımız kendi özgür iradeleriyle zorla hükmetmeye kararlı olanları etkilemeye yetmeyecektir. Eğer onlar şeytani plânlarını gerçekleştirebilirlerse -ki bunu yapmalarını bekliyoruz, çünkü insanlar ve uluslar tam da uyanık olup düşünmeleri gereken bir zamanda uyumaktadırlar- kısa bir süre sonra şöyle sahneler göreceksiniz." Emil'in sözlerinin hemen ardından on ya da on-iki savaş sahnesi peşpeşe geçmeye başladı. Bunlar gerçekten yaşanabileceklerini asla hayal edemeyeceğimiz dehşet verici sahnelerdi, bu yüzden onlar üzerinde pek düşünmedik. Emil şöyle devam etti: "Bizler adeta umutsuz bir biçimde bunların önlenebileceklerini umut ediyoruz. Sonucu zaman gösterecek ve yine bizler bir gün şu koşulların hâkim olmalarını umut ediyoruz." Bu sözlerin ardından her türlü tarifin ötesinde güzellik ve barış sahneleri peşpeşe geçmeye başladı, ve Emil şöyle konuştu: "Bunlar bir gün, insanlık kendi yüceliğini ve bir'liğini idrak ettiğinde hepimizin yaşandığını göreceğimiz sahnelerdir."

Sonra bir süre derin bir sessizlik oldu, odadaki herkes kendi düşüncelerine dalmış gibiydi. Ancak sonra, grubumuzdan biri "Rab" sözcüğünün ne anlama geldiğini sordu. Emil onu şöyle yanıtladı: "Rab, Tanrısal Prensip'in ya da Tanrı'nın burada dünya üzerinde Kendi niteliklerini ortaya koymak için yarattığı Kusursuz Varlığı belirtmek için kullanılırdı. Bu Varlık, Tanrısal Prensip'in suretinde yaratılmıştı ve O'nun sahip olduğu her şeye erişebilir ve onu kullanabilirdi. Bu Varlığa dünya üzerinde mevcut her koşul üzerinde güç ve hâkimiyet verilmişti. Bu Varlık, Tanrısal Prensip'in tüm gizil güçlerine sahipti, ve O'nunla işbirliği yaptığı ve kendisine verilmiş melekeleri geliştirdiği sürece, bu gizil güçleri Tanrısal Prensip'in plânladığı ya da zihinde tuttuğu ideal biçimde ortaya koyma gücüne de sahipti. Bu Varlığa daha sonra 'Rab' dendi, ki bu yaratıcı eylem içinde ifade ya da Tanrı'nın Yasa-

sı anlamına geliyordu. Bu, Tanrısal Prensip'in insanın ifade etmesi için zihinde tuttuğu Kusursuz Varlık'tır. Bu, Tanrısal Prensip'in yarattığı Tanrısal Tek İnsan'dır. İnsan, ya da onun doğasının Ruhsal yanı, bu Rab ya da Tek İnsan haline gelebilir. Bu Tanrısal İnsan daha sonra Mesih olarak bilindi. O, cennet ve dünya üzerinde hâkimiyete sahipti. Sonra Rab, yaratma gücünü kullanarak, Kendisi gibi olan diğer varlıkları yarattı. Bu varlıklara daha sonra Rab'bin çocukları denildi, onların Yaradan'ına Baba denildi ve Tanrısal Prensip'e de Tanrı denildi."

Burada Emil bir an sustu ve elini uzattı ve neredeyse bir anda elinde çömlekçi çamuruna benzer büyük bir parça belirdi. O, onu masanın üzerine koyup şekillendirmeye başladı ve az sonra bu on-beş santimetre boyunda güzel bir insan figürüne benzedi. Emil çok becerikli bir bir biçimde çalışıp onu çok kısa bir sürede tamamlamıştı. O bittikten sonra, Emil onu bir an elleri arasında tuttu; sonra yukarı kaldırıp ona bir nefes üfledi ve bu figür bir anda canlandı! Biz gözlerimize inanamaz bir halde ona bakarken, Emil onu bir an daha elleri arasında tuttu, sonra masanın üzerine koydu, ve figür orada hareket etmeye başladı! O, o kadar çok bir insana benziyor ve bir insan gibi davranıyordu ki, biz hiçbir soru soramadan, ağzımız ve gözlerimiz iri iri açılmış bir halde, öylece durup bakakaldık...

Emil bizim şaşkınlığımıza bir an gülümseyerek baktı ve sonra bir alıntı yaparak konuşmaya başladı: " 'Ve Rab insanı topraktan yarattı ve onun burun deliklerine yaşam soluğunu üfledi ve o yaşayan bir ruh haline geldi.' Sonra Rab'bin çocukları insanı topraktan yarattılar; ve onlar, yaratıcı yetenekleriyle, bu heykele yaşam soluğu üflediler ve o yaşayan bir ruh haline geldi. Dahi bunu çömlek işiyle ya da elişiyle yapabilir. Eğer o heykeli ya da resmi elleriyle şekillendirdiği gibi bırakırsa, o bir görüntüdür ve yaratıcısının onunla ilgili

hiçbir sorumluluğu yoktur; ama eğer yaratıcısı yaratıcı gücünü kullanıp ona yaşam verirse, onun sorumluluğu asla sona ermez. O yarattığı her bir şeyi izlemeli ve onları tanrısal düzen içinde tutmalıdır. İşte insan burada Tanrı ile teması bir biçimde yitirmiştir. O böyle görüntüler yaratmış; sonra hevesle onlara bahşettiği yaşamı geri çekmemiş, ve onlar dünya üzerinde amaçsız bir biçimde dolanıp durmuşlardır. Oysa eğer o onlara bahşetmiş olduğu yaşamı geri çekmiş olsaydı, ortada sadece heykel kalırdı ve insanın sorumluluğu ortadan kalkardı."

Burada o figür hareket etmeyi kesti ve Emil sözlerini şöyle sona erdirdi: "Yazılı tabletlerin ilk dizisini kendi dilinize çevirdikten sonra bunu çok daha iyi anlayacaksınız. Vakit oldukça geç oldu, sanırım artık yatıp dinlenmek istersiniz."

Son konuk da gider gitmez, hepimiz yatmaya hazırlandık. Doğrusu, hepimizin bir an önce dinlenmeye fazlasıyla ihtiyacımız vardı, hepimiz son birkaç günün aşırı dolu geçtiğini hissediyorduk...

Bölüm 7

Ertesi sabah, kayıtlarda kullanılan harflerin ve işaretlerin anlamıyla ilgili olarak mümkün olduğunca açık bir anlayış edinebilmek için her zamanki gibi çeviri işiyle meşgul olduk. Aslında, bizler bu kadim yazıların alfabesini öğreniyorduk, ve evsahibemizin öğretmenliği ile bu çalışmaya derin bir biçimde gömülmüştük.

İki haftadır bu çalışmayla meşguldük; ancak, bir sabah tapınağa gittiğimizde hepimizi şaşırtan bir durumla karşılaştık. Görünüşte ölmüş ve yeniden diriltilmiş olan dostumuz Chander Sen karşımızda duruyordu! Bir süre ona öylece, hiç konuşmadan baktık. Doğrusu onda artık hiçbir yaşlılık belirtisi yoktu, ama yanılmıyorduk, bu oydu. Biz orada afallamış bir halde dururken, o yaklaştı ve bizi içtenlikle selamlayarak ellerimizi sıktı. İlk şaşkınlığımız geçince, hepimiz onun çevresinde toplanıp sorular sormaya başladık. Chander Sen orada, tanıdığımız cüssesi ve sesiyle karşımızda duruyordu, ama onda en ufak bir yaşlılık belirtisi yoktu. Sesi bile orta yaşın enerjik niteliğini tekrar kazanmıştı ve ondaki her şey iyi-geliştirilmiş, neşeli ve çok canlı bir yaşam niteliği gösteriyordu. Gözlerinin ve yüzünün ifadesi ise sözlerle ifade edebileceğimin çok ötesindeydi.

İlk anlarda, onun eski haliyle şimdiki halini kıyaslayıp aradaki tezatı düşünmekten başka bir şey yapamadık. Onu ilk gördüğümüzde, o sıska, ak saçlı, topallayarak ve bir bas-

tona dayanarak yürüyen, yıpranmış bir yaşlı adamdı. Onunla ilk karşılaştığımızda grubumuzdan biri, "Bu büyük ruhların arasında, neredeyse öte âleme geçecek kadar yaşlı birini bulmamız çok şaşırtıcı" demişti. Kuşkusuz, birkaç gün önce tanık olduğumuz değişim-dönüşüm bizi çok etkilemişti, ama aniden gözden kaybolmasından sonra onu bir daha göreceğimizi düşünmediğimizden, onu ve bu olayı zihnimizden çıkarmıştık. Bu yenilenmeden, gençleşmeden çok daha fazla bir şeydi. Ben bunu sadece yürekten sevip saydığımız Büyük Üstadın geçirdiği değişim-dönüşümle karşılaştırabilirim. Chander Sen'in, onunla ilk karşılaştığımızdaki görüntüsü ile o sabahki görüntüsü arasındaki tezata bakarak bu ruhun kesinlikle yeniden doğduğunu söyleyebilirdik. Evet, doğru, onu sadece kısa bir süredir tanıyorduk, ama onunla yaşlı bir adam olduğunu görecek kadar yeterince uzun bir süre günlük ilişki içinde olmuştuk. Chander Sen, o günden sonra yaklaşık iki yıl boyunca bizimle birlikte oldu, büyük Gobi Çölü boyunca yaptığımız araştırma seferinde bize rehberlik ve çevirmenlik yaptı. Ve yıllar sonra, grubumuzdan iki-üç kişi bir araya gelip deneyimlerimizi hatırladığımızda, o sabahki deneyimimiz ortaya getirilen ilk konu olacaktı.

Bu olayı anlatırken, ben tüm konuşmamızı sözcüğü sözcüğüne kaydetmeye kalkışmayacağım, çünkü o iki günün büyük bölümünü sadece konuşarak geçirdik ve bunun ayrıntılı bir anlatımının okur açısından sıkıcı olacağına inanıyorum. Bu yüzden, burada sadece ana noktaları aktaracağım.

İlk heyecan biraz yatıştıktan sonra hepimiz yerlerimize oturduk ve Chander Sen konuşmaya başladı. "Beden en düşük derecede düşünce faaliyetlerini temsil ederken, Öz ya da Ruh (Spirit) denen şey Tanrısal Zihnin en yüksek düşüncelerini temsil eder. Beden düşüncenin dışsal ifadesidir, o ilk dürtüsünü ya da itilimini Öz vasıtasıyla direkt olarak Tanrısal Zihin'den alır. Öz, Tanrısal Zihnin tüm gizil güçlerini ba-

rındıran ölümsüz ve gerçek Benlik'tir.

Düşünce atmosferi gerçektir, o gerçekten mevcuttur ve bedeni oluşturan her şeyi içerir. Birçok insan göremediği şeylerin gerçekte de var olmadığını düşünür; ve onlara tekrar tekrar, kendilerini gizleyemeyecekleri söylenmiş olmasına rağmen, onlar bunu yapabileceklerine inanırlar. Adem ve Havva Rab'den, ya da Tanrı'nın Yasası'ndan saklanırken kendilerini gizleyebildiler mi? Şunu bilmeliyiz ki, beraberimizde taşıdığımız gerçek, yaşamımızın açık kitabıdır, ve bunun farkında olsak da olmasak da, her insan onu okuyabilir. Bazıları iyi düşünce okurlarıdır, diğerleri ise değildir; ama hepsi biraz düşünce okuyabilir ve biz kendimizi gizleyemeyiz. Ayrıca, bizim düşünce atmosferimiz, sürekli olarak, yavaş yavaş soğuyan sözcüklerini bedenimize çökeltir, ve orada onlar her insan tarafından görülürler. Biz, biraz pratik yaparak, bizi kuşatan bu atmosferin düşünce gücünü hissedebilir ve, yavaş yavaş, onun mevcudiyetinin dış dünyanınki kadar gerçek olduğunu idrak edebiliriz.

Ben, insanın ayaklarıyla toprağa basabildiği gibi, şiddetli istekten oluşan kanatlarla semavi yüksekliklere çıkabileceğini de öğrendim. Kadim insanlar gibi, insan dünya üzerinde yaşarken Tanrı ile konuşabilir, ve o bunu ne kadar çok yaparsa, onun Evrensel Yaşam'ın nerede bitip de bireysel mevcudiyetin nerede başladığını ayırt etmesi o kadar zor olacaktır. İnsan, Ruhsal anlayış yoluyla Tanrı ile ittifak oluşturduğunda, Tanrı ile insan arasındaki sınır ortadan kalkar. Bu noktaya erişildiğinde, insan İsa'nın, 'Ben ve Babam bir'iz' sözüyle ne demek istediğini bilecektir.

Çağlar boyunca büyük filozoflar insanın bir üçlü-birlik (teslis) olduğu fikrini kabul etmişlerdir ama onlar asla insanın üçlü bir kişiliğe sahip olduğuna inanmamışlardır. Onlar insanı, doğası itibariyle, birde üç olan bir varlık olarak kabul etmişlerdir.

Her şeyi kişileştirme eğilimi, Kutsal Üçlü-Birlik (Teslis) denen şeyi bir'de üç varlık kavramına indirgemiştir, oysa o en iyi şekilde Evrensel Zihnin, Tanrı'nın Her Yerde Mevcut Oluşu, Her Şeye Kâdirliği, Her Şeyi Bilişi olarak anlaşılabilir. İnsan, Kutsal Üçlü-Birliği bir'deki üç kişi olarak, ve açıklanamasa da kabul edilmesi gereken bir şey olarak gördüğü sürece, o batıl inancın ve dolayısıyla da kuşku ve korkunun batağında kalacaktır.

Eğer Tanrı'nın birde-üç olan doğası fiziksel olmaktan çok Ruhsal ise, o zaman insandaki üçlü-birlik maddi bir görüş noktasından değil, zihinsel bir görüş noktasından görülmelidir. Bilge filozoflardan biri şöyle demiştir: 'Akıllı bir insan, başka hiçbir şeyi önemsemeyerek, Kendini tanımanın, Benlik bilgisinin peşine düşmelidir; çünkü onun kendi varlığının bilgisinden daha yüksek, ya da ona daha fazla güç verecek bir bilgi yoktur.' Eğer bir insan kendi gerçek Benliği'ni bilirse, onun gizli olanaklarını, güçlerini ve melekelerini keşfetmemesi mümkün değildir. Eğer bir insan tüm dünyayı kazanır, ama kendi ruhunu yitirirse, bunun ona ne yararı olur ki? Onun ruhu onun Ruhsal benliğidir ve, eğer o Ruhsal benliğini gerçekten keşfederse, o -eğer insanlara böyle yaparak hizmet edecekse- bütün bir dünya kurabilir. Ben, nihai hedefe erişecek kişinin kendi gerçek Benliği'nin derinliklerini araştırması gerektiğini ve onun orada Tanrı'yı bulacağını öğrendim. İnsan birlik içindeki -öz, ruh ve bedenden oluşan- bir üçlü olduğundan, ruhsal cehalet hali içindeyken, doğasının -fiziksel olan- en düşük düzeyinde düşünme eğilimi gösterir.

Cahil insan tüm zevki ve hazzı bedeninde arar ve bir zaman gelir o tüm duyularından dayanabileceği tüm acıyı alır. O, bilgelikle öğrenmediği şeyi acı ve ıstırapla öğrenmek zorundadır ve, tekrarlanan deneyimlerden sonra, o bilgeliğin daha iyi yol olduğunu yadsıyamayacaktır. İsa, Osiris ve Buda, tüm anlayışımızla bilgeliğe ulaşmamız gerektiğini söylemişlerdir.

Akli düzeyde (katta) iş gören düşünce bedenin titreşimlerini sıvıya karşılık gelen bir noktaya yükseltir. Bu düzeyde, düşünce ne tamamen maddi, ne de tamamen Ruhsal'dır. O maddilik ve Ruhsallık arasında bir sarkaç gibi salınır, ama bir zaman gelir insanın hangisine hizmet edeceğini seçmesi gerekir. Eğer o maddiliği seçerse, onu bir karmaşa ve kaos dünyası beklemektedir. O Ruhsal olanı, Öz'ü seçerse, insandaki Tanrı tapınağının kubbesine dek yükselebilir. Bu düşünce hali maddenin -esnek olan ve sınırsız bir biçimde genişleyebilen- gaz haliyle karşılaştırılabilir. Tanrı, insanın sıvımsı düşünce akımını onu kuşku, korku, ve hastalık sisinin üzerinde tutacak o semavi yüksekliklere mi yönlendireceğini, yoksa insandaki hayvanın sefil derinliklerine mi indireceğini seçmeyi daima insanın kendisine bırakır.

Eğer, insanı öz, ruh ve bedenden oluşan bir üçlü-birlik olarak düşünürken, onu zihin ya da ruh bakımından ele alırsak, onun zihinsel faaliyetin iki aşırı ucu arasında yer aldığını, bunlardan düşük olanın beden, yüksek olanın ise öz (spirit) olduğunu görürüz. Zihin görünen ile görünmeyen arasındaki bağlantıyı oluşturur. Duyular düzeyinde işlerken, zihin tüm hayvani arzuların ve tutkuların yeri olur. O, Cennet Bahçesi'ndeki, insanı ayartıp zehirli meyveyi yemesine yol açan yılandır. İsa, 'Musa'nın yabandaki yılanı yükselttiği gibi, insanoğlu da yükselmelidir,' dediğinde, kendi bedeninin çarmıhta yükselmesinden değil, ruhun ya da zihnin duyusal illüzyonların üzerine yükseltilmesinden söz ediyordu. Her ikisinden de ayrılmadan, öz ve beden arasında duran ruh ya da zihin, hayvani düşünceleri de düşünmeye muktedirdir; huzur, saflık ve Tanrı Gücü'nün bulunduğu saf özle bilinçli birliğe girmeye de muktedirdir.

İnsanoğlu fiziksel âlemin aldatmacalarının üzerine çıktığı o âleme yükseldiğinde, saf zekâ düzeyinde (katında) düşünür ve davranır. Orada o hayvanlarla paylaştığı içgüdüler

ile Tanrı'dan aldığı ilahi sezgileri birbirinden ayırt eder. Bana, insan saf öz düzeyinde düşündüğünde, ruhun şeylerden çok şeylerin idealini algıladığı o âleme bilinçli olarak girdiği gösterildi. O artık duyulara bağlı değildir, o berrak bir görüşle, geniş ufukların büyük manzarasını görür. İşte orada gerçek Tanrısal Zekâ tarafından gözler önüne serilir ve ilham verici mesajlar alınır.

İnsanoğlu maddi dünyasının derinliğinden çıkıp yukarı yükseldiğinde ve zihinsel dünyanın dingin güzelliğinin ve saflığının görüntüleriyle kuşatıldığında, bir süre sonra sağlıklı bir doyumsuzluk hisseder ve ruhun hep yukarı doğru yönlendiren itişi onu daha yüksek âlemlere taşır. Orada o artık dinginlik görüntüleri görmez, daimi bir güzellikle kuşatılmış bir dinginlik içinde yaşar. O, içsel olanı görmüştür ve onun için o her şey haline gelmiştir; ve dışsal olan içsel olmuştur. O, daha önce sonuçlar dünyasında yaşarken, şimdi nedenler dünyasında yaşamaktadır.

Birde-üç olan insanın özü saf zekâdır. Bu onun varlığının, anlaşılmış gerçek karşısında duyusal tanıklığın ve insan kanısının hiçbir ağırlığının olmadığı bölgesidir; o içimizdeki Mesih'tir, ya da insanoğlunun içindeki Tanrı Çocuğu'dur, o bizi kuşkudan ve onun düş kırıklıklarından kurtaran keşiftir. Varlığının bu zirvesinden, insan her şeyi eğitilmiş bir ruhun berrak görüşüyle görür. O cennette ve dünyada, herhangi bir felsefede hayal edilmiş olandan daha çok şey görür. O içeriden ya da dışarıdan yönetilen bir zihne sahip bir beden olmadığını, bedenin ve zihnin gerçek Ruhsal benliğinin itaatkâr hizmetkârları kılınabileceklerini öğrendiğinde, kendisine başlangıçta bahşedilmiş olan o Tanrı-vergisi hâkimiyeti ifade etmeye başlar.

Öz ya da Ruh (Spirit) insanın varlığının yüce özüdür. O asla hastalanmaz ve asla mutsuz olmaz, çünkü, o büyük ruhun, Emerson'un dediği gibi, 'Istırap çeken sınırlı ve sonlu

olandır. Sınırsız ve sonsuz olan gülümseyen bir rahatlık, güven ve huzur içindedir.' Kutsal kitabımızdaki Eyüp insanın Öz olduğunu ve Tanrı'nın soluğunun insana yaşam verdiğini söylemiştir. Gerçekten de insana yaşam veren şey onun Öz'üdür ve bu Öz onun daha düşük faaliyetlerini yönetir. Öz otoriteyle emirler verir ve her şey bu doğru yönetime tâbi olur.

Yaklaşan günün giysisine bürünmüş yeni bir çağ insanların kalplerinde doğmaktadır; ve yakında yine Tanrı'nın bakir Öz'ü kalpten doğru parlayacak ve isteyen herkesin daha büyük ve daha tam bir yaşama girebilmesi için kapı yine açılacaktır. İnsanın ruhu Yaradılış'ın başlangıcından beri yaşanmış olanlardan daha muhteşem bir yeni çağın eşiğinde durmaktadır. Beytlehem Yıldızı, İsa'nın doğumunda daha önce olduğundan daha parlak bir biçimde parlamıştı, ama yakında onun parlaklığı bir öğlen güneşi gibi olacaktır, çünkü bu yeni ışık Mesih'in tüm insanların kalplerinde doğduğu günü bildirecektir."

Bölüm 8

Ertesi sabah yine tapınakta toplandığımızda, Chander Sen konuşmasına kaldığı yerden devam etti: "Bakın, bana kesin bir biçimde, insan zekâsının Tanrısal Zekâ'ya dönüştürülebileceği gösterildi. Bu bana açıkça gösterildiğinden, ben Tanrı'nın Âlemi'ne girebileceğimi ve o Âlem'in tam içimde olduğunu gördüm. Şimdi ben Tanrı'nın her yerde mevcut olan ve her şeyi bilen tek güç olduğunu, ve uyumsuzluğun, hastalığın, yaşlanma ve ölümün artık geçmiş bir deneyime ait olduğunu biliyorum. Ben şimdi realiteyi algılıyor ve illüzyon sisi içinde kaybolmuş olduğumu biliyorum. Zaman ve uzay tamamen ortadan kayboldu ve ben şimdi öznel dünyada bulunduğumu ve onun nesnel dünyaya ait olduğunu biliyorum. Eğer zaman zaman daha süptil duyuların gözlerimin önüne serdiği anlık izlenimlere ve dürtülere sahip çıkabilseydim, yaşadığım o yorucu ve endişeli saatlerin büyük bölümünü yaşamaktan kurtulurdum. Gençken ben de, insanlığın büyük bölümü gibi, yaşanacak tek bir hayat olduğuna ve bu yüzden kendimi her şekilde doyuma uğratmam, ve hayattan alabileceğim kadar çok şey almam gerektiğine karar vermiştim. Böylece, hayatta kendim için yaşamayı esas amaç haline getirdim ve hayvani arzularımı sonuna kadar yaşadım, sonuçta bedenimin yaşam sıvılarını akılsızca tükettim ve beni ilk gördüğünüzdeki o boş kabuk haline geldim. Şimdi size düşüncelerimi daha canlı bir biçimde tasvir edecek bir görüntü

oluşturacağım."

Chander Sen bir an sessiz kaldı ve daha önce tarif edilenlere benzer bir görüntü odanın bir duvarında belirdi. Bu onun kısa bir süre önce gördüğümüz halinin görüntüsüydü. Bu, tahta bastonuna yaslanarak sarsak adımlarla yürüyen yaşlı bir adamın görüntüsüydü. Bunun ardından onun o sabahki görüntüsü belirdi. Chander Sen şöyle devam etti:

"Birinci görüntü geriye boş bir kabuk kalana dek enerjilerini ve yaşam sıvılarını boşa harcamış olan birini temsil ediyor. Diğeri enerjilerini ve yaşam sıvılarını bedeninde tutan birini temsil ediyor. Siz benim durumumu tam bir yenilenme ve gençleşme olarak görüyorsunuz, ki bu doğrudur. Ama, ben ona bir başka açıdan bakıyorum. Kaç kişi benim gibi o sevgili varlıkların yardımını alacak kadar talihli olabilirdi?

Düşüncemi anlayabilmeniz için, şimdi bir insanın yaşamını doğumundan ölümüne dek izleyelim. Çocuk doğar. O, bedeninde akan yaşam-taşıyıcı sıvıların bilincinde değildir, bu sıvılar henüz aktif değildir, çünkü yaşam sıvılarını üreten organlar henüz aktif değildir ve gelişmemiştir. Bu gelişim aşaması esnasında, normal bir çocuk güzel, aktif ve yaşam doludur. Yaşam sıvıları, çocuk büyüyüp de yaşam sıvılarının aktifleştiği gelişim aşamasına erişene dek giderek güçlenir, ve o zaman boşa harcanabilirler. Eğer böyle olursa, birkaç yıl sonra çocuk yaşlanma belirtileri göstermeye başlar. Giderek, gözler parlaklığını, beden aktifliğini ve zarafetini yitirir. Yüz hatları sertleşmeye ve çökmeye başlar. Bir süre sonra beyin kaslarla eşgüdümünü yitirir ve beden dermansız bir yaşlı insanın bedenine dönüşerek eski benliğin boş kabuğu haline gelir.

Bir de tüm yaşam sıvılarını korumuş ve onların bedende kendi doğal akışları içinde deveran etmelerini sağlamış kişiyi ele alıp, onun ne kadar güçlü ve dinç olduğunu göre-

lim. Eğer o yaşam sıvılarını hep koruyarak devam ederse, o bu hayatın sadece doğup kısa bir süre yaşayıp sonra ölmekten ibaret olduğunu düşünse, bundan daha yüksek bir yaşam fikri algılamasa bile, yine de onun ömrü yaşam sıvılarını boşa harcamış kişinin ömründen üç-dört kat uzun olacaktır. Eğer o Tanrı'nın plânında onun için daha büyük bir düzen bulunduğunu algılarsa, yaşam sıvılarının kusursuz gelişim için gerekli bir unsur olduklarını anlar anlamaz onları her zaman koruma yoluna gidecektir.

Ancak kısa bir süre önce, eğitim gören insanlar bedenin kan dolaşımı sistemini oluşturan o narin atar ve toplar damarlar sistemini tanımaya başladılar. Ancak tüm bedende, yaşam gücünü her atoma taşıyan çok daha hassas ve süptil bir dolaşım sistemi vardır. Sinir sisteminiz vasıtasıyla bu yaşam gücü beyindeki bir hücre dizisine yollanır. Bu hücreler de bu yaşam gücünün dağıtımını yaparak onu sinir sistemi vasıtasıyla bedenin her atomuna gönderirler. Bu güç ayrıca sinirleri de koruma görevi yapar. Eğer yaşam gücü boşa harcanırsa, hücreler sabitleşir ve oluşan yeni hücreler onların yerini alamaz, ve yavaş yavaş ayrışıp ölen eski hücrelerin yerine yeni hücreler dışarı atılırlar. Eğer yaşam gücü korunursa, hücreler on yaşında olduğu gibi, beş yüz yaşında da o kadar kolayca yenilenirler.

Tüm yaşam gücü korunduğunda, beden yaşamla o kadar dolabilir ki siz tüm formlara yaşam verebilirsiniz. Bu gerçek bir gün keşfedilecektir. Siz idealinizi ifade eden bir resim ya da heykel yapıp ona yaşam soluğu üfleyebilirsiniz ve o canlanır. O siz, sizin Rabbiniz ona yaşam verdiği için aktif olacaktır. İşte bunu yapan kişi gerçek dahidir.

İşaret etmek istediğim yaşamsal öneme sahip bir hata var. Sizin dahi olarak gördüğünüz kişi, gelişmeye başlarken, bilinçli ya da bilinçsiz olarak, yaşam güçlerini koruyup saflıkları içinde doğal kanallarından gönderme yeteneğini ka-

zanmıştır; bu durum onun bedenini ve yaratıcı melekesini canlandırmıştır ve o ifade edebileceği ve sıradandan daha yüksek olan bir şeyin bulunduğunu görür. O, yaşam güçlerini koruyup onlara özgürlük tanırken, giderek daha muhteşem başarılar elde edecektir; ama eğer o cinsel şehvetin nüfuz etmesine izin verirse, yaratıcı gücünü hızla yitirecektir. Beden önce yaşam güçleri korunarak güçlendirilmiş, bu, hücreler -yaşam gücünü boşa harcamış kişinin düşük düzeninden- daha iyi bir dokuya kavuşana dek sürdürülmüştür. Sonra, dahi kişi ün kazanır ve daha derin algılama gücünü ya da Tanrı gücünü geliştirmemiş olduğundan, bu kişisel-yüceltilme ile kendinden geçer. Tam olarak uyanmamış olduğundan, yol gösterici ışığını bırakır; ve daha büyük heyecan dürtüsüyle, yaşam güçlerini boşa harcamaya başlar ve hızla tüm gücünü yitirir. Çünkü, eğer insan, düşüncesini hayvani tutkuların üzerine yükseltirse ve beden daha iyi bir dokuya kavuşmaya başlayana dek yaşam güçlerini korursa, ama sonra geri adım atarsa, o bu şekilde uyanmamış birine kıyasla çok daha hızlı bir biçimde gerileyecektir.

İnsan uyanıp tüm yaşam güçlerini koruduğunda ve onların sinirlere doğal biçimde dağılmalarına izin verdiğinde, sonra onların -cinsel şehvet ya da tutku düşünceleriyle bozulmadan- sinirler boyunca bedenin her atomuna ulaşmalarını sağladığında, duyulan coşku ve heyecan kalıcı olacak ve bu duyum cinsel duyumu çok aşacaktır. Böylece yılan çöreklendiği yerden kalkıp yükselecektir. *

Eğer insan bu yaşam sıvısının ona karşılık gelen saf kan miktarından kat kat önemli olduğunu anlayabilseydi, onu boşa harcamak yerine korumayı seçerdi. Ama, o gözlerini bu gerçeğe kapatır, ya da bu konudan tamamen habersiz olabilir, ve aynı şekilde devam eder -ta ki yaşlılık ve ölüm gelene dek...

Siz yaşlılığa saygıyla bakıyor ve ak saçları bir onur tacı

olarak görüyorsunuz, ki ben bunun aleyhinde bulunmayacağım. Ama, duvardaki görüntülere baktığınızda, hangisine daha fazla saygı duyulması gerektiğine karar vermeyi size bırakıyorum: bilerek ya da bilmeyerek kendini yıpratıp yaşlandırmış ak saçlı kişiye mi; yoksa, olgunluk içinde, daha canlı, güçlü, ve ilerleyen yılları karşılamaya daha donanımlı olan, ve o yılların sonucunda daha bilge ve şefkatli hale gelmiş olan kişiye mi? "

*Anladığım kadarıyla, burada karşı çıkılan ve tüketici olduğu belirtilen şey cinsel ilişki ya da orgazm değil, bu ilişki sırasında yaşam sıvıları denen şeyin dışarı boşaltılmasıdır. Aynı yaklaşımı özellikle Tantra Yoga'da da görürüz, burada da sevişme sırasında bu enerji dışarı akıtılmak yerine tepe çakrasına yönlendirilerek, yani omurganın dibinde uyuyan kundalini enerjisi tepe çakrasına yükseltilerek aydınlanmaya yardımcı bir unsur olarak kullanılır. Bu yaşam sıvılarının nasıl korunacağıyla ve kundalini enerjisinin nasıl yükseltileceğiyle ilgili bilgi ve yöntemleri ve Taocu Sevişme ve Tantra Yoga ile ilgili kitaplarda bulabilirsiniz. (Ç.N.)

Bölüm 9

O zamandan itibaren, Chander Sen'in eğitmenliğinde, kendimizi gayretli bir biçimde o yazılı tabletlerde yer alan alfabeyi öğrenmeye verdik. Günler çok hızlı bir biçimde akıp geçti ve Nisan ayı sona ererken kayıtların büyük bölümü hâlâ bizim dilimize çevrilmemişti; ancak kendimizi daha sonra geri dönüp çevirileri bitirebileceğimizi düşünerek teselli ediyorduk. Dostlarımız, bu kayıtların büyük bir bölümünü bizim için çevirmiş olmalarına rağmen, onları kendimiz çevirebilmemiz için bu alfabeyi öğrenmemiz konusunda ısrar etmişlerdi.

Önceki Eylül ayında bir araştırma grubu ile Gobi Çölü'nde buluşmak üzere sözleşmiştik, onlarla birlikte bu kayıtlarda bildirilen üç antik kentin harabelerinin bulunduğu yerlere gidecektik. Biz bu kayıtları henüz görmemiştik, ama bize onların varlığından söz edilmişti. Daha önce görmüş olduğumuz ve merakımızı uyandırmış olan kayıtlar önümüzdeki kayıtların kopyalarıydı. Her iki kayıta göre, bu kentlerin tarihleri iki yüz bin yıl önceye dayanıyordu. İddia edildiğine göre, o insanlar yüksek bir uygarlığa sahiptiler, sanatları ve zanaatları biliyorlar ve metalleri işleyebiliyorlardı; altın sıradan bir metal olarak görülüyordu, öyle ki bu insanların su bardakları ve atlarının nalları bile altındandı. Yine iddia edildiğine göre, bu insanlar kendi Tanrı-vergisi güçlerini kullanabildikleri gibi, tüm doğal kuvvetlere de hükmedebili-

yorlardı. Aslında, bu kayıtlarda anlatılan efsaneler -eğer onlar efsaneyse- Yunan mitolojisine çok benziyorlardı. Eğer haritalar doğruysa, bu dev imparatorluk Asya'nın büyük bölümünü kaplayıp Avrupa'ya, bugün Fransa'nın bulunduğu Akdeniz kıyılarına dek uzanıyordu, ve deniz seviyesinden en büyük yükseklik iki yüz metre kadardı. Anlatılanlara göre, burası büyük düz bir bölgeydi, toprakları çok verimliydi, yoğun bir insan nüfusuna sahipti ve Anayurt'un bir kolonisiydi. Hiç kuşkusuz, eğer bu kentlerin kalıntıları bulunup ortaya çıkarılabilirse, çok değerli bir tarih de açığa çıkarılmış olacaktı; çünkü kayıtların bildirdiğine göre, bu uygarlık, kadim Mısır'ın yedi kralın hanedanlıkları sırasındaki debdebe ve ihtişamını bile gölgede bırakan bir ihtişama sahipti. Bu kralların hükümdarlık döneminden önce bile, bu uygarlığın çok daha zengin ve refah içinde olduğu bildiriliyordu. Bu uygarlıkta halk kendi kendini yönetiyordu; hiçbir savaş ve kulluk kölelik düzeni yaşanmamıştı. Onlar, tartışılmaz biçimde, yöneticilerini "Yönetici Prensip" olarak adlandırmışlardı, ve bu Yönetici Prensibi seviyor ve ona itaat ediyorlardı. Kayıtların bildirdiğine göre, ilk hanedanlığın ilk kralı yönetimi Yönetici Prensip'ten zorla almış ve kendini kral ilan ederek tahta oturmuştu.

Zaman hızla akıp geçti. Bizler bu sırada araştırma seferine çıkmak için gerekli her şeyi hazırlamakla meşguldük. Mayıs ayında sözleştiğimiz buluşma yerinde olabilmek için en kısa sürede yola çıkmamız gerekiyordu, orada gerekli malzemeleri yenileyecek ve esas hedefimize doğru yola koyulacaktık.

Dostlarımızdan ayrılma zamanımız yaklaşırken neler düşündüğümü ve hissettiğimi anlatmakta sözler kesinlikle yetersiz kalır. Onlarla birlikte geçirdiğimiz her saat bize mutluluk ve haz vermişti, birlikte geçen tek bir anımız bile sıkıcı olmamıştı.

Bu insanlarla beş aydır birlikte olmamıza ve evlerini paylaşmamıza rağmen, zaman o kadar hızlı bir biçimde akmıştı ki bize sanki aradan sadece birkaç gün geçmiş gibi gelmişti. Ancak bu arada önümüzde bir olanaklar dünyası açılmıştı. Sanki bu kapı ardına dek açılmıştı. Herkes sınırsız olanakları hissetmişti, ancak hâlâ -tıpkı kardeşlerimiz olarak gördüğümüz bu muhteşem insanlardan ayrılmakta tereddüt ettiğimiz gibi- o kapıdan girmekte de tereddüt ediyorduk.

Her faninin yaşamında, onun -tıpkı o güzel Nisan sabahında her birimizin gördüğü gibi- bu kapının tam açıldığını görebildiği bir an olduğuna, ve herkesin erişilebilecek engin olanakları görebileceğine inanıyorum. (Ben okurlardan tüm önyargıları bir süre için bir yana bırakmalarını, ve bizim görmüş olduğumuz gibi görmeye çalışmalarını rica ediyorum. Ben sizden inanmanızı beklemiyorum, ama şunu anlamanızı istiyorum ki bu insanlar hakkında yazmak bir şeydir, ama onların karşılarında oturup onları dinlemek tamamen farklı bir şeydir.) Öyle görünüyordu ki eğer cesaretle yürüyüp o kapıdan geçseydik, her şeyi başarabilirdik; ancak, biz tereddüt ettik. Bu neden böyle oldu? Çünkü tam olarak inanmamıştık; geleneğin bizi geri sürükleyip kapıyı kapatmasına izin vermiştik; sonra da kaderin elinin o kapıyı bize kapattığını söyledik. Ama, şunu idrak etmeliyiz ki, bizim izin verdiğimizden başka bir kader yoktur.

Burada, bazıları kuşaklardır ve belki daima o kapının ötesinde yaşamış ve o yaşamı uygulanabilir kılmış şefkatli, sade, ancak çok muhteşem insanlarla karşı karşıyaydık. Burada hiçbir örnek ya da yerleşik gelenek yoktu; burada iyi yaşanmış ve bu dünya üzerinde yaşanmış saf ve dürüst bir yaşamdan başka bir şey yoktu. Kıyaslama yapıp aradaki tezatı görmeyi okura bırakıyorum.

Son birkaç ay içinde çok bağlandığımız o sevgili ruhları

bırakıp gitmekte tereddüt ettik, ama bizi başka şeylerin beklediğini biliyorduk ve onları da hevesle bekliyorduk. O güzel Nisan sabahında dostlarımızla içten bir biçimde vedalaştık, ve onlar bizi tekrar beklediklerini söyleyerek sevgiyle uğurladılar. Onları son kez selamlayarak yüzümüzü kuzeye doğru döndürdük, bu sefer büyük Gobi Çölü'nü gerçekten geçecektik. Daha önce, bu çölün korkunç zorluklar içerdiğiyle ilgili öyküler dinlemiştik; ama hiç korkmuyorduk, çünkü Emil ve Jast yine bizimle birlikteydiler, ve Chander Sen de Neprow'un yerini almıştı.

Birçok ülkeyi ziyaret etmiş ve böyle seferlere çıkmış bizler için bu uzun yolculuk günlük çalışmanın bir parçasıydı. Ve küçük grubumuzdaki herkes orada olmaktan hoşnuttu. Hepimiz gözlerimizin önüne yeni bir dünyanın serilmeye başladığını görebiliyorduk. Hepimiz bu toprakların ıssızlığını ve sapalığını ve böyle bir yolculuğun tehlikelerini görebiliyorduk, ancak yine de yola devam etmek için karşı konulmaz bir itilim hissediyorduk. Harika dostlarımıza duyduğumuz mutlak güvenle, tüm korkularımızı ve zorluk çekeceğimiz düşüncesini aşmış ve kendimizi adeta okul çocuklarının coşkusuyla bu olayın heyecanına kaptırmıştık.

Biz dünyanın böyle ıssız bölgelerine alışıktık, ama hem bu kadar ıssız ve sapa olup da hem de bu kadar özgürce ve kolayca yolculuk yaptığımız topraklarda daha önce hiç bulunmamıştık. Bizim bu toprakları ve bize yardımcı olan bu dostları bu kadar çok sevmemizde şaşılacak bir şey yoktu. O anda, ta kutup bölgelerini aşıp fethedene dek kuzeye doğru ilerleyebileceğimizi hissediyorduk. Daha çok yol almamıştık ki araştırma grubumuzdan biri, hüzünlü bir sesle "Eğer biz de bu dostlar gibi yolculuk yapabilseydik, bu iş çok kolay olurdu. Sırf biz onlar gibi yolculuk yapamadığımızdan, onlar bizimle birlikte ağır ağır yol almak zorunda kalıyorlar," dedi.

Yola çıktığımızın yedinci gününün akşamına dek her

şey yolunda gitti. O gün ikindi vakti saat beş civarında biz dik yamaçlı dar bir vadiden henüz çıkmış, aşağıdaki daha geniş topraklara doğru ilerlemek üzereyken, grubumuzdan biri bağırarak uzakta atlı adamların bulunduğunu bildirdi. Dürbünlerimizi o yana doğru çevirdik ve orada tepeden tırnağa silahlı görünen yirmi-yedi atlı saydık. Bu durumu Jast'a bildirdik ve o onların, büyük olasılıkla, o topraklarda başıboş dolaşan gruplardan biri olduğunu söyledi. Biz onların eşkiya olup olmadıklarını sorduk ve o, ortada güdülen bir koyun-keçi sürüsü olmadığından, büyük olasılıkla, onların bir eşkiya çetesi olduklarını söyledi.

Biz yoldan ayrılıp bir ağaçlığa doğru ilerledik ve orada geceyi geçirmek üzere kamp kurmaya karar verdik. Kamp hazırlanırken, grubumuzdan iki kişi kamp kurduğumuz yerin yakınındaki dereyi geçerek engebeli araziyi yukarıdan görebilecekleri bir tepeye tırmandılar. Tepeye çıktıklarında durup dürbünleriyle çevreye baktılar, sonra hemen dönüp aceleyle kampa doğru koştular. Seslerini duyurabilecek mesafe içine girer girmez, o atlı grubunun en fazla üç mil uzakta olduklarını ve bizim kampımıza doğru at sürdüklerini bildirdiler. O sırada aramızdan birisi bir fırtınanın çıkacağını hissettiğini söyledi. Biz de baktık ve kuzeybatıda yoğun bir bulut kümesinin toplanmakta ve sisin dört bir yandan bastırmakta olduğunu gördük. Yaklaşan fırtına yüzünden, engebeli bir yamaçtan direkt olarak bizim kampımıza doğru ilerleyen atlı grubu göremediğimiz için çok tedirgin olduk. Doğrusu, bu grubun ortaya çıkışı bizi çok rahatsız etmişti. Bizim grubumuzda otuz-iki kişi bulunmasına karşın, yanımızda tek bir ateşli silah yoktu.

O sırada hava bir kar fırtınasının tüm şiddetiyle üzerimizde patladı. Kısa bir süre boyunca rüzgâr şiddetle esip gürledi ve saatte yetmiş-mil hızla esen bir boranın hiddetiyle tüm çevremizi ince kar parçacıklarıyla kuşattı; öyle görünü-

yordu ki fırtına yüzünden kopan ağaç dallarından korunmak için kampımızı başka bir yere nakletmemiz gerekiyordu. Ancak, sonra birden bizim bulunduğumuz yerde hava durulduğu, ve biz o anda bunun o topraklarda sık sık görülen kısa süreli bir bora olduğunu ve çok geçmeden de dineceğini düşündük.

Çevreyi görmemizi mümkün kılan solgun bir ışık olduğundan, biz kamp çadırına girip içeriyi düzene sokmaya koyulduk. Yarım saat boyunca bu işle uğraştık ve o sırada ne fırtınayı ne de kısa bir süre öncesine dek bizi tedirgin eden o atlı grubu düşündük. Bir an soluklanmak için durduğumuzda, Şefimiz çadırın girişine doğru yürüyüp dışarı baktı, sonra bize dönüp, "Fırtına kısa bir mesafe ileride ortalığı kasıp kavurur görünüyor, ama bizim bulunduğumuz yerde neredeyse yaprak bile kımıldamıyor. Bakın, çevredeki çadırlar ve ağaçlar hiç kımıldamıyor ve hava sıcak ve yumuşak görünüyor" dedi. Gruptan birkaç kişi onun ardından dışarı çıktık ve orada bir an şaşkınlık ve merak içinde kaldık. Biz çadırın içinde meşgulken, fırtınanın çıkardığı gürültünün yarı bilincindeydik, ama onun o sırada dar vadiden yukarı doğru uzaklaştığını varsaymıştık; çünkü bu topraklarda bazı fırtınalar bir kasırga gibi ortaya çıkar ve şiddetlerini yitirene dek millerce ilerler, ve onlar geçtikten sonra ortalığa tam bir sükûnet hâkim olurdu. Bu kez durum böyle değildi. Kar fırtınası otuz-kırk metre ilerimizde tüm şiddetiyle ortalığı kasıp kavuruyordu, ama bizim bulunduğumuz yerde hava durgun ve sıcaktı. Oysa ilk başta soğuk keskindi ve insanın içine işliyordu, rüzgâr çevremizi iğnemsi buz parçacıklarıyla kuşatıyor ve insanı adeta körleştiren ve nefessiz bırakan bir şiddetle esiyordu.

Birden, bulunduğumuz ortam adeta sihirli bir biçimde aydınlandı. Ne olduğunu merak ederek orada dururken, fırtınanın gürültüsünün arasında insan çığlıkları duyar gibi ol-

duk. Ancak, o sırada akşam yemeğinin hazır olduğu bildirildi, ve biz çadıra girip yemeğe oturduk. Yemek yerken, araştırma grubumuzdan biri, yamaçtan aşağı indiklerini gördüğümüz o atlılara ne olduğunu merak ettiğini söyledi. Bir başkası, "Dışarıdayken çığlıklar duyar gibi olduk ve eğer kar fırtınasında kaybolmuşlarsa onlara yardım edip edemeyeceğimizi düşündük," dedi. Jast, o adamların civar bölgede başıboş dolaşıp duran en kötü şöhretli eşkiya çetelerinden birinin adamları olduklarını bildirdi. Ayrıca, onların köyleri yağmalayıp koyun ve keçi sürülerini sürüp götürmekten başka şey yapmadıklarını da ekledi. Yemekten sonra, fırtınanın geçici olarak yatıştığı bir sırada, uzaktan insan çığlıkları ve at kişnemeleri duyduk; hayvanlar kontrolden çıkmış gibi hırıldayıp kişniyorlardı. Sesler kısa bir mesafe uzaklıktan gelmesine karşın, rüzgârla birlikte ortalıkta fırıl fırıl dönen kar öyle yoğundu ki biz onları ya da herhangi bir kamp ateşini göremiyorduk.

Kısa bir süre sonra Emil yerinden kalktı ve gidip o adamları kampımıza davet edeceğini söyledi. Dışarıda soğuk giderek şiddetlendiğinden, çok hazırlıklı olmadıkça, insan ya da hayvan, kimse sabaha kadar bu fırtınaya dayanamazdı. Emil çadırdan çıkarken araştırma grubumuzdan iki kişi ona eşlik etmek istediler. Emil bunu memnuniyetle kabul etti ve üçü birlikte fırtınanın içine girip gözden kayboldular. Biz pek konuşmadan merakla bekledik. Aradan yaklaşık yirmi dakika geçtikten sonra onlar tekrar göründüler; arkalarında, atlarıyla birlikte yirmi eşkiya vardı. Onlar daha sonra bize aralarından yedi kişinin ayrıldığını ve onların büyük olasılıkla fırtınada kaybolduklarını söylediler. Bizim kampımıza gelenler yarı-vahşi görünümlü bir gruptu. Bulunduğumuz ışıklı ortama girer girmez, davetimizin onları yakalamak için bir tuzak olduğundan kuşkulandılar. Yüzlerinden duydukları korku belli oluyordu, o zaman Emil onlara istedikleri

zaman oradan gitmekte özgür olduklarını, ve eğer bize saldırmak isterlerse kendimizi savunacak hiçbir silahımızın olmadığını söyledi. Liderleri, fırtınadan önce bizim o dar vadiden çıktığımızı gördüklerinde yapmaya hazırlandıkları şeyin de bu olduğunu, o sırada bize saldırmaya hazırlandıklarını itiraf etti. Ancak, fırtına çıktıktan sonra, serseme dönüp yollarını yitirmiş ve kamplarının nerede bulunduğunu bilememişlerdi. Emil ve iki arkadaşımız onları bulduklarında, onlar dere boyunca yüz metre uzaklıktaki sarp bir kayalığın dibinde bir araya yığılmışlardı. Liderleri, eğer fırtınada o kayalıktan aşağı sürüklenselerdi kesinlikle ölmüş olacaklarını söyledi. Emil ise onlara böyle bir şeyin olmayacağı konusunda güvence verdi.

Adamlar atlarının yularlarını ağaçlara bağlayıp hayvanları emniyet altına aldılar, sonra kendi başlarına bir grup halinde oturdular ve eyerlerinin heybelerinden çıkardıkları kurutulmuş keçi etini ve yak öküzü yağını yemeye koyuldular. Ancak, bu sırada silahlarını da el altında tutuyor, ve herhangi bir yüksek ses duyduklarında hemen dikilip kulak kabartıyorlardı. Jast bize onların ışığın nereden geldiğini, rüzgârın orada neden esmediğini, bulunduğumuz ortamın neden sıcak olduğunu, ve atların neden bu kadar rahat olduklarını merak ettiklerini açıkladı. İçlerinde en çok konuşan biri daha önce dostlarımızdan söz edildiğini duymuştu. O, grubuna, bu insanların tanrılar gibi olduklarını ve isteseler onları bir anda yok edebileceklerini söylüyordu. Jast ayrıca o gruptan birilerinin, bunun onları yakalamak için bir tuzak olduğunu düşündüklerinden, diğerlerini bizim sahip olduğumuz her şeyi alıp gitmeye ikna etmeye çalıştıklarını da bildirdi, ama dostlarımızın ününü duymuş olan o adam bize saldırmamaları gerektiğini söyleyerek buna karşı çıkıyordu. O, onlara, eğer bize zarar verirlerse hepsinin yok olacağını söylüyordu. Bu konuşma epey bir süre devam ettikten sonra,

aralarından sekiz kişi kalkıp bize doğru geldi, ve Jast'a, orada kalmayacaklarını, çok korktuklarını ve dere boyunca birkaç mil aşağıda bulunan kendi kamplarına gitmeye çalışacaklarını söylediler. Bizim kamp yaptığımız ağaçlıktan kendi kamplarının yerini saptayabilmişlerdi. Sonra atlarına binip dere boyunca aşağı doğru ilerlemeye başladılar.

Yirmi dakika içinde hepsi geri döndü. Söylediklerine göre, kar kalınlığı öyle artmıştı ki atları bir türlü ilerleyememişti, doğrusu yıllardır bu kadar ağır bir kar fırtınası görmemişlerdi. Sonra hep birlikte bir köşeye çekilip geceyi geçirmek üzere hazırlandılar.

Grubumuzdan biri, "Eh, sanırım, korksalar bile, dışarıda, fırtınanın içinde olmaktansa, burada daha rahat edecekler," dedi. O zaman Jast bize dönüp şöyle konuştu:

"Baba'nın evi sizin bulunduğunuz yerdir; eğer siz o evin içindeyseniz ve orada kalırsanız, Baba'nın mutlu ruhu içindesiniz demektir. Eğer siz o evde değilseniz ya da oradaki sıcaklığı ve mutluluğu bilmiyorsanız, o evdeki sıcaklığın ve mutluluğun size ne yararı olur ki? Siz evin hemen dışında kalanları davet edebilirsiniz ama onlar içeri girmezler, çünkü sizin nerede bulunuyor olduğunuzu bilmezler. Bu sevgili varlıklar, buradaki sıcaklığı hissetseler de, buraya yaklaşmayacaklardır, çünkü onlar hep hemcinslerini avlamışlar ve meşru avları olarak gördükleri insanların onlara hiçbir art niyet taşımadan dostluk elini uzatmalarının nedenini anlayamıyorlar. Onlar karın, soğuğun ya da en şiddetli fırtınanın içinde Tanrı'nın bulunduğunu; ve O'nun evini kendi evleri kılıp orada kalanların fırtınadan, rüzgârdan ya da dev dalgalardan zarar görmeyeceğini bilmiyorlar. Ancak siz Tanrı ile teması yitirdiğinizde rüzgârlar, fırtınalar ve dev dalgalar sizi sürükleyip götürebilir.

İnsan, başka hiçbir şeyi bilmeden ve görmeden, gözleri kararlı bir biçimde Tanrı üzerinde odaklandığında, şimdi

sizin gördüğünüz şeyi başarabilir. Bizim düşüncemiz şöyledir: 'Ben sürekli olarak gözlerim Senin üzerinde odaklanmış olarak dururum, Baba; Senden başka bir şey bilmem, Baba; ve ben her şeyde Tanrı'dan başka bir şey görmem. Ben sağlam bir biçimde Kutsal Dağın üzerinde dururum, Senin Sevgin, Yaşamın ve Bilgeliğin'den başka bir şey bilmem. Senin İlahi Ruhun bana daima nüfuz eder. O beni kuşatır ve daima içimde ve dışımda bulunur. Bunun yalnızca benim için değil, Senin tüm çocukların için olduğunu biliyorum, Baba. Benim onların sahip oldukları şeyden başka bir şeye sahip olmadığımı ve hepimiz için Tanrı'dan başka bir şeyin bulunmadığını biliyorum.'

Gerçek huzur fırtınanın merkezinde bile bulunabilir; ama kendini bulmuş insanın kalbinin derinliklerinde gerçek sükûnet bulunur. Tam tersine, insan alacakaranlıkta ıssız yabanda doğanın engin sessizliği içinde yalnız olabilir ama ihtiras rüzgârları tarafından paramparça edilebilir ya da korku gürlemeleriyle sarsılabilir.

Doğa, dikkatsizce gözlemlendiğinde, daha zayıf hayvanların kanını dökme konusunda, daha güçlü olanlara kıyaslanamaz bir üstünlük, acımasız bir güç ve kapasite vermiş gibi görünür; ama şimdi çok az kişinin üzerinde düşünmüş olduğu şu basit olguları dikkate alın:

Dünyada aslanlardan daha çok kuzular vardır. Bu bir rastlantı değildir. Doğa kör gibi hareket edip hata yapan bir şey değildir. Doğa iş başındaki Tanrı'dır ve Tanrı ne malzemeyi boşa harcar ne de inşasında hata yapar. Doğa'nın esas kuvvetlerinin değişebilirliği içinde, insan sahneye çıkana dek aslanın kuzuyu yememiş olması size garip gelmiyor mu? Kuzu varoluş mücadelesinde aslanı gerçekten yenmiştir. İnsanın aslana karşı kuzunun tarafını tutması da sonucu izah etmez. Büyük bir olasılıkla, insan öldürme kariyerine önce uysal olanı öldürerek başlamıştır. Onun aslandan çok kuzu

öldürdüğü kesindir. Aslanın mahkûmiyetini ilan eden insan değil, Doğa'dır. Bir an durup düşündüğünüzde, Doğa'nın aynı hayvana zıt yönlerde iki ayrı güç veremeyeceğini göreceksiniz. Aslan büyük bir dövüşçüdür ama yavaş yavrulayıcıdır. Onun bedeninin tüm gücü dövüşe gider. Yavrulamak da onun için yıpratıcıdır. Öte yandan, kuzu bir dövüşçü değildir ve bu yüzden zayıftır. Kuzu dövüşmeye hiç enerji harcamaz ve bundan dolayı daha iyi bir yavrulayıcıdır. Böylece, sonuçta, aslanın ve öldürme içgüdüsüne sahip diğer hayvanların nesli giderek tükenmektedir.

Avlanan türde her varlığa karşı Doğa'nın değişmez yasasının verdiği bu, neslin tükenişi hükmünün hiçbir istisnası yoktur. Doğa ebedi bir adaletle yönetir ve, evrenin yasasıyla, dövüşçü kaybedeceği bir savaşa girer; o ister bir hayvan ister hayvani bir insan olsun, ister ormanda ister kentte olsun, bu hep böyle olmuştur ve hep böyle olacaktır. Aslan kaybeder. O kazandığı zaman kaybeder. O öldürdüğünde ölür. O, sürüden ayırdığı kuzunun sıcak etini parçaladığında, işin doğası gereği, aslında kendi türünü yemektedir. İlk aslan avına güçlü pençesiyle saldırıp kanlı ağzıyla hissettiği hazzı homurdanırken, o yediği çaresiz yaratığın değil, kendi türünün cenaze ağıtını söylüyordu. Vahşet zayıf bir toplanma noktasıdır. Aslanlar sürü oluşturmazlar. Ayılar sürü halinde yaşamazlar. Vahşi insanlar küçük gruplar oluşturup birbirleriyle dövüşürler. İster hayvanlar ister insanlar arasında olsun, vahşet kendi türüne saldırır ve o bir zayıflık kaynağıdır.

Bu işin doğası gereği, vahşi hayvanların nesli tükenmek zorundadır. Hiçbir büyük asker hiçbir şeyi gerçekten yenmemiştir. Onun zaferleri tümüyle illüzyonlardır. Askerlerin imparatorlukları, eğer kılıçtan daha özlü ve gerçek bir şeye dayanmıyorsa, kısa sürede parçalanacaktır. Sonunda, askerler güç kullanmayı bırakıp adalet ve mantığa sığınmak zorundadırlar, aksi takdirde imparatorlukları çökecektir.

Avlanan hayvan, o ister hayvan ister insan olsun, yalnızdır, umutsuz ve çaresizdir, değiştirilemez bir biçimde yok olmaya mahkûmdur, çünkü yumuşaklık ve şefkat gerçek güçtür. Yumuşaklık, kandan zevk alması dışında, tüm aslan niteliklerine sahip olan aslandır, ve yavaş yavaş tüm yaşam hayatın her şeyi yenen yönetiminin güdümüne girmektedir.

İnsan kendisi tarafından düzeltilir ya da bozulur. Düşünce silahhanesinde o kendi kendini yok etmekte kullanacağı silahları yapar. O ayrıca semavi mutluluk, güç ve huzur sarayını inşa edeceği aletleri de kendi yapar. Doğru seçim ve düşüncenin doğru uygulanışıyla, insan Tanrısal Mükemmelliğe yükselir. Düşüncenin kötüye ve yanlış kullanımıyla, o hayvani düzeyin de altına iner. Bu iki aşırı uç arasında tüm karakter düzeyleri yer alır ve insan onların yapımcısı ve ustasıdır.

Bu eşkiya çetesi bir zamanlar refah içinde yaşayan büyük bir halkın artıklarıdır. Onların ataları bir zamanlar bu topraklarda bulunan güzel, gelişip büyüyen, endüstriyel bir imparatorlukta yaşıyorlardı. Onlar bilimleri ve sanatları biliyorlardı. Onlar ayrıca kendi kökenlerini ve güçlerini biliyor ve sadece o kökene ve güce tapınıyorlardı. Sonra zevki ve hazzı bedende aramaya başladıkları bir zaman geldi ve zamanla beden onları yarıyolda bıraktı. Sonra büyük bir afet bu toprakları silip süpürdü, yok olan nüfustan geriye sadece yüksek yerlerde bulunan az sayıda ve dağınık insan grupları kaldı. Bunlar daha sonra gelişerek toplumlar oluşturdular ve Avrupa'nın büyük ırkları haline geldiler.

Şiddetli depremler sırasında, bizim bulunduğumuz bölge ve Gobi bölgesi diğer topraklardan tamamen ayrılarak bir bütün olarak yükseldi, ve giderek bu topraklarda hiçbir şey yetişmez oldu. Halkın büyük bölümü yok olmuş, geriye sadece birkaç tane tecrit olmuş topluluk kalmıştı ve, bazı yerlerde, geriye sadece bir-iki aile kalmıştı. Bunlar kendi araların-

da çeteler oluşturdular, ve onlar şimdiki eşkiya çetelerinin atalarıdır. Onlar birbirleriyle sürekli savaştıklarından gelişip refaha kavuşamazlar. Ancak, onların tarihi ve kökenleri unutulmuş olmasına karşın, din ve efsanelerinin izi tek bir kaynağa dek sürülebilir. Onları bulduğunuz her yerde, biçimleri oldukça farklı olsa da, bazı esasların aynı olduğunu görebilirsiniz."

Burada Jast çok konuşup bizi yormaktan çekindiğini söyleyerek sustu, zaten aramızdan bazıları çoktan uyuyakalmışlardı. Sonra dönüp eşkiya grubunun yattığı yere baktık ve onların da çoktan uyumuş olduklarını gördük. Bizim gibi, onlar da daha henüz dinmemiş olan fırtınayı unutmuşlardı. Biz çadıra girip yerlerimize uzandık ve, yine büyük dostlarımıza minnettar bir halde, uykuya daldık.

Ertesi sabah uyandığımızda, güneş pırıl pırıl parlıyordu ve kamp ayaktaydı. Çabucak giyinip dışarı çıktığımızda dostlarımızın ve eşkiya grubunun bizi beklediklerini gördük. Kahvaltıda bize, hep birlikte yol almamız daha kolay olduğundan, eşkiya grubunun köyüne dek onlarla birlikte gideceğimiz bildirildi. Eşkiya grubu bu öneriye sevinmiş görünüyordu ama bizim sevindiğimizi söyleyemem, çünkü öğrendiğimize göre onların köyünde yaklaşık yüz elli kişi bulunuyordu. Biz kahvaltıyı bitirdiğimiz sırada fırtınanın tüm belirtileri geçmişti; böylece kampı toplayıp, yol açmak üzere eşkiya grubu ve onların atlarıyla birlikte yola çıktık; diğerleri ise kamp donanımıyla birlikte arkadan geliyorlardı.

Eşkiya köyü nehir boyunca ancak on-iki mil uzaklıkta bulunmasına rağmen, oraya ancak öğleden sonra varabildik, ve vardığımızda biraz olsun durup dinlenebileceğimiz için çok memnun olduk. Doğrusu, umduğumuzun aksine, orada çok iyi karşılandık. Ayrıca, köy çok rahattı, tüm grubumuzu ağırlayacak kadar bol yer vardı. Öğlen yemeğinden sonra, yeni yağan karın çöküp sertleşmesi için orada bir-iki gün

beklersek daha iyi ilerleyebileceğimize karar verildi, çünkü oradan sonra 4600 metre yükseklikte bir araziyi geçmemiz gerekiyordu. Ancak, hava beklediğimiz kadar ısınmadığı için orada dört gün kaldık. Bu arada köydeki herkes bize çok saygılı davrandı ve rahat etmemiz için ellerinden geleni yaptı.

Oradan ayrılırken, iki eşkiya bizimle birlikte gelmek istedi. Yaklaşık yetmiş mil uzaklıktaki büyük bir köyde birkaç yardımcı tutmayı düşündüğümüzden, onları memnuniyetle kabul ettik ve o sonbahar geri dönene dek onlarla birlikte olduk.

Köyden ayrıldığımızda, nüfusun neredeyse yarısı kalın kar örtüsü içinde yol açmamıza yardımcı olmak için yüksek arazinin zirvesine dek bize eşlik etti. Bunun çok zor bir çıkış olduğu ortaya çıktıktan sonra, gösterdikleri çabadan ötürü onlara gerçekten minnettar olduk. Zirvede eşkiya dostlarımızla vedalaştık ve diğer araştırma grubuyla buluşacağımız yere doğru yola koyulduk. Oraya ancak 28 Mayıs'ta, diğer grubun oraya varışından üç gün sonra ulaşabildik.

Bölüm 10

Diğer araştırma grubuyla buluştuğumuz o büyük köyde bir hafta kadar dinlenip, bu arada araç gerecimizi yeniden düzenledikten sonra, tüm araştırma grubu olarak Uygurlar'ın antik kentine doğru yola çıktık. Günler süren yorucu bir yolculuktan sonra, oraya 30 Haziran'da ulaşabildik.

Fazla vakit yitirmeden hemen işe giriştik ve ilk çukurun kazısını başlattık. İlk çukur on yedi metre derinliğinde kazıldığında, antik bir yapının duvarlarıyla karşılaştık. Doğrusu, bu sonuç hepimizi çok heyecanlandırmıştı. Ancak, yine vakit yitirmeden kazıyı gece gündüz sürdürdük. Otuz metre derinliğe indiğimizde ise büyük bir salona girdik; içeride hepsi çok güzel işlenmiş altın, gümüş, bronz ve kil heykeller vardı. O anda, bu tür araştırma çalışmalarına ömrünü vermiş kişiler olarak duyduğumuz heyecan ve sevinci sözlerle ifade edemem.

Çalışmamız bunun bir zamanlar çok büyük bir kent olduğunu hiç kuşkusuz bir biçimde ortaya koyacak kadar ilerledikten sonra, toparlanıp, hep birlikte ikinci kazı yerine gittik. Burada eski bir uygarlığın kesin kanıtı denebilecek bir şeyle karşılaşana dek toprağı yaklaşık on dört metre kazdık. Burada da yine büyük bir antik kentin harabelerinde bulunduğumuzu kanıtlayacak kadar yeterince çalışma yaptık.

Sonunda, oradan da ayrılıp üçüncü kazı yerine gittik; orada bunun üç kentin içinde en eskisi ve en büyüğü olduğu-

nu gösteren kanıtlar bulmayı umuyorduk.

Orada, zamandan ve kaynaklarımızdan tasarruf etmek için kuvvetlerimizi dört gruba ayırdık. Bu gruplardan üçü bir lider ve altı yardımcısından oluşuyordu. Böylece, her bir grupta yedi adam yer alıyordu. Bu birleşik kuvvet tüm kazı işini yürütecek, ve her bir grup yirmi dört saat içinde sekiz saat çalışacaktı. Araştırma grubunun geriye kalan personelinden oluşan dördüncü grup ise kamptaki hizmetleri yerine getirecekti. Ben Şefimiz'in lideri olduğu gruptaydım. Biz gece yarısından sabah sekize dek çalışmakla yükümlüydük.

Günler süren bir çalışmadan sonra birinci çukuru kazıp, yeraltındaki odaların dördüne ulaştık. Enkazı yeterince temizlediğimizde, bunun gerçekten de üç kentin içinde en eskisi ve en büyüğü olduğu ve zengin bir hazine içerdiği kuşkuya yer bırakmayacak bir biçimde ortaya çıktı.

Bir sabah, bizim grubumuzun yerini alacak olan gruptan biri, kuzeyden bizim kampımıza doğru yaklaşan atlılar olduğunu bildirdi. Yüzeye çıktığımızda, atlıların bize doğru yöneldiklerini gördük ve, aşikâr olarak bizim oraya gelirken bıraktığımız izleri takip ettiklerinden, onların bir başka eşkiya çetesi olduklarını düşündük. Orada durmuş endişeyle bakarken, Jast gelip, "Bunlar kampı yağmalamaya kararlı bir eşkiya çetesi, ama korkmamız gerektiğini sanmıyorum," dedi. Hep birlikte atlıların yaklaşmalarını bekledik ve onlar bizim kampımıza beş yüz metre kadar yaklaşıp sonra durdular.

Kısa bir aradan sonra iki adam bize doğru at sürdüler ve, bizi selamladıktan sonra, orada ne yaptığımızı sordular. Onlara bir kentin harabesini bulmaya çalıştığımızı söyledik. Onlar da, karşılık olarak, söylediğimiz şeyin tek kelimesine bile inanmadıklarını söylediler. Adamlar bizim altın aradığımızdan kuşkulanmışlardı ve oraya bizim donanımımızı ve erzağımızı gaspetmek için gelmişlerdi. Biz onlara hükümetin

askerleri olup olmadıklarını sorduk, onlar karşılık olarak, hiçbir hükümeti tanımadıklarını söylediler. Sonra gözleriyle çevreyi araştırdılar ve, ortada bize ait bir ateşli silah göremediklerinden, sanırım, görebildiklerinden daha büyük bir kuvvete sahip olduğumuz sonucuna vardılar. Sonra durumu görüşmek üzere kendi adamlarının yanına döndüler.

Bir süre sonra o iki adam geri gelip, bize, eğer direnmeden teslim olursak hiçbirimize zarar vermeyeceklerini, ama eğer karşı koyarsak herkesi vuracaklarını bildirdiler. Karar vermemiz için bize on dakika süre tanıdıklarını ve sonra hiçbir uyarıda bulunmadan saldırıya geçeceklerini de söylediler. Jast bu sözleri bizim ne direneceğimizi ne de teslim olacağımızı söyleyerek yanıtladı. Bu karşılık adamları öfkelendirmişti ve onlar atlarını topuklayıp silahlarını tehditkâr bir biçimde sallayarak arkadaşlarının yanına döndüler. Biz orada tedirgin bir biçimde sessizce bekledik. Az sonra tüm çete toplanarak bize doğru dört nala at sürmeye başladı. Ben o anda çok korktuğumu itiraf etmeliyim, sanırım grup arkadaşlarım da epey korkmuşlardı. Ama, sonra hiç beklenmedik bir şey, bizi çok şaşırtan bir şey oldu. Neredeyse bir anda, birkaç tane, at sırtında gölgemsi form tarafından kuşatıldık. Sonra, bizim şaşkın bakışlarımızın önünde, bu formlar daha canlandılar, insana daha çok benzediler ve sayıları giderek arttı. Besbelli ki ziyaretçilerimiz de bizim tanık olduğumuz şeyi görmüşlerdi, çünkü atları hızla yavaşlayıp durdu, sonra hayvanlar sürücülerinin kontrolü dışında şaha kalkmaya başladılar. Bir an içinde yetmiş beş atlıdan oluşan çete arasında çılgınca bir karışıklık yaşandı. Atlar sürücülerinin kontrolü dışında sağa sola atılmaya başladılar ve bu, bizim deyimimizle, hayalet atlılarımızın yakın takibiyle çılgınca bir geri çekilmeyle sonuçlandı.

Biz orada durmuş, bu inanılmaz görüntüyü ağzımız açık bir halde izliyorduk. Heyecanımız biraz yatıştıktan son-

ra, Şefimiz, ben ve bir kişi daha, çetenin az önce durduğu yere doğru yürüdük. Çevreyi dikkatle araştırdık ama orada onların bıraktıklarından başka bir iz bulamadık. Bu kurtarma operasyonu eşkiya çetesine olduğu kadar bize de çok gerçek gibi görünmüş olduğundan hayretler içinde kalmıştık. Ve kurtarıcılarımız aynı anda her yandan çıkıp gelir gibi görünmüşlerdi. Kumda eşkiya çetesinin olduğu gibi, onların atlarının ayak izlerini de bulmayı kesinlikle bekliyorduk.

Geri döndüğümüzde, Jast durumu şu sözlerle açıkladı: "Sizin deyiminizle, hayalet atlılar, eşkiya çetesinin olduğu gibi sizin de onları görebileceğiniz kadar gerçek gibi görünen görüntülerdi yalnızca. Kısaca açıklamak gerekirse, onlar gerçekten yaşanmış olaylardan alınmış ve gerçeğinden ayırt edilemeyecek kadar canlı bir biçimde üretilmiş görüntülerdi. Biz bu görüntüyü kendimizi olduğu gibi eşkiya çetesini de korumak için ürettik, böylece hiç kimse zarar görmedi. Belli bir amaca hizmet edildiğinde, sonuçta hiç kimse bir zarar görmez. Eşkiya çetesinin zihinlerinde bir kuşku uyandı. Onlara göre, böyle bir araştırma grubunun bu kadar ırak ve ıssız bir bölgeye bir koruma olmadan gelmesi mantıklı değildi ve biz de onları korkutmak için bundan yararlandık. Onlar çok batıl inançlıdırlar ve daima işin içinde bir hile ararlar. Bu tip insanlar korkuya kapılmaya en yatkın olanlardır ve onlar sadece bulmayı bekledikleri şeyi gördüler. Eğer bu yöntemi kullanmasaydık, büyük olasılıkla, çekip gitmelerini sağlamak için çetenin bir bölümünü yok etmek zorunda kalırdık. Onların bir daha geleceklerini hiç sanmıyorum." Gerçekten de orada bir daha hiç saldırıya uğramadık.

O üç antik kentin var olduğuna ikna olacak kadar çok çalışma yaptıktan sonra, onları başıboş dolaşıp duran ve bu çalışmayı keşfedebilecek çetelerden korumak için, kazılan tüm çukurları yeniden doldurmamız önerildi; böyle bir keşif sadece harabelerdeki hazinenin tümüyle yağmalanmasına

yol açardı. Neredeyse tüm çeteler arasında, bu büyük kentlerin var oldukları ve altınla dolu olduklarıyla ilgili efsaneler vardı. Çalışmamız bittikten sonra, mümkün olduğu kadar az iz bırakmak için, her kazı çukuru doldurulduk; çıkacak ilk fırtına geriye kalan izleri de yok edecekti. Bu bölgede kum yığınları sürekli olarak kayıyordu ve yalnızca bu bile bu harebelerin yerini bulmayı çok zorlaştıracaktı. Eğer dostlarımızın yardımı olmasaydı, bizim de bu yerleri keşfetmemiz mümkün olmazdı. Öğrendiğimize göre, benzer harabeler ta Güney Sibirya'ya dek uzanıyordu.

Bir zamanlar burada büyük bir halk kitlesinin bulunduğu ve onların yüksek bir uygarlık düzeyine erişmiş olduğu konusunda çok açık kanıtlar vardı. Ayrıca, bu halkın ziraatten, madencilikten, dokumacılıktan ve onlarla ilişkili endüstrilerden ve tüm bilimlerden anladıkları konusunda da sınırsız kanıt vardı. Bu halkın tarihinin Ari ırkın* tarihi olduğu çok açıktı.

Oradaki son günümüzde, öğleden sonra yemek masasında otururken, grubumuzdan biri Emil'e, bu büyük ırkın tarihinin kökenine kadar izlenip yazılmasının mümkün olup olmadığını sordu. Emil de, bunun yapılabileceğini, kamp yerimizin altındaki kentin kesin kanıtı yazılı kayıtlar olarak içerdiğini, ve onlar bulunup çevrildiklerinde bu halkın direkt tarihinin ortaya çıkacağını söyledi.

Burada konuşma çadırın girişinde belirip bizi selâmlayan bir adam tarafından kesildi. Emil, Jast ve Chander Sen ayağa kalkıp onu karşılamak üzere hızla dışarı çıktılar. Selamlaşmalarından onların birbirlerini çok iyi tanıdıklarını anladık ve Şefimiz de kalkıp onlara doğru ilerledi. Çadırın girişinde bir an durup baktı; sonra her iki elini de uzatarak ve, "Bak hele, bu gerçekten bir sürpriz!" diyerek hızla dışarı

*Ari ırk: Hint-Avrupalı, Hint-Avrupa dilini konuşan tarih öncesi kavim. (Ç.N.)

çıktı. Çadırın dışındaki erkekler ve kadınlar onunla ve onun ardından dışarı çıkan üç kişiyle selamlaşırken bir ses karmaşası oldu. Biz de dışarı çıkıp yeni gelen bu on dört kişilik grubu karşıladık ve hep birlikte masaya oturduk. Bu grupta Emil'in annesi, kız ve erkek yeğenleri, kışı geçirdiğimiz köydeki evsahibemiz, ve Emil'in evinde katıldığımız şölene başkanlık eden o güzel hanım da yer alıyordu. Hep birlikte canlı ve neşeli bir kalabalık oluşturduk ve bu bize eski günlerde bir araya gelişlerimizi hatırlattı.

Bu ziyaret bizim için tam bir sürpriz olmuştu, ama bu araştırma gezisine sonradan katılan arkadaşlarımız bizden de çok şaşırmışlardı. Onlara bakarken, meraklarının giderek arttığını görebiliyorduk. Bizi son derece meşgul eden yoğun kazı çalışması sırasında onlar, bizim daha önce tanık olduğumuz, insanların böyle bir anda belirmelerine ve gözden kaybolmalarına tanık olmamışlardı, biz de onlara bundan söz etmemiştik. Dostlarımızın böyle gökten zembille iner gibi gelişleri onları büyük bir hayrete düşürmüştü. Kuşkusuz, onların bu hali bizi epey eğlendirdi.

Tanışıp selamlaşmalardan sonra, erzak ve yemek işlerinden sorumlu olan adam Emil ile Şefimiz'in yanına yaklaşıp, yüzünde bir çaresizlik ifadesiyle, "Ben tüm bu insanları nasıl doyuracağım? Yarın dönüş yoluna çıkacağımız için, yalnızca kendimiz için bu günlük ve yarın sabaha yetecek kadar yiyeceğimiz kaldı" dedi. Onlar konuşurken, bize sonradan katılan araştırma grubunun lideri Ray bu konuşmaya kulak misafiri olmuştu. O da onlara katıldı ve ben onun, "Allahaşkına, bu insanlar nereden geldiler, bir anda gökten zembille mi indiler?" diye sorduğunu duydum. Şefimiz ona gülümseyerek baktı ve, "Tam on-ikiden vurdun, Ray, onlar direkt olarak gökten indiler. Bak, ortada hiçbir ulaşım vasıtası yok," dedi. Ray ona bir açıklama beklercesine baktı, ama Şefimiz o anda hiçbir şey söylemedi, onun Ray'i bir süre daha merak

ve şaşkınlık içinde bırakmak istediği belliydi.

Emil sonra gruba döndü ve gülümseyerek, erzak sorumlusunun yeni gelen gruba yemek yetiştirememekten korktuğunu bildirdi. Bu sözler erzak sorumlusunu çok mahcup etmişti. Ziyaretçilerimiz görevlinin bu kaygısı karşısında hep birlikte neşeyle güldüler ve, görünüşe göre, bu durum adamcağızı daha da mahcup etti. Sonra, Emil'in annesi ona utanıp sıkılmasına hiç gerek olmadığını, bizimle birlikte yemek yiyeceklerini ve akşam yemeğinin sorumluluğunu memnuniyetle üstleneceklerini söyledi. Bu sözler erzak sorumlusunu rahatlattı ve o sunulan bu hizmeti hemen kabul etti.

Gün epey ilerlemiş, ikindi vakti gelmişti. Bu Gobi Çölü' nde havanın bir an lâtifleşip, bir an sonra ortalığı cehennem sıcağıyla kasıp kuvurduğu o günlerden biriydi. Bulabildiğimiz her çadır bezini çadırların hemen dışına, kumun üzerine yaydık. Dışarıdan bakan birine, bu neşeli bir piknik gibi görünebilirdi, ki gerçekten öyleydi. Tüm örtüler serildikten sonra, kamp yemeklerini pişirip dağıtmak için kullanılan tencereler içindekilerle birlikte getirilip ortaya konuldu. Sonra tüm grup yemeğin çevresinde toplandı.

Grubumuza sonradan katılan araştırmacıların yüzlerindeki merak ve şaşkınlık ifadesi hâlâ kaybolmamıştı. Liderleri Ray tencerelere bakıp, eğer tencerelerdeki yemek miktarını doğru görmüşse ve eğer o miktar bu insan kalabalığını doyuracaksa, bu mucizeyi görmek için gözlerini açık tutacağını söyledi. Grubumuzdan biri, "Gözlerini çok açık tutsan iyi olur, çünkü gerçekten de bir mucize göreceksin," dedi. Şefimiz ise, "Bugün iki kere doğru tahminde bulundun, Ray" diye ekledi. O sırada üç hanım tencerelerden servis yapmaya başladılar. Birer birer bütün tabaklara bol bol yemek konulup dağıtıldı. Servis devam ederken, biz Ray'in giderek huzursuz olduğunu gördük .

Herkese yemek dağıtıldıktan sonra, Ray tekrar tencere-

lere baktı. Tencerelerdeki yemeklerin hiç azalmadığını görünce, ayağa kalkıp şöyle dedi: "Kaba bir davranış olarak değerlendirmezseniz ve izin verirseniz, siz hanımların yanına oturmak istiyorum, çünkü duyduğum meraktan bir lokma bile yiyecek halim kalmadı." Evsahibemiz, onun kendileriyle birlikte oturmasını nazik bir davranış olarak gördüklerini söyledi. Böylece Ray gidip çadır bezinin bir ucuna, Emil'in annesi ile o güzel hanımın arasına oturdu ve onlarla konuşmaya başladı.

Az sonra, birisi ekmek istedi. Ekmek tepsisinde sadece bir parça ekmek kalmıştı. Sonra o güzel hanım ellerini uzattı ve neredeyse anında ellerinde iri bir ekmek somunu belirdi. O ekmeği evsahibemize verdi, evsahibemiz de ekmeği kesip servise hazırladı. O zaman Ray ayağa kalkıp ekmeği görmek istedi. Ekmek ona geçirildi ve Ray onu bir süre ciddi bir biçimde inceledikten sonra geri verdi. Onun çok heyecanlandığını görebiliyorduk. Birkaç adım uzaklaştı, sonra döndü ve, doğrudan o güzel hanıma hitap ederek, "Münasebetsizlik etmek istemem ama, tanık olduğum şeyler kafamı öyle karıştırdı ki size bazı sorular sormak zorundayım," dedi. Güzel hanım başını eğerek istediği her soruyu sorabileceğini söyledi. O zaman Ray, "Yani siz şimdi, bilinen tüm doğa yasalarını -en azından bizim bildiğimiz yasaları- bir yana bırakıp, en ufak bir çaba göstermeden ekmeği görünmeyen bir mevcuttan oluşturabildiğinizi mi söylüyorsunuz?" diye sordu. Güzel hanım, "Bize göre, bu mevcut görünmez değildir; o daima görünür haldedir," dedi.

Ray biraz sakinleşti, yine yerine oturdu ve güzel hanım konuşmaya devam etti: "Eğer İsa'nın yaşamının trajedisinin çarmıhta son bulduğunu, Mesih yaşamının mutluluğunun yeniden dirilişle birlikte başladığını, ve her yaşamın hedefinin çarmıh değil, yeniden diriliş olması gerektiğini bir görebilseydiniz... Bu şekilde herkes o büyük üstadı kendi içindeki

Mesih'in muhteşem yaşamına dek izleyebilir. Siz bu Kudretli Güç'le, içinizdeki Mesih'in gücüyle bir olmaktan daha mutlu ve zengin bir yaşam düşünebilir misiniz? Burada siz her form, düşünce, sözcük ya da durum üzerinde hâkimiyete sahip olmak üzere yaratılmış olduğunuzu bilebilirsiniz. Her ihtiyacın karşılanmasını içeren bu hayatı yaşayarak, tam anlamıyla bilimsel bir hayat yaşadığınızı görebilirsiniz.

İsa bir oğlan çocuğunun sepetindeki birkaç parça ekmeği ve balığı çoğaltarak karşısındaki insan kalabalığını doyurabilmişti. O karşısındaki insanlardan, yasayı yerine getirerek, çoğalmış yiyecekleri almaya hazır olarak, bekleme tutumu içinde oturmalarını istemişti. Eğer siz İsa'nın yaşamında mutluluk ve doyum bulacaksanız, onun ideallerine uygun davranarak onun yaşamının yasasını yerine getirmelisiniz. Siz durup karnınızın nasıl doyurulacağı konusunda endişelenemezsiniz. Eğer İsa buna izin vermiş olsaydı, o insanların karınları asla doyurulamazdı. Bunun yerine, o sahip olduğu şeyi sessizce kutsadı, onun için şükretti ve yiyecek herkesin ihtiyacını karşılayacak kadar yeterli ölçüde arttı.

Yaşamak, insan İç Sesi'ni dinlemeyi reddedene dek zor bir şey değildi. İnsan yeniden dönüp o İç Sesi dinlemeyi öğrendiğinde geçimini sağlamak için çalışıp çabalamayı bırakacak, sadece yaratmanın mutluluğu için çalışacaktır. O yaratmanın mutluluğu içine girecek ve Rabbin Yasası ya da Tanrı'nın Sözü ile yaratacaktır. O'nun Sözü ile insan Tanrı'nın herşeyi-seven ve herşeyi-saran özü-esası üzerinde hareket edebileceğini ve zihninde tuttuğu her ideali tezahür ettirebileceğini görecektir. Büyük Üstat işte bu şekilde, adım adım yükseklere tırmanmış ve içindeki Mesih'in fani düşüncenin sınırlı anlayışı üzerindeki üstünlüğünü kanıtlamıştır. Bu idrak edildiğinde, çalışma insanın varlığını mutluluk verici bir niteliği haline gelir. İsa gerçekten Ruhsal bir yaşamın tek mutluluk verici yaşam olduğunu kanıtlamıştır. O,

zaferinden ötürü vakar ve ihtişama bürünmüştür, ancak bu zafer onu küçük bir çocuk kadar özgür bırakmıştır. Dünya henüz kendi arzusuna bütünüyle uyanmış olmasa da, onun arzusu, onun aradığı şey bu mutluluk ve büyük kutsanmadır. İnsan, bencilce kazanım için aradığı şeyi kaybedeceğini söyleyen yasayı dikkate almadan, kişisel şeyleri elde etmekte doyum arayabilir. Ama, bu kaybediş sonucunda o çok geçmeden kişisel olanın çöküşünün Ruhsal olanın yükselişini işaret ettiğini keşfeder. O, *insanın yaşadığı en büyük acının Tanrı'nın fırsatı olduğunu* idrak eder.

Size Tanrı'nın her mükemmel armağanına sahip olma hakkının verildiğini bilmeli, ve Tanrı'yı ilahi doğanız olarak bilerek bu armağanları almaya hazırlanmalısınız. *Eğer kendinizi düşüncenizde Tanrı'dan ayırırsanız, kendinizi tezahürde de O'ndan ayırmış olursunuz.* Yaşamın mutluluğuna tam olarak girebilmek için, yaşamı ve mutluluğu, yaşamın tüm insanlığa sunduğu tamlığı ve mutluluğu aramalısınız.

Burada dünya üzerinde cennetin kurulmasıyla ilgili yasalar, İsa'nın da öğrettiği ve sizin çok küçük bir ölçekte uygulandığını görmüş olduğunuz yasalar kesin ve bilimseldir. İnsan, Tanrı'nın suretinde yaratılmış çocuğu olarak, içinde Baba'sının gerçek ruhunu ve özünü taşır. O, eğer isterse, yaratıcı ebeveyninin yasalarını idrak edebilir, kullanabilir ve onları kendi dünyasında tam olarak işletebilir." Güzel hanım sözlerini bitirirken, Ray'e, sormak istediği her soruyu yanıtlamaktan mutlu olacaklarını söyledi.

Ray ise soracak bir sorusu olmadığını, soru sormayı istemeyecek kadar derinden etkilendiğini söyledi. Sadece düşünmek istiyordu. Ancak, az sonra bir şeyi ifade etmek istediğini söyledi: "Biz buraya çok uzun zaman önce ölmüş bir halkın kalıntılarını bulmaya geldik. Onun yerine, kavranamayacak kadar harika ve aktif bir hayat yaşayan insanlar bulduk. Eğer bizim görmüş olduğumuz şeyler başka ülkeler-

de de duyulsaydı, tüm dünya gelip sizin ayaklarınıza kapanırdı." Güzel hanım, dünyanın onların ayaklarına kapanmasını istemediklerini, ama tüm insanlığın Tanrı'nın önünde diz çöktüğünü görmeyi özlediklerini söyledi. O sözlerine devam ederek, insanlığın zaten çok fazla idole, puta sahip olduğunu, daha fazla idol oluşturmaya gerek olmadığını belirtti. Gerçekten gerekli olan şey idol değil, idealdi.

Yemekten sonra, çadırın girişinde belirmiş olan o adam hariç, tüm ziyaretçiler ayağa kalktılar ve artık gitmeleri gerektiğini söylediler. Ardından, içten bir biçimde ellerimizi sıktıktan ve onları her zaman ziyaret edebileceğimizi belirttikten sonra, geldikleri gibi yine bir anda gözden kayboldular. Ray ve grubu onların az önce durdukları yere öylece, şaşkın bakışlarla bakakalmışlardı. Bir süre sonra Ray kendini toparladı ve bizimle birlikte kalan adama dönüp ismini sordu. Adam, isminin Bagget İrand olduğunu söyledi.

Ray ona bir süre inanmaz gözlerle bakıp, sonra şöyle dedi: "Yani siz şimdi, bilinen her yerçekimi ya da fizik yasasına meydan okuyarak, az önce gördüğümüz gibi, hiçbir görünür ulaşım vasıtası olmadan, istediğiniz zaman gelip gidebildiğinizi mi söylüyorsunuz?"

Bagget İrand onu şöyle yanıtladı: "Biz herhangi bir yasaya meydan okumuyor ve insanın ya da Tanrı'nın tek bir yasasını bile ihlal etmiyoruz. Biz Doğa'nın ve Tanrı'nın tüm yasalarıyla işbirliği yapıyor ve onlara göre çalışıyoruz. Bizim kullandığımız hareket vasıtası sizin için görünmez olsa da, bizim için tamamen görünürdür. Sorun şu ki siz onları görmüyorsunuz; bu yüzden de inanmıyorsunuz. Biz görüyor, inanıyor, biliyor ve onları kullanabiliyoruz. Siz anlayışınızı onları bilip görüp kullanmak üzere açtığınızda, çok geçmeden, bizim kullandığımız yasanın kesin bir yasa olduğunu ve, insanlık için, sizin görüp kullandığınız sınırlı yasalardan çok daha yararlı biçimde kullanılabileceğini keşfedeceksiniz.

Bir gün insanın olanaklarının sadece yüzeyine dokunmuş olduğunuzu anlayacaksınız. Biz ise sizlere elimizden gelen her şekilde yardım etmekten daima mutluluk duyarız."

Chander Sen, bu dostun ikinci araştırma grubundan ayrılacağımız o büyük köye onun köyünden geçerek gitmemizi önermek için geldiğini söyledi; o yol daha kısaydı ve gideceğimiz köye yılın bu zamanında bir gün daha erken gidebilirdik. Bu öneri hemen kabul edildi ve Bagget İrand bizimle birlikte döneceğini bildirdi. Daha sonra, onun bir zamanlar Gobi bölgesinde yaşayan ve yüksek bir uygarlığa sahip olan o halkın soyundan geldiğini öğrendik.

alemiseyyah.org
thuban

Bölüm 11

İki araştırma grubunun birlikte yürütmesi plânlanmış çalışmayı bitirmiştik ve ertesi sabah erkenden ilk buluşma yerimize doğru yola çıkmak için hazırlandık, orada araştırma grubumuz yine ikiye ayrılacak ve on bir kişilik grubumuz dışındaki herkes kendi evine dönecekti. Ben dahil, gruptan dört kişi, dostlarımızın kışın kaldığımız yere, Tau Haçı Tapınağı'nın bulunduğu köye dönme önerisini kabul etmeye karar vermiştik.

O akşam kampta son kez durmuş günbatımını izlerken, gruptan biri, uygarlığın ve dinin gerçekte ne kadar eski olduğunu ve bu ikisinin uzun çağlar boyunca hiç el ele verip vermediğini merak ettiğini söyledi. Jast onu şöyle yanıtladı: "Bu din derken neyi kasdettiğine bağlıdır. Eğer 'din' sözcüğüyle inancı, dogmayı, mezhebi, ya da batıl inancı kastediyorsan, o çok gençtir, onun en fazla yirmi-bin yıllık bir geçmişi vardır. Ama, eğer bu sözcükle doğru yaşam felsefesine gösterilen saygıyı, yaşamın kendisine gösterilen doğru saygıyı, böylece Tanrı'nın, Yaratıcı Neden'in yüce saflığına gösterilen doğru saygıyı kastediyorsan, o zaman onun izini tüm tarihin, tüm mitolojinin, tüm alegorinin ötesine, insanın dünya üzerinde ilk ortaya çıktığı zamana dek sürebilirsin. Krallar, imparatorlar, ya da insan-ürünü kurallar insanın kalbine hükmetmeye başlamadan önce, ilk insanın kalbinde tüm yaşamın kaynağı ve o yaşamın güzelliği için en büyük

saygı yer alıyordu. O saf ruhun güzelliği ve saygısı uzun çağlar boyunca pırıl pırıl parladı ve sonsuza dek de aynı şekilde parlayacaktır.

İlk insan burada enkarne olduğunda, o kaynağını çok iyi biliyordu. O kaynağa karşı en derin saygıyı besliyordu ve bu saygıyı siz şimdi Mesih olarak biliyorsunuz. Ama, zamanın loş koridorlarında ilerledikçe, onların sayısız mezhebe, inanca, ve dogmaya bölündüklerini görürüz; bu koridorlar öylesine bölünüp dallanırlar ki sonunda bir inançsızlık ve batıl inanç perdesi oluştururlar. Peki, onları kim bölmüştür, Tanrı mı, yoksa insan mı? Bu bölünmenin neden olduğu büyük uyumsuzluk girdabından kim sorumludur? Bir an durup, derin bir biçimde düşünüp, sonra kendinize sorumlu olanın Tanrı mı yoksa insan mı olduğunu sorar mısınız? Sonra şunu düşünün, Tanrı gökyüzünde bir yerde oturmuş aşağıya bu büyük bölünmeye bakmakta, orada bir durumu burada bir durumu değiştirmekte, orada bir yaşama müdahale edip, şurada bir yaşamı düzeltmekte, birini övüp diğerini kınamakta, birinin elinden tutup diğerini ayakları altında çiğnemekte midir? Hayır, eğer o gerçek bir yaşam vericiyse, o her şeye kâdir, her yerde mevcut, her şeyi bilen olmalı, yaşamını her şeye akıtmalıdır; aksi takdirde o tüm yaşamın gerçek bir vericisi değildir. Böylece, siz bu fikri sayısız form çeşitlemesine ayırabilirsiniz ama, en sonuncusuna eriştiğinizde, başlangıçtakine de eriştiğinizi göreceksiniz; ve bu ikisi başlangıcı ve sonu olmayan bir döngü haline gelir. Bu böyle olmasaydı, hiçbir temel, hiçbir esas, hiçbir hipotez, hiçbir gerçek var olamazdı."

Burada aramızdan birisi, "Siz ölümü yenmeye çalışır mısınız?" diye sordu. Bagget'in yanıtı şöyle oldu: "Ah, hayır, biz yaşamın kendisini tam olarak ifade etmesine izin vererek ölümün üzerine yükseliriz. Böylece, biz ölümün ne olduğunu bile bilmeyiz. Bizim için daha zengin bir yaşamdan başka bir

şey yoktur. Büyük çoğunluğun büyük hatası şu ki onlar dinlerini Tanrı'nın saf ışığının geniş alanına sermek yerine, bir perdenin ya da sırrın ardına saklamaya çalışırlar."

Gruptan biri İsa'nın onlarla birlikte yaşayıp yaşamadığını sordu. Bagget, "Hayır" dedi, "İsa bizimle birlikte yaşamaz. O sadece, bizim ortak düşüncelerimiz tarafından bize çekilir; aynı şekilde o herkese, onların ortak düşünceleri tarafından çekilir. İsa da, tüm büyük ruhlar gibi, sadece hizmet etmek için yaşar."

Sonra o sözlerine devam ederek şöyle dedi: "Kuzey Arabistan'da geçici olarak kalırken İsa Hindistan, İran, ve Himalayalar'ın ötesindeki bölgeden toplanmış bilgilere ulaştı. Burada o önce Kardeşliğin* gizli öğretilerini tanıdı. Bu öğretiler onun yaşamın gerçek gizeminin bireyin içindeki Mesih ile ifade edilen Tanrı olduğu yolundaki zaten oluşmakta olan inancını daha da pekiştirdi. O, bunu tam olarak ifade etmek için, tüm tapınma biçimlerini bırakıp, Kendini birey vasıtasıyla ifade eden Tanrı'ya, ve sadece O'na tapınması gerektiğini anladı. O, bunu tam olarak yapabilmek için kendisine daha önce öğretmenlik yapmış olanlardan da uzaklaşması gerektiğini gördü. Bunu yaptığında onların olumsuz tepkileriyle karşılaşacağını biliyordu, ama bu onun gözünü bir an bile yıldırmadı. O kendini kararlı bir biçimde kendi amacına adamıştı ve bu adanışla dünyaya yapabileceği büyük hizmeti görmüştü.

O, insanın, İçindeki kudretli Mevcudiyet'in yüce gücünü ortaya çıkarabilse; içinde Tanrısal Bilgeliğin bulunduğunu, Tanrı'nın tüm hazinesine, tüm yaşam pınarına, sevgi ve şefkatine sahip kudretli bir Tanrı Çocuğu olduğunu idrak etse, insanın bunlara yeniden sahip çıkabileceğini anlamıştı. Sonra insan, saf bir güdüyle, Mesih denen tezahür etmiş Mevcudiyet'in yaşamını yaşamalı ve Mesihi ortaya çıkarmalıydı.

* Büyük Beyaz Kardeşlik. Bkz. 1. Cilt, s. 15. (Ç.N.)

O öne çıktı ve onun içindeki Mesih'in herkesin içinde bulunduğunu; her insanın Tanrı'nın Çocuğu olduğunu, hepimizin kardeş olduğumuzu cesurca ilan etti. Bu dönemde o Ruhun semavi âlemden bir güvercin gibi onun üzerine inişiyle vaftiz oldu.

O, cehaletin tüm olumsuzluğun ve yanlışlığın nedeni olduğunu da cesurca öğretmiştir. O, bağışlayabilmek için insanın kendisinin tüm olumsuzluğu, kavgayı, uyumsuzluğu bağışlayacak güce sahip olduğu; bunları bağışlayanın Tanrı olmadığı, çünkü Tanrı'nın insanın kavgası, hastalığı ve uyumsuzluğuyla hiçbir ilgisinin olmadığı; bunları insanın var ettiği ve yine insanın yok edebileceği ya da bağışlayabileceği gerçeğini idrak etmesi gerektiğini anlamıştır. İnsanın cehaletin Tanrısal Zihni Yaratıcı Prensip olarak anlamaktan ve o Prensip ile ilişkisini algılamaktan yoksunluk olduğunu öğrenmesi gerektiğini görmüştür. İnsanın tüm entelektüel bilgiye sahip olabileceğini ve dünyevi işlerde usta olabileceğini, ancak eğer Mesihi Tanrı'nın onun içindeki yaşayan, güçlendirici özü olarak tanımazsa, yaşamını yöneten en önemli etken konusunda son derece cahil olacağını görmüştür. Tümüyle âdil ve sevgi dolu bir Baba'nın bir hastalığı ya da yanlış anlayışı ortadan kaldırmasını istemenin tutarsızlığını görmüştür. Hastalığın yanlış anlayışın sonucu olduğunu ve bağışlamanın şifa bulmada önemli bir etken olduğunu; hastalığın Tanrı'nın verdiği bir ceza olmadığını, onun insanın gerçek varlığını yanlış anlamasının bir sonucu olduğunu öğretmiştir. Sizi sadece Gerçeğin özgürleştireceğini öğretmiştir. Onun öğretilerinin saflığı, onların onun öğretmenlerinin öğretilerinden çok daha uzun ömürlü olmalarını sağlamıştır.

Havari Petrus bir insanı yedi kere bağışladığını söylediğinde, İsa ona yetmiş kere yedi defa bağışlaması, ve bu bağışlamayı hep sürdürmesi gerektiğini söylemiştir. Nefreti bağışlamak için, o dikkatini sevgi üzerinde odaklamıştır. O bu-

nu sadece kendi yaşamında değil, çevresindeki dünyada nefretin ortaya çıktığını gördüğünde de yapmıştır. Bu Gerçek onun herkeste gördüğü, herkesin varlığında bulunan ve anlayışla uygulandığında onları karanlıktan çıkaracak olan ışıktı. O, her galip gelenin sürekli olarak bağışlamak, her uyumsuzluğu Gerçek ile karşılamak için Rabbi'ne taahhütte bulunduğunu, ve bunun onun Baba'sının işini yapma yolu olduğunu biliyordu. O, dünyanın başka hiçbir şekilde dönüşüme uğratılamayacağını ve insanlar arasında barış ve uyumun hâkim olamayacağını görmüş ve, 'Eğer siz insanların günahlarını bağışlarsanız, semavi Babanız da sizi bağışlayacaktır,' demişti.

Bu bildirimin tam değerini takdir edebilmek için siz, 'Baba nedir?' diye sorabilirsiniz. Baba Yaşam, Sevgi, Güç ve Hâkimiyet'tir ve tüm bu nitelikler meşru miras olarak çocuğa aittir. Aziz Pavlus bizim Mesih vasıtasıyla Tanrı Âlemi'nin ortak varisleri olduğumuzu söylediğinde, kasdettiği şey işte buydu. Bu birinin diğerinden daha fazla şeye sahip olduğu anlamına gelmez. Mesih vasıtasıyla Tanrı Âlemi'nin ortak vârisi olmak, o âlemin tüm nimetlerine eşit olarak sahip olmak anlamına gelir.

Bazen diğerleri bizi kendimizi İsa ile eşit kıldığımız için suçlarlar. Çünkü onlar ortak vârislik ile neyin kastedildiğini anlamazlar. Aramızda Büyük Üstat ile aynı aydınlanma düzeyinde olduğunu söyleyecek kimsenin bulunmadığından eminim. Bu ortak vârislik aynı güce, aynı anlayış derecesine sahip olma olanağı anlamına gelir. Ancak, aramızda, İsa'nın tüm Tanrı çocuklarına, her gerçek öğrenciye sunduğu, onların da Tanrı'nın tüm niteliklerine kendisi kadar tam bir biçimde sahip olabilecekleri vaadinin tam gerçeğini idrak etmeyen kimse yoktur. Biz onun, 'Cennetteki Babanız kadar mükemmel olabilirsiniz' derken neyi kasdettiğini tam olarak anlıyoruz. Biz bu büyük ruhun havarilerinden bir an bile

zihnen ya da ahlaken gerçekleştirilmesi olanaksız bir şey istemediğini çok iyi biliyoruz. O, insanın mükemmelliğini görüp bunu talep ettiğinde, sadece insanın başarabileceği bir şeyi istediğini biliyordu. Büyük çoğunluk kendilerinin asla Üstat kadar mükemmel olamayacakları inancında yanlış bir avuntu bulmuştur. Onlar İsa'nın Tanrısal olduğunu ve bu tanrısallığı sayesinde o harika işlerini yaptığını, insanlığın başka hiçbir üyesinin bunu yapamayacağını, dolayısıyla da bunu denemenin kesinlikle yararsız olduğunu savunurlar. Onlar yaşam kaderini oluşturmak için salt insan iradesinin gücünden daha iyi, daha usta ya da bilimsel bir şeye sahip olmadıklarını söylerler. Büyük Üstat şunu açıkça ortaya koymuştur ki, işe başlamak için insanın irade gücü gerekli olsa da, *bu durumda sırf insan iradesi büyük bir etken değildir, büyük etken tanrısal anlayıştır*. O birçok kez, 'Siz Gerçeği bileceksiniz, ve Gerçek sizi özgür kılacak,' demiştir.

Bunu çevremizdeki dünyanın basit fiziğine indirgeyelim. İnsanlar çevrelerindeki fiziksel dünyadaki herhangi bir şeyin gerçeğini tam olarak tanıyıp bildikleri anda, o anda o belli şeyle ilgili cehaletlerinden kurtulurlar. İnsanlar dünyanın yuvarlak olduğu ve güneşin çevresinde döndüğü gerçeğini bildikleri anda, dünyanın düz olduğu ve güneşin doğup battığı şeklindeki eski fikirden kurtuldular. İnsanlar salt insan oldukları, beşeri yaşam ve ölüm yasalarına ve insanların empoze ettikleri sınırlamalara tâbi oldukları inancından kurtuldukları anda, o anda tüm beşeri sınırlamalardan özgür olduklarını ve eğer isterlerse Tanrı Çocukları olabileceklerini göreceklerdir. Onlar tanrısal olduklarını idrak ettikleri anda, tüm sınırlamalardan kurtulur ve tanrısallığın gücüne sahip olurlar; ve insan bu tanrısallığın varlığın Tanrı ile en direkt biçimde bağ kurduğu yer olduğunu bilir. İnsan bu tanrısallığın her bir insana dışarıdan şırınga edilebilecek bir şey olmadığını anlamaya başlamaktadır. O, bunun her insanın

yaşamının özü olduğunu bilmeye başlamaktadır.

Başkalarının yaşamlarında gördüğümüz ideallerin bizim yaşamlarımıza kök saldığını ve, Tanrısal Yasa'ya uygun olarak, kendi türünü meydana getirdiğini biliyoruz. Biz günahın gücüne inandığımız ve günahın sonucunu bir realite olarak gördüğümüz sürece, o günahın cezası kendi yaşamımızda zorunlu olacaktır. Ama, biz tüm uyumsuz düşünceler yerine, kendimize ve başkalarına gerçekten doğru düşünceler sunduğumuzda, tohum ekme zamanını takip eden hasadın büyük Ruhsal şölenini hazırlıyor oluruz. Böylece bağışlamanın iki türlü misyonu vardır. O hem yanlış yapanı hem de seveni özgürleştirir, çünkü bağışlamanın ardında derin ve parlak bir sevgi vardır. Bu, prensibe dayanan bir sevgidir; Tanrı'nın, 'Bu kendisinden çok hoşnut olduğum sevgili Oğlum'dur,' sözüyle ifade edilen onayı dışında hiçbir karşılık düşünmeden, sırf vermenin mutluluğu için vermeyi arzulayan bir sevgidir.

Tanrı'nın bu sözleri, İsa için olduğu kadar, bizim için de geçerlidir. Nasıl mantar sarıldığı bitkinin bir parçası değilse, sizin yanlış anlayışlarınız, hastalıklarınız ya da uyuşmazlıklarınız da Tanrı'nın ya da gerçek benliğinizin bir parçası değildir. Onlar yanlış düşünüşün sonucu olarak bedenlerinizde toplanmış urlardır. Hastalığın düşüncesi ve hastalık sadece neden ve sonuçtur. Nedeni silin, bağışlayın, o zaman sonuç da ortadan kalkar. Yanlış inancı silin, o zaman hastalık da son bulur.

Bu İsa'nın başvurduğu tek tedavi yöntemiydi. O yardım ettiği insanın bilincindeki yanlış imajı silmiştir. O önce kendi düşüncelerini Tanrısal Zihnin düşünceleriyle birleştirerek bedeninin titreşimlerini yükseltir ve kendi düşüncelerini sürekli olarak Tanrısal Zihnin mükemmel insan idealiyle uyum içinde tutardı. O zaman onun bedeninin titreşimleri Tanrısal Zihnin titreşimlerine eşit hale gelirdi. Böylece, o

sürekli Tanrısal Mükemmelliği düşünerek kendi bedeninin titreşimlerini yükselttiğinde, karşısındaki kötürüm insanın titreşimlerini -onun bilincinden o kötürümlük imajını silebileceği noktaya dek- yükseltebilirdi. Sonra İsa ona, 'Kalk yürü,' derdi, ve adam kalkıp yürürdü. Böylece İsa herkes için Tanrısal Mükemmelliği görerek kendi bedeninin titreşimlerini yükseltirdi ve bu onun şifa verdiği insanın titreşimlerini onun kusurluluk imajı tamamen silinene dek yükseltmesini sağlardı; o zaman kusursuzluk bir anda gerçekleşir ve bağışlama tamamlanırdı.

Siz de bir gün düşüncelerinizi ve dikkatinizi sürekli olarak Tanrı ve O'nun tanrısal kusursuzluğu üzerinde odaklayarak bedeninizin titreşimlerini tanrısal mükemmellik titreşimleriyle çok uyumlu bir biçimde birleşecek kadar yükseltebilir, öyle ki sonuçta tanrısal mükemmellikle bir olabilir, böylece Tanrı ile bir olabilirsiniz. O zaman siz temas kurduğunuz insanların bedensel titreşimlerini öylesine etkileyebilirsiniz ki sonuçta onlar da sizin gördüğünüz mükemmelliği görebilirler. Böylece siz tanrısal misyonunuzu yerine getirmiş olursunuz. Ya da siz kusurluluğu görebilir ve böylece sonuç kusurluluk olana dek titreşimleri düşürebilirsiniz, ama eğer bunu yaparsanız, ektiğiniz tohumu biçmekten kaçınamazsınız.

Tanrı mükemmel plânını gerçekleştirmek için herkes vasıtasıyla çalışır ve herkesin kalbinden sürekli olarak akan mükemmel, sevecen düşünceler Tanrı'nın Kendi çocuklarına verdiği mesajıdır. Bedensel titreşimlerimizi tanrısal ve kusursuz titreşimlerle direkt temas içinde tutan bu düşüncelerdir; ve bu tohum, insan tanrısal doğasının bilinçli olarak farkında olsun ya da olmasın, her alıcı kalpte yer bulan Tanrı Sözü'dür. Bizler düşüncelerimizi, Tanrı'nın Zihni'nde tuttuğu gibi, tanrısal mükemmelliğimiz üzerinde tutabileceğimiz, böylece bedensel titreşimlerimizin Tanrı'nın Zihni'nden

yayılan titreşimlerle uyum içinde ve bir olacağı ilahi mirasımıza daha tam bir biçimde yaklaşıyoruz. Ama, Ruhsal anlayışın zengin hasadını oluşturabilmek için, düşüncelerimiz sürekli olarak, Tanrı'nın Zihni'nden insana akan kusursuz uyumlu düşüncelerle birlikte titreşmeli ya da onları yakalamalıdır. Çok geçmeden, düşünce, söz ve eylem tutumumuzla ve, böylece tüm dünyaya salınan titreşimlerle, insan ailesinin her günahını bağışlama gücüne olduğu gibi, kendimizi köleleştirme ya da özgürleştirme gücüne de sahip olduğumuzu görürüz. Bir kez düşüncelerimizi belli biçimde şekillendirmeyi seçtikten sonra, çok geçmeden, bizzat Herşeye Kâdir tarafından güç verildiğimizi görürüz ve, bu konuda ustalaşmak için gerekli disiplinden geçerken, bunun -yani, tanrısal düşünme süreciyle kendimizi ve diğerlerini esaretten kurtarma gücümüzün- muhteşem bir ayrıcalık olduğunu anlarız.

İsa'nın tüm şifaları, zihinsel nedeni ortadan kaldırma esasına dayanıyordu. Böylece biz İsa idealizmini pratik uygulamaya indirgemenin gerekli olduğunu görür ve, böyle yaparak, sadece onun bizden yapmamızı istediği şeyi yapmakta olduğumuzu anlarız. Bilinçte daha sıkı bir biçimde kök salmış yanlış anlayıştan, olumsuzluktan kurtulmak sabır ve sebat gerektirirken, birçok yanlış anlayış da ona ilk ışık huzmeleri vurduğu anda ortadan kalkar. Eğer onu engellemez, tam hâkimiyet verirsek, Mesih'in bağışlayıcı sevgisi hükmedecektir. Gerçek bağışlama herkesi arındırır, kutsar ve o bireyin kalbinde başlar. Bu, ilk başta, bir düşünce reformudur, ve böylece, bir yeniden diriliştir. Tanrı'nın tek Zihin olduğunu ve bu zihnin saf ve kutsal olduğunu idrak etmek, insanın, Mesih Zihni'nin sizin içinizde mükemmel bir biçimde iş gördüğü ve sizi bu uyumlu yapıcı düşünce akımlarına yerleştirdiği gerçeğine sıkı sarılmasını sağlar. Siz daima Tanrı'nın çocuklarına akıttığı sevecen düşünceler akımı içinde bulunduğunuzu fark edersiniz.

Yakında, bir düşünürler dünyasında yaşayacağınız bir döneme hızla yaklaştığınızı bileceksiniz. Düşüncenin evrendeki en güçlü etken olduğunu bileceksiniz. Düşüncenin Tanrısal Zihin ile dünyadaki her bedensel hastalık ya da uyuşmazlık arasındaki arabulucu olduğunu göreceksiniz. Eğer siz uyuşmazlık ya da uyumsuzluk başgösterdiğinde hemen Tanrısal Zihne, içinizdeki Âleme bakmayı alışkanlık haline getirirseniz, hemen Tanrısal Fikirler ile birleşecek ve Tanrısal Sevgi'nin şifa verici merhemini arayanlara vermeye her zaman hazır olduğunu göreceksiniz.

İsa bugün insan bilincinden yanlış anlayışın ve onun sonuçlarının gücünü ve realitesini temizlemek için yaşamaktadır. O, Sevgi'nin kalbinden, Tanrı ile insan arasındaki ilişkiyi anlayarak gelmiştir; ve korkusuzca ve özgür bir biçimde Özü ya da Ruhu tek güç olarak görüp tanıyarak, Tanrısal Yasa'nın üstünlüğünü ilan etmiştir; ki bu Yasa anlaşılıp, her yaşam davranışına uygulandığında, ıstırap çeken insanları ışık saçan varlıklara dönüştürecek ve kusursuz yurttaşlığın tek gerçek âlemini, Cennet Âlemi'ni dünyaya getirecektir."

Bölüm 12

Güneş ufkun altında gözden kayboldu ve sakin bir gecenin habercisi olan güzel gurup rengi tüm gökyüzüne hâkim oldu. Bu, on gün içinde yaşadığımız rüzgârsız ya da fırtınasız ilk akşamdı ve her şey sessizce bu muhteşem renge bürünmüştü. Gobi Çölü'nde sessiz bir günbatımı insanı kendinden geçirip her şeyi unutturarak güzel hayallere daldırabilir. Burada renkler parlamazlar; onlar görünmez eller renkli projektörler tutuyormuş gibi orada burada büyük ışın demetleri halinde aniden ileri fırlarlar. Zaman zaman, bu görünmez eller adeta tüm renk tayfını ve bileşimler halinde birçok renk çeşitlemesini gösterirler. Önce geniş bir beyaz ışık bandı belirir; sonra o dik olmayan bir açıda dallanarak geniş bir mor renk bandı yayar. Bu mor renkten bir indigo renk bandı fırlar ve indigonun yanı sıra bir mavi bant belirir ve bu böyle devam ederek en sonunda tüm atmosfer geniş renk bantlarına bürünmüş görünür. Sonra onlar karışıp birleşerek tekrar beyaz banda dönüşürler, ve bu bant oldukça durağan görünür. Yine, onlar bir anda yelpaze gibi yayılırlar, her rengin ışın demetleri her yöne yayılır. Bu, yavaş yavaş, som altın rengine dönüşür ve bu renk de dalgalanan kumların yükselip alçalan, erimiş altından bir deniz gibi görünmelerine neden olur.

O akşam da bu gösteri on dakika kadar devam etti; sonra gökyüzünden bir gece kaftanı gibi inmiş görünen ebruli

bir mavi, sarı, yeşil ve gri pusa dönüştü, ve akşam karanlığı çöktü. Karanlık bizi o kadar çabuk kuşatmıştı ki, gruptan birkaç kişi şaşkınlığını dile getirdi.

Diğer araştırma grubunun lideri olan Ray, Bagget İrand'a dönerek, bu bölgede yaşamış ve altımızda harabe halinde bulunan kentin benzeri kentleri kurmuş olan halk hakkında kendi bildiklerini anlatmasını rica etti. Bagget İrand şöyle anlatmaya başladı:

"Biz yetmiş bin yılı aşkın bir süredir kuşaktan kuşağa dikkatle korunmuş yazılı kayıtlara sahibiz ve, bu kayıtlara göre, harabesi bu kampın altında bulunan bu kentin kuruluş tarihi 230 bin yıl öncesine dayanır. Buraya ilk yerleşenler, bu kentin kuruluşundan yıllar önce koloniciler olarak batıdan gelmişlerdi. Onlar güneye ve güneybatıya yerleştiler; ve koloniler yavaş yavaş gelişirken, bazı insanlar kuzeye ve batıya yerleştiler, böylece tüm topraklara yerleşilmiş olundu. Verimli tarlalar ve meyve bahçeleri oluşturulduktan sonra, koloniciler kentlerin temellerini attılar. Başlangıçta bunlar büyük kentler değildi ama, yıllar içinde, sanat ve bilim alanında daha yakın bir birlik oluşturmak için bu merkezlerde toplanmak uygun ve elverişli bulundu.

Burada tapınaklar ibadet yerleri olarak kurulmadı, çünkü insanlar her an yaşadıkları yaşamla ibadet ediyorlardı. Yaşamak daima yaşamın Büyük Neden'ine adanıyordu; ve onlar Büyük Neden ile işbirliği yaparak yaşarken, yaşam onları asla başarısızlığa ve düş kırıklığına uğratmıyordu. Bu zaman esnasında binlerce yıl yaşında insanlar görmek çok olağandı. Aslında, onlar ölümü bilmiyorlardı. Onlar yaşamda bir başarıdan diğerine, bir yaşam realitesinden diğerine geçiyorlardı. Yaşamın gerçek kaynağını kabul etmişlerdi ve bu kaynak sınırsız hazinelerini onlara sonsuz bir bolluk akışı halinde sunuyordu. Ama, konu dışına çıktım; şimdi yine tapınaklara dönelim. Bunlar sanat, bilim ve tarih konusunda

erişilmiş bilginin yazılı kayıtlarının korunduğu yerlerdi ve isteyen herkes onlardan yararlanabilirdi. Tapınaklar ibadet yerleri olarak değil, en derin bilimsel konuların tartışıldığı yerler olarak kullanılıyorlardı. O günlerde ibadet belli bir grup insan tarafından ya da belirli zamanlarda yapılan bir şey değildi, ibadet tüm bireyler tarafından günlük yaşamlarında yerine getiriliyordu.

Onlar ulaşım yolu olarak geniş düzgün ana yollara sahip olmayı daha uygun bulmuşlardı; böylece sizin asfalt kaplama dediğiniz şeyi geliştirdiler. Rahat evler ve tapınaklar inşa etmek için taş yontma, tuğla ve harç yapma yöntemini geliştirmişlerdi. Siz bunları araştırmalarınız sonucunda zaten keşfettiniz. Onlar altının, kararmadığı için, çok kullanışlı bir metal olduğunu görmüşlerdi. Altını önce kumlardan, sonra kayalardan toplamak için aletler icat etmişler, ve en sonunda onu imal etmenin yolunu bulmuşlardı; böylece altın çok sıradan bir hale gelmişti. Bu halk, ihtiyaç duydukça diğer metalleri üretmenin yolunu da bulmuştu ve onlar çok bol bulunur hale gelmişlerdi. Sonra, bu toplumlar sadece ilkel ziraate dayanarak yaşamak yerine, daha geniş toprakları işlemeyi kolaylaştıran araçlar imal etmişlerdi. Merkezler büyüyüp gelişmiş, en sonunda yüz ya da iki yüz bin kişilik kentlere dönüşmüştü.

Hâlâ, onların hiçbir dünyevi yöneticileri yoktu; tüm yönetim halkın seçtiği güvenilir danışma kurullarına emanet edilmişti. Diğer toplumlara temsilciler gönderilir ve onlardan temsilciler kabul edilirdi. Ancak, halk bireyin yönetilmesi için hiçbir yasa ya da kuralı yürürlüğe koymuyordu, çünkü her bir kişi kendi kimliğini idrak etmişti ve o kimliği yöneten evrensel bir yasaya göre yaşıyordu. İnsan-ürünü yasalara hiç gerek yoktu; sadece bilgece danışmanlığa ihtiyaç vardı.

Sonra burada bir birey, şurada bir birey yoldan çıkma-

ya başladı. İlk başta, onlar daha hükmedici ruhlardı ve bunlar bastırıp yüklenerek diğerlerini denetim altına almaya başladılar; ve sevgi melekesi herkes tarafından tam olarak geliştirilmediğinden, bilinçsiz bir biçimde bir ayrılık ortaya çıktı. Bu ayrılık giderek büyüdü, büyüdü, en sonunda çok hükmedici bir kişilik kendisini kral ve dünyevi yönetici olarak ilan etti. O, ülkeyi akıllıca yönettiğinden -bu ayrılığın geleceğini görebilen az sayıda kişi dışında- halk geleceği hiç düşünmeden onun yönetimini kabul etti. Onun yönetimine karşı çıkanlar kendi toplumlarına çekildiler; ve daima kendi insanlarına ayrılığın yanlışlığını göstermeye çalışarak, az ya da çok tecrit olmuş bir yaşam sürdürdüler. Onlar ilk rahipler düzenini oluşturdular; kral ise dünyevi yöneticiler düzenini kurmuştu, ve onların o zamandan sonraki sapkın gidişatları ancak derin bir inceleme ve araştırma ile izlenebilir. Sade öğretileri korumuş ve onları izleyerek yaşamış az sayıda varlık vardır. Ama, esasen, yaşam büyük çoğunluk için çok karmaşık bir hale gelmişti. Aslında, o kadar karmaşık hale geldi ki, onlar yaşamın tüm hayatın Prensibi ile direkt işbirliği yaparak çok dengeli ve sade bir biçimde yaşanması gereken bir şey olduğuna inanmayı reddettiler. Onlar, kendi yaşam biçimlerinin karmaşık ve zor olduğunu, ve tüm hayatın Prensibi ile işbirliği yaparak yaşanan sade ve basit yaşamın kolay ve mutluluk verici olduğunu göremediler. Onlar daha iyi bir yolun olduğunu görene dek böyle devam etmek zorundaydılar."

Burada konuşmacı susup bir an sessiz kaldı, ve gözlerimizin önünde bir görüntü belirdi. Bu görüntü de, daha önce anlattıklarım gibi, başlangıçta hareketsizdi; sonra canlandı, formlar hareket etmeye başladı, ve o her bir sahneyi açıklarken sahneler buna koşut olarak değişmeyi sürdürdü. O, soruları yanıtlarken ve açıklamalarda bulunurken, sahneleri istediği gibi hareketsiz tutabilir ya da yeniden üretebilir görü-

nüyordu.

Bu sahneler kamp yaptığımız yerin altındaki harabe kentte yaşanmış olan sahnelerdi. Onlar, sokakların geniş ve bakımlı olması hariç, bugünün kalabalık bir Doğu kentinden pek farklı görünmüyorlardı. İnsanlar güzel ve kaliteli giysiler içindeydiler, yüzleri aydınlıktı ve neşe saçıyordu, ortalıkta askerler, düşkünler ya da dilenciler yoktu. Mimari de dikkatimizi çekti, binalar iyi ve sağlam bir biçimde inşa edilmişti ve çok hoş bir görünümdeydiler. Herhangi bir gösteriş çabası varmış gibi görünmese de, bir tapınak muhteşem güzelliğiyle göze çarpıyordu. Bize söylendiğine göre, bu tapınak tamamen gönüllüler tarafından yapılmıştı ve ülkedeki en eski ve en güzel tapınaklardan biriydi. Genelde, eğer bu görüntüler doğru temsil ediyorsa, insanların doyumlu ve mutlu olmaları gerekirdi. Yine öğrendiğimize göre, askerler ancak, birinci hanedanlığın ikinci kralı yaklaşık iki yüzyıl hüküm sürdükten sonra ortaya çıkmışlardı. Bu kral, maiyetini koruyabilmek, elinde tutabilmek için halkı vergilendirmeye başlamıştı, ve askerler vergileri toplamakla görevlendirilmişlerdi. Elli yıl içinde, tecrit olmuş yerlerde yoksulluk ortaya çıkmaya başlamıştı. Öyle görünüyordu ki, bu zaman esnasında halkın krallıktan ve yöneticilerden hoşnut olmayan bölümü uzaklaşıp, tecrit olmuş yerlerde yaşamaya başlamıştı. Bagget İrand ve onun halkı bu ırkın soyundan geliyordu.

Gece epey ilerlediğinden, Bagget artık yatıp uyumamızı önerdi; ertesi sabah ne kadar erkenden yola çıkarsak o kadar iyiydi. Öğlenden itibaren üç saat boyunca yükselen hava sıcaklığı yolculuğu çok zorlaştırıyordu ve kış fırtınaları zamanı hızla yaklaşıyordu.

Bölüm 13

Ertesi sabah erkenden kalktık ve gün doğarken Bagget İrand'ın köyüne doğru yola koyulduk. Uzun ve biraz yorucu bir yolculuktan sonra, oraya, yola çıkışımızın on-ikinci gününün akşamı vardık. Orada çölde geçirdiğimiz son gün öğleden sonra bizi ziyaret etmiş olan dostlarımız tarafından karşılandık ve birkaç gün dinlenmek üzere orada kalmaya davet edildik. Kalmamız için, çölde yaşadıklarımızdan sonra bize gerçekten konforlu gelen bir oda verildi. Yıkanıp üstümüze başımıza çeki düzen verdikten sonra, yandaki salona girdik ve orada köyün Yönetici'sini ve dostlarımızı bizi bekler bulduk. Bizi candan bir biçimde selamladılar ve o köyde her kapının bize ardına dek açık olduğunu söylediler.

Köyün Yöneticisi, bir çevirmen vasıtasıyla, bize hoşgeldiniz dedi, ve akşam yemeğini onun evinde yiyeceğimizi ve yemeğin az sonra başlayacağını bildirdi. Hep birlikte oradan çıkıp, o ülkenin geleneği doğrultusunda her iki yanında birer askeri muhafızla önden giden Yönetici'yi izledik. Yönetici'nin ardından, diğer araştırma grubunun lideri olan Ray, evsahibemiz, Şefimiz ve o güzel hanım gidiyordu. Onların ardından da Emil ve annesi geliyordu. Ben onlarla birlikte yürüyordum, grubumuzun geriye kalan kısmı da bizi izliyordu.

Kısa bir mesafeyi katetmiştik ki, yoksul giyimli bir kız çocuğu orada toplanmış olan kalabalıktan sıyrılıp bize yaklaştı ve yerel dilde konuşarak, Emil'in annesiyle görüşmek

istediğini söyledi. Ancak, Yönetici onu kaba bir biçimde bir kenara iterek, bizi rahatsız etmemesini söyledi. Bunun üzerine, Emil'in annesi oğlunu ve beni kollarımızdan tuttu ve üçümüz gruptan ayrılarak küçük kıza yaklaştık. Biz böyle yaparken, evsahibemiz de duraksadı ve o da gruptan ayrılınca tüm grup durdu. Emil'in annesi Yönetici'ye hitap ederek, onların gidip yerlerine oturmalarını rica etti ve bizim de az sonra orada olacağımızı söyledi.

Grup gittikten sonra, o diz çöküp küçük kızı omuzlarından tutarak, "Sevgili küçük, senin için ne yapabilirim?" diye sordu. Sonuçta öğrendiğimize göre, kızın erkek kardeşi o öğleden sonra yüksek bir yerden çok kötü bir biçimde düşmüştü ve onun belkemiğinin kırıldığını düşünüyorlardı. Küçük kız Emil'in annesine onunla gidip çok acı çeken kardeşine yardım etmesi için yalvarıyordu. Emil'in annesi doğrulup bize durumu açıkladı ve yemeğe gitmemizi, onun çocukla birlikte gidip, bize daha sonra katılacağını bildirdi. Ray, eğer izin verirse, kendisinin de onunla birlikte gitmek istediğini söyledi. O zaman Emil'in annesi hepimizi kendisine eşlik etmeye davet etti; böylece dönüp onu ve küçük kızı izledik; onlar el ele yürürken, küçük kız sevinçten adeta zıplıyordu. Eve yaklaşınca, kız bizim geldiğimizi ailesine bildirmek üzere önden koştu.

Kapıya geldiğimizde, evin çamurdan yapılmış bir kulübe olduğunu gördük. Emil'in annesi düşüncelerimizi okumuş olmalı ki, "O bir kulübe olmasına karşın, içinde sevgi dolu kalpler atıyor," dedi. O sırada kapı ardına dek açıldı, boğuk bir erkek sesi duyuldu ve biz içeri girdik. Kulübe dışarıdan berbat görünüyorsa, içeriden iki kat berbat görünüyordu. İçerisi ancak hep birlikte sığabileceğimiz kadar büyüktü ve tavan dik duramayacağımız kadar alçaktı. Solgun bir mum ışığı sefalet içinde oturan babanın ve annenin sert ifadeli yüzlerine garip bir ışık yayıyordu.

Uzak köşede, küflü bir saman ve kötü kokulu paçavra yığınının üzerinde beş yaşından daha büyük göstermeyen bir oğlan çocuğu yatıyordu, yüzü bitkin ve kül rengi gibi solgun görünüyordu. Küçük kız onun yanına diz çökerek, iki eliyle onun yüzünü tuttu. Dediklerine göre, o kardeşine, gelen hanımın onu tamamen iyileştireceğini söylüyordu. Kız ellerini çekti, kardeşinin bizi daha iyi görebilmesi için bir kenara çekildi.

O zaman Emil'in annesi onun yanına gidip, "Sen kardeşini yürekten seviyorsun, öyle değil mi?" diye sordu. Dokuz yaşından daha büyük göstermeyen kız, "Evet, ama ben herkesi seviyorum" dedi. Grubumuzdan hiç kimse bu yerel dili bilmediğinden, bu konuşma bize Emil tarafından çevriliyordu. Emil'in annesi, "Eğer kardeşini bu kadar çok seviyorsan, onun iyileştirilmesine yardım edebilirsin" dedi, ve sonra küçük kızdan onun gibi durup ellerini kardeşinin yüzüne koymasını istedi. Sonra kendisi de elini küçük oğlanın alnına koydu. Neredeyse bir anda çocuğun inlemeleri kesildi, yüzü aydınlandı, küçük bedeni gevşedi, tüm sahneye tam bir sükûnet hâkim oldu, ve çocuk sessizce ve doğal bir biçimde uykuya daldı.

Emil'in annesi ve küçük kız kısa bir süre daha aynı şekilde durdular. Sonra, Emil'in annesi sol eliyle kızın ellerini oğlanın yüzünden yumuşak bir bir biçimde çekti ve "Bak kardeşin ne kadar güçlü ve iyi durumda" dedi. Sonra kendisi de elini yumuşak bir biçimde çocuğun alnından çekti ve, ben onun yakınında durduğumdan, o sol elini uzattığında, ben onun ayağa kalkmasına yardım etmek için elimi uzattım. Ancak, eli elime değdiğinde tüm bedenimden öyle bir enerji akımı geçti ki beni bir süre için adeta felç etti. O zaman, Emil'in annesi, "Bir an için kendimi unuttum. Senin elini tutmamalıydım, çünkü o sırada geçici olarak aşırı enerji yüklüydüm, içimden akan güç çok büyüktü" dedi. Ben kısa

sürede kendimi toparladım. Diğerleri çevrelerinde olup bitene derin bir biçimde daldıklarından bu durumu fark etmemişlerdi.

Küçük kız bir anda Emil'in annesinin ayaklarına kapandı ve onları çılgın gibi öpmeye başladı. Emil'in annesi ise uzanıp kızın gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü yukarı doğru kaldırdı, sonra diz çöküp onu kendine çekti ve onun gözlerini ve yüzünü öptü. Kız kollarını onun boynuna doladı ve her ikisi de bir süre öylece kaldılar. O sırada odayı garip bir ışık kaplamaya başladı ve giderek parlaklaştı, öyle ki sonunda her nesne ışıkla kaplandı ve ortada hiçbir gölge kalmadı. Sonra, hepimizin şaşkın bakışları önünde, oda giderek genişlemeye başladı. Çocukların babası ve annesi o ana dek toprak zeminin üzerinde sessizce oturuyorlardı. Onlar ayağa kalktılar ve yüzlerinde önce endişeli, sonra korkulu bir ifade belirdi, ve adam ok gibi kapıya doğru fırlayıp dışarı kaçtı.

Anne ise kendisini Emil'in annesinin yanına atıp yere kapandı ve bedeni hıçkırıklarla sarsıldı. Emil'in annesi elini kadının alnına koydu, ve alçak sesle ona bir şeyler söyledi. Az sonra kadının hıçkırıkları kesildi, o doğrulup oturdu ve odada meydana gelen değişimi gördü. Yüzünde dehşet dolu bir ifade belirdi; ardından hızla ayağa kalkıp odadan kaçmak istedi. Emil uzanıp onun bir elini tuttu, güzel hanım da diğer elini tuttu. Onlar onun ellerini kısa bir süre tuttuktan sonra kadının yüzündeki korku dolu ifade giderek yatıştı, hatta garip bir gülümsemeye dönüştü.

Bizler ilk şaşkınlığımızı üzerimizden atınca, çevremize baktık ve, girdiğimiz kulübenin yerine, sandalyeler, bir masa ve temiz bir yatakla döşenmiş oldukça rahat bir odada bulunduğumuzu gördük. Emil yürüyüp, hâlâ derin bir uykuda olan oğlanı küflü saman ve paçavra yığınının üzerinden kaldırdı ve yumuşak bir biçimde o temiz yatağa yatırıp üzerini de örttü. Sonra durup, bir anne şefkatiyle çocuğu alnından

öptü.

Emil'in annesi ve küçük kız doğrulup kızın annesine yaklaştılar. Hepimiz onların çevresinde toplandık. Anne dizlerinin üzerine çöktü ve, Emil'in annesinin ayağını kavrayarak, onları öpmeye ve gitmemesi için ona yalvarıp yakarmaya başladı. Bunun üzerine Emil kadını ellerinden tutarak ayağa kaldırdı, bu sırada ona alçak sesle bir şeyler söylüyordu. Kadın ayağa kalkınca bir süre şaşkın bir sessizlik içinde durdu, sonra Emil'in annesinin şefkatle açılmış kollarına sığındı.

Emil gidip babayı bulacağını söyledi. Kısa bir süre sonra yanında korkmuş ve yarı-somurtkan babayla birlikte döndü. Yine de, biz o somurtkanlığın altında derin bir takdirin bulunduğunu görebiliyorduk. Hep birlikte oradan ayrılmaya hazırlandık. Ayrılırken, küçük kızın annesi tekrar gelip gelemeyeceğimizi sordu; ona, ertesi gün tekrar geleceğimiz bildirildi.

Grubu daha fazla bekletmemek için hızla Yönetici'nin evine doğru yürüdük. Aradan saatler geçmiş gibi gelmesine rağmen, yarım saatten daha fazla geçmiş olamazdı. Tüm bu olayın onu yazmak için harcadığım zamandan çok daha kısa sürede vuku bulduğundan eminim. Eve vardığımızda, grubun geriye kalan kısmı masadaki yerlerini alıyorlardı. Diğer araştırma grubunun lideri Ray, Şefimiz'in yanına oturmak istedi ve ona orada yer verildi. Onun çok heyecanlanmış olduğu belliydi ve Şefimiz daha sonra bize adamın tanık olduğu şeyden çok etkilenmiş olduğunu ve bütün gece susmak bilmediğini söyledi. Oturma düzeni şöyleydi: Köyün Yöneticisi masanın başında oturuyor, onun sağında Emil'in annesi, sonra Emil, o güzel hanım, Şefimiz, grup lideri Ray yer alıyordu. Yöneticinin solunda ise evsahibemiz, sonra Emil'in kızkardeşi ve onun oğlu yer alıyordu. Daha sonra olan olay yüzünden bu oturma düzenini belirtiyorum.

Hepimiz yerlerimize oturduktan sonra, yemek hoş bir biçimde ilerledi ve neredeyse yarısına geldi. Yönetici, Bagget İrand'a hitap ederek, kısa bir süre önce başladığı, ama daha büyük bir köyün yöneticisinin gelmesiyle kesilen konuşmasını sürdürmesini istedi. Bagget İrand ayağa kalktı ve Buda ile İsa'nın yaşamları arasındaki benzerlikten söz ettiklerini söyledi. Bizim iznimizle o konuşmayı sürdürecekti ama evsahibinin anladığı dilde konuşmak gerekiyordu, çünkü orada, konuşmacı halkın dilini konuşmadıkça bir çevirmen kullanmak adet değildi. Jast çevirmenlik yapmaya gönüllü oldu, ama Yönetici durumu anlayınca, büyük çoğunluk İngilizce konuşup anladığından, Bagget İrand'ın İngilizce konuşmasında, ve Jast'ın konuşmayı ona çevirmesinde ısrar etti.

Sonra, Bagget İrand sözlerine devam ederek şöyle dedi: "Eğer gerçek Öz'ün ya da Ruh'un tüm nitelikleri onun her eylemine, işine ve düşüncesine hâkim olsa -ya da İsa'nın dediği gibi, 'Kutsal Ruh sizin üzerinize indiğinde'- insanın nasıl bir güce sahip olabileceğini kendi zihnimizde kıyaslayabiliriz. Bu sözle İsa, Tanrı Gücü'nün O'nun tüm çocuklarının yaşamlarını tam olarak belirleyeceği zamana atıfta bulunuyordu. Bu Tanrı'nın insan bedeninde tezahür etmesi anlamına gelir. Gerçekte, bu Ruhsal gelişmeyi tüm insanlarda -onların Ruhsal gelişimi Tanrı'nın tüm çocuklarında tezahür eden mükemmel gelişimine yaklaşırken- az ya da çok olarak görmez miyiz?

Direkt olarak Tanrı'dan geldiğini -ve böylece insanı Tanrı'ya bağladığını- algıladıkları doğru yaşam ideallerini sürekli olarak izlemiş olanların karakter asaleti, ruh saflığı ve ahlaki güzellik yönünde en büyük kazanıma erişmiş oldukları çok açıktır. Onların ideallerini benimseyerek onları takip edenler onlar gibi başarılı olsalar, dünya en sonunda onların vermiş oldukları derslerin, tıpkı yaşamları gibi, tüm Tanrı çocuklarının gelişmemiş olanaklarını önceden göster-

diğini kabul etmek zorunda kalacaktır.

Hâlâ bunların hiçbiri Tanrı'nın çocukları için seçtiği nihai mükemmelliğe eriştiklerini iddia etmemişlerdir; oysa İsa, 'Bana inanan, benim yaptığım işleri de yapabilecektir,' demiştir. Hem İsa hem de Buda, 'Cennetteki Babanız'ın olduğu kadar mükemmel olacaksınız' demiştir.

Bu Tanrı çocukları efsanevi kişiler değildirler ama onların yaşamları ve işleri çağlar boyunca insanların yaşamlarını ve kalplerini kesinlikle etkilemiştir. Onların yaşamları hakkında kuşaktan kuşağa üretilmiş bir efsane ve gelenek vardır. Onların yaşamları ve karakterleriyle ilgilenen biri için etkili sınav, onların öğretilerini kişisel olarak kabul edip günlük yaşamında uygulamaktır. Bu büyük adamlar tarafından ifade edilmiş ideallerin tüm gerçekten büyük insanların benimsedikleri idealler olması, onların gerçekliğinin bir başka kanıtıdır. Eğer biri bu büyük adamların yaşamlarının doğru olmadığını kanıtlamaya kalkışırsa, o zaman kendi kendine büyük dinlerin neden var olduklarını da sormalıdır. Onların temel oldukları ve insanlığın gelişiminin büyük derinliğini ve gerçek temelini önceden bildirmiş karşı konulmaz bir içgüdüsel itilimin ayak izlerini taşıdıkları kesindir; ve onlar insan ailesini sınırlılık ve esaretten kurtarmak için yapılmış başka her türlü girişimden daha uzun ömürlü olmuş ve onları gölgede bırakmışlardır.

Bu adamların yaşamlarının kayıtları bizim için korunmuştur ve onların yaşamları meşru bir inceleme ve araştırma kaynağı olmuştur; bizim sadece kalbimizi açıp, bu incelemeyi açık bir zihinle yapmamız, ve sonra eğer doğru buluyorsak, onların yaşamlarını, öğretilerini ve ideallerini benimsememiz gerekir. Başka hiçbir biçimde biz onların yaşamlarına girip o yaşamlarla bir olamayız. Bu, dünya tarihi başladığından beri her gerçek medyumun ilham yoluyla aldığı mesaj olmuştur. Bu Ruhsal olarak aydınlanmış insanların en azın-

dan ikisi, İsa ve Buda, öğrettikleri büyük olanakları gerçekleştirmişlerdir. Onlar neredeyse aynı sözcüklerle, 'Ben tüm insanlar için yolum, gerçeğim ve yaşam ışığıyım,' demişlerdir. Tutumlarının tanrısallığı içinde, onlar şu sözleri gerçekten söyleyebileceklerini kabul etmişlerdir: 'Ben dünyanın ışığıyım. Beni takip eden, benim yaşamış olduğum gibi yaşayan ve yürüyen, karanlıkta yürümeyecek, Ebedi Yaşama sahip olacak ve tüm sınırlamalardan kurtulacaktır.' Her ikisi de, neredeyse aynı sözcüklerle, 'Ben Gerçeğe tanıklık edebilmek için bu dünyaya geldim. Bu Gerçek'ten olan herkes benim sesimi işitir,' demiştir. Bu sözler her Tanrı çocuğunda Mesih yaşamının gerçek gelişimiyle direkt olarak ilgilidir.

Dünyanın tüm dinleri insanda duyusal sınırlamalardan kurtulmak için mücadele eden daha yüksek bir gücün bulunduğunu açıklamaz mı? Farklı ırkların kutsal kitapları bu zekânın dışsal ifadeleridir. Kutsal Kitabınız'da yer alan Eyüb Kitabı tüm tarihinizden daha önce gelir. O bu ülkede yazılmıştı ve mistik anlamı -folklorün katılmasıyla epey bastırılmış olsa da- vuku bulan tüm değişimler sırasında korunmuştur. Buradaki halkın neredeyse hepsi yok olmuş olsa da, Eyüb'ün mistik sözü asla yok olmayacaktır, çünkü Tanrı'nın gizli yerinde yaşayan Kâdiri Mutlak'ın gölgesinde yaşar. Görmemiz gereken bir başka şey *dinin kutsal kitaplardan değil, tüm kutsal kitapların dinden kaynaklanmış olduklarıdır.* Kutsal kitaplar dinin nedeni değil, onun bir ürünüdür. Din tarihi deneyimlerden oluşmuştur, oysa kutsal kitaplar tüm dinlerden kaynaklanmışlardır.

Bir zaman gelecek, amaç ve çaba birliğinin istenen her hedefe erişmek için en güçlü vasıta olduğunu göreceksiniz. Sayısız insanın birçok farklı şey düşünmesi yerine, onlar tek bir insan gibi düşünecekler. O zaman insan hep birlikte güçlü bir biçimde asılıp çekmenin ne anlama geldiğini bilecek. O zaman, irade birliği harekete geçirildiğinde her şeyin müm-

kün olabileceğini göreceksiniz. İnsan bencilce ve yanlış anlayış ürünü düşünceleri bilincinden çıkarıp attığında, Gog ile Magog'un savaşı sona erecektir; ve bu insanın kendi dışındaki herhangi bir ilah tarafından değil, ancak insanın kendisi tarafından başarılabilir.

İsa, 'Benim sözlerim öz'dür ve onlar yaşamdır,' dediğinde, o her şeyi yaratan içsel sözden bahsediyordu; ve o sözünün arzu ettiği her şeyi üretecek bir yaşam özüyle ve güçle dolu olduğunu biliyordu. Eğer bu sözler tüm insanların ve ulusların ruhlarında çınlasaydı, onlar Tanrı'dan akan Ebedi Yaşam pınarına girebileceklerini bilirlerdi.

Bazıları Mesihi, O'nu kalplerinde, yani sevgi merkezinde tahta çıkararak, yani O'na en yüksek yeri vererek, ifade edebilirler. Bu tahttan Mesih'in bedeninizin her faaliyetini Tanrı'nın mükemmel yasasına uygun olarak yönettiğini görün ve Mesih ile direkt olarak Tanrısal Zihin'den alınan ideallerde işbirliği yaptığınızı bilin. Sonra Mesih'in tahtında oturmuş genişlediğini, ve giderek bedeninizin her atomunu, hücresini, lifini, kasını ve organını içerdiğini görün. Aslında, O tüm bedeniniz saf Mesih, yani Tanrı Çocuğu, yani Tanrı'nın bulunmayı sevdiği saf tapınak olana dek genişlemiştir. Bu tahttan siz bedeninizin her merkezine hitap edebilirsiniz. O merkezlere olumlu, sevecen, güçlü, bilge, korkusuz, özgür bir ruh olduğunuzu bildirebilirsiniz. Siz Öz'ün saflığıyla safsınızdır. Hiçbir fani düşünce, arzu ya da saflığı bozan hiçbir şey size yaklaşamaz. Siz saf Mesihe dalmışsınızdır. Mesih'deki yaşam Öz'ü sizi Tanrı'nın saf tapınağı yapar. Burada siz durup, 'Baba, her şeyde olduğu gibi, bunda da Mesihi, benim içimdeki mükemmel çocuğunu gözler önüne ser,' diyebilir ve sonra Mesihi kutsayabilirsiniz.

Mesihi idrak ettiğinizde, elinizi uzatıp, eğer istediğiniz şey altın ise, onu tezahür ettirebilirsiniz." Burada Bagget İrand ellerini uzattı ve her bir elinde bir İngiliz altınından

biraz daha büyük birer altın disk belirdi. O onları sağında ve solunda oturan kişilere verdi ve onlar da sonra onları yanlarında oturanlara geçirdiler, böylece diskler tüm masayı dolaştı. (Onları sakladık ve daha sonra uzmanlara incelettirdiğimizde, onlar bunların saf altın olduğunu bildirdiler.)

"Eğer başkalarına yardımcı olmak istiyorsanız, Mesih' in sizin içinizde olduğu gibi onların içinde de tahta çıkmış olduğunu görün ve direkt olarak onlara hitap ediyormuşsunuz gibi onların içlerindeki Mesih'e hitap edin.

Herhangi bir konuda halen sahip olduğunuzdan daha berrak bir görüş edinmek istiyorsanız, bırakın Mesih o konunun ya da şeyin soyut ruhuna zihnen hitap etsin. Sonra o şeyin içindeki zekâdan size kendisini anlatmasını isteyin.

Tanrı'nın çocukları O'nun mükemmel plânını gerçekleştirmesinde her bitki, çiçek ya da ağaç gibi gereklidir; ve onların O'nun gördüğü mükemmel biçimde işbirliği yapmaları gerekir. İnsanın bu mükemmel işbirliği plânından uzaklaşması dünyanın dengesini bozmuş ve depremlerin ve dev dalgaların bu bölgeyi silip süpürüp, O'nun çocuklarının büyük bölümünü yok etmesine neden olmuştur. Dünyayı dengede tutan şey, Tanrı'nın çocuklarının kalbinde Sağduyu ve Güç ile işbirliği yapan kusursuz Sevgi'dir. Onlar bu kuvveti salt duyusal haz ve bedensel şehvet düşünceleriyle, ve yanlış anlayış ürünü düşüncelerle dağıttıklarında, dünya o kadar dengeden çıkmıştır ki dev dalgalar hücum edip insanı ve onun başarmış olduğu işleri neredeyse tümüyle yok etmiştir. O zamanlar insan bugün başarmış olduğundan çok daha fazla şey başarmıştı. Ama Tanrı insanın sevgi ve denge, ya da nefret ve dengesizlik düşüncelerini kontrol edemez; onları kontrol etmek insana düşer. Dünyayı dengeden çıkaran düşünce kuvveti, neden olduğu büyük afet tarafından dağıtıldığında, o zaman Tanrı kudretli gücüyle dünyayı yine uygun dengesine kavuşturabilirdi; ama insanın düşüncesi hâkim

olduğu sürece Tanrı hiçbir şey yapamazdı." Burada Bagget İrand konuşmasını bitirip yerine oturdu.

Bagget İrand konuşurken evsahibimizin, yani köyün Yöneticisi'nin dikkat çekici bir huzursuzluk ve heyecan belirtileri gösterdiğini fark etmiştik; ve Bagget yerine oturduğunda, evsahibimizin heyecanı bizi olduğumuz yere mıhlayan bir haykırışla patladı. Sonradan bize çevrildiğine göre, o Bagget'e, "Köpek, Hristiyan köpeği, sen yüce Buda'mızın ismini lekeledin ve bunun cezasını çekeceksin!" diye bağırmıştı. O bu sözlerle birlikte, yanındaki, tavandan sarkan bir kordonu çekti. Anında salonun karşı tarafındaki üç kapı ardına dek açıldı ve içeri kılıçlarını çekmiş otuz asker daldı. Yönetici yerinden kalktı ve onun sandalyesinin hemen ardında dikilen iki muhafız hızla onun iki yanında yer aldı. Yönetici bir elini kaldırarak ve bağırarak bir emir verdi. On asker hızla yürüyüp, Bagget'in oturduğu yerin ardındaki duvar boyunca dizildi; ikisi öne çıkıp Bagget'in sandalyesinin ardında ve iki yanında durdu. Askerlerin komutanı öne doğru yürüyüp Yönetici'den biraz uzakta "hazır ol" vaziyetinde durdu. Gruptan hiç kimse tek bir söz söylememiş ve yerinden kımıldamamıştı. Biz bu değişimin aniliği karşısında tamamen afallamış ve ne yapacağımızı bilmez bir halde oturuyorduk.

Sonra derin bir sessizlik oldu ve birden, güçlü bir ışık masanın başında, Yönetici'nin durduğu yerin tam önünde ışıl ışıl parladı. Yönetici bir emir vermek üzereymiş gibi elini kaldırmış dururken hepimiz onun yüzüne bakıyorduk, ama adamın yüzü kül rengine dönüşmüştü ve adeta dehşetle bakıyordu. Onun önündeki masada belli belirsiz bir form dikiliyor gibiydi. Herkes "Dur!" sözcüğünün çok açık ve çok güçlü bir biçimde söylendiğini duydu, ve bu sözcük o belirsiz form ile Yönetici'nin arasında alev alev yanan harflerle duruyordu! Yönetici bunu anlamış görünüyordu, çünkü bir heykel gibi kaskatı kalakalmış, adeta olduğu yere mıhlanmıştı. O sı-

rada o belirsiz form belirli bir şekil almıştı ve onun, onu daha önce de görmüş olduğumuzdan, İsa olduğunu anladık. Ama bizi şaşırtan şey şuydu ki, onun yanında bir başka belli belirsiz form duruyordu ve Yönetici'nin ve tüm askerlerin dikkatini çeken de bu formdu. Onlar İsa'nın yanında duran bu formu tanımış ve İsa'dan daha çok bu formdan korkmuş görünüyorlardı. Çevremize baktığımızda tüm askerlerin kaskatı bir halde durduklarını gördük. Hepimizin şaşkın bakışlarının önünde, ikinci form da giderek belirginleşti, İsa'nın yapmış olduğu gibi sağ elini kaldırdı ve o zaman askerlerin ellerindeki kılıçlar büyük bir tangırtıyla yere yuvarlandı. Sessizlik o kadar derindi ki tüm salon bu sesle yankılandı. Işık çok daha büyük bir yoğunlukla parladı; gerçekten de ışık o kadar yoğundu ki biz önümüzü güçlükle görebiliyorduk.

Kendine gelen ilk kişi askerlerin komutanıydı. O, ellerini uzatarak, "Buda, Buda'mız, Yüce Varlık!" diye haykırdı. Sonra Yönetici de, "Bu gerçekten de Yüce Varlık, Buda!" diye haykırdı, ve kendini yüzüstü yere attı. İki muhafız şaşkınlıklarından biraz kurtulur kurtulmaz eğilip onun ayağa kalkmasına yardım ettiler, sonra bir heykel gibi sessiz ve kımıldamadan durdular.

O sırada, salonun karşı tarafında sıralanmış askerlerin haykırışı duyuldu. Onlar her iki yandan paldır küldür koşarak masanın başında toplandılar ve "Yüce Varlık, Hristiyan köpeklerini ve onların liderini yok etmeye geldi!" diye bağırdılar. Bunun üzerine Buda masanın üzerinde hepsinin yüzünü görecek şekilde geri çekildi ve bir elini kaldırarak, "Bir kere 'Dur!' demiyorum, iki kere 'Dur!' demiyorum, üç kere 'Dur!' diyorum" dedi. O "Dur!" dediği her seferinde bu sözcük, tıpkı İsa "Dur!" dediğinde olduğu gibi, alev alev yanan harflerle ortada belirdi.

Askerler, Buda'nın elini kaldırdığı anda oldukları gibi,

bazıları ellerini havaya kaldırmış bir halde, bazıları tek ayak üstünde mıhlanmış gibi kalakalmış öylece bakıyorlardı. Buda yine İsa'nın durduğu yere yürüdü ve, sol eliyle İsa'nın havaya kalkmış elini tutarak, "Her şeyde olduğu gibi, bu durumda da bu sevgili kardeşimin elini tutup onu destekliyorum!" dedi. Sonra sağ elini İsa'nın omzuna koydu ve ikisi bir an bu şekilde durdular; sonra her ikisi de hafif bir atlayışla masadan aşağı indiler. O sırada Yönetici, komutan, muhafızlar ve askerler sırtüstü yuvarlandılar ve onlara bomboş, kül rengine dönmüş yüzlerle baktılar. Yönetici sandalyesine düşmüştü, ve sandalyeyle birlikte geri kayıp salonun duvarına dayanmıştı. Grubumuzdaki herkes o anda derin bir iç çekişle rahatladı. Sanırım, bu sahnenin yaşandığı birkaç dakika boyunca hepimiz nefeslerimizi tutmuştuk.

Sonra Buda kolunu İsa'nın koluna kenetledi ve ikisi doğrudan Yönetici'ye doğru yürüyüp onun önünde durdular. Sonra Buda öyle bir kuvvetle konuştu ki sözlerinin adeta duvarlara çarpıp geri sektiğini hissettik: "Bir an bile bu sevgili kardeşlerimize Hristiyan köpekleri demeye nasıl cüret edersin? Sen, kısa bir süre önce sevdiği bir varlık için yardım isteyen küçük bir çocuğu acımasızca bir kenara ittin. Oysa buradaki bu sevgili, bu büyük ruh o çağrıya karşılık verdi." Burada o İsa'nın kolunu bırakıp döndü ve Emil'in annesine baktı. Derin bir biçimde heyecanlanmış olduğu açıkça görülüyordu. Sonra yine Yönetici'ye dönerek aynı sertlikle konuşmaya devam etti: "O sevgili çocuğun çağrısına ilk karşılık vermesi gereken kişi olan sen bu görevden kaçındın; ve sonra o çağrıya karşılık vereni Hristiyan köpeği olarak adlandırdın. Şimdi git de kısa bir süre önce yatağında acı içinde kıvranan o çocuğun nasıl iyileştiğini gör. O sefil kulübenin nasıl rahat bir yuvaya dönüştürülmüş olduğunu gör." Buda burada Emil'i işaret ederek sözlerine devam etti: "Bu sevgili ruhun o çocuğu nasıl sefil bir pislik ve paçavra yığınından kaldırıp,

tertemiz bir yatağa yatırmış olduğunu gör. Ve sen, yobaz adam, sadece saf varlıklar tarafından giyilmesi gereken mor giysiler içinde rahatça oturuyordun. Sen sana ya da başkalarına hiçbir zarar vermemiş olan bu varlıklara Hristiyan köpekleri demeye cüret ediyor, sonra da kendine Buda'nın takipçisi, buradaki tapınağın Yüksek Rahibi diyorsun. Kendinden utanmalısın!"

Öyle görünüyordu ki her sözcük Yönetici'ye, sandalyesine ve çevresindeki kalın perdelere çarpıp geri dönüyordu. Bu sözler öyle kuvvetli bir biçimde söyleniyordu ki Yönetici titriyordu ve perdeler güçlü bir rüzgâr esiyormuş gibi dalgalanıyordu. Buda dönüp altın diskleri almış olan iki adama doğru yürüdü ve onları istedi. Adamları diskleri ona verdiler, o bir elinde bu disklerle yine Yönetici'ye doğru yürüdü ve ona "Ellerini uzat" dedi. Yönetici böyle yaptı ama elleri o kadar çok titriyordu ki onları güçlükle havada tutabiliyordu. Buda adamın her bir eline bir disk bıraktı ve neredeyse anında diskler gözden kayboldu. Buda, "Görüyor musun, saf altın bile ellerinden uçuyor," dedi; ve iki disk hemen hemen aynı anda masaya, onları vermiş olan o iki adamın önüne düştü.

Buda her iki elini uzatıp Yönetici'nin açtığı ellerine koydu ve, bu kez yumuşak ve sakin bir sesle, "Kardeşim, korkman gerekmez. Seni yargılamıyorum. Sadece sen kendi kendini yargılıyorsun," dedi. O, Yönetici sakinleşene dek ellerini öylece tutup sessizce durdu. Sonra ellerini çekerek, şöyle dedi: "Sen yanlış diye yargıladığın şeyi düzeltmek ve ödetmek için hemen kılıcına davrandın. Ama, unutma ki sen başkalarını yargılayıp suçladığında, aslında kendini yargılayıp suçlamaktasındır."

Sonra o İsa'nın yanına döndü ve "Biz bilenler, tüm insanlığın ortak hayrı ve kardeşçe sevgisi için birlikte duruyoruz," dedi. Kolunu yine İsa'nın koluna koydu ve, "Evet, Kardeşim, sanırım bu işi senin ellerinden tamamen aldım. Şim-

di onu yine senin ellerine bırakıyorum," dedi. İsa ona sevgiyle bakarak teşekkür etti, ve sonra ikisi dönüp başlarını eğerek insanları selamladılar. Ardından, yürüyüp kapıdan çıktılar ve gözden kayboldular.

Salon bir anda ses karmaşasıyla doldu. Yönetici, komutan, askerler ve muhafızlar hepsi birden çevremizde toplandılar. Herkes aynı anda duygu ve düşüncelerini ifade etmeye çalışıyordu. Yönetici Emil'le konuştu ve Emil elini kaldırarak sessizlik istedi. Sesi işitilir hale gelir gelmez, Yönetici'nin tekrar masaya oturmamızı istediğini bildirdi.

Herkes yerine geçip sessizlik hâkim olduğunda, komutanın askerleri yine masanın her iki yanında ve Yönetici'nin sandalyesinin arkasında düzene sokmuş olduğunu gördük. Yönetici ayağa kalktı ve, Emil'den sözlerini bize çevirmesini isteyerek konuşmaya başladı: "Sevgili dostlar, dini bağnazlığımın beni alt etmesine izin verdim, bu yüzden gerçekten utanıyorum ve çok üzgünüm. Olan bitenlerden sonra bunu söylememin gerekli olduğunu sanmıyorum, ama bundan sonraki tutumumdan, benim değiştiğimi görebileceğinize inanıyorum ve Bagget Kardeş'ten ayağa kalkıp benim mütevazi özrümü kabul etmesini diliyorum. Şimdi hepinizden ayağa kalkmanızı rica ediyorum." Tüm grup ayağa kalktıktan sonra, o şöyle konuştu: "Hepinizden en içten özürlerimi kabul etmenizi rica ediyorum. Hepinize aramıza hoşgeldiniz diyorum, ve eğer arzu ederseniz, daima aramızda kalacağınızı umut ediyorum. Buna ihtiyacınız olduğunu sanmıyorum ama, eğer herhangi bir zamanda askerlerimin size refakat etmelerini isterseniz, bunu memnuniyetle kabul ederim; komutanın da sizin hizmetinizde olmayı yüksek bir onur olarak kabul edeceğinden eminim. Daha fazla bir şey söyleyemeyeceğim. Hepinize iyi geceler diliyorum. Gitmeden önce, sahip olduğum her şeyin emrinizde olduğunu söylemek istiyorum. Ben ve askerlerim sizi selamlıyoruz; onlar kaldığınız yere ka-

dar size eşlik edecekler. Tekrar iyi geceler diyor ve sizi Semavi Varlık, Yüce Buda adına selamlıyorum."

Komutan, bizden bol bol özür dileyerek ve Semavi Varlık ile ittifak içinde olduğumuzdan emin olduğunu söyleyerek, beş askeriyle birlikte kaldığımız yere kadar bize eşlik etti. Bizden ayrılırken, askerler komutanın çevresinde bir yarım daire oluşturarak ve kılıçlarının ucunu komutanın kılıcının ucuna değdirerek bizi selamladılar. Sonra hızla bize dönüp, kasketlerini çıkardılar, ve bir dizlerini yere koyarak bizi bir kez daha selamladılar. Bu selam sadece büyük devlet törenlerinde verilirdi. Biz'de bu selamı bildiğimiz en iyi şekilde kabul ettik ve onlar ayrıldılar. Eve girdik, hemen dostlarımızdan ayrılıp kendi çadırımıza gitmeye hazırlandık. Grubumuz çok kalabalık olduğundan konuk evinde hepimize yetecek kadar yer yoktu; bu yüzden, kampımızı evin arkasındaki etrafı çevrili alana kurmuştuk.

Kamp yerine varınca, diğer grubun lideri Ray bir kamp yatağının üzerine oturup, "Ölesiye yorgun olmama rağmen, bir şeyleri öğrenmeden yatmayacağım; ve bu konuda aydınlatılmadıkça tüm gece burada oturacağımı da bilmenizi isterim," dedi. "Bu gece olup bitenlerin beni çok derinden etkilediğini söyleyebilirim. Sizler ise öylece oturup hiçbir şey söylemiyor, ve baykuşlar kadar bilge görünüyorsunuz." Ona, kendisinin bizim kadar bildiğini, çünkü daha önce asla o gece vuku bulana benzer bir şeye tanık olmadığımızı söyledik.

Aramızdan birisi bu olayın bizim için sahnelendiğini düşündüğünü söyledi. Ray ona hemen karşı çıktı: "Sahnelendi mi! Amma yaptın ha, dostum, böyle bir şeyi sahneleyebilecek bir topluluk milyonlarca dolar değerinde olurdu. Ve Yönetici, eğer onun da oynadığını söylüyorsanız, bunu asla kabul etmem, çünkü o yaşlı adam gerçekten korkmuştu. Benim de kısa bir süre için onun kadar korkmuş olduğumu itiraf etmeliyim. Bu yaşlı adamın bu kızgın karşılamayı hepimiz için

sahnelediği izlenimini edinmiştim. O patlama sadece Bagget İrand için değildi. O askerler koşarak içeri gördiklerinde, seslerinde çok fazla bir zafer nidası vardı; eğer yanılmıyorsam, hepsi bizim farkında olduğumuzdan daha derin bir oyunun içindeydiler. Ama sonra, bu oyun, bizzat takipçisi oldukları Buda tarafından bozuldu.

Ama, sonuçta yaşlı Yönetici de desteklenmedi mi? Buda onun ellerini tuttuğunda, bana o adam eski benliğinden dışarı fırlamış gibi göründü. Eğer yanılmıyorsam, yakında onun hakkında epey iyi şey işiteceğiz, çünkü bu yaşlı adam burada bir güce sahip. Eğer o da bu olaydan benim sağladığım harika ruhsal yükselişi sağlamışsa, artık onun yerinde olmakta bir sakınca görmem."

Sonra hep birlikte, görüp işitmiş olduğumuz şeylerden söz ettik ve, daha biz zamanın nasıl geçtiğini fark etmeden, şafak sökmeye başladı. Ray, yerinden kalktı, gerinerek, "Kimin uykuya ihtiyacı var ki? Sizin konuştuklarınızı dinledikten sonra, benim uykuya ihtiyacım olduğunu sanmıyorum," dedi. Hepimiz tepeden tırnağa giyimli bir halde yataklarımıza uzandık ve kahvaltıya dek bir saat kadar dinlendik.

Bölüm 14

Ertesi sabah kahvaltıya çağrıldığımızda, yataktan kalkan ilk kişi grup lideri Ray oldu. Hevesli bir okul çocuğu gibi hemen telaşla hazırlandı. İşi bittikten sonra, herkese acele etmelerini söyledi. En sonunda kahvaltıya gittik ve orada Emil ile Jast'ı bulduk. Ray, gidip onların arasına oturdu ve tüm kahvaltı boyunca onlara sorular sorup durdu. Biz kahvaltıyı bitirir bitirmez, o masadan kalktı ve hemen gidip, önceki gün bize göre mucizevi bir biçimde genişlemiş olan o evi tekrar görmek istediğini söyledi. O ev ona bir çocukluk vizyonunu çok canlı bir biçimde hatırlatmıştı. O vizyonda kendini perilerle birlikte dolaşıp, yoksul insanlar için ev yaparak onları mutlu ettiğini görmüştü. Sonra, bir elini Jast'ın omzuna koyup, Emil ve annesi gibi iki kişiye sahip olsa, gidip yoksul insanlar için ev yapmaktan ne kadar zevk alacağını söyledi.

Biz Ray'i her zaman sessiz, mesafeli, duygularını açığa vurmayan bir adam olarak görmüştük. O daha sonra bize tanık olduğu şeylerin kendisini gerçekten değiştirdiğini, heyecanlandırdığını ve sorular sorup durmaktan kendini alamadığını söyledi. Ayrıca, dünyanın en ırak yerlerine aşina olmasına rağmen, bunun tüm yaşamının en ilginç araştırma seferi olduğunu da belirtti. Dostlarımızın rehberliği altında kazı çalışması yapmak için ikinci bir araştırma seferi düzenlememize yardım etmeye de karar vermişti. Ama ne yazık ki, bir süre sonra Ray'in ani ölümü nedeniyle bu gerçekleşemedi.

O sabah Jast ve gruptan bir kişi daha Ray'e eşlik ederek, hep birlikte küçük kızın evinin yeni halini görmeye gittiler. Onlar otuz dakika içinde geri döndüklerinde Ray çok sevinçli görünüyordu. O küçük evi bir kez daha, gündüz gözüyle görmüştü ve onun gerçek olduğundan emin olmuştu.

Grubumuz çok kalabalık olduğundan, o küçük evi görmeye hep birlikte gitmemek daha iyi olacaktı. Oraya beş-altı kişilik gruplar halinde gitmeye karar verdik. Birinci grup Emil, annesi, Ray, evsahibemiz ve benden oluşuyordu. Yola çıktık ve evi görene dek yürüdük. Küçük kız bizi karşılamak için koşarak geldi ve Emil'in annesinin kollarına atılarak, erkek kardeşinin durumunun çok iyi olduğunu söyledi. Eve vardığımızda, çocuğun annesi dışarı çıktı, Emil'in annesinin önünde diz çökerek, onu ne kadar çok sevdiğini ve saydığını söylemeye başladı. Emil'in annesi ellerini uzatıp onun ayağa kalkmasına yardım etti, ve kadına onun önünde diz çökmemesi gerektiğini, onun için yaptığı şeyi herkes için yapabileceğini, bu lütuftan ötürü kendisine değil, Tanrı'ya şükretmesini söyledi. O sırada, küçük oğlan kapıyı açtı ve anne bize içeri girmemizi işaret etti. Hanımların ardından eve girdik, bu arada evsahibemiz bize çevirmenlik yapıyordu. Evet, evin orada olduğundan hiç kuşku yoktu; dört odası vardı ve çok rahattı. Ev şimdi üç yanından çok sefil kulübelerle çevriliydi. Öğrendiğimize göre, kulübelerde yaşayanlar bu evden korktukları ve eğer kalırlarsa onun kendilerini yok edebileceğini düşündükleri için oradan taşınacaklardı.

O sabah saat on birde köyün Yöneticisi komutanla birlikte bir müfreze asker yollayarak bizi öğle yemeğine davet etti. Biz bu daveti kabul ettik ve, belirtilen saatte kapıya bize Yönetici'nin evine dek eşlik edecek bir muhafız geldi. Bu ülkede hiçbir araba takımı, yani atlı uşaklı konak arabası yoktu; böylece oraya tek ulaşım vasıtasını kullanarak, yani yürüyerek gittik.

Yönetici'nin evine vardığımızda, orada yakındaki manastırdan gelmiş, Yüksek Rahip de dahil, bir grup Lama'nın bizi beklediğini gördük. Bu manastırda 1500 ila 1800 Lama' nın kaldığını ve bunun oldukça önemli bir manastır olduğunu öğrendik. Yönetici de bu manastırın yüksek rahiplerinden biriydi.

Biz ilk başta canlı bir sohbet bekliyorduk, ama çok geçmeden bu yemeğin sadece bizim grubumuzun üyeleriyle tanışmak amacıyla verildiğini öğrendik. Dostlarımız Yüksek Rahibi çok iyi tanıyorlardı, onunla daha önce birçok kez karşılaşmış ve birlikte çalışmışlardı. Görünüşe göre, Yüksek Rahip üç yıldır manastırdan uzakta bulunduğu ve bizim gelişimizden bir gece önce geri döndüğü için Yönetici bunu o sabaha dek bilmiyordu.

Öğle yemeği sırasında, biz bu Lamalar'ın iyi eğitim görmüş olduklarını, geniş bir yaşam görüşüne sahip olduklarını, epey yolculuk yapmış olduklarını, ve ikisinin İngiltere'de ve Amerika'da bir yıl geçirmiş olduklarını öğrendik. Yönetici onlara önceki gece olanları anlatmıştı, ve yemek sona ermeden önce hepimize çok yakın bir dostluk duygusu hâkim oldu. Yönetici'ye gelince, onun da aslında çok kafa dengi ve cana yakın bir insan olduğunu gördük; önceki geceyle ilgili olarak söylenen tek şey onun büyük bir aydınlanma yaşamış olduğuydu. O, dürüstçe, son akşama dek tüm yabancılara, kendi dininden olmayan herkese karşı nefret beslediğini söyledi. Tabii, tüm konuşmayı çevirmenler aracılığıyla yapmak zorunda kaldık, ki bu da insan diğerinin derin düşüncelerini anlamak istediğinde pek tatmin edici olmuyordu.

Oradan ayrılmadan önce, ertesi gün manastırı ziyaret edip günü orada Lamalar'ın konuğu olarak geçirmemiz için içten bir davet aldık. Emil'in önerisiyle bu daveti kabul ettik ve ertesi gün onlarla çok hoş ve öğretici bir gün geçirdik. Baş Lama'nın gerçekten harika bir adam olduğunu gördük. O

gün onunla Şefimiz arasında başlayan dostluk gelişerek yakın ve ömür boyu süren bir kardeşlik ilişkisine dönüştü ve o bize daha sonra komşu ülkede yaptığımız araştırma çalışmasında çok büyük bir hizmette bulundu.

alemiseyyah.org
thuban

Bölüm 15

Emil, ertesi sabah bize, o akşam bir önceki yıl onun köyünde katıldığımıza benzer bir toplantının yapılacağını söyledi ve hepimizi ona katılmaya davet etti. Hepimiz bu daveti büyük bir zevkle kabul ettik.

Toplantı saatinden hemen önce Emil, annesi ve ben o küçük kızın evine gittik. Anne ve küçük kız bu toplantıya bizimle birlikte gelmek istemişlerdi, onları da alıp yola koyulduk. Evden toplantı yerine giderken, harap çamur kulübelerin önünden geçtik. Küçük kız onlardan birinin kapısının önünde durdu ve o evde kör bir kadının yaşadığını söyleyerek, Emil'e, içeri girip, eğer kadın istiyorsa, onu da toplantıya getirip getiremeyeceğini sordu. Emil ona bunu yapması için izin verdi. Kız kulübeye girdi, biz dışarıda durup bekledik. Kısa bir süre sonra küçük kız tekrar dışarı çıkıp kadının korktuğunu söyledi ve Emil'e yaklaşmasını işaret etti. Emil gidip onunla kısa bir süre konuştu, sonra ikisi birlikte içeri girdiler.

Sonra Emil'in annesi bize dönüp şöyle dedi: "Bakın, bu çocuk bu insanlar arasında bir iyilik gücü olacak, çünkü o üstlendiği her işi yerine getirecek yeteneğe ve azime sahip. Onun bu işi kendi bildiği gibi ele almasına izin vermeye karar verdik, sadece, ona kendine daha fazla güvenmesine yardımcı olacak şekilde rehberlik edeceğiz. Bakalım o bu kadını toplantıya getirmek için nasıl bir yönteme başvuracak. Bu

sevgili varlıklar bizden inanılmaz bir biçimde korkuyorlar. Onlar gelip bizden bu kızın evi gibi evlere sahip olmalarına yardımcı olmamızı rica edebilirlerdi, oysa şimdi küçük kızın evinin civarında oturan birçok kişi taşınıyor. İşte bu yüzden onların hislerine karşı çok dikkatli olmak zorundayız. Bizler bu sevgili varlıklara yaptığımız gibi, onları da bulundukları o ortamdan kurtarmayı arzu ederken, onlar bizim yaklaştığımızı görür görmez bizden kaçıyorlar."

Bu sözler üzerine, ben onun o çocuğa ve ailesine nasıl öyle yardım edebildiğini sordum.

O şöyle yanıtladı: "Çocuğun tutumu sayesinde ve onun vasıtasıyla hepsine yardım edebildik. O, o ailedeki denge çarkını oluşturuyor ve onun vasıtasıyla bizler bu içerideki sevgili ruha ve bu kulübelerde yaşayan daha birçok kişiye erişebileceğiz. Onların bize yaklaşmalarını, kalplerini açmalarını istiyoruz. O küçük kulübeyi boşuna yeniden yaratmadık."

O sırada Emil ve küçük kız kapıda belirdiler, içerideki kadının kızın onu beklemesini istediğini ve kısa bir süre sonra birlikte geleceklerini söylediler. Bizler küçük kızı o kör kadınla bırakarak yola devam ettik.

Toplantı yerine vardığımızda, hemen herkes toplanmıştı ve manastırın Yüksek Rahibi'nin akşamın baş konuşmacısı olacağını öğrendik. Öğrendiğimize göre, Emil bu Lama ile on sekiz ay önce karşılaşmıştı ve o sırada aralarında sıcak bir dostluk oluşmuştu. Biz bu toplantıda Lama'nın özel ricası üzerine bulunuyorduk. Bize ayrıca Yönetici'nin otorite olarak bu adamdan sonra geldiği de söylendi.

Emil o zamandan itibaren bu iki adamın onların yakın dostları olacaklarını ve onların nadiren bu ikisi kadar yüksek otoriteye erişebildiklerini, ama ilişkilerin yavaş yavaş gelişmesinden hoşnut olduklarını söyledi. Öğrendiğimize göre, önceki akşam İsa ve Buda üçüncü kez onlara yardımcı olmak için birlikte görünmüşlerdi ve dostlarımız bizim de ora-

da bulunup bu sahneye tanık olmamızdan hoşnut görünüyorlardı. Onlar bu olayı yeni bir zafer olarak değil, bu insanlarla işbirliği yapıp birlikte çalışmalarını sağlayacak bir fırsat olarak görüyorlardı.

O sırada küçük kız yanında o kör kadınla birlikte içeri girdi. Salonun bir kenarında, arkada bir yer bularak kadını oraya oturttu. Kadın yerine oturduktan sonra, küçük kız onun ellerini tutarak ve ona bakarak durdu, ve bir an sonra, kadına alçak sesle bir şeyler söyler gibi öne doğru eğildi. Sonra doğruldu ve küçük ellerini kadının gözlerinin üzerine koydu ve kısa bir süre öylece tuttu. Onun bu hareketi başta Yüksek Rahip olmak üzere, salondaki herkesin dikkatini çekmiş görünüyordu. Herkes yerinden kalkıp çocuğa ve kadına baktı, Yüksek Rahip ise hızla o yana doğru yürüyüp elini çocuğun başına koydu. O bunu yaptığında çocuğun bedeni görünür bir biçimde sarsıldı, ama o duruşunu bozmadı. Üçü kısa bir süre öylece kaldılar, sonra çocuk ellerini çekti ve kadına bakarak, "Sen kör değilsin, görebiliyorsun!" diye sevinçle bağırdı. Sonra kadının alnından öptü, ve dönüp Şefimize doğru yürüdü.

Kız biraz şaşırmış görünüyordu ve sonra, "Bu kadın neden artık kör olmadığını anlamıyor? O görebiliyor," dedi.

Biz tekrar o kadına baktık; o şaşkın bir halde yerinden kalktı ve, iki eliyle Yüksek Rahip'in cübbesini tutarak, yerel dilde, "Sizi görebiliyorum" dedi. Sonra dönüp yarı afallamış bir halde salona baktı ve, "Hepinizi görebiliyorum" dedi. Rahibin cübbesini bıraktı ve yüzünü ellerine gömerek tekrar sandalyesine çöktü ve hıçkırarak, "Görebiliyorum, görebiliyorum..." diye ağlamaya başladı.

Bize söylendiğine göre, bu kadın yirmi beş yıldır kördü ve bu körlüğe bir eşkiyanın tüfeğinden çıkan saçmaların kadının göz yuvarlarını parçalaması neden olmuştu.

Heyecan o kadar büyüktü ki grubumuz kadının başına

üşüştü. Kadın biraz sakinleştikten sonra ayağa kalktı ve yanında sessizce duran Emil'in annesine, evine gitmek istediğini söyledi. Küçük kız ona yaklaştı, ve onunla birlikte gideceğini söyledi. O zaman, Yüksek Rahip kadına nerede yaşadığını sordu ve, öğrendikten sonra, onun o pis yere geri dönmemesi gerektiğini söyledi. Küçük kız, kadının şimdilik onun evinde kalabileceğini söyledi ve sonra, ikisi birlikte herkesi sessizce selamlayarak salondan çıktılar.

O sırada içimizden birisi masaya oturmamızı önerdi. Biz yerlerimizi alırken, tabaklar adeta görünmeyen ellerle masanın üzerine yerleştirilmişti. O zaman, Rahibin irkildiğini ve çevreye merakla baktığını gördük. Az sonra yemekler de aynı şekilde gelmeye başladığında, o sağ tarafında oturan Emil'in annesine döndü, ve böyle bir şeye daha önce tanık olma ayrıcalığına sahip olmadığını söyleyerek, bunun onlar için olağan bir şey olup olmadığını sordu. Sonra, bir açıklama ister gibi, bize çevirmenlik yapan Emil'e döndü. O zaman Emil kör kadını iyileştirmek için kullanılan aynı gücü kullanarak ihtiyaç duydukları her şeyi yaratabildiklerini söyledi. Rahibin hâlâ şaşkın olduğu ve bu açıklamayı anlamakta güçlük çektiği belliydi, ama yemek ilerleyene dek başka bir şey söylemedi.

Yemeğin ortasında o ayağa kalktı, ve Jast'ın çevirmenliği ile şöyle konuştu: "İnsanların görebileceklerini düşündüğümden daha derin bir biçimde görebildiğime inanıyorum. Tüm yaşamımı ruhban sınıf arasında bir rahip olarak geçirmiş olmama ve halkıma hizmet ettiğimi sanmama karşın, şimdi kardeşlerimden daha çok kendime hizmet etmiş olduğumu görüyorum. Bu gece bu kardeşliğin nasıl sunulduğunu kendi gözlerimle gördüm! Şimdi ne kadar dar bir hayat yaşadığımızı, kendi halkımızdan başka herkesi hor görerek yaşamış olduğumuzu görüyorum. Bu görüş sizin de bizim kadar yüce olduğunuzu görmemi sağlıyor ve bu görüş benim büyük

bir semavi mutluluğu görmemi sağlıyor."

Rahip, düşünce akışını toparlamak istercesine bir an durdu, sonra şöyle devam etti: "Bunun bana vermiş olduğu daha geniş görüşle, insanların kardeşlerini neden düşmanlar olarak gördüklerini anlayamıyorum. Şu anda hepimizin aynı aileden, aynı kaynaktan geldiğimizi, bunun böyle olması gerektiğini çok berrak bir biçimde görüyorum. Bu herkese yer olduğunu göstermez mi? Eğer bir kardeşimiz bizim gördüğümüzden farklı bir biçimde görmeyi seçerse, neden onun yok olması gerektiğini düşünelim ki? Şimdi sınırlı bir ırk yerine, evrensel, sonsuz, sınırsız bir Bütün -Bir'den gelip Bire dönen bir Bütün- görüyorum.

Sizin İsa'nızın ve bizim Buda'mızın aynı ışıkla yaşamış olduklarını görüyorum. Aynı ışıkla yaşayan diğerleri gibi, onların yaşamları da Bir ile bütünleşmelidir. Onların hepsinin nerede birleştiğini görmeye başlıyorum. Adeta pırıl pırıl bir ışık tüm varlığımı aydınlatıyor.

O çocuk neden ellerini o sevgili varlığın gözlerinin üzerine koydu? Şimdi anlıyorum ki o çocuk benden, yani daha fazla bilgisi olması gereken birinden daha derin bir biçimde gördü. Bu sizin kudretli bir sevgi dediğiniz şeydir. Bu İsa ile Buda'nın birlikte durmalarına neden olan şeydir; bundan artık hiç kuşkum yok. Şimdi anlıyorum ki sizi içimize almamızdan hiçbir zarar görmeyiz, çünkü sizi içimize aldığımızda, sizin sahip olduğunuz hayra sahip oluruz ve bunun bize ancak yararı olur. Sizi daima koruyacak olan gücün beni de koruyacağını görebiliyorum. Beni koruyan zırh aynı şekilde sizi de koruyacaktır. Eğer o sizi ve beni koruyorsa, herkesi de koruyacaktır. Bizi ayıran çizgi ortadan kalkmıştır. Bu ne semavi bir gerçektir! Siz dünyanın Tanrı'nın dünyası olduğunu, yakın ve uzak her yerin O'nun olduğunu söylediğinizde ne demek istediğinizi anlıyorum. Eğer biz yakın ve uzak yerleri birlikte olarak görürsek, onlar bizim için aynı olacak-

tır. Biz küçük dünyamızın dışında bütün geniş dünyanın bizi kuşattığı gerçeğini görmeden, kendi dünyamız tarafından kuşatılmış bir yerde yaşıyoruz; oysa eğer izin versek o dünya bize yardım edecektir. Tanrı ise birimizi ve hepimizi kuşatmaktadır!

Şimdi Kutsal Kardeş'in, almaya hazır olanlar için kapıların ardına dek açık olduğunu söylediğinde ne demek istediğini anlıyorum. İnsanın sadece kulak vermemesi, ama olduğunu iddia ettiği şey olması, İnsanın Kardeşliği'ni idrak etmesi ve yaşaması gerektiği söylenmiştir. Kalıcı olan, güzel sözler değil, eylemlerdir. İlerleme yolunun sadece başkalarının inançları tarafından değil, kendi inançlarımız tarafından da engellendiğini görebiliyorum. Her bir inanç Tanrı'nın inayetlerine direkt olarak sahip çıkmakta, her biri diğerlerini yıkarak kendisininkini kurmaya kalkışmaktadır. Oysa, enerjiyi yıkmak için kullanmak yerine, o enerji bütünü güçlendirip birleştirmek için kullanılmalıdır. Hepimizi yaratmış olan aynı Tanrı'dır. Bizim artık inançlar ile İnsanın Kardeşliği arasında bir seçim yapmamızın zamanı gelmiştir. İnançlar insan ürünüdür. Dağları yerinden oynatan iman hâlâ plânın tohumunda uyumaktadır. İnsanın erişmesi gereken yükseklik ve görkem hâlâ erişilmeyi beklemektedir. Aydınlanma yasası mucizeden önce gelir. Bu aydınlanma yasası yüksek Sevgi yasasıdır ve Sevgi, Evrensel Kardeşlik'tir.

Şimdi anlıyorum ki gereken tüm şey herbirimizin kendi dininin kaynağına dönmesi, tüm yanlış yorumları ve tüm bencilliği bir yana bırakmasıdır. Her birinde simyacının saf altını, Tanrı'nın Bilgeliği bulunacaktır; senin Tanrın benim Tanrım, birçok halkın birçok tanrısı yoktur, sadece tek bir Tanrı vardır. Bu o yanan çalıdan Musa'ya hitap eden aynı Tanrı'dır; bu İsa'nın Baba dediği aynı Tanrı'dır; bu hepimizin dua ettiğimiz aynı Tanrı'dır. Ben şimdi kutsanmış bir yaşamın Kardeşliği içinde işbirliği yapanların yardımına çağrıla-

bilecek kudretli gücü görebiliyorum."

Burada o bir bardağı kaldırıp onu bir an avcunda tuttu. Çok sessiz ve hareketsiz kaldı ve bardak bir anda tuzla buz oldu. Sonra konuşmasına şöyle devam etti: "Eriha kentinin önündeki ordular, borazanlarını çalıp da kent duvarları yıkıldığında bu gücü biliyorlardı. Pavlus ve Silas hapishaneden kurtulduklarında bu gücü biliyorlardı."

Yine, Yüksek Rahip bir an tam bir sessizlik içinde kaldı. Sonra, içinde bulunduğumuz bina aniden sarsıldı ve sallandı, hemen ardından dışarıda büyük bir gürlemeyle birlikte şimşekler çaktı, ve bir mil uzaklıktaki dağın yamacından iki büyük kaya kütlesi kopup aşağıdaki vadiye yuvarlandı. Köylüler dehşetle evlerinden kaçtılar ve biz de aynı şeyi yapmamak için kendimizi zor tuttuk, bina o kadar şiddetli bir biçimde sarsılıyordu.

Sonra Yüksek Rahip elini kaldırdı, her şey kısa sürede sükûnete kavuştu ve o sözlerine devam etti: "İnsan Tanrı'nın bu güce sahip olduğunu ve O'nun çocuklarının bu gücü kullanabileceklerini bildiğinde orduların ve donanmaların ne yararı olur ki? Siz, o güçle, bir çocuğun diken pamuğunu üfleyip dağıtması gibi, bir orduyu darmadağın edebilirsiniz. Büyük savaş gemileri bu bardak gibi tuzla buz olabilirler.

Bu semavi ordular sizin işinizi, benim işimi yapmaya ya da insanı aletleri olarak kullanmaya gelmezler; insan her yaşam koşulunun üstadı olarak onları cesaret bulmak, desteklenmek ve rahatlamak için çağırabilir. Bu güçle insan dalgaları yatıştırabilir, rüzgârları kontrol edebilir, yangınları söndürebilir ya da kitleleri yönetebilir. İnsan bu gücü ancak onu kullanmakta ustalaştığı ölçüde kullanabilir. O bu orduları, bu gücü tüm insan ırkının hayrı için kullanabilir ya da insanın Tanrı ile işbirliğinin anlamını anlatmak için kullanabilir. Tanrısallığı içinde bu orduları çağırabilen kişi, bu birleşik gücü sadece insanlığa doğru hizmet için kullanabile-

ceğini kuşkusuz bir biçimde bilir, çünkü bu gücün onu savunduğu gibi yok da edebileceğini bilir."

Burada konuşmacı bir an sustu, ellerini yukarı doğru uzattı, ve saygılı bir sesle, "Baba, bu gece bu sevgili dostlarla birlikte olmak bizim için büyük bir mutluluk. Gerçekten alçak gönüllü bir kalple 'Senin iraden olsun' diyoruz. Onları kutsuyor ve onları kutsarken tüm dünyayı kutsuyoruz," dedi.

Yüksek Rahip sonra sanki olağandışı hiçbir şey olmamış gibi sakin bir biçimde yerine oturdu, dostlarımız da çok sakin görünüyorlardı; ama bizim grubumuzun üyeleri heyecan içindeydiler. Sonra, yine o görünmez semavi koronun sesi duyuldu. Bu semavi müzik ve ses yükselip tüm salonu ve hepimizin ruhlarını doldurdu ve bizler giderek sükûnet bulduğumuzu hissettik. Az önce yaşadığımız o olağanüstü güç gösterisi sırasında bizler epey gerilmiştik, ancak o sırada bunun farkında değildik ama, koro sustuğunda bunun farkına vardık ve öyle görünüyordu ki gevşememize yardımcı olması için bu müziğe ihtiyacımız vardı. Müziğin son ezgileri de duyulmaz olduğunda, bizler masadan kalktık ve dostlarımızın ve Yüksek Rahip'in çevresinde toplandık.

Bu, grup lideri Ray'e ve Şefimize sorular sorma fırsatı verdi; ve Rahip, onların ilgisini görerek, onları geceyi manastırda onunla birlikte geçirmeye davet etti. Bunun ardından, onlar bize iyi geceler dileyip salonu birlikte terk ettiler.

Ertesi gün öğle saatlerinde oradan ayrılmayı plânlamıştık. İki araştırma grubunun ayrılacağı köye kadar bize sadece Jast ile Chander Sen'in eşlik etmelerine karar verilmişti; orada Emil de bize katılacaktı ve üçü bizimle birlikte kışı geçirdiğimiz köye dönecekti. Bunları konuştuktan sonra kamp yerimize döndük ama neredeyse şafak sökene dek yataklarımıza yatmadık, ve geceyi o akşam tanık olduğumuz şey hakkında heyecanla konuşarak geçirdik.

Bölüm 16

Ertesi gün saat on ikide tüm hazırlık tamamlandıktan sonra, araştırma grubumuz, bizi uğurlamak için toplanmış köylülerin iyi dilekleri arasında köyden ayrıldı.

Geniş bir nehri geçmek zorunda olduğumuz bir sonraki mola yerimize o akşam saat altı sularında vardık. Nehri geçmek ertesi gün vaktimizin büyük bölümünü alacağından, buna hazırlanmak için orada kamp yapmanın iyi olacağı düşünülmüştü. Ortada bir köprü ya da bir kayık olmadığından, ertesi gün, nehrin üzerine gerili örgü deriden oluşan bir halata tutunarak karşı kıyıya geçtik. Grubun üyeleri bu halatı kullanarak bir zorluk çekmeden karşıya geçtiler. Esas zorluk atları ve katırları karşı kıyaya geçirirken yaşandı. Bu en sonunda deri şeritlerden güçlü bir kol askısı yapıp, onu o deri halat üzerinde kaydırarak başarıldı. Bu kol askısı önce hayvanın gövdesine sağlamca geçirildi, sonra da halata bağlandı, ve hayvan havaya yükseltilerek şiddetli akıntının üzerinden karşı kıyıya çekildi. Bu kol askısına karşı kıyıya erişecek kadar yeterli uzunlukta iki ip bağlanmıştı, bu iplerden biri hayvanı karşı kıyıya çekerken, diğeri kol askısını bir başka hayvan için tekrar geri çekmeyi sağlıyordu. Bu şekilde hepsi nehri sağ salim geçti.

Orada başka bir zorluk yaşamadık ve, nehri geçtikten sonra, önümüzdeki yolun önceki yollardan çok daha iyi durumda olduğunu gördük. Araştırma grubunun dağılacağı bü-

yük köye sağ salim vardık; ve orada, evlerine dönmek üzere kervan yolunu kullanarak liman kentine gidecekler için tüm hazırlıklar tamamlandı.

Ertesi sabah Emil de bize katıldı ve, diğer araştırma grubunun üyeleriyle vedalaştıktan sonra, önceki kışı geçirdiğimiz köye dönmek üzere yola koyulduk. Yol üzerinde, yine o eşkiya köyünde konaklayıp orada iki gün dinlendik. Bu yolculuğa bizimle katılmış olan o iki eşkiya orada kaldılar, böylece grubumuz yedi kişiye indi. Bu iki adam arkadaşlarına yaptıkları harika yolculuğu ve gördükleri mucizeleri anlattılar. Grubumuza her türlü konukseverlik ve saygı gösterilse de, tabii, üç dostumuz çok daha fazla onurlandırıldılar. Eşkiya çetesinin reisi, o üç antik kente gösterilen ilgiye saygı göstererek onları kesinlikle kutsal kabul edecekleri konusunda dostlarımıza güvence verdi. Bize söylendiğine göre, bu çetenin o kadar uzağa gitmeye kalkışma tehlikesi pek yoktu; çöl eşkiyası asla dağlara akın düzenlemez, dağ eşkiyası da asla çöle akın düzenlemezdi, çünkü onlar sürekli olarak birbirleriyle savaş halindeydiler. Bildiğimiz kadarıyla, şimdiye kadar onlar sözlerinde sadakatle durdular.

Ertesi sabah o köyden ayrılmadan önce, çete reisi gelip Şefimize üzerinde garip bir şekilde işlenmiş bir yazı olan ve bir İngiliz şilini büyüklüğünde bir gümüş sikke verdi, ve eğer o ülkedeki herhangi bir eşkiya çetesi bize saldırırsa, bu sikkeyi gösterdiğimizde bizi hemen serbest bırakacaklarını söyledi. Bu sikke birçok kuşaktır onun ailesinin malıydı ve ona çok değer veriyordu, ama Şefimiz'in bu sikkeyi onun saygısının bir nişanesi olarak almasını istiyordu. Onu dikkatle inceledikten sonra, Emil bunun binlerce yıl önce Kuzey Gobi'de kullanılan bir paranın aslına uygun bir kopyası olduğunu söyledi. Sikkenin üzerindeki tarih onun yedi yüzyılı aşkın bir zaman önce yapıldığını gösteriyordu. Emil sonra bize bu sikkelerin bölgenin bazı yerlileri tarafından bir tür muska ola-

rak takıldıklarını, ve sikkeler ne kadar eskiyse, o kadar etkili kabul edildiklerini söyledi. Hiç kuşkusuz, bu sikkeye çete reisi ve tüm çete tarafından çok değer veriliyordu.

Böylece, eşkiya köyünden ayrılıp yola çıktık ve herhangi bir olay olmadan, tam vaktinde, kışı geçireceğimiz köye vardık. Orada bizi çölde ziyaret etmiş olan ve Yüksek Rahip' le karşılaştığımız köyde bıraktığımız dostlarımız tarafından candan bir biçimde karşılandık.

Tekrar eski evsahibemiz tarafından onun evinde kalmaya davet edildik, ve bu daveti memnuniyetle kabul ettik. Grup arkadaşlarımızdan yedisi başka araştırma çalışmalarını yürütmek için Hindistan ve Moğolistan'a dönmüş olduklarından bu kez dört kişiydik. Bu düzenlemeyi kayıtların çevirisi için daha fazla zaman kazanmak amacıyla yapmıştık.

Küçük köy çok sessiz ve sakindi ve biz tüm zamanımızı alfabeyi oluşturan simgeler ve harfler üzerinde çalışarak, onları sözlerin anlamları konusunda bir anlayış edinecek şekilde düzenleyerek geçiriyorduk. Bu konuda bize yine Chander Sen yardım ediyordu. O her zaman bizimle birlikte olmasa da, zor yerlerde o ya da evsahibemiz daima yardımımıza koşuyordu.

Bu çalışma Aralık ayının son günlerine dek devam etti. O günlerde yine bir grup insanın yıllık toplantı için köyde toplanmakta olduklarını gördük. Onların hemen hepsi önceki yılki toplantıda karşılaşmış olduğumuz kişilerdi. Öğrendiğimize göre, bu yıl onlar bizim çalışmamızı sürdürdüğümüz Tau Haçı Tapınağı'nda toplanacak ve en üstte ve merkezde yer alan salonu kullanacaklardı.

Yılbaşı Akşamı, toplantıya katılanlarla görüşüp konuşmak için oraya erkenden gittik. Onlar birçok farklı yerden gelmişlerdi ve bize, tüm teması yitirdiğimizi hissetmeye başladığımız dış dünyada olup biten şeyleri anlattılar. Ancak, bizler, dış dünyadan kopmuş olsak da, kendi çalışmamız

içinde mutluyduk.

Biz sohbet ederken, konuklardan biri içeri girip dışarıda çok güzel bir mehtabın olduğunu söyledi. Bizim grubumuz da dahil olmak üzere, odadakilerin bir kısmı dışarıya, terasa çıktık. O yükseklikten manzara gerçekten güzeldi. Ay yükselmişti ve dağı ve vadiyi kaplayan karlara yansıyan güzel renklerden oluşan büyük bir bulut kümesinin arasında süzülür görünüyordu ve bu renkler sürekli olarak değişiyordu. İçimizden birisi sevinçle, "Ah, bu gece müzikli çanlar takımı çalınacak!" dedi. Gerçekten de az sonra çanlar çalmaya başladı. İlk başta, sanki çok uzakta bir yere yerleştirilmiş olan bir çan üç kere çaldı; sonra giderek daha küçük çanlar çaldı, bunların sesleri giderek daha yakından geldi, öyle ki en sonunda minik çanlar sanki ayaklarımızın dibinde çalar gibi oldu. Bu izlenim o kadar gerçekti ki biz çanları görmeyi umarak aşağı baktık. Bu melodi devam etti ve en sonunda sanki binlerce çan mükemmel bir uyum içinde çalar gibi göründü. Renkli bulut kümesi yükselerek bizim bulunduğumuz terasla aynı düzeye geldi ve o aşağıdaki toprakları örttü, öyle ki bize sanki dışarı adım atıp onun üzerine çıkabilirmişiz gibi göründü. Renkli bulutlar dalgalanarak yükselirken, çanların sesi de giderek yükseldi ve melodi adeta her duvar girintisini ve ruhumuzun her kıvrımını doldurdu.

Bize öyle geldi ki, sanki bizler binlerce belirsiz yüzün ve bedenin çan seslerini dinlediği büyük bir amfitiyatronun sahnesinde duruyorduk. Sonra güçlü bir tenor sesi "Amerika" adlı şarkıyı söylemeye başladı, ve katılan diğer seslerle birlikte şarkı giderek gürleşti ve en sonunda bir ses, "Amerika, seni selamlıyoruz!" dedi. Sonra, arkamızdan gelen bir ses, "Tüm dünyayı selamlıyoruz!" dedi.

Arkamıza dönüp baktığımızda orada İsa'nın, Yüksek Rahip'in ve Emil'in durduğunu gördük. Çevremizde vuku bulan olay yüzünden kendimizden öylesine geçmiştik ki ya-

kınımızda başkalarının bulunduğunun farkına varmamıştık. Herkes bir kenara çekilerek bu üç kişinin içeriye girmesi için yol verdi. İsa dönerken, onun bulunduğu yerde daima parlayan o harika ışığı gördük ve, o kapıdan içeri adım attığında, tüm oda beyaz bir ışıkla dolarak pırıl pırıl parladı. Ardından, hepimiz içeri girdik ve masalara oturduk.

İsa birinci masaya, Yüksek Rahip bizim masamıza oturdu ve onun iki yanında Emil ve Şefimiz yer aldı. Bu kez oda boyunca uzanan iki uzun masa kurulmuştu. Onların üzerinde örtüler yoktu ama, biz yerlerimizi aldığımızda masalar keten örtülerle örtüldüler ve servis de o kadar hızlı bir biçimde yapıldı. Ekmek hariç, yemek tabaklarla birlikte geldi. İsa'nın önünde, masada bir somun ekmek belirdi. O, onu alıp bölmeye ve parçaları bir tabağa koymaya başladı. Tabak dolduğunda, belli belirsiz bir çocuksu form onu aldı ve sessizce bekledi; aynı şekilde, yedi tabak da doldu ve yedi form onları tutarak bekledi. Ve İsa ekmeği bölüp tabaklara doldururken, somun hiç azalmadı.

Son tabak da dolunca, İsa ayağa kalktı ve ellerini uzatarak, "Size sunduğum bu ekmek Tanrı'nın saf Yaşamını temsil eder. Daima Tanrı'nın olan bu saf Yaşamı paylaşın," dedi. Sonra, ekmek elden ele geçirilirken, o sözlerine devam etti: "Ben, 'Ben yükseldim' dediğimde, ve bu kadar yükseldiğimde tüm insanları kendime çekeceğimi söylediğimde, bu deneyimin ışığında, bir gün herkesin benim gibi yükselebileceğini görebileceğini biliyordum. Ben cenneti tam burada, dünya üzerinde, insanların arasında gördüm. Benim algıladığım Gerçek buydu ve Gerçek herkesi özgür kılacaktır. Tanrı tüm çocuklarının içindedir ve tüm çocuklar O'nundur; onlar O'na serçelerden ya da çayırdaki zambaklardan çok daha yakın ve azizdir. Eğer Tanrı zambakların ve serçelerin gelişimlerini fark ediyor ve bundan sevinç duyuyorsa, O sevgili çocuklarının gelişimlerinin çok daha fazla farkında olur.

O, zambakları ya da serçeleri yargılamadığı gibi, çocuklarını da yargılamaz; onları büyük nedeni olarak aziz tutar ve tek bir kişi bile O'nun mükemmelliğinin dışında bırakılamaz.

Eğer bu ideal saf altından harflerle dünyanın en büyük tapınaklarının duvarlarına kazınabilseydi, bu insanların düşüncelerini bataklığın üzerine yükseltip, ayaklarını bir kayanın, yani sağlam bir temelin üzerine yerleştirirdi; ki o kayanın üzerindeyken rüzgârlar ve dev dalgalar esip kükreyebilir, ama insan orada sağlam, doğru ve güvenli bir biçimde durabilirdi. Bu güvenlik, huzur ve sükûnet sayesinde onlar gerçek hâkimiyet alanlarını görecekleri yükseklikleri hedefleyebilirlerdi. Onlar yukarı doğru süzülebilirler, ama cenneti yukarıda bulamazlar. Onu tam insanların arasında bulacaklar; ve ona ağır ağır, çok çalışıp didinerek, üzüntü, sıkıntı ve zorluk içinde ilerleyerek erişemezler, Mücevhere böyle erişilmez. Ona, tüm maddeselliği ve onun insanı ebedi enkarnasyon çarkına bağlayan yasalarını bırakarak çok daha hızlı bir biçimde erişebilirsiniz. O zaman öne çıkar, Mücevheri alır, onunla birleşir, ışığın parlamasına izin verirsiniz, ve eğer isterseniz, tüm sonsuzluk boyunca erteleyebileceğiniz tek bir direkt adımla bunu kazanmış olursunuz. Şimdi ve burada, hemen ve tam bir Ruhsal aydınlanma ve özgürleşme konusunda ısrar eden ve Tanrı ile ilişkisinin bir ebeveyn ile evlat ilişkisi olduğunu bilen ruhun tanrısal olanakları kullanabileceğini ve onlardan istediği gibi yararlanabileceğini hızla görebileceğini de keşfedebilirsiniz. O ruh için bu bir kurgu öykü ya da ölümden sonra gerçekleşebilecek belirsiz bir düş değil, dünyanın gözü önünde gerçekleştirilebilecek bir ideal, ya da bir sevgi ve hizmet yaşamının kusursuz bir biçimde gerçekleşmesi olacaktır. O ideal şimdi ve burada her şeyin tanrısal bir biçimde başarılmasıdır.

O zaman onlar ben, 'Birçokları içeri girmeye çalışacak ama giremeyecektir, çünkü sonsuz yaşama götüren kapı ve

yol dardır,' dediğimde gördüğüm vizyonu bileceklerdir. Çünkü, Mesih İdeali'ni ve insan ile Tanrı'nın burada, bu dünya üzerindeki işbirliğinin tanrısal ve mükemmel plânını gerçekten takdir etmeden, bu idealin gerçekleşmesi olanaksızdır ve o sadece bir düşten, bir efsaneden başka bir şey olmaz.

İnsandaki, Öz'ün-Ruh'un bu herşeye-kâdir ve dönüştürücü simyasına giriş kapısı her zaman herkese açıktır ve o kapının anahtarı herkesin düşüncelerinde bulunur. Kurtuluşun ya da Tanrı'nın sevgisinin koruyucu inayetini elde etmenin iki ideali ve yöntemi farklı olduklarında, onları böyle kılan Tanrı değil, insanın düşünceleridir. Tanrı'nın tüm çocuklarına sunduğu direkt nimetlere kapıyı kapatanlar, kendilerini, Tanrı'nın Mesih Çocuğa bahşettiği nimetlerden, Öz'ün aşkın simyasının sunduğu Ruhsal aydınlanmadan ve Mesih olarak kullanabilecekleri tüm güçlerden yoksun bırakmış olurlar. İnsanlar bunu görüp anladıklarında, bir dokunuşlarıyla cüzamı iyileştirebilir, kurumuş bir kolu yine eski sağlıklı haline döndürebilir, ve tüm bedensel ve zihinsel hastalıkları ortadan kaldırabilirler. Söylenen sözün konsantrasyonuyla, onlar ekmekleri ve balıkları kitlelere sunmak üzere kat kat çoğaltabilirler; ve bunlar asla azalmadan kalırlar. Onlar emir vererek azgın bir denizi ya da borayı yatıştırabilir, havaya yükselerek yerçekimini geçersiz kılabilirler, çünkü onların emri Tanrı'nın emridir. O zaman, onlar, benim, 'Zaman gelmiştir ve Tanrı Âlemi yakındır' ve 'Tanrı'ya iman edenler için hiçbir şey olanaksız değildir' diyerek Kudüs'teki tapınağı terk ettiğim o gün dünyaya verdiğim açılış mesajının anlamını bileceklerdir. Benim yaptığım işleri yapabileceklerine inananlar ve ortaya çıkıp onları yapanlar benim yaptığımdan da daha büyük işler yapabilirler. Onlar bunun bu yaşamı yaşama, inanma ve bilme süreci olduğunu bileceklerdir; o zaman onlar için hiçbir şey olanaksız olmaz.

Onlar Kutsal Ruh'un, yani kendi içlerindeki Tanrısal

Ruh'un, uzun zaman önce olduğu gibi, bugün de, 'Eğer onun sesini işitir ve kalplerini katılaştırmazlarsa, dünyanın ışığı olduklarını göreceklerini ve bu ışığı izleyenlerin karanlıkta yürümeyeceklerini' söylediğini bileceklerdir. Onlar herkesin yaşam ışığına girecekleri kapı olduklarını ve o kapıdan girenlerin ebedi huzuru ve büyük mutluluğu bulacaklarını bilecekler ve şimdi'nin kabul edilen zaman olduğunu keşfedeceklerdir.

Onlar Mesih'in kapıyı onların kendi ruhlarına açtığını ve orada bulunan öz'ün -Tanrı'nın evreninin sınırsız olduğu gibi- sınırsız ve herşeye-kâdir simya olduğunu göreceklerdir. Bu simya her türlü hastalığı ortadan kaldıracaktır; her türlü olumsuzluğu dönüşüme uğratacaktır; ruhu mükemmel Bilgelik ışığıyla aydınlatacaktır; insanı özgürleştirecek ve insan yaşamının karanlık koşullarını yaşamın mükemmel ışığı içinde eritecektir. Böylece onlar kendilerinin sadece doğanın değil, Tanrı'nın da çocukları olduklarını göreceklerdir. Onlar bireyin mutlak mükemmelliğini meydana getirerek ırkı da mükemmelleştireceklerdir. Onlar ideali, ve insanın dünya üzerindeki nihai kaderi olarak ilahi bir biçimde ilham edilmiş kehaneti gerçekleştireceklerdir, ki bu ikinci doğuştur, insanın her koşul ve durum üzerinde mükemmel bir biçimde hâkimiyet kurmasıdır."

Burada İsa sustu ve ışıklar giderek parlaklaştı. Sonra duvarda görüntüler belirmeye başladı. Bunlar ifade edilmesi çok zor, ama gerçekten muhteşem sahnelerdi. Görüntüler beliriyor, dönüştürücü bir el uzanıp onlara dokunuyor, ve onlar büyük bir bütüne dönüşüp görkemli bir biçimde güzelleşiyorlardı.

Sonra duvarda büyük bir savaş sahnesi belirdi. Orada, askerlerin birbirleriyle savaştıklarını gördük. Toplar ateş ve duman püskürtüyorlardı. Top mermileri havada patlıyor ve her patlamayla orada burada askerler cansız bir halde yere

yuvarlanıyorlardı. Savaşın gürültüsünü ve gümbürtüsünü yoğun bir biçimde işitebiliyorduk. Gerçekten de, bu o kadar gerçekti ki kesinlikle bir savaş oluyor gibiydi. Ama, o dönüştürücü el onun üzerine uzandığında, her şey bir anda sessizleşti ve sükûnet buldu. Bir an önce hiddetle savaşanlar yukarı baktılar, ve o el tüm sahneye yayılan alevli harflerle şu sözleri yazdı: "Tanrı'nın Kutsanmış Barışı sizi kuşatıyor. Siz ancak fani olanı yaralayıp yok edebilirsiniz. Ama, siz Tanrı'dan olanı yok edemezsiniz ve hepiniz O'nun çocuklarısınız. Siz birbirinizi ne yaralayabilir ne de yok edebilirsiniz."

Sonra, bir an için, askerler yine savaşı sürdürmeye kararlı göründüler; bu kararlılık birçok yüzde, özellikle komutanların yüzlerinde görülüyordu. Ama, onlar savaşı sürdürmeye daha çok azmettikçe, bir kuvvet gösterisi için daha az neden var gibi göründü. Ayrıca, onlar yıkım silahlarını ateşlemeye daha çok kalkıştıkça, daha az sonuç elde ettiler; çünkü ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar, giderek tek bir silah bile kullanılamadı.

Sonra İsa o görüntülerin eşliğinde sözlerine şöyle devam etti: "Her fırtına bulutunun ya da savaşın ardında, eğer insanlar görebilseler, Tanrı'yı bulacaklardır. Onlar Tanrı'nın fırtına bulutlarını ya da savaşı yaratmadığını, onları insanın yarattığını ve, eğer bakıp ötesini görebilseler, daima Tanrı'nın elinin barış için kalktığını göreceklerdir. Savaş Tanrı tarafından buyurulmaz ya da mukadder kılınmaz; insanlar birbirleriyle savaştıklarında, onlar tamamen Tanrı'nın alanının dışındadırlar. Onlar tamamen, Tanrı'nın hiçbir biçimde müdahale edemeyeceği insan-ürünü bir âleme dalmışlardır ve böyle bir çatışmanın yanlışlığını görene dek de bu şekilde devam etmek zorunda olacaklardır. Eğer insan Tanrı-gücünü idrak eder, o güç ile işbirliği yapabileceğini bilir, ve işbirliği yaparsa, tıpkı bu görüntüde durdurulduğunu gördüğünüz gibi, bir savaşı anında durdurabilir.

Bakın, ben çarmıhın yolunu seçtim. Bu Baba'mın benim için seçtiği şey değil, benim seçimimdi, bunu herkesin yaşamını ve bedenini -yok edilse de yeniden oluşturup daha muzaffer olacak şekilde- mükemmelleştirebileceğini görebilmesi için seçtim."

Sonra ışıklar giderek daha da parlaklaştı, öyle ki sonunda her sınırlılık zerresi gözden kayboldu; ortada bizi kuşatan bir duvar, tepemizde bir çatı, altımızda bir zemin kalmadı. Bizler adeta sonsuz bir uzay içinde hep birlikte durduk. Ve o görünmeyen semavi koro birden gürledi: "O'nun Âlemi burada, insanlar için, ve insanlar arasındadır. Şimdi bundan böyle ve ebediyen, her insan, Tanrı'dır. Hepimiz birimiz, birimiz hepimiz içindir."

Sonra, yine hepimizin şaşkın bakışlarının önünde, Buda belirerek, İsa'nın sağında durdu. Ve, Yüksek Rahip ile Emil onlara doğru yürüyerek, önlerinde diz çöktüler; Emil Buda'nın sağında ve Rahip de İsa'nın solunda diz çökmüşlerdi. İsa, Buda'nın yarı kalkmış elini tuttu. Onlar serbest ellerini kaldırarak, diz çöken iki kişi üzerinde tuttular ve İsa, "Sevgili kardeşlerimiz sizi Tanrı'nın lütufkâr Sevgisi'nin büyük meclisine kabul ediyoruz ve bu Sevgi ve Birlik tüm dünyayı içerir," dedi. Ardından, o dört kişi topluluğun arasından geçip giderken, orada toplanmış herkes başlarını öne eğerek onları selamladılar. Orada toplanmış olanlardan birkaç kişi onları izledi, ve hep birlikte gözden kayboldular.

Onlar toplantıdan ayrılırken, yine o görünmez semavi koronun huşu verici sesi duyuldu: "Biz bu kudretli Sevgi kardeşlerine yol açalım; çünkü Tanrı'nın bu kudretli Sevgisi tüm insanlığı Tanrı'nın Sevgisi'nin büyük meclisinde, İnsan ile Tanrı'nın Birliği'nde birleştirir." Onlar gözden kaybolduklarında, büyük çan on iki kere vurdu. Sonra, kısa bir süre için, çanlar neşeli bir nakarat çaldılar ve buna adeta binlerce ses katıldı: "Biz Yeni Yılı ve tüm dünya için daha parlak bir

günü getiriyoruz."

Evet, böylece, bu harika ruhlarla geçirdiğimiz ikinci yıl da sona ermiş oldu.

alemiseyyah.org
thuban

alemiseyyah.org
thuban

alemiseyyah.org
thuban

Akaşa Yayınları'nın Notu: Bu dizinin üçüncü cildi yakında yayınevimiz tarafından yayınlanacaktır.

Baird T. Spalding, 1935 yılında bir grup bilim adamını Üstatlar'ın köylerini ve tapınaklarını ziyaret etmek üzere Uzakdoğu'ya götürdü. Fotoğrafta bu grubun bir bölümü yer almaktadır ve bu fotoğraf S.S. President gemisi San Fransisco'dan Hindistan'a hareket etmeden hemen önce çekilmiştir. Baird Spalding sağdan altıncı kişidir.

Ölümsüz Üstatların Yaşam ve Öğretisi

Ölümsüz Üstatların Yaşam ve Öğretisi, yazar ve bilim adamı Baird T. Spalding'in, bir grup bilim adamıyla Uzakdoğu'da yaptığı araştırma gezisi sırasında Ölümsüz Üstatlar ile karşılaşmasını, onlarla geçirdikleri yılları, bu sırada yaşadıkları olağanüstü deneyimleri anlatmaktadır. Ancak, yayınlandığı dönemde büyük bir ilgiyle karşılanan, birçok dile çevrilen, tüm dünyada milyonlarca adet satan, ve kendi alanında gerçek bir klasik haline gelen bu diziyi asıl önemli kılan, içerdiği benzersiz spiritüel öğretidir. Uzun çağlardan beri Işığı taşıyan, insanlığın aydınlanmasına hizmet eden, günlük yaşamlarında ilahi yasaları sergileyen bu Üstatlar, bu kitap dizisinde ebedi bir gerçeği ve tanrısal bir varoluşu son derece sade, saf ve çarpıcı bir biçimde sunmaktalar. Bu öğreti bugüne dek dünyanın her köşesine yayılmış, Gerçeğin birçok öğretmeni tarafından kullanılmış, ve her inançtan binlerce insanın yaşamını değiştirmiştir.

"Bu öğreti doğrudan bizim tarafımızdan verilmese de, Üstatlar bizimle aynı Gerçek düzeyinden konuşmaktadırlar."

Üstat Tobias (KRYON grubu)

"Bukitap dizisi yayınlandığında, Yeni bir spiritüel anlayış Çağı doğmuş oldu. Spalding, insanlığın aydınlanmasına, son iki yüz yıl içinde başka bireylerin ve örgütlü grupların yaptıklarından daha büyük bir katkıda bulunmuştur. O, büyük bir kaderi gerçekleştirerek, Yeni bir Işık Çağı'na öncülük etmiştir."

David Bruton

"Tanıdığım Baird T. Spalding" adlı kitabın yazarı

alemiseyyah.org
thuban

AKAŞA®

BESTSELLER

Ölümsüz Üstatların Yaşam ve Öğretisi

BİR SPİRİTUALİZM KLASİĞİ

Baird T. Spalding

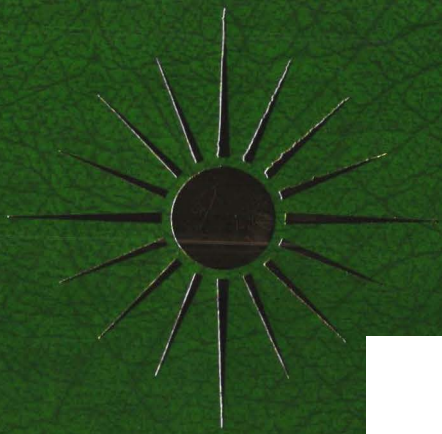

Üçüncü Cilt

alemiseyyah.org
thuban

AKAŞA

Baird T. Spalding

Ölümsüz Üstatların Yaşam ve Öğretisi

Üçüncü Cilt

Çeviren:
Semra Ayanbaşı

alemiseyyah.org
thuban

AKAŞA®

Kitabın Orijinal Adı:
Life and Teaching of the Masters of the Far East / 3. Cilt

Copyright © 1935 by De Vorss & Company
Copyright Renewed, 1962
Bu Kitabın Türkiye'deki Yayın Hakları
Akcalı Ajans Ltd. aracılığı ile
Akaşa Yayın ve Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir.

Basım: Avcı Ofset
Film: Güven Grafik
Kapak Düzeni: Akaşa
Kapak Baskısı: Santra Ajans
Cilt: Evren Ciltevi

ISBN: 975-6793-43-0

AKAŞA
Yayın ve Dağıtım Ltd. Şti.
İstiklâl Caddesi Mis Sokak Tan Ap. No:6/4 Beyoğlu / İstanbul
Tel: (0212) 249 20 15

Birinci Basım
İstanbul, 2002

Önsöz

Sevgili okur, siz benim için sadece bir okur değil, buluşup konuştuğum bir dostsunuz. Ben bu kitaptaki Üstatlar'ın da sizi tanıdıklarından ve yakın bir dost olarak gördüklerinden eminim. Onlar sizi Yaşam, Sevgi ve Bilgeliğin daima mevcut Tanrısal Işığı ile kuşatıyor, ve böyle yaparak da anlayışınıza yardımcı oluyorlar. Sizi daima, bu her yerde olan Tanrısal Mevcudiyet'le sarılı olarak görüyorlar. Sizi gerçek bir hükümdar olarak kendi tahtında oturmuş, bu Tanrısal Mevcudiyet ile hükmederken görüyorlar. Tanrısal Misyonunuzu idrak edip gerçekleştirirken görüyorlar; sizi daima canlı, dingin ve mutlu, daima Tanrısal Siz olarak görüyorlar. Onlar tüm insan ailesini ve yaratılmış her şeyi Tanrı'nın suretinde yaratılmış olarak, tanrısal ve saf olarak görüyorlar.

Onların kutsal yerlerinin ve düşüncelerinin sessizliğine kabul edilmiş olanların dışında hiç kimse bu büyük insanları gerçekten takdir edemez. Onlar bizzat Evren'in bir parçası olan Gerçeği YAŞARLAR. Bize göre, yaşam her türlü sınırlılık, inanç ve gelenekle bağlıdır. Onlara göre, yaşam sınırsızdır, sonsuzdur, sonsuz bir mutluluktur.

Bu insanları gerçekten dinleyip anlamış olan hiç kimse onların öğretilerinden kuşku duyamaz; konukseverliklerini yaşamış olan hiç kimse bu insanların içtenliğinin gerçekliğinden kuşku duyamaz.

Batı dünyası dışsal olana bakar, dolayısıyla da giysinin

kenarına dokunur. Doğu ise bu giysiyi giyer, ama onu çıkarılıp bir kenara bırakılabilecek bir giysi olarak görmez.

Batı lambanın şişesini parlatır. Doğu ise alevi körükler ki o daha parlak bir ışık verebilsin.

Batı, dışsal olana özleyen gözlerle bakar, onun ardında ruhsal görüşün, gerçek bilgiyi arayışın parlaklığı vardır. Doğu ise, bedenin ışıkla aydınlatılması, bu ışığın önce içeriden yakılıp, sonra tüm parlaklığıyla dışarıya yayılması gerektiğini bilir.

Batı kendini maddi olarak adlandırır. Doğu ise ruhun tümlüğü içinde yaşar. Onlar, her nerede olursa olsun, herkesi yönlendirici ve güç verici Ruh olarak görürler.

Batı dünyasına mucizevi ve inanılmaz görünen şey, dengeli Hindu düşüncesi için Ruh'un kabullenilişinin ve ortaya çıkarılışının doğal sonucudur, ki bu ortaya çıkarılan şey tezahür etmiş Tanrı'dır. Tam olarak yaşayanlar, kişisel olarak tanıdıklarından çok daha fazla şey olduğunu çok iyi bilirler; aslında, herhangi bir felsefede düşünülmüş olandan çok daha fazla şey vardır.

Bu yüzden, bu ya da bundan önce yayınlanan kitaplar için hiçbir özür sunulmamaktadır.

Siz bir hedefe doğru berrak bir görüşle ve özlemle baktığınızda, kendinizi idealinizi yaratma yeteneğine zaten sahip olduğunuz şeklindeki bir alıcı tutuma sokmanız tanrısal kökeniniz gereğidir.

Tanrı, çağlar boyunca olduğu gibi, bugün de Tanrı-insan vasıtasıyla konuşur. Bu kitaptaki Üstatlar'ın aktardıkları bilgi asla yeni değildir; ancak, bilginin sunuluşu batı dünyasına yeni bir ışık getirmektedir.

Bu Üstatlar'ın yaşamlarının asıl hedefi insanlığa sevgi dolu saf bilgiyle aydınlanma getirmektir. Onların büyük misyonu, insanın büyük başarma gücüyle barış ve uyuma doğru

hazırlık yapmak, bunu mümkün kılmaktır. Onlar gerçek bilimin, dinin ve felsefenin en büyük dostlarıdır; çünkü Gerçek bir'dir.

Artık insanlığın büyük bir bölümünün eski Tanrısallık kavramını aştığı bir zaman gelmiştir. Onlar yalnızca imana dayanan öğretilere imanlarını yitirmişlerdir; ölümden sonra semavi bir ödül kazanmak için iyi olmanın -sırf bu ödül, ve sonsuza dek harp çalıp ilahiler okuma ayrıcalığı uğruna iyi olmanın- yanlış bir düşünce ve çok düşük bir ideal olduğunu öğrenmişlerdir. Bunun sadece kişisel çıkarın bir ifadesi olduğunu ve, Tanrı'nın Mesihi'nin, yani Tanrı-insanın öğretilerine tamamen yabancı olduğunu idrak etmişlerdir.

Ölüm fikri tanrısal amaca tamamen aykırıdır ve Kozmos'un yasasına ters düşer. O, Üstat İsa'nın öğretilerine de uygun değildir. Kilise ve mezarlık genelde aynı alanda yer alır. Yalnızca bu bile Büyük Üstat'ın öğretilerinin asla kavranılmamış olduğunu gösterir. O, Mesih-insan kimliği içinde, "Eğer bir insan bana inanırsa, asla ölmeyecektir" demiştir. Tanrı-insan, sınırlı anlayış ve düşük titreşimler içinde yaşayanın öleceğini, "bu günahın bedelinin ölüm olduğunu" bilir; ancak, Tanrı'nın Tanrı-insana armağanı sonsuz bir yaşamdır. İnsan, Tanrı titreşimine uygun olarak ve bütünüyle o titreşimsel anlayış içinde yaşadığında, bedenini mükemmelleştirerek bu sonsuz yaşamı mümkün kılar.

Bu kitaptaki Üstatlar Tanrı'yı doğaüstü, ve batıl inanç âleminden çıkarıp, bütünüyle titreşimsel frekansa yerleştirmişlerdir, çünkü onlar bedenlerini tanrısal titreşimde tutarken asla yaşlanıp ölmeyeceklerini bilirler.

Onların bedensel titreşimlerinin düşürülmesinin ya da yavaşlatılmasının sonucunda ölüm meydana gelir. Aslında, bu Üstatlar şunu iyi bilirler ki, ölüm hatası yapıldığında beden öyle düşük bir hızda titreşmektedir ki yaşam-titreşimleri bedenin dışına itelenmiştir ve bu titreşimler hâlâ bir ara-

da bulunur ve dışarı itelendikleri sırada bedenin sahip olduğu aynı formu korurlar. Bu titreşimler zekâya sahiptir ve hâlâ onları çekip bir arada tutan merkezî bir çekirdeğin çevresinde dönerler. Bu titreşen enerji, formunu korumasına yardımcı olan zeki bir enerji tarafından kuşatılmıştır ve bir başka beden oluşturmak için yine ondan gerekli özü-esası çeker. Bu onun yaşamı sırasında bedenin çevresinde oluşturulmuş zekâ ile direkt uyum içindedir ve onunla tam bir uyum içinde çalışır. Eğer bu zekâ düşük bir frekansta titreşiyorsa, bir başka deyişle, zayıfsa, o bedenin dışına itelenen yaşam ve enerji titreşimleriyle bağlantıyı yitirir ve o enerji en sonunda dağılarak kaynağa geri döner; o zaman ölüm gerçekleşir. Ama, eğer o zekâ güçlü, canlı ve aktifse, derhal tüm sorumluluğu üstlenir ve bir anda yeni bir beden oluşturur. Böylece bir yeniden diriliş meydana gelir; ve bu yeniden dirilişle insan bedenini mükemmelleştirmiş olur. Böyle bir ifşaatı herkes işitemez ya da kabul edemez. Ancak anlayışı yeterince gelişmiş bir insan böyle bir şeyi kavrayabilir.

Böylece, insanlığın büyük bölümü Tanrı'nın daima insanda ve insanlıkla birlikte yaşamış olduğunu yeniden keşfetmelerini sağlayacak bir bilim geliştirmektedir; onlar bir süre için Tanrı'yı bilememişlerdir, çünkü o sırada Tanrı-insan görüşünü yitirmişlerdir.

Ben bu ve önceki kitapları bu kitaplarda sözünü ettiğim Üstatlar'a ithaf ediyorum. Bu sevgili varlıklara en derin saygı ve şükranlarımı sunuyor ve onların her türlü onuru hak ettiklerine olan inancımı bir kez daha belirtiyorum.

Bizler bu varlıkların yanına kuşku duyarak gittik; ancak, onlardan büyük bir üzüntüyle, her birini çok severek, Yaşam'ın ve Doğru Yaşama'nın bilimiyle ilgili daha doğru ve derin bir anlayış kazandığımızı hissederek ayrıldık.

Baird T. Spalding

alemiseyyah.org
thuban

Bölüm 1

Yılbaşı gecesi, tapınaktaki toplantıya katılanlar gittikten sonra, ben ve arkadaşlarım böylesine bir değişim-dönüşüme tanık olmuş yerden ayrılmak istemeyerek, orada kaldık. Doğrusu, bu son saatlerin bizde yarattığı hisleri ve müthiş manevi yükselişi ifade edecek bir sözcük bulamıyorum.

"Hepimiz birimiz, birimiz hepimiz için" sözü ilk söylendiği andaki kadar canlı bir biçimde kulaklarımızda çınlıyordu. O gece hiçbirimiz konuşmadık, tek bir sözcük bile söyleyemedik. Ve, gün ışıyana dek, bir odada kapalı olduğumuz hissini asla duymadık. Bedenlerimiz parlak bir ışık yayar gibi görünüyordu ve, bu deneyimden hemen önce kayadan oyulmuş bir odada bulunuyor olmamıza rağmen, o sırada her nereye doğru yürüsek, sınırlayıcı duvarları hissetmiyorduk. Ayaklarımızın altında bir zemin varmış gibi de görünmüyordu; ancak, her yönde serbestçe hareket ediyorduk.

Sözler düşüncelerimizi ve duyumlarımızı tarif etmekte kesinlikle yetersiz kalır. O gece odanın ve sarp kayalığın sınırlarının ötesine bile yürüdük, ancak asla engellendiğimizi hissetmedik. Giysilerimiz ve çevremizdeki her şey saf beyaz bir ışık yayar gibi görünüyordu. Güneş doğduktan sonra bile, bu ışık güneş ışığından da daha parlak göründü. Sanki büyük bir ışık küresinin içindeydik ve bu kristal ışığın içinden bakıp çok uzaklarda belirmiş güneşi bir pus içinde görüyorduk. Güneş, bizim durduğumuz yerle kıyaslandığında, adeta

soğuk ve sönük görünüyordu. Termometre sıfırın altında 45 dereceyi göstermesine ve çevremizdeki topraklar sabah ışığında parıldayan bir karla kaplı olmasına karşın, bizim bulunduğumuz yerde her türlü ifadeyi aşan bir sıcaklık, huzur ve güzellik vardı. Bu gerçekten de düşüncelerin sözlerle ifade edilemeyeceği bir durumdu.

Burada, dinlenmeyi hiç düşünmeden, üç gün üç gece kaldık. Bu süreçte hiçbirimiz bir yorgunluk ve bitkinlik hissetmedik ve, daha sonra geriye dönüp baktığımızda, tüm o zaman bize bir anda geçmiş gibi göründü. Bununla birlikte, o sırada birbirimizin ve saatlerin geçişinin bilincindeydik.

O sırada bir gün doğumu ya da gün batımı yoktu, sadece sürekli bir parlak gün vardı; ve bu bulanık bir düş değildi, onun her anı gerçekti. Ve o sırada önümüzde nasıl bir gelecek manzarası açılmıştı! Ufuk sonsuzluğa dek geri itilmiş gibi görünüyordu; ya da, Şefimiz'in ifade ettiği gibi, o nabız gibi atan sonsuz bir yaşam denizine doğru genişler görünüyordu. Ve işin en güzel yanı şuydu ki, bunu aramızdan sadece birkaç kişi değil, hepimiz gördük.

Dördüncü gün, Şefimiz çeviri çalışmamızı sürdürmek için aşağıya, kayıtlar odasına inmemizi önerdi. Ancak, aşağı inmek için harekete geçer geçmez, daha neye uğradığımızı anlamadan, birden kendimizi aşağıdaki odada bulduk!

O anda duyduğumuz şaşkınlığı ve sevinci hayal etmeyi okurlara bırakıyorum. En küçük bir fiziksel çaba göstermeden ve neyi başardığımızı hiç bilmeden, kendimizi iki kat aşağıda, her zaman çalıştığımız o kayıtlar odasında bulmuştuk! Oda parlak bir ışık içindeydi ve sıcaktı, ve biz en küçük bir çaba göstermeden istediğimiz yere gidebiliyorduk!

Sonra, bizi çok şaşırtan bir şey daha oldu: Yazılı tabletlerden birini alıp incelemek için uygun bir yere koyduğumuzda, onun içeriğini ve anlamını mükemmel bir biçimde anladığımızı fark ettik. Bu çevirileri kâğıda geçirmeye başla-

dığımızda ise, yine ne olduğunu anlamadan, tüm bir sayfa hızla bizim el yazımızla dolmaya başladı! Sonuçta yapmamız gereken tüm şey, bu yazılı sayfaları bir araya getirmek oldu.

Bu şekilde bu çevirileri peşpeşe yazıya döktük. O öğleden sonra saat ikiye kadar yüzlerce sayfayı bu metinlerin çevirisiyle doldurmuştuk ve bu güzel meşguliyetten dolayı en küçük bir yorgunluk duymamıştık.

Bu işe o kadar dalmıştık ki odaya birilerinin girdiğini fark etmedik, onları önce Şefimiz görüp selamladı. Dönüp baktığımızda, karşımızda İsa'yı, Emil'i, evsahibemizi, Chander Sen'i, ve Bagget İrand'ı gördük. Yanlarında Ram Chan Rah adlı bir yabancı da vardı, ancak herkes ona Bud Rah diyordu.

Sonra odadaki masa temizlenip yemek için hazırlandı. Hepimiz yerlerimize oturduk ve kısa bir sessizlikten sonra İsa konuşmaya başladı:

"İçimizden dışarı, tüm dünyaya doğru daima muzaffer bir biçimde parlayan, bugün deneyimlemekte olduğumuz ve eğer istersek her zaman deneyimleyebileceğimiz ışık, sevgi ve güzellik olan Herşeye-Kâdir ve Herşeyi-Kaplayan Tanrı Prensibi; üzerinde sonsuz sevgi, uyum, bilgelik ve alçak gönüllülük ateşinin yandığı bu sunağın önünde saygıyla eğiliyoruz. Bu kutsal ışık şimdi bu sunakta toplanmış olanların ruhlarında sürekli olarak, hiç kararmadan parlar. Bu tanrısal ışık bu sevgili varlıklardan yayılarak tüm dünyanın en ırak yerlerine ulaşır ki herkes onu görüp, hiç tükenmeyen sevgisini deneyimleyebilsin. Bu herşeyi-kaplayan ışığın, güzelliğin ve saflığın ışınları senin sunağında toplanmış olanların alıcı ruhlarında ve kalplerinde ışıldar. Biz şimdi bu herşeyi-kaplayan sevgi ışığının bilincindeyiz ve onu dünyaya yolluyoruz, ve o tüm insanlığı dönüşüme uğratıyor, birleştiriyor ve uyum içine sokuyor.

Biz Tanrı'nın herkesin içindeki gerçek Mesihi'ni selam-

lıyor ve Tanrı ile bir'lik içinde duruyoruz. Biz içimizdeki Tanrı'yı selamlıyoruz."

İsa'nın konuşması sona erdikten sonra, sessizce yemeğimizi yedik. Sonra, bir önceki deneyimimizi yaşadığımız tepedeki odaya gitme önerisi üzerine hepimiz yerimizden kalktık. Ancak, kapıya doğru yöneldiğimizde, kendimizi yine birden, gideceğimiz o odada bulduk!

Bu kez hareket ettiğimizin bilincindeydik, ama hareket ettirici unsurun, bu sonucu doğuran şeyin bilincinde değildik. Tepedeki odaya gitme arzusunu ifade eder etmez, kendimizi orada bulmuştuk. Akşamın gölgeleri her yanı kaplamaya başlamış olmasına karşın, yolumuz tamamen aydınlıktı; ve o oda da, oradan ayrıldığımızda içerdiği aynı zengin güzelliği ve parlak ışığı koruyordu.

Bizim için, tapınağın tepesindeki bu oda kutsal bir yer, bir ibadet yeri olmuştu, ve o her türlü olanağı içeriyor görünüyordu. Burası bizim, fani insanlar olarak, daha önce yapabildiklerimizden daha büyük bir şeyi başardığımız kutsanmış bir yerdi.

O günden itibaren, oradan ayrıldığımız güne, yani 15 Nisan'a dek, hepimiz her gündüz ya da gece o odada en azından bir saatliğine bir araya geldik. Bu zaman esnasında o oda asla katı kaya görünümünü almadı. Öyle görünüyordu ki sanki biz daima o duvarların ötesini, sonsuz uzayı görebiliyorduk. O odada bilinci sınırlayan zincirlerden gerçekten kurtulmuştuk. Orada, geleceğin engin bir manzarası önümüzde açılmıştı. O gün hep birlikte o odadaki masaya oturduk ve İsa yine konuşmaya başladı:

"İstediğiniz şeyi yaratmak ya da başarmak, merkezî bir noktaya ya da ideale odaklanmış güdüleyici bir düşünceyi gerektirir ve siz, tüm insanlık gibi, o güdüleyici merkez olabilirsiniz. İnsan önce ideali ifade etmeden, hiçbir şey meydana gelmez.

Bir zamanlar insan bu güdüleyici merkez olduğunun tamamen bilincindeydi ve kökeninin ve hâkimiyet alanının tamamen bilincinde olarak yaşıyordu. O sizin cennet dediğiniz bir durum içinde bilinçli olarak yaşıyordu. Ancak sonra, çok az kişi dışında, herkes bu tanrısal armağanı bırakmıştır ve bugün büyük çoğunluk insanlığın gerçek kökeni olan bu tanrısal niteliğin bilincinde değildir.

İnsan bir zamanlar yapmış olduğu şeyi tekrar başarabilir. Tüm çevrenizde gördüğünüz ve var olan her şeyin yaşamını içeren sonsuz yaşam ve tezahür düzeninin ardındaki prensip budur. Bir gün gelecek, bilim hiçbir şeyin maddesel olmadığını kanıtlayacaktır; o gün, bilim her şeyin evrensel olarak dağıtılmış sayısız parçacık içeren ve titreşim frekanslarına karşılık veren tek bir esas unsura indirgenebileceğini, ve her şeyin mükemmel ve mutlak bir denge içinde olduğunu görecektir.

Bu yüzden, onlara özel nesneler olarak form vermek için, bu herşeyi-kaplayan evrensel doğal özün-maddenin sonsuz parçacıklarını bir araya getirmek belirli bir hareketi, bir başlangıç eylemini gerektirir.

Bu güç bütünüyle bir parçacıktan kaynaklanmaz, o daha büyük bir güçtür, ancak o parçacıkla bir'dir, ve siz, düşünceniz ve belirli eyleminizle, titreşimle işbirliği yaparak bu parçacıklara özellik verirsiniz. Böylece fiziksel bilim gerekli çıkarımlarla bunu anlamaya zorlanacak, ve bilim adamları -şu anda tanınmadığı için hareketsiz olan ve hareketsiz olduğu için anlaşılmayan- bir gücün mevcudiyetini keşfedeceklerdir.

Ama, insan bu gücü tanıyıp onunla alışverişe girdiğinde ve onu gerçekten ifade ettiğinde, bu evrensel enerjinin belirli gösterisi için belirli alanları ayırmaya muktedir olacaktır.

Sizin maddesel evren olarak gördüğünüz oluşum, tüm farklı tezahürleriyle, düzenli bir tekâmül süreciyle ortaya

çıkmıştır. Eğer o düzenliyse, o zaman her bir aşama onu izleyen aşamanın daha büyük gelişimi için kusursuz bir temel oluşturmalıdır. Eğer siz kusursuz bir düşünce ve eylem düzeni ve uyumuyla ilerlemeyi başarabilirseniz, o güçle gerçek bir uyum içinde olursunuz ve bu güç, sınırsız bir ölçekte, kesin sonuç elde etme yolunu seçme melekesini oluşturur. Böylece, siz tanınmış bir kozmik ilerleme düzeni altında yaşam ve enerji dağıtırsınız.

Öyleyse, bu sizin düşündüğünüz gibi maddesel bir evren değildir. Sadece siz onu öyle tanımlarsınız. O ruhtan (spirit) ortaya çıkmıştır ve ruhsaldır. Bu düzenli, gerçek, temel bir şeydir. Eğer düzenliyse, bilimseldir de; eğer bilimselse, zekidir de, o zeki yaşamla birleşmiş yaşamdır.

Zekâ ile birleşmiş ve onun tarafından yol gösterilen yaşam irade haline gelir ve, iradeyle, o insanın yeteneği ve işi haline gelir.

Ruh (Spirit) esas, titreşen, yaratan güçtür; ve siz sadece onu kabul ederek ya da onun var olduğunu bilerek o titreşime girip onun gücünü kullanabilirsiniz; sonra onun ortaya çıkmasına izin verirsiniz, ve onun tümü sizin emrinizde olur. Sizin için o içinizde bulunan, daima-güçlü ve sürekli bir yaşam kaynağı olur.

Bu ne uzun yıllar çalışmanızı, ne eğitimden geçmenizi, ne de zorluk ve yoksunluk yaşamanızı gerektirir. Bu titreşimin, bu gücün var olduğunu bilin ve kabul edin. Sonra bırakın o içinizden aksın.

Siz Yaratıcı Zihin Özü-Maddesi ile bir'siniz; böylece, siz her şeyin mevcut olduğunu bilirsiniz. Eğer Tanrısal Prensip' in var olan tüm şey olduğunu -onun tüm uzayı doldurduğunu, her şey olduğunu- idrak ederseniz, o zaman siz o prensip olursunuz. Ve, kendi Mesih Hâkimiyet Alanınız'da ortaya çıkıp bu prensibi yaydığınızda, kendi düşünceniz, sözünüz, ve eyleminizle bu prensibe daha büyük bir faaliyet kazan-

dırırsınız. Böylece, bir kişi daha kendi hâkimiyet alanını bulmuştur ve Tanrı gücünü kullanmaktadır ve onu dışarı yaymaktadır. Siz bu gücü dışarı yaydığınızda, o size akar. Siz verdiğinizde, vermeniz için size daha fazlası gelir ve bu mevcudu tüketemeyeceğinizi görürsünüz.

Bu bir odaya kapanıp saklanmanız gerektiği anlamına gelmez. Bu, yaşamın yoğun karmaşası içinde, en zor durumlarda bile, tam bulunduğunuz yerde sessizleşmektir. O zaman yaşam bir karmaşa olmaz; yaşam sessiz, derin düşünüşlü ve içten gelerek yaşanan bir şey olur.

Dışsal faaliyet, sizin şimdi idrak edip bir olduğunuz daha büyük faaliyetle kıyaslandığında bir hiçtir. Bu, bulunduğunuz yerde sessizleşip, tüm düşüncenizi Tanrı üzerinde odaklayarak, Tanrı'nın sizin içinizde bulunduğunu görmek, onun size nefesinizden daha yakın olduğunu bilmektir.

Tanrı kimdir? Bütün düşüncenizin üzerinde odaklandığı Tanrı nerededir?

Tanrı, dışınızda bulunan, sizin onu içinize getireceğiniz ve sonra dünyaya sunacağınız bir varlık değildir. Tanrı, kendi düşünce eyleminizle üretip canlandırabileceğiniz o güçtür. Bu gücün sizin içinizde ve tüm çevrenizde olduğu doğrudur, ama siz onu düşünüp onun var olduğunu bilene dek o hareketsiz kalır. Ancak siz onun var olduğunu bildiğinizde, o sınırsız bir biçimde sizin içinizden akar. Böylece, siz onu dünyaya sunarsınız ve dünya bu sunuşunuzdan yararlanır. Siz, her düşünce ve eylemin ardına Tanrı'nın yönetici gücünü, başarma gücünü koyarak bu başarıyı sunmalısınız. Şimdi siz bu başarıyı gerçekleştiren Tanrı'sınızdır. Bu sizin içinizde bulunan Tanrı'dır, tek ve gerçek Tanrı'dır. İşte o zaman semavi ordular sizin emrinizi yerine getirmek için uçarak gelirler.

Tüm içtenliğinizle, saygıyla ve derin anlamla Tanrı'nın kutsal tapınağında olduğunu söylediğiniz, ve bu tapınağın

sizin saf bedeniniz olduğunu, sizin -yani gerçek Mesih'in- bu tapınakta Tanrı ile bir olarak yaşadığınızı, yükselmiş bedeninizin her şeyi kapsayan kutsal bir yer olduğunu bildiğiniz anda, bu tanrısal prensibin içinden tüm dünyaya akacağı bir kanal olursunuz.

Siz Tanrı'ya tapınır, şükreder, ve daima genişleyen sevginizle tüm insanlığa bu gücü akıtırsınız ki onlar da muzaffer bir biçimde duran Mesih'i, yani Tanrı-insanı görebilsinler.

Sizin kullandığınız ve dünyaya akıttığınız bu güç Tanrı' dır. Evlat, Baba'nın başardığını kolayca başarır. Bu aynı zamanda alçak gönüllü olup, bu büyük gücün önünde saygıyla eğilmektir. Bu kendi hareket ettirici gücünüzle bir olan gerçek alçak gönüllülüktür.

Bu gücü sürekli olarak düşünerek, ona şükrederek, onu kutsayarak siz onun akışını artırırsınız ve, bunu yaptığınızda, o daha güçlü ve sizin tarafınızdan daha kolayca erişilebilir hale gelir.

Böylece, ben diyorum ki, sürekli olarak dua edin. Sizin günlük yaşamınız gerçek bir dua olsun.

Önce bu gücün var olduğunu BİLEREK, sonra onu mutlak bir güvenle kullanarak, çok geçmeden siz onun bütünüyle bilincine varırsınız. Çok geçmeden, onun sizin içinizde ve sizin vasıtanızla herşeyi-kapsayıcı olduğunu BİLİRSİNİZ. Eğer onun akmasına izin verirseniz, o her an size akacaktır. Onun sizin içinizden akmasına izin verdiğinizde, o size akar. Tanrı olarak durun ve onu dışarı akıtın. Bu sizin içinizdeki Tanrı'dır, sizin Babanız'dır ve siz Babanız ile bir'siniz. Sizler hizmetkârlar değil, evlatlarsınız; sizler İlk Esas Neden'in çocuklarısınız. BEN'İM'in (I AM) sahip olduğu her şey sizindir; çünkü siz BEN'İM'siniz.

İşi yapan ben değilim, o Tanrısal BEN'İM'dir ve içimdeki Tanrı her şeyi başarır. Tanrı ile bir olarak çalıştığınızı

bildiğinizde, hiçbir şey sizi sınırlayıp engelleyemez; her şeyi başarmanın tanrısal hakkınız olduğunu bilirsiniz.

Şimdiye dek verilmiş en büyük vaaz şu idi: 'TANRI'YI GÖR.' Bu Tanrı'yı tüm ihtişamıyla içinizde ve başkalarının içinde görmek anlamına gelir. Siz başka hiçbir şeyi değil, sadece Tanrı'yı gördüğünüzde, sadece Tanrı'yı sevip ona tapındığınızda, O'nu gerçekten görmüş olursunuz. Siz o zaman Rab, yani Yasa-koyucu olursunuz.

Dua ederken, kendi ruhunuzun gizli odasına girin. Orada, içinizdeki Tanrı'ya dua edin; ve sizin gizlice dua ettiğinizi işiten Babanız sizi açıkta ödüllendirecektir. Tüm dünyaya Tanrı'yı daha çok sunabildiğiniz için dua edin ve şükredin.

Bu size daha yüksek bir genel-görüş, daha engin bir perspektif, ve daha asil bir ideal vermiyor mu?"

Konuşma burada sona erdi. Hepimiz masadan kalktık ve dostlarımız bize iyi geceler dileyip ayrıldılar. Bizler bir süre daha orada kalıp, yaşadığımız deneyimler üzerinde konuştuk, sonra köydeki yerimize geri dönmeye karar verdik. Ayağa kalktığımızda, hemen aklımıza, "Bir ışık olmadan köye nasıl gideceğiz?" düşüncesi geldi ve Şefimiz hariç herkes bu düşünceyi ifade etti.

O zaman Şefimiz şöyle bir konuşma yaptı: "Alışkanlıklarımızın nasıl sabitleşmiş olduğunu ve eski fikirlere nasıl umarsız bir biçimde sarıldığımızı görüyor musunuz? Burada bizler tamamen ışığa gömülü bir haldeyiz. Bu ışık, yürekten sevdiğimiz o varlıklar gittikten sonra kaybolmadı. Bu bizim öne çıkıp öz-güvenimizi, deneyimlediğimiz şeyleri başarma yeteneğimizi gösterebileceğimiz bir fırsat değil mi? Şimdi gelin, bu işi başarmak için gerekli adımı atacak cesareti gösterelim.

Bakın, biz sırtımızı bu harika dostlarımıza o kadar çok dayıyoruz ki onlardan bir an olsun ayrılmak bile bizi kederlendiriyor. Onların zaten bildikleri gibi, ben, eğer bu küçük

şeylerde kendimize güvenemezsek, daha büyük şeyleri asla başaramayacağımızı görebiliyorum; ve onların bize bunu başarma fırsatı vermek için gittiklerinden kuşku duymuyorum. Haydi, şimdi hep birlikte bu acil durumun üstesinden gelelim."

O zaman gruptan biri bu işlemin yöntemi üzerinde meditasyon yapmamızı önerdi, ama Şefimiz kesin bir dille, "Hayır, eğer gideceksek, şimdi gidelim. Görüp deneyimlediklerimizden sonra, artık kesin bir biçimde eyleme geçmeliyiz, yoksa artık dikkate alınmayı hak etmeyiz" dedi. Bunun üzerine, merdivenlerden inip, odalardan geçerek tünele girdik ve sonra yine merdivenden inip köye doğru ilerledik.

Yürürken, garip bir biçimde, yolumuz tamamen aydınlıktı; bedenlerimizin hiçbir ağırlığı yok gibiydi ve biz son derece kolay bir biçimde ilerlediğimizi fark ettik. Kaldığımız yere vardığımızda, başardığımız iş bizi fazlasıyla sevindirmişti. O zamandan itibaren, köyden ayrılana dek, istediğimiz her yere yapay bir ışık olmadan gittik. Kaldığımız odalara girdiğimizde içerisi aydınlandı, ve orada hissettiğimiz sıcaklık ve güzellik yine her türlü tarifi aşıyordu.

O akşam içeri girer girmez hemen soyunup yataklarımıza yattık ve ertesi sabah geç saatlere dek uyuduk.

Bölüm 2

Ertesi sabah kahvaltımızı evde yaptık, sonra direkt olarak tapınağın en üstteki odasına gittik. Orada yine, öyle görünüyordu ki, odanın herhangi bir sınırı ya da bizim hareketlerimizi sınırlayan bir şey yoktu, ve böylece, hiçbir çaba harcamadan serbestçe hareket ettik. Aşağıya, kayıtlar odasına inmeye hazır olduğumuzda, kendimizi yine bir anda orada bulduk. Bunu dostlarımız yanımızda olmadan başardığımızdan, onların geri çekilmelerinin nedenini anladık, ve başardığımız şey bizi çok mutlu etti.

Nisan ayı hızla yaklaşıyordu. Tapınak odalarındaki kayıtları elden geçirmiş, bu arada dışarıdaki kayalara oyulmuş sayısız harfin ve birçok yontunun ölçülü çizimlerini yapmıştık. Bu çalışma, her yönden ilgimizi çektiği için, çok hoş bir biçimde ilerlemişti.

Bir öğleden sonra köye bir haberci geldi ve, köylüler onun çevresinde toplandıklarından, biz olağandışı bir durumun söz konusu olduğunu anladık. Çalışmayı bırakıp hemen köye gittik. Orada evsahibemizle karşılaştık ve ondan, bu habercinin, bir grup eşkiyanın aşağıdaki vadiye akın ettiği haberini getirdiğini öğrendik.

Bu köy yıllar boyunca birçok eşkiya akınının ve yağma girişiminin odak noktası olmuş olduğundan, bu haber köylüler arasında epey huzursuzluğa yol açmıştı. Bu akınların nedeni, Tau Haçı Tapınağı'nda büyük bir hazinenin saklı oldu-

ğu haberinin geniş bir çevreye yayılmış olmasıydı. Ancak, köyü yağmalamak için yapılan birçok saldırı başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Çeteler daha önceki başarısızlıklarını, büyük ölçüde, aşağıdaki vadide yaşayan halkın direncine atfetmişlerdi. Şimdi ise birkaç çete kuvvetlerini birleştirmişti ve böylece ortaya çıkan dört bin kişilik atlı ve silahlı adam, Tau Haçı Tapınağı'nın bulunduğu küçük köyün yakınında, aşağıdaki vadide yaşayan halkın direncini kırmak için o bölgeyi yağmalıyor ve yakıp yıkıyordu. Onlar bu yolla saldırının daha başarılı olacağını umuyorlardı.

Haberci ayrıca, birçok köylünün yaşamını yitirdiğini, geriye kalan köylülerin de dirençlerinin sınırına eriştiklerini söyleyerek, yardım istemek üzere de gelmişti. Ona köyde onlara yardıma yollanacak kimsenin olmadığı bildirildi, ancak evsahibemiz ona evine dönebileceği ve halkının artık bir zarar görmeyeceği konusunda güvence verdi. Bizler ise köylülerin huzursuzluğunu fark ettik, ancak o anda yapabileceğimiz bir şey olmadığından, yine çalışmamızın başına döndük.

Ertesi sabah, kayıtlarımızın kaynakçasını tamamlamak için sabırsızlandığımızdan, erkenden çalışmaya başladık. Bu kaynakçanın tam ve doğru bir tarihçe sunacağından ve, ayrıca, diğer kayıtların nerede bulunabilecekleri konusunda bir başvuru kaynağı olabileceğinden emindik. Böylece dünyanın bu geniş ve şimdi en ücra bölgesinde var olmuş bu eski ve aydınlanmış uygarlığın tarihini ortaya çıkarabilirdik.

Eşkiya çetelerinin saldırısı yüzünden bu koleksiyonu kaybetme olasılığı bizi çok huzursuz etmişti. Bu kayıtlar şimdiye dek tapınaktaki odalarda tutulmuş, bu sayede birkaç eşkiya saldırısından korunmuşlardı, ve bizim tüm çalışmamızın sonuçları da orada bulunuyordu.

O akşam evsahibemize köylülere yardım etmek için bir plân hazırlamamızın mümkün olup olmadığını sorduk ve ayrıca dostlarımızın yokluğunun bizi şaşırttığını ve merakta

bıraktığını ifade ettik. Evsahibemiz ise, haberci tarafından yardım başvurusunda bulunulduğundan, eşkiya çetesinin saldırılarına son vermek zorunda olduğunu, yoksa kendilerinin yok olacaklarını söylemekle yetindi.

O gece kendi güvenliğimiz konusunda aşırı kaygılanmış olduğumuzu anlayarak odalarımıza çekildik. Ertesi sabah erkenden kalkıp kahvaltımızı yaptık. Tapınağa gitmek üzere hazırlanırken, aynı haberci gelerek, eşkiya çetesinin köylülere saldırmayı bıraktığını, şimdi tüm kuvvetlerini vadinin yirmi mil aşağısında topladığını ve bizim köyümüze saldırmaya hazırlandığını bildirdi.

Evsahibemiz ve bizler durmuş, etrafı bir grup köylü tarafından sarılmış olan haberci ile konuşurken, bir atlı hızla köye girdi. Adam meydanda toplanmış küçük grupların arasından geçerken, köylüler onu tanıdılar. Ve hemen dağılıp korkuyla kaçtılar. Adam bizim grubumuza yaklaştığında, haberci bize onun ismini (Lin Chu) bildirdi ve sonra, diğerleri gibi, o atlının ardından eşkiya çetesinin geleceğinden korkarak hızla oradan uzaklaştı.

Ortada sadece evsahibemiz ve bizim küçük grubumuz kalmıştı ve hep birlikte atlının gelip karşımızda durmasını bekledik. O, atının dizginlerini çekti ve Şefimiz'e hitap ederek ve biraz üstten bakarak anlamadığımız bir dilde konuşmaya başladı; sonradan öğrendiğimize göre, adam bizim yabancı olduğumuzu ve ne iş yaptığımızı bildiğini söylüyordu. Sonra, yüzümüzün ifadesinden, bizim onun dilini anlamadığımızı fark etti ve sözlerini bize çevirebilecek kimse olup olmadığını sordu. O zaman evsahibemiz döndü, at sırtındaki adamla yüz yüze geldi ve ona yardımcı olabileceğini söyledi. İlk başta adam ciddi bir elektrik şokuna uğramış gibi baktı. Sonra kendini biraz toparlayarak atından aşağı atladı ve, ellerini uzatarak ve, "Siz, *burada*?" diye bağırarak evsahibemize doğru koştu. Ardından, ellerini alnına koydu ve evsahibe-

mizin önünde yere kapanarak özür diledi. Evsahibemiz ise ondan ayağa kalkıp mesajını vermesini istedi. Bedeninin kasıldığını görebiliyorduk ve yüzü bir an öfkeyle parladı. Duygusunu öyle yoğun bir biçimde göstermişti ki, bir an için, hem o adam, hem de biz irkildik. Sonra evsahibemizin dudaklarından, "Korkak, katil, öne çık ve mesajını ver!" sözleri adeta fırladı. Adam yine dizleri üzerine çöktü. Bu kez karşısındaki, "Ayağa kalk! Ayağa kalkmaya cüret edemeyecek kadar alçaldın mı?" diye bağırdı.

Doğrusu, adamın acınacak kadar korkması bizi hiç şaşırtmamıştı, çünkü biz de neredeyse onun kadar ürkmüş ve adeta olduğumuz yere mıhlanıp kalmıştık.

Eminim ki, eğer bunu yapması mümkün olsaydı, adam o anda oradan kaçardı. O anda, bizim gibi, o da konuşamayacak ve hareket edemeyecek kadar tüm gücünü yitirmişti, ve bir anda yere çökerek, gözleri ve ağzı korkudan açık bir halde öylece bakakaldı.

Üstün güçlere sahip bu insanlarla deneyimimizde ilk kez onlardan birinin şiddetli bir duyguyu ifade ettiğini görüyorduk. Evsahibemizin yaydığı titreşimler bize müthiş bir patlama gibi çarpmış, ve buna bizi konuşamaz ve hareket edemez hale getiren bir elektrik şoku eşlik etmişti. O anda hissettiğimiz duyumu ancak böyle tarif edebilirim. O ince ve kırılgan bedenden yayılan titreşimlerin bizi böyle adeta felç etmesi inanılmaz bir şeydi.

Bu durum kısa bir süre devam etmesine karşın, bize, yaşanan gerilim gevşeyene dek aradan saatler geçmiş gibi geldi. Adeta birer heykel gibi donakalmıştık; ancak, o anda hepimiz o eşkiyaya çok acımış ve onun yardımına koşmak istemiştik. Ama, sadece öylece durup evsahibemize baktık.

Sonra, neredeyse bir anda durum değişti. İlk önce, evsahibemizin yüzünü şaşkın bir ifade kapladı, sonra bu alışık olduğumuz o sevecen ve yumuşak ifadeye dönüştü, ve bizi öyle

bir şefkat dalgası kapladı ki, kendimize gelip, yere kapanmış o zavallının yardımına koşabildik. Evsahibemiz de o sırada ona doğru eğilip adamın elini tuttu. Bizler yine hayretler içinde kaldık ve ben, "Burada bizi şaşırtan şeyler hiç son bulmayacak mı?" diye düşündüm.

Adam çok geçmeden kendine geldi, onun ayağa kalkmasına yardım ettik, ve yakındaki bir sıranın üzerine oturttuk. Evlerden birine girmesi teklif edildiğinde ise, o bunu kesin bir dille reddetti.

Sonra, evsahibemiz, bunun bizim üzerimizde yaptığı etkiyi fark ederek, sergilediği sertlikten ötürü özür diledi. Doğrusu, bedenlerimiz hâlâ ürperiyordu ve kendimizi yeniden toparlamamız biraz zaman aldı.

Sonra, evsahibemiz, bu adamın Gobi'nin o bölgesini yağmalayan en kötü şöhretli çetelerden birinin lideri olduğunu açıkladı. Son derece korkusuz ve acımasız bir kişi olduğundan, halk onun adını ağzına almaya bile korkuyordu. Adamın takma ismi bizim dilimize çevrildiğinde, "Cehennem kaçkını Kara Şeytan" anlamına geliyordu. Onun yüzüne benzetilen maskeler birçok köyde, kötü ruhların kovulduğu ritüellere katılanlar tarafından takılıyordu.

Evsahibemiz bu eşkiya ile daha önce iki kez karşılaşmış ve o sırada girişilen saldırı başarısızlıkla sonuçlanmıştı, ve adam her seferinde ona ve genel olarak dostlarımıza duyduğu derin nefreti göstermiş, onları taciz etmek için elinden geleni yapmış, zaman zaman sert mesajlar yollamış, ama dostlarımız bunları hiç umursamamışlardı. Bu eşkiyanın aniden ortaya çıkması, geçmişteki bu davranışlarını evsahibemize güçlü bir biçimde hatırlattığından, kendisi o sırada duygularına hâkim olamamıştı.

Evsahibemiz, kendini tamamen toparlamış olarak, eşkiyaya doğru yürüdü. O yaklaşırken, adam ayağa kalkmaya çalıştı ama yapamadı, sadece kendini biraz toparlayıp daha

dik bir biçimde oturabildi; doğrusu, bu acınacak bir korku tablosuydu. Şimdi soğukkanlı ve kendine hâkim görünen, hiçbir korku ya da duygu belirtisi sergilemeyen evsahibemiz ise onunla şaşırtıcı bir tezat oluşturuyordu.

Biz adamı hemen oradan uzaklaştırmak istedik ve, bu düşünceyi sözle ifade etmememize karşın, evsahibemiz elini kaldırarak sessizlik istedi. Şefimiz onun duruma hâkim olduğunu ve yapmaya kalkışacağımız herhangi bir şeyin bizi sadece gülünç duruma düşüreceğini anladı. Biz biraz geri çekilerek işitme mesafesinin dışına çıktık, sonra evsahibemiz bir süre alçak bir ses tonuyla konuşarak eşkiyaya bir şeyler söyledi.

Sonra adam konuşmaya başladı, ve o zaman evsahibemiz bize yaklaşmamızı işaret etti. Biz, belirsiz bir durumda kalmanın gerilimini giderecek bir harekette bulunabildiğimiz için hoşnut bir halde, onların yanına, yere oturduk. Eşkiyanın yaptığı açıklamaya göre, o kendi liderlerini buraya bir barış elçisi olarak gelip, Tau Haçı Tapınağı'nda saklanan hazineyi kendilerine teslim etmeleri için köylülerle görüşmesine izin vermeye ikna etmişti. Eğer köylüler hazineyi teslim ederlerse, eşkiya çetesi onlara daha fazla zarar vermemeyi, tüm tutukluları (ki üç bini aşkın tutukluları olduğunu iddia ediyorlardı) serbest bırakmayı, o bölgeyi hemen terk etmeyi ve bir daha o vadinin sakinlerine saldırmamayı kabul ediyordu.

Evsahibemiz, orada onlar için herhangi bir değeri olan bir hazinenin bulunmadığını bildirdi. Tau Haçı Tapınağı'nda bulunan şeyi açıkladıktan sonra, ona tapınağın tüm odalarını göstermeyi teklif etti. Adam onların kendisini rehin alacaklarından korktuğunu söyleyerek bu teklifi kesin bir biçimde reddetti, ve verdiğimiz hiçbir güvence bu korkuyu gideremedi. Ancak daha sonra, evsahibemiz ona içtenliğimiz konusunda güvence verince, adam birden bizim dürüst ko-

nuştuğumuza ikna oldu. O zaman da ortaya onun için zor ve korkutucu bir durum çıktı. Söylediğine göre, bu saldırıya kendisi ön ayak olmuş, diğer eşkiyaların hayal güçlerini hazineye sahip olma arzusuyla körüklemiş ve eğer başarırlarsa onların olacak müthiş servetin parlak bir tablosunu çizmişti. Aslında o ve babası çetelerini bu hazineye sahip olma vaatleriyle bir arada tutabilmişlerdi. O, bu akını gerçekleştirmek için diğer beş çeteyle birleşmiş çetenin reisiydi.

Bu durumun en zor kısmı şuydu ki, eğer o çetesine ortada hiçbir hazinenin bulunmadığı haberiyle dönerse, hemen bir hain olarak damgalanacak ve buna uygun bir muamele görecekti. Çetesini düşünülen bu saldırıdan vazgeçiremezdi, çünkü o durumu bu noktaya dek zorladıktan sonra adamlar ona inanmazlardı.

Bu onun için kesinlikle utandırıcı bir durumdu. Sonra, bizi yine çok şaşırtan bir biçimde, evsahibemiz ona eşkiya kampına onunla birlikte gitmeyi önerdi. Adam bu öneriyi kabul edince, o bizim karşı çıkışlarımızı sessizce reddetti ve hemen gitmek üzere hazırlandı. Bize, kendisinin tehlikede olmadığı konusunda güvence verdi, ve eğer onunla birlikte gidersek, mevcudiyetimizin eşkiyaların kafalarında kuşku uyandıracağını, ve o zaman hepimizin büyük bir tehlikeye maruz kalacağımızı söyledi. Böylece, onun kararına uysal bir biçimde boyun eğdik; zaten, yapabileceğimiz başka bir şey de yoktu.

Eşkiya atına atladı, biz de evsahibemizin onun arkasına binmesine yardım ettik. Evsahibemiz bize akşam üzeri geri döneceğini söyledi. Onlar köyden ayrılırken asla unutulmayacak bir tablo sergiliyorlardı; eşkiyanın yüzüne kuşku ve korku hâkimdi, evsahibemiz ise bize büyük bir güvence veren sıcacık bir gülümsemeyle bakıyordu. O günün geriye kalan kısmında çalışmamıza olan tüm ilgimizi yitirdik ve güneş batana dek amaçsız bir biçimde köyde gezinip durduk.

Akşam evsahibemizin dönüşünü beklemek için eve geri döndük, ve içeri girince, masanın güzel yiyeceklerle donatılmış olduğunu gördük. Evsahibemizi masanın başına oturmuş, bizi o parlak gülümsemesiyle selamlarken gördüğümüzde duyduğumuz şaşkınlığı hayal edebilirsiniz. O anda hepimiz dilimiz tutulmuş gibi kalakaldık, ve hiçbir şey söyleyemedik. O ise şakacıktan sert bir tavırla, "Beyler, bir selamı benden esirgiyor musunuz?" dedi; bunun üzerine bizler başlarımızı eğerek onu selamladık.

Sonra o konuşmaya başlayarak son durumu açıkladı: "Onları ikna etmeyi başaramadım, ama önümüzdeki üç gün içinde bana bir yanıt vermeyi kabul ettiler. Yanıtın bir saldırı girişimi olacağını biliyorum, ama en azından şimdilik o zavallının hayatını kurtarabildim. Kuşatmaya dayanmak için kendimizi hazırlamak zorundayız; hiçbir şey onları bu saldırıya girişmekten caydıramayacaktır."

Sanırım, hemen hepimiz en umutlu hayallerimizin suya düştüğünü görmüştük. O zaman, evsahibemiz bu düşüncemizi hissetti ve şu şiiri okudu:

Hayatta Kızıldeniz-yerine* geldiğinde,
Yapabileceğin her şeye karşın
Onun etrafından dolanamadığında, ve geri
dönemediğinde,
Onun İÇİNDEN geçmekten başka bir yol kalmadığında:
O zaman Tanrı'yı dingin bir ruhla bil,
O zaman karanlık ve fırtına geçip gider.
Tanrı fırtınayı dindirir, dev dalgaları yatıştırır.
Tanrı senin ruhuna, "Devam Et!" der,
"Devam Et! Devam Et! Devam Et!"

---

* Sanırım, burada Hz. Musa'nın halkıyla birlikte Firavun'un askerlerinden kaçarken Kızıldeniz engeliyle karşılaşmasına atıfta bulunulmaktadır. (Ç.N.)

Bölüm 3

Yemek sona erdikten sonra, masadan kalktık ve evsahibemiz önden giderek bizi bahçeye çıkardı. Ve orada, çok şaşırarak, İsa, Emil, Jast ve Bud Rah'ı oturuyor bulduk. Onları selamlayıp, hep birlikte bu gruba katıldık ve yerlerimize oturduk. Hepimiz birden rahatladığımızı hissetmiştik, ve o zaman bu insanlara ne kadar bel bağladığımızı fark ettik. Ben bunu yapmamamız gerektiğini anlamıştım. Bizim salt kuklalar olmamamız için, bu büyük yaşam plânında kendi rolümüzü oynamamız gerekiyordu; tamamen kendi ayaklarımız üzerinde durmamız ve kendimize güvenmemiz gerekiyordu, aksi takdirde onlar bu bağları tamamen koparmak zorunda kalacaklardı. Şefimiz de daha sonra bu konu üzerinde açıkça konuştu.

Henüz akşamın erken saatleriydi ve günbatımı renklerinin yumuşak parıltısı her şeyi görülmeye değer bir güzellikle kaplıyordu. Çevrede bir yaprak bile kımıldamıyor, ve hepimizi kaplayan sükûneti bozacak tek bir ses bile duyulmuyordu. Kısa bir süre önce ağır bir biçimde üzerimize çöküp bizi kaygılandıran eşkiya sorununu tamamen unutmuştuk. Hepimiz, anlaşılması için deneyimlenmesi gereken çok güzel ve tam bir gevşeme hissediyorduk. Sanki, yavaşça hareket eden büyük bir ışık akımının içindeydik. Sonra birden İsa'nın sesini duyduğumuzu fark ettik, ama bunu sözler olarak duymamıştık. Bunu ancak şöyle açıklayabilirim ki, bu

bize sözler yerine düşünce olarak gelen ritmik, akıcı, titreşimsel bir etkiydi. Bunun etkisi sözlerinkinden çok daha güçlüydü; o ritim ve uyum sözlerle ifade edilemezdi. Düşünceler adeta zihnimize akıyor ve orada kalıyordu; bu tamamen yeni bir deneyimdi.

Bu düşünceler gelirken, onları stenografik olarak kaydettik, sonra cümlelere dönüştürdük, daha sonra da bu Üstatlar'ın onayına sunduk.

"Ben, 'Bak, Tanrı'nın bir Mesihi burada,' dediğimde, orada gerçekten Tanrı-insanı görürüm. Ben bu bedeni Tanrı'nın gerçek tapınağı olarak, mükemmel bir araç olarak, Büyük Yaratıcı Prensip'in akıp özgürce ortaya çıktığı kanal olarak görürüm; o zaman bu yaratım görüntü, form ve benzerlik açısından saf ve tam olur. Bu tutumla ben her durumun üstadı olarak, muzaffer Tanrı Mesihi olarak ortaya çıkarım.

Benim tapındığım bu idealdir ve ben tapındığım şeyi, Tanrı'yı ortaya çıkarırım. Bu tutumla insan her durumun üstadı olarak ortaya çıkar; Mesih muzaffer olur. Tanrı ve insan BİR olarak el ele yürür. Sadece tek bir Prensip, tek bir İnsan vardır."

Grubumuzdan biri bir an düşündü ve sonra, "Biz bu ışığı nasıl ortaya çıkarıp, uygulamada kullanabiliriz?" diye sordu.

Yanıt şöyle geldi: "Bırakın, bedeniniz içinden bu Büyük Yaratıcı Prensip'in aktığı bir üreteç haline gelsin. Bu Prensibi tüm gücün yayılımı olarak görün; onun tüm güç prensibi olduğunu bilin; o zaman, bir elektrik üreteci (jeneratörü) gibi, bedeniniz bu enerjiyi toplayıp büyütecektir, ta ki siz onu hiçbir şeyin karşı koyamayacağı -ve sizi her türlü saldırıdan koruyan- saf beyaz ışık akımı olarak dışarı gönderebilene dek.

Siz bu ışık akımı ile öyle yoğun bir elektriksel enerji gönderebilirsiniz ki size zarar vermeye çalışan kişinin bedeni

mahvolur. Bu enerjiye gösterilen direnç hemen onun derecesini ve hızını artırır. Ona karşı direnenler ya da kendi kişisel iradelerini koyanlar sadece kendilerine zarar verirler. Eğer onlar bu ışığa karşı koymazlarsa, o size olduğu gibi onlara da şifalandırıcı merhemini akıtır.

Bu, serbest akışına direnç gösterilmezse her zaman insanın ışığı ve gücüyle birleşen saf Tanrı-ışığı ve gücüdür. O en yüksek frekansta titreşir. Bunun sonucunda, insan, Tanrı titreşimiyle birlik içinde olduğundan, mükemmel bir uyumla titreşir ve ona hiçbir şey zarar veremez. İnsan Tanrı titreşimine direnmedikçe, ona hiçbir şey zarar veremez. Titreşim yaşamdır. Her zaman Tanrı ile nasıl bir olarak durduğunuzu göremiyor musunuz? Bu tutum içinde bir ayrılık olasılığı olabilir mi? Tek ayrılık, uyumsuzluğa neden olan dirençtir.

Tanrı ile Bir olarak durduğunuzda size hiçbir şey yaklaşamaz. Bu bir azınlığın özel ayrıcalığı değildir, bu herkes içindir; BEN'İM, her insanın Tanrı ile bir olduğu mutlak neden ya da kaynaktır. Böylece, herkes YASA'nın, en yüksek titreşimsel düşünce eyleminin altında yaşar. Herkesin ait olduğu ve yuvada olduğu bu küreye, bu tahta tek bir uyumsuz titreşim bile giremez. Bu sizin Tanrısal Âleminiz'dir.

Size yönlendirilen yanlış ve zararlı düşünceleri ya da arzuları geri çevirmek için de bu gücü kullanabilirsiniz. Eğer isterseniz, bu Tanrı-ışığını çoğaltabilir, ona Tanrı gücünü verebilir, bir başkasının size gönderdiği enerjiyi büyütüp dönüşüme uğratabilir, sonra onu -enerji merkezinizden- o kişiye ışık hızıyla geri gönderebilirsiniz. Bu şekilde geri döndürdüğünüzde, o size gönderildiği gibi düşük titreşimler değil, saf beyaz ışık akımı olur.

O göndericiye eriştiğinde, bu enerji titreşimleri o kadar güçlüdür ki, o düşük enerjiyi göndermiş kişinin bedenini mahvedebilir. Sizin göndericiyi ya da o enerjinin geldiği yeri bilmeniz önemli değildir, titreşim kaynağına şaşmaz bir isa-

betle geri dönecektir. Böylece 'hüküm günü' gelir. Ne verirseniz, onu kat kat fazlasıyla geri alırsınız.

Evet, siz Tanrı-gücünü dönüşüme uğratabilir ve onu karşı konulmaz bir güçle dışarı gönderebilirsiniz. Bunlar benim bedenimden yayıldığını gördüğünüz ışık akımı ya da ışınlardır. Bu ışınlar, henüz o kadar güçlü olmasalar da, sizin bedeninizden de yayılmaktadır; ama siz devam edip, bu gücü -Yasa ve Prensip ile ittifak içinde- kullanırsanız, ışığa güç katar ve onu herhangi hayırlı bir arzuyu gerçekleştirmek için bilinçli olarak yönlendirebilirsiniz.

Ressam* Gethsemane'de benim resmimi yaptığında, bu resimde ışık akımı cennetten bana gelmek yerine, benim bedenimden dışarı yayılıyor görünüyordu. O ışık, bedenimde üretilip, sonra enerji merkezinden dışarı gönderilen Tanrı-gücüdür. Bu ışık, kendi tanrısal kökeni içinde Tanrı olarak - Tanrı'nın Mesihi olarak- duran her insanın bedeninden yayılır.

Bu tüm insanlığın kesin düsturu olabilir. Eğer onlar bu herşeyi-kapsayan BİR olurlarsa, kardeşler arasında anlaşmazlık ve çatışma olabilir mi?

Şimdi, Tanrı-ışığı olan bu beyaz ışını Tanrı-gücüyle artırıp, ona dönüşüme uğramış Tanrı-gücünü bahşedip, böylece size gönderilmiş olan enerjiyi dönüşüme uğratarak, (sizin emrettiğiniz ölçüde) bin kat ya da on bin kat daha güçlü olarak, gönderen kişiye aynı yoldan geri gönderebilirsiniz. O kişi bu ışını alıp, onu Tanrı'dan geliyor olarak kabul ettiğinde, zarar verme girişimi ortadan kalkar, bağışlanır, unutulur, ve size ya da o kişiye hiçbir zarar gelemez. Her ikiniz de Tanrı ile bir olursunuz. Şimdi, uyumsuzluk yerine, mükemmel bir uyum vardır, siz tekrar BİR olmuşsunuzdur.

---

* Burada, sanırım, Leonardo DaVinci'nin ilahi bir ilhamla yaptığı söylenen İsa tablosundan söz edilmektedir. (Ç.N.)

Eğer o zarar verici düşüncenin ya da enerjinin göndericisi sizin tüm gücüyle yolladığınız beyaz ışını kabul etmezse, onun bedeni mahvolacaktır. Eğer kusursuz işini tamamlamasına izin verilirse, bu saf beyaz ışın her zararlı ya da uyumsuz titreşimi ortadan kaldıracaktır. Eğer ona direnilirse, sonuç kararlı bir biçimde direnen o kişinin bedeninin yok olmasıdır. Onun direnci ona tüm yaratıcı prensibi TERS BİR BİÇİMDE çeker, ve bu direnç ona dört kat büyüyerek döner.

Böylece siz bundan, iyi ya da kötü, gönderdiğiniz her şeyin size dört kat büyüyerek geri döneceği sonucunu çıkarabilirsiniz.

Siz o durumda kötülüğe karşı İyiliği (Good) ya da Tanrı'yı (God) sunan Rab ya da Yasa-koyucu olarak durmaktasınızdır, ama o duruş içinde bile, gerçekten alçak gönüllü olun, YARGILAMAYIN. Sahip olduğunuz her sevgi zerreciğini bu saf beyaz ışına yerleştirin ve üretip gönderdiğiniz şeyin saf Tanrı sevgisi olduğundan emin olun. Bunu başardığınızda, tüm semavi ordular sizin emrinizde olur. Ancak, siz hâlâ halim, alçak gönüllü, ve ışığı izlemeye gönüllüsünüzdür. İzlediğiniz, Tanrı'nın saf ışığıdır; o sonsuz ve derin yaşamdır, sevgi, saflık ve güzelliktir.

Bedeninizde yansıtıcılar olarak kullanılabilecek yedi merkez (çakra) vardır. Siz bu merkezî noktaların herhangi bir yapay ışıktan çok daha büyük bir parlaklıkla ışımasını sağlayabilirsiniz ve, bu ışığı dışarı göndermek istediğinizde, o daha büyük bir güçle parlayacak ve herhangi bir elektrik ışınının yansıtılabileceğinden çok daha uzağa erişecektir.

Tüm bu merkezlerden aynı anda ışık yaydığınızda, siz hiçbir şeyin nüfuz edemeyeceği bir zırh kuşanmış olursunuz. O zaman Tanrı'nın saf beyaz ışınını o kadar güçlendirilmiş bir biçimde gönderebilirsiniz ki, bedeniniz öğlen güneşininkinden çok daha büyük bir parlaklıkla ışıldar. Siz o zaman Yaradılışın Rabbi, Semavi Orduların Rabbi olarak öne çıkar-

sınız. O durumda doğru ve muzaffer, ancak dingin ve sevecensinizdir. Tanrı bedeninizde tahta çıkarılmıştır, ve o beden şimdi tanrısal bir bedendir."

Bu düşünce titreşimleri bize gelirken, İsa'nın ve grubunun bedenlerinden yayılan ışığa bakmak çok zordu; bu ışık sıvı altına benzeyen güçlü bir parlaklık yayıyordu. Sonra yine İsa'nın düşüncelerinin titreşimleri geldi:

"Bu şekilde siz tüm düşüncenizi tamamen saf beyaz Tanrı ışını üzerinde odaklayarak ve onun yedi merkezinizin hepsinden birden yayılmasını sağlayarak, bedeninizi fani gözler için görünmez hale getirebilirsiniz.

Sonra, yine bu ışınlardan birini kullanarak size zarar vermek isteyen kişilere istediğiniz görüntüyü sunabilirsiniz. Siz bu ışını tam ışık hızıyla izleyebilir, ve bir anda istediğiniz yere gidebilirsiniz. Bedeniniz fani olanın içini ve ötesini göremeyenler için görünmez olur. Onlar anlamadıkları bir şeyin olduğunun farkındadırlar; böylece, onlara sunmak istediğiniz herhangi bir görüntüden kolayca etkilenirler. Anlamadıkları şey onlar için gizemli ve doğaüstüdür, ve kuşku ya da batıl inançla gelişen yatkınlıkları kolayca yanıltılıp yönlendirilebilir. Böylece, siz size zarar vermek isteyenlere sevgi gönderirsiniz ve onların saldıkları enerji onlara geri yansır.

Onların göndermiş oldukları zarar verici görüntü savaşan insanı betimler, bu görüntü onlara geri yansıtıldığında, onlar bunu düşmanları olarak algılar ve onunla savaşırlar; oysa gerçekte onlar kendi düşük benliklerinin görüntüsüyle savaşmaktadırlar. Bu görüntüler en yakın arkadaşları düşmanlara dönüştürür ve kardeşlerin birbirlerine cephe almalarına yol açar.

Eğer bu eşkiya çetesi hâlâ buraya saldırmakta ısrar ederse, onlar birbirlerini yok edecekler. Onlar şimdi bu bölgeden burada yaşayan insanlara bir zarar vermeden ayrılma fırsatına sahipler, aksi takdirde onlar dönüp kendi kendileri-

ni yok edeceklerdir. İnsan kardeşini yok etmeye kalkışırsa, kaçınılmaz olarak aynı kaderle karşılaşır. Biz onlara sadece Tanrı'nın saf beyaz ışınını yollarız ve eğer onlar bu sevgiye nefret, düşmanlık ve intikamla direnirlerse, kendi özgür iradeleriyle bu ışını onları yok edecek bir ateşe dönüştürmüş olurlar. Sizin korkmanız gerekmez. Biz sadece sevgi sunarız ve onları bunu kabul etmeye zorlayacak bir güce sahip değiliz. Eğer eşkiya çetesi sevgiyle gelirse, hiçbir çatışma olmayacaktır. Böylece, bizim davamız şimdiden kazanılmıştır."

O sırada yanımıza bir köylü gelerek, köye bir habercinin yaklaşmakta olduğunu bildirdi. Hep birlikte, onu karşılamak üzere dışarı çıktık. Haberci geldi ve, eşkiya çetesinin saldırılarına son verip, Tau Haçı Tapınağı'ndan yirmi mil uzakta kamp kurduğunu, köylüler tarafından yardım çağrısı yapıldığından beri onlara ve mallarına bir zarar vermediklerini, ama tutukluları kendilerine karşı daha fazla direnilmesine karşı rehineler olarak tuttuklarını bildirdi. Ayrıca, eğer hazine ertesi gün teslim edilmezse, eşkiya çetesinin önümüzdeki bir-iki gün içinde köyümüze saldıracağı yolunda ısrarlı bir söylenti olduğunu da söyledi.

Haberci tutukluların selamlarını da getirmişti. Her biri köyün korunması için yaşamını feda edebileceğini bildirmişti. Haberciye, bu fedakârlığa gerek olmayacağı, ve sunulan hizmet için onlara köylülerin teşekkürlerini ve en derin takdirlerini iletmesi söylendi.

Bölüm 4

Ertesi sabah çalışmamıza, zihnimizden tüm korkuyu atmış olarak, yenilenmiş bir hevesle başladık. Tüm günü yoğun bir biçimde çalışarak geçirdik. O gün ve gece olağandışı bir şey vuku bulmadı. İkinci günün sabahında ise, kanyon duvarının kayalarına oyulmuş bazı figürler üzerinde çalışmaya giriştik.

O sırada birden, dikkatimiz kanyonun karşı tarafında, daha geniş bir görüş sağlayan bir yükseklikte bulunan köy nöbetçisine çekildi. Dürbünlerimizle baktığımızda, onun köye bir işaret verdiğini gördük. Çok geçmeden, köylüler aceleyle oraya buraya koşturmaya başladılar; insanların dağın derinliklerindeki büyük koyaklarda sığınacak yer aradıkları belliydi. Görünüşe bakılırsa, tüm köy sakinleri büyük bir paniğe kapılmışlardı.

Kulak kabarttığımızda, yaklaşan çetenin düşük şiddetteki kükreyişini duyabildik. Sonra, grubumuzdan biri durumu daha geniş bir açıdan görebileceği bir yüksekliğe tırmandı. Az sonra bize seslenerek, kanyonun girişine doğru yaklaşan atlıların çıkardığı toz bulutunu görebildiğini bildirdi. Bizler, araç gerecimizi yakındaki bir yarığa yerleştirip, arkadaşımızın bulunduğu yere tırmandık ve oradan çetenin hareketlerini gözlemleyebileceğimiz kayalıkların ardına sığındık. Eşkiya çetesi kanyona girip durdu; sonra elli atlı öncü bir birlik olarak ilerledi, ardından tüm çete atlarını mahmuzlayıp dört nala sürerek kanyon boyunca yukarı doğru ilerle-

meye başladı. Adamların meydan okuyucu çığlıklarıyla birlikte, atların toynaklarının kayalık zeminde çıkardığı takırtı tarif edilemez bir gürültü oluşturuyordu. Doğrusu, o sırada durum çok trajik olmasaydı, adeta rüzgâr gibi hızla ilerleyen bu büyük atlı grubunu izlemek huşu verici olabilirdi.

Kanyon duvarları neredeyse dimdik olduğundan bizim konumumuz çok avantajlıydı, böylece aşağıda adeta dev bir dalganın karşı konulmaz gücüyle ilerleyen eşkiya çetesini rahatça izleyebiliyorduk.

Çetenin öncü grubu bizim önümüzden geçip gitmişti ve ana grup da hızla yaklaşıyordu. O sırada dürbünlerimizi köye çevirdik ve köylülerin yine panik içinde koşturduklarını gördük.

Grubumuzun kayalık çıkıntıda çalışan üyesi çalışmayı bırakmış, yaklaşan çeteyi izliyordu. Onun dönüp, tapınağın tepedeki odasının girişine açılan kapıya baktığını gördük.

Hep birlikte dürbünlerimizle baktığımızda, İsa'nın o kapıdan dışarı çıktığını, kayalık çıkıntının üzerinde yürüyerek, sarp kayalığın kenarına kadar ilerlediğini ve orada kusursuz bir dengeyle durduğunu gördük.

Bu kayalık çıkıntı bizim gizlendiğimiz yerden yaklaşık 250 metre yükseklikte ve üç mil uzaklıktaydı. Birden, İsa'nın konuşmakta olduğunu fark ettik, ve, bir an sonra, sözcükler bize açık seçik bir biçimde gelmeye başladı. Kayalık çıkıntıda bulunan arkadaşımız yere oturup steno yazısı ile notlar almaya başladı, hemen ardından ben de aynı şeyi yapmaya koyuldum. Daha sonra notlarımızı karşılaştırdığımızda, İsa'nın sözlerini yaklaşan kalabalığın gürültüsünün üzerinde açık seçik bir biçimde duyabilmiş olduğumuzu gördük.

İsa konuşmaya başladığında, tüm köyün ve sakinlerinin üzerine tam bir sükûnet çöktü. Bunlar İsa'nın sözleridir, ve ben bin yıl yaşasam da onları asla unutmamayı diliyorum:

IŞIK

"Ben Senin büyük sessizliğinde tek başıma dururken, Baba, içimde saf bir ışık parlar ve o varlığımın her atomunu doldurur. Yaşam, Sevgi, Güç, Saflık, Güzellik ve Mükemmellik varlığıma tamamen hâkim olur. Ben bu ışığın merkezine bakarken, bir başka ışık görürüm: Sıvımsı, yumuşak, altınbeyaz, ve parlak bir biçimde ışıldayan, masseden, koruyan ve Büyük Işığın kucaklayıcı ateşini sunan bir ışık.

Şimdi ben Tanrı olduğumu ve Tanrı'nın tüm evreniyle bir olduğumu biliyorum. Tanrı ile birlikte huzur içindeyim.

SESSİZLİKTE SÜKÛNET

Ancak, bu tam sessizlik içinde Tanrı'nın En Büyük Faaliyeti vardır. Yine, ben huzur içindeyim ve tüm çevremde tam bir sessizlik var. Şimdi bu ışığın parlaklığı Tanrı'nın engin evrenine yayılır ve bildiğim her yerde Tanrı'nın bilinçli yaşamı vardır. Yine, ben hiç korkmadan, Tanrı olduğumu söylerim; ben sessiz ve korkusuzum.

İçimdeki Mesih'i yükseltir, ve Tanrı'ya şükrederim. Bu şükür ilahisinin tonlarında ilahi bir ilham vardır. İçimde giderek daha yüksek sesle Büyük Ana yeni bir yaşamın şarkısını söyler. Her yeni günle birlikte daha yüksek ve berrak bir biçimde, ilahi ilham bilinçli düşüncemi Tanrı'nın ritmine uyumlanana dek yükseltir. Yine, Mesih'i yükseltir ve o mutlu müziği işitebilmek için kulak veririm. Benim temel notam uyumdur ve şarkımın teması Tanrı'dır ve Tanrı benim şarkımı Gerçek olarak mühürler.

BEN YENİDEN DOĞDUM, BURADA BİR MESİH VAR

Ben Senin Ruhun'un büyük ışığıyla özgürüm, Baba, mührün alnıma vurulmuştur. Onu kabul ediyorum.

Senin ışığını yüksekte tutuyorum, Baba. Yine, onu kabul ediyorum."

İsa sustu, ve hemen ardından bedeninin güneş-sinirağı merkezinden (göbek çakrası'ndan) göz kamaştırıcı parlaklıkta beyaz bir ışın çıktı. Bu ışık akımı kanyondan aşağı doğru, boğazın keskin bir biçimde sola döndüğü yere, tam öncü atlı grubunun önüne kadar uzandı. Sonra, o ışık akımının son bulduğu noktada, birden, taş bir duvar gibi büyük bir bariyer yükseldi; ve bu bariyerden ateşli oklara benzer şeyler fırladı! Bizler tüm bu sahneyi nefeslerimizi tutarak, şaşkınlıktan iri iri açılmış gözlerle öylece izliyorduk.

Öncü grubun atları, çılgınca koşarken birden öyle ani bir biçimde durdular ki, binicilerin bir kısmı daha neye uğradığını anlamadan kendini yerde buldu. Atların çoğu bir an şaha kalkmış bir halde durdu, sonra dönüp, tamamen kontrolsüz bir biçimde kanyondan aşağı doğru koştu. Onlar geriden gelen ana grubun ön saflarına eriştiklerinde, atlarının sırtında kalmayı başarmış olan biniciler hayvanları kontrol altına almaya çalıştılar, ama boşunaydı. Onlar ve binicisiz atlar ileri doğru atılıp, geriden gelen ana grubun içine daldılar. Burada ana grubun ön saflarında yer alanlar hareketlerini kontrol edebilmiş, ancak gerideki saflar, tehlikeyi fark etmeyerek, dalga dalga ön saftakilerin üzerine doğru ilerlemişlerdi; öyle ki sonunda hepsi birbirine girerek, kaynaşıp çalkanan bir insan ve at yığını haline geldiler.

Bir an, darmadağınık bir halde kaçan öncü grubun ana grupla çarpıştığı yerde, paniğe kapılmış adamların ve çılgına dönmüş atların çığlıkları yeri göğü inletti. Orada, aşağımızda korkunç bir sahne yaşanıyordu! Kontrolden tamamen çıkmış binicisiz atlar ana grubun ön saflarına balıklama dalarak birçok atlının daha yere yuvarlanmasına neden olmuş; bu adamlar da binicisiz kalmış atlarıyla birlikte karmaşayı iyice artırmışlardı. Ve atlar, kontrolsüz bir biçimde, şiddetli bir ürküntüyle şaha kalkmaya, ileri atılmaya ve çığlıklar atmaya başladılar.

Birden, adamların kısa kılıçlarını çıkarıp her yönde savurmaya, önlerine gelen şeyleri kesip biçmeye başladıklarını gördük; diğerleri de ateşli silahlarını çekip, kendilerine bir kaçış yolu açmak için, karşılarına çıkan adamları ve atları vurmaya başladılar. Çok geçmeden bu güçlü olanın hayatta kalacağı bir savaşa dönüştü. Sonunda, savaş alanından kaçabilecek kadar şanslı olanlar, çılgınca bir hamleyle, ölü ve yaralı adam ve at yığınlarıyla dolu kanyondan çıkıp hızla uzaklaştılar.

Bizler, hemen, yaralılara elimizden gelen yardımı yapabilmek için hızla aşağı indik. Sonra tüm köy sakinleri ve dostlarımız da bize katıldılar. Haberciler yardım istemek üzere gönderildiler. Ve bizler o gece boyunca, ertesi sabah güneş doğana dek durup dinlenmeden çalıştık.

Biz yaralıları elimizden geldiği kadar hızlı bir biçimde o yığınların içinden çıkardık, İsa ve diğer dostlarımız ise onları bakım altına alıp yaralarıyla ilgilendiler. Son yaralıyı da kurtardıktan sonra, kahvaltı yapmak için eve döndük. İçeri girdiğimizde ise, çok şaşırarak, Emil'in Kara Şeytan adıyla bilinen eşkiya ile konuştuğunu gördük. Emil bizim şaşkın bakışlarımızı görünce, "Bunu daha sonra konuşuruz," dedi.

Kahvaltı yaptıktan sonra, Şefimiz ile birlikte dışarı çıktık ve o bize, Emil'le birlikte Lin Chu adlı bu eşkiyayı bulduklarında, onun yere yuvarlanmış atı tarafından ezilmiş, ağır yaralı ve hareket edemez halde olduğunu anlattı. Onu kurtarıp bu eve getirmişler, sonra da evsahibemizi çağırıp yaralıyı onun bakımına emanet etmişlerdi. Yaraları sarıldıktan sonra, Lin Chu kendini biraz toparlamış, bir süre derin düşüncelere dalmış, ve sonra evsahibemize onlar gibi olmak için ne yapması gerektiğini bilmek istediğini söylemiş, ve ondan Tanrı'ya nasıl dua edileceğini öğretmesini istemişti.

Ardından, Lin Chu derin bir uykuya dalmıştı. Gece yarısı Şefimiz yaralıları ziyaret ederken, onun yaralarının ta-

mamen kapanmış olduğunu, geriye tek bir yara izinin bile kalmadığını görmüştü. Lin Chu sonra kalkıp giyinmiş ve kurtarma çalışmasına yardım etmeye gönüllü olmuştu.

Bizler, ayrıca, ölmek üzere olduğunu düşündüğümüz daha birçok kişinin tamamen iyileştiğini gördük.

Kurtarma çalışması sona erdikten sonra, artık "Kara Adam" dediğimiz eşkiya şefi yaralı arkadaşlarının arasında dolaşarak, onların korkularını gidermek için elinden geleni yapmıştı. Birçoğu kapana kısılmış bir hayvan gibi görünüyor, kendilerini işkence sonucunda korkunç bir ölümün beklediğinden korkuyorlardı; çünkü o ülkede yakalanan eşkiyalara uygulanan yasal ceza buydu. Bu inanç zihinlerine öylesine kesin bir biçimde yerleşmişti ki kendilerine gösterilen şefkat ve iyiliğe asla karşılık vermediler. Yapılacak işkencenin daha uzun süreli olabilmesi için iyileştirildiklerine inanıyorlardı.

Ancak sonuçta, birkaçının iyileşmesi uzun bir zaman almasına karşın -onların böylece işkence gününü geciktirdiklerine inandıkları belliydi- hepsinin yaraları iyileşti.

Kara Adam, Lin Chu, daha sonra kendisine katılan yaralıları başka eşkiya saldırılarına karşı koruyucu bir grup olarak örgütledi ve ayrıca köylülerin birçoğunu bu gruba katılmaya ikna etti. Daha sonra öğrendiğimize göre, o zamandan itibaren, eşkiya çeteleri bu bölgeye saldırma girişiminde asla bulunmadılar.

Daha sonra iki araştırma grubumuz Gobi'ye giderken bu bölgeden geçti. Kara Adam, takipçileriyle birlikte onları kendi bölgesinden ve komşu bölgeden sağ salim geçirdi, ki bu toplam dört yüz millik bir mesafeydi, ve ne o ne de adamları bu hizmet karşılığında bir bedel ödenmesini kabul ettiler. Bizler, birçok kez, onun o bölgede büyük bir iyilik gücü haline geldiğini, tüm yaşamını hiçbir karşılık beklemeden halka adadığını işittik.

Bölüm 5

İkinci günün öğlen saatlerinde tüm yaralıların yaraları sarılmıştı, ve biz ceset yığının arasında başka yaralı olmadığından emin olmak için son bir araştırma yaptık. Öğlen yemeği yemek ve biraz olsun dinlenebilmek için eve dönerken, grubumuzdan biri saatlerdir hepimizin zihnini meşgul eden şu düşünceyi dile getirdi: Bu korkunç katliama ne gerek vardı?

İliklerimize dek yorulmuştuk ve yaşadığımız şoktan ötürü şaşkın bir haldeydik. Kurtarma çalışmasının asıl yükü, özellikle ilk saatlerde, bizim payımıza düşmüştü; köylüler bu eşkiyalardan öylesine korkuyorlardı ki yaralıları kurtarırken bile onları bize yardım etmeye ikna etmek çok zor olmuştu.

Köylüler, yaşamlarına kasteden bu adamların yaşamlarını kurtarmaya yardım etmeleri için bir neden göremiyorlardı. Birçoğu ölülere dokunmaktan tiksiniyordu. Eğer dostlarımız olmasaydı, onlar bir daha asla geri dönmemek üzere sahneyi hemen terk ederlerdi. Bizler ise, tüm yaşamımızın en korkunç deneyimini geçirmiş olduğumuzdan, yorgun, üzgün ve bezgin bir haldeydik.

Eve dönüp yıkandık, üstümüze başımıza çeki düzen verdik ve masaya aynı sarsılmış ifadelerle oturduk. Kısa bir süre sonra yemekler gelmeye başladı. Şefimiz, iki dostumuzun ve Kara Adam, Lin Chu'nun vadinin aşağısına yaptıkla-

rı bir geziye katıldığından bizler yalnızdık. Yemekten sonra dinlenmek üzere odalarımıza çekildik ve gruptan hiç kimse ertesi gün öğleden sonraya dek uyanmadı.

Ertesi gün yataktan kalkmış giyinirken, doğrudan tapınağın kutsal sığınak dediğimiz üst odasına gitmemiz önerildi. Evden ayrılıp tapınağa doğru yürümeye başladık. Tünelin girişine çıkan merdivene ulaştığımızda, önden giden arkadaşımız birden durdu ve şöyle dedi: "Bize ne oldu böyle? Daha bir-iki gün önce adeta cennetin yedinci katındaydık, istediğimiz anda istediğimiz yere gidiyorduk ve bitirilmesi yıllar alacak şeyleri üç ayda bitirmiştik. Yemeğimiz bir anda masada beliriyor, ve tüm bunlar biz hiçbir çaba göstermeden oluyor. Şimdi, birden yine eski alışkanlıklarımıza geri düştük. Bu ani düşüşün nedenini bilmek istiyorum. Sadece tek bir şey görebiliyorum. Hepimiz geçirdiğimiz deneyimin koşuluna kapılmış haldeyiz. Şu anda bizi engelleyen şey bu ve ben kendi adıma buna bir son vereceğim; bu deneyim artık benim bir parçam değil. O ancak eğer ben ona yapışır, onu bırakmazsam benim olur. Ben bu deneyimin koşulunun dışına çıkıyor, daha yüksek ve daha iyi bir koşula adım atıyorum. Benim için bu deneyim tamamen bitti." Ve, bizler orada durmuş ona bakarken, birden, onun gittiğini, bir anda gözden kaybolduğunu fark ettik!

Arkadaşımızın başardığı şeyi gördüğümüzde, hepimiz bir an şaşırmış, ne yapacağımızı ve ne düşüneceğimizi bilemez bir halde kalmıştık; ancak hiçbirimiz, bizi hiç ilgilendirmeyen bir koşula tutunduğumuzu gayet iyi bildiğimiz halde, bizi engelleyen bu şeyi bırakamıyorduk. Sonuç olarak, bizler merdivenden çıkıp tünelden geçmek, sonra en üst kata tırmanmak zorunda kaldık. Üst kattaki odaya girdiğimizde, arkadaşımızı karşımızda oturuyor bulduk.

Onun başarmış olduğu şey üzerinde konuşurken, içeri İsa, diğer dostlarımız ve Şefimiz girdi. Onlar içeriye, kayalık

çıkıntıya açılan kapıdan girmişlerdi. Hepimiz yerlerimize oturduk ve az sonra İsa konuşmaya başladı: "Tanrı'nın çocuğu olduğunu ve Baba'nın sahip olduğu her şeye sahip olduğunu bildiren birçok kişi vardır. Onlar gerçekten de Baba'nın sahip olduğu her şeye sahiptirler, ama onlar bir sonraki adımı atma cesaretini gösterip, kendilerini Tanrı olarak - Tanrı ile bir olarak- görene dek bu bildirim gerçeğe dönüşmez. Fani sınırlı düşünce içindeki kişi Mesih'in ortaya çıktığını gördüğünde, ışık da yaymaya başlar. Mesih'i yansıtan bu kişi artık daha ince, daha berrak ve daha geniş bir görüşle görmektedir. Bu kişi, yüksek bedeninin, gördüğü sınırlı bedeninden daha yüksek bir hızda titreştiğini görür.

O, bunların iki ayrı beden olduğunu, Mesih'in bir başka beden olduğunu düşünür. Oysa iki ayrı beden olarak görünen şey sadece bir görüntüdür, çünkü o kişi Mesih olduğuna inanmamaktadır. O, Mesih olduğunu ilan ettiğinde ve bunu bir gerçek olarak, gerçekten kabul ettiğinde, o anda bu iki beden birleşir ve o kişi Mesih'i ortaya çıkarmış olur. O zaman Mesih muzaffer olarak ortaya çıkar. Şimdi bu kişi bir adım daha ileri gidip, Tanrı'nın Mesihi'nin ortaya çıktığını ilan ettiğinde, o anda o Tanrı'nın Mesihi olur. Şimdi Tanrı'nın Çocuğu Baba ile bir'dir. Bu kişi bir adım daha ileri gitmelidir. Her fani düşüncenin ve sınırlılık korkusunun yok olması gerektiğinden, bu en büyük adımdır ve en büyük kararlılığı gerektirir: O, bir adım daha atıp, direkt olarak Tanrı'ya, kaynağa, Baba'ya gitmelidir. Ve gelenek korkusu, batıl inanç ve insan-ürünü inanç olmadan, kendisinin Tanrı olduğunu; Tanrı ile bütünüyle birleştiğini; bu Sevgi, Bilgelik, ve Anlayış olduğunu; bu öz-esas olduğunu; Tanrı'nın, Prensip'in her niteliğine sahip olduğunu kesin bir biçimde ilan etmeli ve bilmelidir. O bunu -Tanrı'yı ortaya çıkaran her varlık gibi- alçak gönüllülükle kabul etmelidir. Böyle bir varlık kanalıyla, Tanrı'nın her niteliği tüm dünyaya akar. Bu varlık için

hiçbir şey olanaksız değildir. Sadece böyle bir varlıkla Tanrı kendini ifade edebilir. O durumda siz sadece Baba'nın sahip olduğu her şeye sahip olmakla kalmaz, Baba'nın olduğu her şey olursunuz. Siz o zaman üçlü-birlik'sinizdir. Siz insan-Mesih, Tanrı'nın Mesihi, TANRI'sınızdır. O durumda Kutsal Ruh sizinle birlikte olur. Yaratıcı eylem içindeki Bütün-Ben-Ruhu sizinle birlikte olur. Siz bunu kabul ettiğinizde, Mesih'in gücünü herkes selamlayacaktır. O zaman melekler önünüzde diz çökecektir; o zaman siz saltanat tacını tezahür ettirip Mesih'i taçlandırmış olursunuz. O zaman Mesih muzaffer bir biçimde ortaya çıkar. Ve isteyen herkes buna ulaşabilir.

'Tanrı' dediğinizde, kendinizi Tanrı olarak görün. Siz ortada dururken, Tanrı'yı orada duruyor olarak görün. Tanrı bir yobaz, bir övüngen ya da benlikçi olamaz. Mesih, Tanrı-insan bunların hiçbiri olamaz. Siz sadece Tanrı, Tanrı-insan olabilirsiniz. 'BEN Baba'nın içindeyim ve Baba da benim içimdedir,' sözü doğru bir sözdür. Tüm alçak gönüllülüğü ve herşeye-kâdirliği içinde BEN ve Babam BİR'iz. Tanrı ve tüm insanlık birlikte her şeye kâdirdir; bu, Tanrı'nın Herşeye-Kâdirliği'dir.

Size diyorum ki, şimdi, bu an, bu dışsal karmaşanın dışına çıkıp, Tanrı'nın büyük huzuruna ve nimetlerine kavuşmanız, ve kendinizi O'nun ışığı ile sarmanız için büyük bir fırsattır. Tüm alçak gönüllülüğünüzle, Mesih tacını başınıza takın. Bunu sizin yerinize bir başkası yapamaz, o tacı sizin başınıza sizden başkası takamaz.

Bu tacı takın ve büyük beyaz tahtın, kaynağın bir parçası olun. Bunu başarmış olanlarla bir olun; sadece Tanrı ile bir olmayın, ama Tanrı olun, gerçekten TANRI olun. O zaman siz tanrısal nitelikleri tüm dünyaya sunabilirsiniz. İnsan vasıtasıyla olmazsa, Tanrı-enerjisi kendini başka nasıl ifade edebilir ki? Tüm dünya üzerinde onunla aynı hızda ya

da frekansta titreşebilecek bir başka organizma yoktur. Ve sonuç olarak, insan o kadar yüksek bir biçimde organize edilmiştir ki, o bu yüce enerjiyi algılar, sonra üretir ve dönüşüme uğratır; ve bu da insanın Tanrı'yı tüm dünyaya ifade etmesini mümkün kılar. Bu, siz onun tam kontrolünü ele geçirdiğinizde son derece organize ve kusursuz hale gelen bedenden başka hangi vasıtayla yapılabilir ki?

Bu kontrol tam bir Üstatlık, tam bir Mesihlik anlamına gelir. Siz ancak Kutsal Üçlü'nün tüm nitelikleriyle kusursuz bir hâkimiyet içinde durduğunuzda bu bedenin kontrolüne sahip ve onunla mükemmel bir uyum içinde olursunuz.

BEN'İM olan insan, Mesih, Tanrı'nın Mesihi; sonra bu üçünü en yükseğiyle, Tanrı ile birleştirerek, siz TANRI olursunuz. Bu günün insanı, tüm insanlık görüşünü genişletmekte ve kendi hakkındaki gerçeği, yani kendisi için sıradan, dünyevi deneyimler döngüsünden daha yüksek ve daha iyi bir yaşamın olduğunu algılamaktadır. Sizler bu doğru yolu, sevgi ve saygıyla sunabileceğiniz ya da oluşturabileceğiniz en yüksek ideallerle uyum içinde izlerken, bunu algılamaktasınız.

Birinci adımda, siz, yani insan, Mesih-insan, Tanrı'nın çocuğu olursunuz. İkinci adımda, siz Mesih-insanı, Tanrı'nın Mesihi'ni görerek, Tanrı'nın Mesihi olursunuz. Siz Mesih-insanı Tanrı'nın Mesihi ile birleştirmişsinizdir; sonra, direkt olarak kaynağa gidebilmek için bunları Bir ile, Tanrı ile birleştirmeniz gerekir. Siz şimdi BEN'İM olan insan ile Mesih-insanı birleştirmiş, sonra bu Mesih-insanı Tanrı'nın Mesihi'ne ya da Rab'be (yasaya) dönüştürmüşsünüzdür. Sonra, bir sonraki adımda, Tanrı'nın Mesihi'ni Tanrı'ya dönüştürürsünüz. Böylece, iki olarak görünen BİR Tanrı olmuştur. Herkesin Babası olan Tanrı. Eğer bu doğru yoldan sapmazsanız, sizin için hiçbir şey olanaksız olmaz. Bu durumda, tüm dünya ne düşünürse düşünsün, kesinlikle korkusuz ve doğru ol-

malısınız. Böyle durarak ve hâkimiyet alanınızı ve bir'liğinizi kabul ve tasdik ederek, Baba ile, her şeyin ebedi Yüce Prensibi ile bir olursunuz.

Gethsemane'de o ressam tarafından çizilen resmimde, cennetten (semavi âlemden) bana gelen ışık akımı benim bedenimden dışarı yayılıyordu. Bu ışığın cennetten geldiği doğrudur, çünkü cennet tüm çevremizde yer almaktadır ve o ışık titreşimidir. Cennetin gerçek odak merkezi ya da başlangıç noktası benim bedenimin içinde olmalıdır. Dolayısıyla, bu semavi ışık benden çıkmalıdır. Benim içimdeki BEN'İM bu ışık özünün içime girmesine izin vermelidir; sonra ben bu ışık enerjisini üretip dönüşüme uğratmalıyım ki o Tanrı'nın, BEN'İM'in arzu ettiği herhangi bir yoğunlukla dışarı gönderilebilsin. Bu yapıldığında, bu saf ışığın gücüne hiçbir şey direnemez.

Böylece, siz Tanrı-gücünü dönüşüme uğratabilir ve onu öyle bir güçle dışarı gönderebilirsiniz ki o direnilmez olur. Bu tüm çevrenizde bulunan, içinize girmesine izin verdiğiniz, bedeninizde üretip dönüşüme uğrattığınız, sonra enerji merkezlerinizden dışarı yolladığınız Tanrı-gücüdür.

Bunlar ilahi kökenine, Tanrı'nın Mesihi'ne sahip çıkıp Tanrı olarak ortaya çıkan herkesin kolayca başarabileceği şeylerdir. Bu tüm insanlık için ilahi ve kesin prensiptir.

İnsanlık bu büyük şifa verici ışına ne kadar yaklaşırsa, anlaşmazlık ve uyumsuzluk da o kadar çabuk ortadan kalkar. Eğer siz tüm dünyanın ışığı olan bu ışık titreşiminde özgürce yaşarsanız, insanın gerçek yerine o kadar çok yaklaşırsınız. Böylece BEN'İM'in tüm dünyanın ışığı olduğunu görürsünüz. Tanrı'yı görün. Tanrı'nın bu kudretli varlığını, BEN'İM'i yükseltin. Bu bedeni Tanrı'ya yükseltin ve o zaman siz Herşeyin Rabbi olarak taçlanırsınız.

Bu tacı başınıza siz takarsınız; başka hiç kimse bunu sizin için yapamaz."

Bölüm 6

Bu birkaç günün, eşkiya çetesiyle ilgili deneyimlerin üzerinde ayrıntısıyla durmamın tek nedeni, tamamen kendi ilahi hâkimiyet hakkını ve üstatlığını kuşanmış tek bir insanın, yasa tanımaz, azgın bir topluluk tarafından gönderilen enerjiyi geri döndürüp, sonuçta tüm bölgeyi ve insanları koruma gücünü mümkün olduğunca tam bir biçimde tasvir edebilmekti.

Burada sadece insanlar korunmamıştı, eşkiya çetesinin saldığı enerji o kadar büyüktü ki, bu enerji -büyütülüp onlara geri döndürüldüğünde- yok etmek üzere saldıranların dönüp kendi kendilerini yok etmelerine neden olmuştu. Eşkiya çetesinin sayıca köylülerden üç kat üstün olmasına ve köylülerin hiçbir savunma silahları olmamasına rağmen, sonuçta bu çok geniş bir bölgenin tam olarak korunmasını da sağlamıştı.

Önceki günlerin heyecanı ve şoku geçtikten sonra, biz yenilenmiş bir ilgiyle çalışmamızın başına döndük. Paskalya zamanı hızla yaklaşıyordu ve, Hindistan'a dönebilmek için, buradaki çalışmamızı bir an önce tamamlamak istiyorduk.

O zamandan itibaren hızla çalışarak çalışmamızı tamamladık. Dönüşe hazırlık niteliğindeki son ayrıntıları Paskalya bayramından bir gün önce tamamladık. Paskalya Yortusu'nu tam bir dinlenme ve gevşeme günü olarak dört gözle bekliyorduk.

Bir sabaha karşı, şafak sökmeden bir süre önce tapınağa gitmek üzere evden çıktığımızda, Chander Sen'in bahçede oturduğunu gördük. O, bize eşlik etmek üzere kalktı ve Şefimiz'in bizi tapınakta, kutsal sığınak adını verdiğimiz odada beklediğini söyledi. Ardından, Hindistan'a Tibet'in başkenti Lhasa'dan geçerek gitmemizi önerdi; sonra Muktinat'dan, ve Trans-Himalaya Geçidi'nden geçerek Kandernat'a, oradan da Hindistan'ın sınır kenti Darjeeling'e ulaşabilirdik. Tapınağın girişine çıkan merdivene ulaştığımızda, yaklaşan şafağı görmek için bir süre bekledik.

Chander Sen, bir elini merdivene dayayıp durdu ve konuşmaya başladı: "Işık karanlığı aydınlattığından, o karanlığı anlamaz ve kapsamaz. İsa, havarisi Yahuda'nın ihanetine uğradığını gördüğünde, 'Şimdi insan Oğlu yüceltildi, ve onun içinde Tanrı yüceltildi,' demişti. Üstat zihni, 'Yahuda bana ihanet etti' dememiş, Yahuda'dan hiç söz etmemişti. O sadece, içindeki Tanrı Mesihi'nin Bütünlüğü'nü anlamış ve ona tutunmuştu. Böylece, bizler bu mükemmel ortak faaliyetin tüm uyumsuzluğu kendi yolunca hallettiğini görürüz. Şimdi siz, 'Mesih daha çok ve daha kesin bir biçimde, sen ben olacak kadar kesin bir biçimde ortaya çık' diyebilirsiniz. Aslında, şimdi biz tek bir beden, tek bir zihin, tek bir ruhuzdur; tek bir bütün, tam prensibizdir. Siz BEN'İM'sinizdir, ve biz hep birlikte Tanrı'yızdır."

Chander Sen sustu ve o sustuğu anda biz kendimizi birden kutsal sığınağımızda, yani Tau Haçı Tapınağı'nın tepedeki odasında bulduk! İsa, Şefimiz ve birkaç kişi daha, kayalık çıkıntıya açılan kapıdan içeri girdiklerinde, biz kendimizi ancak toparlamıştık.

Onlar içeri girdiklerinde, büyük bir ışık patlaması odayı doldurdu. Selamlaştıktan sonra, bizi yanlarındaki yabancıyla tanıştırdılar. Bu yaşlı fakat çok zinde görünen bir adamdı. Onun Hastinapur yakınlarındaki inziva mağaralarından so-

rumlu olan Muniler'den (bilgelerden) biri olduğunu öğrendik. O, Hastinapur bölgesine geri dönüyordu ve oraya kadar yapacağımız yolculukta bize eşlik edecekti. Kendisi, büyük Rishi Vegas'ı, ve inziva yeri (hermitajı) bu çok güzel ancak ücra yerde bulunan Rishi Agastya 'yı tanımıştı. Bizler, kendisiyle birlikte yolculuk yapma şansına sahip olacağımız için çok sevinmiştik.

Hep birlikte bir halka oluşturduk ve, ellerimizi avuçlarımız yere dönük biçimde masanın üzerine koyarak, kısa bir süre derin bir sessizlik içinde kaldık. Giderek, tek bir söz bile söylenmemesine rağmen, oda garip, nabız gibi atan, titreşen bir enerjiyle doldu. Bu bizim deneyimlemiş olduğumuz her şeyden tamamen farklı bir duyumdu ve ilk başta bizi tamamen kaplar göründü. Kayalar rezonans yaratan bir müzikal tonla nabız gibi attı ve titreşti. Bu durum kısa bir süre devam etti. Sonra gruptan biri sessizliği bozarak, bu sabah güneş sistemimizin yaratılışını görüntülerle göreceğimizi söyledi. Bu görüntüler güneş sistemimiz oluşurken vuku bulanların bir temsili olacaktı.

Hep birlikte kapıdan çıkıp, kayalık çıkıntının kenarına dek yürüdük. Güneşin doğumuna daha bir saat vardı. Ve, hepimizi çevreye hâkim olan mutlak sessizliğin sükûneti kaplamıştı. Bizler, ruhlarımız heyecanla bekler bir halde, uzaklara, sonsuz uzaya bakıyorduk.

Az sonra Muni konuşmaya başladı: "Dünyada iki olay vardır: Bilinç kendini göstermeye başlamadan önce, şimdi ve ebediyen var olan; ve insanlığın düşünmüş olduğu ve olacağı şeyler.

Bilinç başlamadan önce var olan ebedidir; insanlığın düşündüğü şey ise değişebilirdir ve değişkendir. Bilinç başlamadan önce var olan Gerçek'tir; insanlığın gerçek olduğunu düşündüğü şey ise onlar için gerçektir. Gerçek Yasası bilince geldiğinde, o insanlığın yanlış bir biçimde düşünmüş

olduğu her şeyi silecektir.

Yüzyıllar geçip, tekâmül süreciyle maddesel perdeyi bir yana sıyırırken, insanlığın zihnine Gerçeğe ya da, bizim deyimimizle, ilk-aslî kozmik olguya geri dönen düşünceler gelir. Ve geçmişin belleğini dolduran, şimdinin olgularıyla yüzleşen ve geleceğin kehanetleriyle gölgelenen bu düşünceler tekâmül eden tüm ırk bilincinin yolunda kesin bir biçimde ortaya çıkar. Böylece, insan ırkı tekrar tekrar ilk mevcut prensibe geri çağrılır. Bu geri dönüş ve tekrarla, insanlığa Yaradılış'ın sonsuz olduğu gösterilir. Aynı şey tüm insanlık için geçerlidir, ama insanlığın yaratımları daima değişir ve onlar aksiyon ve reaksiyon denen Yasa'nın tezahürüne tâbidir. İnsanlar yaratıklar yaratmada yeterince ileri gittiklerinde, Mutlak Gerçek Yasası devreye girerek onları ilk-aslî plânla yüz yüze getirir. Böylece, bizler kozmik yasanın yaşamın uzun zaman hiç değişmeden devam edip gitmesine asla izin vermediğini görürüz. Bu yasa daima eşittik, denge ve uyum içinde kutuplaşmıştır.

İdollere, putlara ya da inançlara rağmen, o insanlığı Mutlak Realiteler ile tam bir birleşmeye zorlayacaktır. Mutlak Gerçek Yasası insan bilincine hâkim olduğunda, gerçek kozmik olguyla mükemmel bir uyum ve birlik içinde olmayan her şey yok olup gitmek zorundadır. İnsanlığın düşünceleri daima, Gerçek geldiğinde yarı-gerçeklerden doğmuş olan kusurlu yaratımlarını bırakacak şekilde oluşur.

Kozmik Mutlak Yasa tam olarak tatmin edilmelidir. Realite Yasası'nı düşünmek, konuşmak ya da uygulamak eninde sonunda insanlığı Yasa'nın ya da Realite'nin kendisine götürmek zorundadır. Kadim bilgeler, içinizdeki, Tanrı tarafından dikilmemiş her ağacın kökünden sökületeceğini söylemişlerdir.

Eğer bir kör başka bir köre yol gösteriyorsa, onlar sonunda aynı çukura düşmezler mi? Tüm ırkın kör liderlerinin

körleri, doğru ve gerçek olan yerine, insan gibi düşünenlerin yarattığı bir cehalet, batıl inanç ve yanılgı (gaflet) karmaşasına götürmüş olduğu devre hızla kapanmaktadır. Geçmiş yüzyılların yanılgıları ve batıl inançları üzerinde yükselmiş olan uygarlık bu karmaşaya dalmaktadır. Onların uygunsuz yaratımlarının acısı ve trajedisi sonucunda yeni bir ırk bilinci doğmuştur ve hızla gelişmektedir. Aslında, bu yeni doğum için kapı ardına dek açılmaktadır.

Gerçek kozmik yolda, bir bilinç düzeyinden, daha yüksek bir bilinç düzeyine çıkmaktan başka bir gidiş, başka bir seyir yoktur. Büyük kozmosun titreşiminde izin verilmeyen tek koşul, insan ırkının bir şeye değişmez ve katı biçimde inanmasına izin veren o düşünce niteliğidir; eğer insan ırkı eski yanılgılarına umarsız bir biçimde yapışıp onları bırakmazsa, evrensel düşüncenin daha büyük alanına asla giremez. Kişisel bilince böylesine gömülenler artık ilerleyemez hale gelene dek inançların ve deneyimlerin doğal tükenişinden geçmek zorundadırlar. O zaman, Mutlak Yasa, kendiliğinden, hastalık, acı ve kayıp yoluyla geliştirici elini uzatır, ta ki insan tatmin olup, dönüp, fikrin içinde yanlış bir fikrin lânetini bulana dek...

Eğer bir ırk ya da ulus, gerçekten var olan yerine, insan düşüncesinin bir kısmı tarafından yaratılmış şeyleri bırakmayı reddederse, Yasa devreye girer ve, böyle bir durum tarafından gönderilen titreşim birikiminin -ışık akımı vasıtasıyla- kendi üzerine geri yansımasını sağlar. O zaman o ırk ya da ulus savaş, çekişme ve ölüm sonucunda ortadan kalkar ki tekrar yeni ve daha yüksek bir biçimde var olabilsin. Böylece, o tekrar başlayarak, insan bilincinin başlangıcından önce var olanla yeniden temas kurabilir. Uygarlık bugün hızla büyük bir yeniden-yapılanma anına yaklaşmaktadır. Şimdi çok stabil ve temelli görünen her şey bir gün altüst olup tersine dönecektir. Gerçek tarafından dikilmemiş her ağaç kö-

künden sökülecektir. Mevcut kimi toplumsal, siyasi, mali, ve dini kurumların kozmik sarsılışı yaklaşmaktadır; bu, insanlığın hep var olan ve mevcut insan bilincinin örtüp bir yana bıraktığı şeyle daha yakın bir temas kurabileceği yeni bir çağın başlamasına fırsat verecektir. Gerçek, insanın daima var olmuş olan o bilinci benimseyebileceğini ve o olabileceğini görmesini dikkatle ve sevgiyle beklemektedir.

İnsanlık eski kuşağın beşik masallarından bir adım ileri gitmektedir ve, onların yaratımlarının hızla yaklaşan kuşağın bilincinin yükselen bireyselliğine ve ruhsal ayırt ediciliğine artık herhangi bir yararı yoktur. Yanılgılar, gelenekler ve batıl inançlar artık sona yaklaşmaktadır. Aynı şey onların kurdukları uygarlık için de geçerlidir. Eski idoller artık tıkanma noktasına yaklaşan çocuksu bilinç için yeterince iyi idi. Yanılgıları onların başarısızlıklarına neden olmuştur, çünkü bunların tekâmül eden bir ırkın ağlayan çocuklarını sahte bir uykuya sokmak için rahiplerin ve hocaların ustalıkla uydurdukları beşik masalları olduğu ortaya çıkmıştır. Daha yüksek bir bilince erişmiş olanlar ise beşik masallarının doğru olmadığını anlamış, ve birçoğu yalanı ortadan kaldırmak için cesaretle ileri çıkmıştır; çünkü onlar direkt olarak -daima var olan ve insanlığın bir bölümü tarafından daima bilinip, doğrudan bağlantı kurulmuş olan- Mutlağı görmüşlerdir. İşte insanlığın o bölümünden yeni ve daha güçlendirici bir bilinç ortaya çıkacaktır, bu tamamen uyanmış ve insanın oluşturduğu idolleri ortadan kaldırmaya ve yaradılışın başlangıcı kadar eski olan yeni ideallere yer açmaya hazır bir bilinç olacaktır.

Bunlar, ırk-bilincine öğretmenlik yapanların, yol gösterenlerin ya da ilham verenlerin bunu canlı bir temasla, bir hata ya da çelişki olamayacak kadar yüksek bir düzeyden ve yanlış anlaşılamayacak kadar sade bir yorumla yapmalarını gerektirecektir. Daha yüksek zekânın ve ruhsallığın uyanan

kaplanı, yanlış şeye inanmanın işkencesi yüzünden düş kırıklığına uğradığından, tekrar uyumayı reddedecektir. O, Gerçeğe dayanan bir eğitimle, daha güçlü, daha temel ve yaşamsal bir düşünceyi talep edecektir.

Halk kitleleri şimdi, geçmiş yüzyılların inanca-bağlı geleneklerinden sıyrılmaya başlayarak, insanlığın kalbine ve yaşamına hitap eden ve aslında çok kadim olan yeni bir mesaja kulak vermektedir. Bu yeni-eski mesaj ruhban sınıfın değişen seslerinin üzerinde işitilen çok açık bir çağrıdır. O savaşın sesinden daha yüksek bir sestir; mali, endüstriyel, siyasi ve dini çelişkilerden ve yalanlardan daha yüksek ve berrak bir sestir.

İnsanlığın bir bölümünün Tanrı, Mesih ve insan, benlik, yaşam ve ölüm ile ilgili geleneksel ve idolleştirilmiş fikirleri tamamen değişmelidir; ve bu önyargıya dayanan fikirlerden mutlak özgürleşme içinde, onların üzerine bina edilmiş her şey de değişim geçirmelidir.

Bu yeni yaklaşımın ufkunda tamamen yeni bir anlama sahip bir kurtuluş görünmektedir. Bu daha berrak vizyona ve daha kesin bir algıya sahip olan yeni insanlar, tüm ırklardan ve tüm insanlardan yayılan daha derin bir ifşaatla kurtulup özgürleşmektedirler. Onlardan yayılan şey, herkesin içindeki ve herkes vasıtasıyla yaşanan Bir Yaşam'dır.

Yanılgıya-bağlı halk kitlelerine, onların eski inançlara yapışmalarına, korkudan sinmelerine ve kendilerini küçültmelerine rağmen, Tanrı'nın genişleyen ufkunun, insanın Mesihi'nin, Tanrı'nın Mesihi'nin, Benliğin, ve ölümün daha büyük ve daha asil bir manzarası görünmektedir; ve tüm dünya için bir başka ruh devresi başlamaktadır. Girdaptan bir başka çağ, Kristal Irk çağı çıkmaktadır.

Her ne zaman bir insan Tanrı'yı Mutlak olarak düşünürse, o insan Tanrı olur, çünkü Tanrı onun tarafından tanınıp kabul edilmiştir. O insan, o ideali sevip, sayıp, ona tapın-

dığında, Tanrı olur. Böylece, o asıl kökenine, Ruhsal mirasına erişmiştir. Tanrı onun tarafından tanınıp kabul edilmiş ve onun içine yerleşmiştir. Kozmik ifşaatın bu daha büyük anlayışında, insanlar bilinç ortaya çıkmaya başlamadan önce var olan aynı Tanrı'yı bulurlar -dün, bugün ve ebediyen aynı olan Tanrı'yı.

Çoğunlukça ve resmen kabul edilmiş fikirlerin küllerinden, yavaş yavaş, insan eliyle yapılmamış olan ebedi bir tapınak yükselmektedir. Büyük ve yeni bir düşünürler ırkı son derece güçlü adımlarla öne çıkmaktadır. Çok geçmeden dev bilgelik dalgaları dünyayı kaplayıp, tekâmül yükü altında mücadele edenlerin yolları üzerindeki yanılgı kalıntısını temizleyecektir.

Bu iş şimdiden başarılmıştır. Milyonlarca insan tüm sınırlamalardan kurtulup özgür bir kalbe, ruha, bedene ve içgüdüye kavuşmaktadır. Onlar yine çağların vârisi olan doğmamış bir ırkın kuvvetle ve hızla atan nabzıdır. Ben onların Tanrı ile el ele yürüyüp çağları aştıklarını görüyorum. Sonsuzun ebedi kıyılarından onlara doğru büyük bilgelik dalgaları akıyor. Onlar ileri çıkıp kendilerini ebedi Tanrı'nın, ebedi Mesih'in bir parçası olarak ilan etmeye *cüret ediyorlar* - Tanrı ve insan ebedi yaşamla ebediyen Bir'dir. Onlar ileri çıkıp, insan tarafından yazılmış şeyin çoğunun korkunç bir körlükle yazılmış bir yalan olduğunu ilan etmeye cüret ediyorlar.

Bu yeni bilinç, yeni ırk-bilinci dalgasının doruğudur. Bu yeni ırk insanı, kendisini bu gezegendeki en yüksek ifade olarak, ve Tanrı ile bir olarak görür; ve o ihtiyaç duyduğu her şeyin yaşamın kendisinden aktığını bilir. Bu ırk, Kozmos'un büyük Ruhsal plânında bir yanlış olmadığına mutlak şekilde güvenerek, insanın kusursuz bir evrende ve mükemmel koşullar içinde bilinçli olarak yaşayabileceğini bilir.

İnsan Tanrı'yı her şeyi kaplayan Kozmik Ruh olarak

görür; o zaman, incelikle düşünerek, onu var etmiş ve bulunduğu yere yerleştirmiş esasları, kaynağı incelemekte tereddüt etmez. Böylece, o tekrar kendi kaynağıyla bir olur. O bilir ki bu kaynak Sonsuz Zihne bilinçli olarak bağlanan ve onunla birleşen kendi Tanrı-zihninin hep-sessiz olan yanıdır.

Bu yeni ırk, ruhun, güneşten ve gölgeden geçerek, gerçek Sevgi ve Huzur arayışının Tanrı'nın ve insanın Gerçeği olduğunu anlar. Bu ırk tüm insan ırkının sarılıp sarmalandığı yanılgı kundağını çıkarmakta tereddüt etmez. Yüzyıllardır zayıf ve kuşkucu ego-insanın -kendi cehaleti yüzündenayak bağı olan sıska hayalet tamamen ortadan silinecektir. İnsan tamamen ortaya çıkmış kendi gerçek benliğiyle her sınırlamayı ortadan kaldırmış olduğunu görecektir. O kendini insandan Tanrı-insana, Tanrı'ya yükseltmiş olacaktır."

Bölüm 7

Kısa bir dinlenmeden sonra, güneşin ilk ışıkları uzaktaki ufukta belirirken, Muni ayağa kalkıp konuşmaya başladı: "Benimle birlikte bulunanlar, Baba'nın insanlık için gördüğü birçok şeyi öğrenmiş olanlardır. Onlar Ruh'a nüfuz eden bir anlayışla görürler; böylece tüm dünya onların görüş alanları içine girer. Onlar insanlığın hissettiği şeyi görürler. Böylece insanlığın arzularını gerçekleştirmesine yardımcı olabilirler. Ayrıca, insan kulağının işitme alanının çok ötesinde olan, yüksek titreşimli binlerce sesi işitebilirler.

Onlar, ayrıca, tüm dünyaya yararlı olacak sevgi, huzur, uyum ve mükemmellik gibi duyguları üretebilen işitilmez sesleri hissedip, kontrol edip, gönderebilirler.

Onlar bolluk ve büyük sevinç hislerinin titreşimlerini de büyütüp gönderebilirler; bu titreşimler insan ailesinin her üyesinin, eğer isterse, onlara sahip olabileceği ölçüde tüm insanlığı kuşatır ve etkiler. Bu durumun var olduğu kabul ve tasdik edildiğinde, her insan onlarla işbirliği yaparak bu titreşimleri büyütüp gönderebilir; böylece insanlığın çok ihtiyaç duyduğu şey insanların çevresinde ve arasında iyice belirginleşir ve tezahür eder. Böylece, onların arzuları gerçekleştirilmiş olur. Gerekli titreşimler faaliyete geçirildiğinde, insanlar bunların gerçek mevcudiyetinden kaçamazlar. Bu şekilde, insanlığın tüm mükemmel arzuları tezahür ettirilebilir.

Tanrı'nın yaratıcı, sınırsız, devinen uzayı, bu engin de-

niz kristal berraklığındadır; ancak o tamamen titreşen, yayılan enerjiyle doludur. Ve bu yayılan enerji sıvımsı öz ya da madde olarak bilinir; bu sıvımsı madde içinde tüm unsurlar (elementler) -titreşim hızının onların forma dönüşmesini sağlayacak çağrısına karşılık vermeye hazır- çözünebilir bir formdadır ya da uyumlu bir ilişki içindedir. İnsan, bütün ile işbirliği yapan düşünceleri yoluyla uygun titreşim etkisi oluşturduğunda, unsurlar, izlenecek başka hiçbir yola sahip olmadıklarından, hemen arzu tarafından oluşturulmuş kalıbı doldururlar. Bu mutlak yasadır.

Dinleyin. Bir org çok kalın, bas notalar çalabilir. Şimdi önce bu notaları artık işitemeyeceğimiz kadar pesleştirelim. Bu durumda o sesin hissini yine de hissederiz, öyle değil mi? Şimdi işitilmez olsa da, titreşim aynı şekilde devam etmektedir. Şimdi bu notaları skala boyunca yükseltelim, öyle ki sonunda yine işitilemeyecek kadar tiz olsunlar. Bu durumda da o his varlığını sürdürür; yüksek titreşim aynı şekilde devam eder. Biz biliriz ki, fiziksel kulağımızın işitme alanının dışına çıksa da, bu etkilerin her ikisi de kesilmez.

Bu bizim Ruh olarak tanımladığımız şeydir. Fiziksel-olan kontrolü yitirdiğinde, Ruh kontrolü ele alır; ve bu kontrol çok daha kesindir, çünkü o fiziksel-olandan çok daha geniş bir titreşim alanına sahiptir ve düşünce etkilerinin ya da titreşimlerinin kontrolüne çok daha açıktır, çünkü düşünce Ruh ile çok daha yakın bir ittifak ve uyum içindedir.

Fiziksel-olan, bedenle sınırlıdır ve ondan uzağa genişlemez. Fiziksel-olan tamamen bedenin aksiyonlarıyla sınırlıdır ama onun reaksiyonlarıyla sınırlı değildir. İş beden reaksiyonlarına geldiğinde, biz -eğer onu böyle tanımlarsak- Ruh' uzdur; böylece siz fiziksel bedenin ne kadar sınırlı olduğunu görebilirsiniz.

Ruh -ister katı ister gaz halinde olsun- tüm maddenin en küçük parçasına dek nüfuz eder. Aslında, o maddenin al-

dığı çeşitli kalıpları şekillendiren kuvvettir. Başka hiçbir biçimde madde çeşitli formlar alamaz. İnsan maddenin aldığı bu çeşitli kalıpların tek projekte edicisi ve düzenleyicisidir.

Şimdi size, boşlukta belirecek görüntüler eşliğinde bir açıklama yapacağım. Sizler, güneşimizin tüm ihtişamıyla parladığını ve, ufkun yavaş yavaş geri çekilip bize yeni bir günü gösterirken, yeni bir çağın, yeni bir Paskalya'nın doğduğunu görüyorsunuz.

Bir galaktik merkezî güneşin çevresinde dönen bizim güneş sistemimiz, bu merkezî güneşin çevresinde dönen doksan bir güneş sisteminden sadece biridir. Bu merkezî güneş doksan-bir güneş sisteminin bütününden ya da birleşik kütlesinden doksan-bir bin kat daha büyüktür. Bu merkezî güneş o kadar muazzam bir büyüklüktedir ki, onun çevresinde kusursuz bir düzen ve sıra içinde dönen doksan-bir güneş sisteminin her biri, onunla kıyaslandığında, bir atomun çekirdeğinin etrafında dönen en minik parçacıklar kadar küçüktür.

Bizim güneş sistemimizin bu büyük merkezî güneşin çevresindeki dönüşünü tamamlaması 26.800 yıl alır. Bu durumda siz her şeyi yöneten büyük bir ilahi gücün varlığından kuşku duyabilir misiniz?

Şimdi boşluğa dikkatle bakın. Karşınızda bir görüntü oluşuyor ve bu görüntüde bizim güneşimizin beyaz küresel diskini görüyorsunuz. Bu beyaz disk üzerinde kırmızı bir nokta oluşuyor. Şimdi daha dikkatli bakın, o kırmızı diskten minik bir beyaz ışık noktasının çıktığını göreceksiniz. Bu bir ışık demeti değildir. O aralıksız akan bir saf ışık noktasıdır, doğmakta olanla birlikte yayılan ve onu içeren bir yaşam kıvılcımıdır. O size göre minik bir ışık noktasıdır, ancak, yakından bakabilenler için devasadır. Kısa bir zaman sonra, tüm bu şeyleri görmenize yardımcı olan bir alet (dev teleskop) icat edilecektir. Bu insanlığın gözlerinin önüne daha

birçok harikayı serecektir.

Şimdi siz güneşimizden, bir patlamayla, büyük nebulamsı (bulutumsu) gazımsı bir kütlenin çıktığını görüyorsunuz. Siz bu görüntüde Neptün gezegeninin doğuşunu görüyorsunuz, ki bu görüntüde o, ebeveyn güneşten büyük bir güçle fışkırmış büyük bir mikrokozmik parçacıklar ya da atomlar kütlesidir.

Neptün nebulamsı ve belirsizken, son patlama meydana gelmeden önce görünen ışık noktası bu gezegenin -ebeveyn güneşten doğmuş daha büyük gökcisimlerini olduğu gibi, en küçük parçacıkları da kendine çekme ve bir arada tutma gücüne sahip olan- merkezî çekirdeğidir, ve böylece siz bu gezegeni de kendi içinde bir merkezî güneş olarak görebilirsiniz.

Sizin ilk düşünceniz bir patlamanın meydana geldiği ve güneşin parçacıklarının uzaya yayıldığıdır. Bir an durun ve gerçekten neyin vuku bulduğunu gözlemleyin. Neden parçacıklar ve gazlar birbirlerine yapışıp kesinlikle dairesel bir kalıp oluşturmaktadır? Bu onun ardındaki, onu kusursuz bir düzen ve uyum içinde yönlendiren zeki Yasa'dan kaynaklanır. Bu her şeyin rastlantıyla ya da kazayla değil, Yasa tarafından yönetilen kusursuz bir düzen ve sırayla oluştuğunun kanıtıdır.

Bu ışık noktası ya da merkezî çekirdek, çevresinde tüm insanlığın döndüğü merkezî güneş ya da oğuldur, İnsanlığın Mesihi'dir. Bu azimli Ruh kuvvetidir. Bu Yasa tüm insanlar üzerinde hâkimiyete sahiptir. Merkezî kıvılcım bir saf beyaz ışık noktasıdır, *ilk* hücreye nüfuz etmiş olan Mesih'tir. Sonra o genişler, bölünür ve o ışığı -onun bölünmesinden doğmuş olan- bir başka hücreye aktarır, ancak bu hücreler SEVGİ denen birbirine-kenetleyici bir kuvvet tarafından bir arada tutulurlar.

Tıpkı bir annenin çocuğunu tutup beslemesi gibi, bu

parçacıklar da beslenip bir arada tutulurlar. O gerçekte içinde merkezî güneşin çekirdeğini taşıyan güneşin bir çocuğudur. Bu çekirdek onu doğurmuş olan ebeveynin suretinde yaratılmıştır. Ebeveyni tarafından ortaya çıkarılır çıkarılmaz, bu merkezî güneş (Neptün) de kendisini kuşatan, yaşamı ve gelişimi için gerekli olan enerjiyi kendine çekme, onunla birleşme, ve onu daha da pekiştirme konusunda aynı güce sahip oldu. En sonunda da güneş sistemimizin en geniş yörüngesini oluşturdu.

Neptün gezegeni ilk ortaya çıktığında ve merkezî güneş (çekirdek) kendisine -en çok ebeveyni güneşten- enerji çekmeye başladığında, atom şeklini almaya, yani doğumundan önce onun için projekte edilmiş kalıba girmeye başladı. Sonra, beşik yörüngesi olarak bilinen o, 'yörünge içindeki yörüngeye' girdi; bugün bu yörüngede Merkür gezegeni bulunmaktadır. Bu yörüngede, çocuk ebeveynine daha yakın bulunduğundan, maddi unsurlarını ebeveyninden daha başarılı bir biçimde çekebilir. O, ebeveyninden maddi unsurlarını çekerken, şekle girmeye de başladı. Sadece nebulamsı halde gazlar olarak kalmak yerine, kimyasal unsurlar ayrılıp birleşmeye başladılar. Kimyasal etkileşim sonucunda katı madde oluşmaya, ve yoğun ısı ve basınç altında kaya yapısı oluşmaya başladı. Bu yarı-sıvı madde daha katılaşırken, yüzeyde soğumaya da başladı ve bir yerkabuğu oluştu. Hem soğuma süreci, hem de yüzeydeki parçacıkların onunla kaynaşması sonucunda bu yerkabuğu daha da ağırlaştı ve yoğunlaştı. Bu yerkabuğu dönen kütleyi bir arada tutabilecek kadar güçlü hale geldiğinde, bu kütle -merkezinde yarı-sıvı erimiş kütleyle birlikte- gezegenin ilk ve esas kaya yapısı haline geldi. Sonra, sonuç olarak meydana gelen gazlardan ve buhardan, bu gazların birleşmesinin ürünü olarak su ortaya çıkmaya başladı. O zaman nebula gezegen adını almayı hak etti. O şimdi yaşamı sürdürebileceği bir duruma doğru hızla gelişi-

yordu; ancak onun o hale gelebilmesi için binlerce yıl boyunca yapısına dışarıdan parçacıkları katması gerekiyordu. Merkezî kütlenin süren soğuması onu atmosferik, kimyasal koşulların ve yüzeyin canlı organizmaları ortaya çıkarıp onları yaşatabileceği o mükemmel hale giderek daha çok yaklaştırdı.

Bu aşamada, ebeveyn güneş bir başka atomu (gezegeni) doğurmaya başladı. Bu doğum (patlama) tamamlandığında, Uranus gezegeni doğdu. Bu patlamayla yayılan fazla kuvvet Neptün'ü beşiğinden ya da küçük yörüngesinden çıkarıp daha geniş bir yörüngeye soktu. O, yeni-doğmuş çocuk Uranus' un -nebulamsı yapısı bir gezegene dönüşüne kadar- ebeveyninden beslenebilmesi için beşik yörüngesinde ona yer açmak üzere, bugün Merkür'ün bulunduğu yörüngeye geçmeye zorlandı.

Yine uzun bir zaman boyunca gerekli koşullar oluştu ve gelişti. İlk çocuk Neptün gelişiyor ve yaşamı destekleyebileceği duruma yaklaşıyordu. Aslında, onun bulanık, tuzlumsu sularında, ya da iç denizlerinde amipsi formlar ortaya çıkıyordu. Sonra güneşten bir başka atom ortaya çıktı ve Satürn gezegeni doğdu. Bu patlama sırasında çıkan fazla kuvvet Uranus'u beşik yörüngesinin dışına çıkarırken, Neptün'ü de -bugün Venüs gezegeninin bulunduğu- yeni yörüngesine soktu.

Neptün artık yeterince soğumuştu ve yüzeyi yaşamı destekleyebileceği bir aşamaya dek gelişmişti. Bu gezegen üzerinde, insan yaşamının desteklenip sürdürülmesi için gerekli koşullar, insan yaşam unsurunun kendini insan formunun tezahür etmesi için gerekli seçkin amibe bağlayabileceği aşamaya getirildi.

Böylece ilk insan ırkı bu amipten kaynaklanarak var oldu, bu hayvan amibi değil, insan amibiydi; bu, evrim sürecini kısaltabilecek zekâya sahip özel tip ve karakterde bir

amipti. Bu gezegen üzerinde koşullar özel insan gelişimi için mükemmeldi ve bu gelişim hızla meydana geldi.

Orada hiçbir düşük organizma, yani hayvan organizması yoktu; böylece orada hayvan yaşamı gelişmedi. Gezegen üstün insanlar tarafından işgal edilmişti; bunlar hızla gelişip, ihtiyaçlarını doğrudan Kozmik ya da Sıvımsı maddeden sağlayan mükemmel bir insan ırkı haline geldiler. Doğrusu, onlara bizim dünyamızda tanrılar denebilirdi. Bugünün efsane ve mitlerinin birçoğu bu büyük insanlarla başlamış ve onların çevresinde oluşturulmuştur. Onlar, tam olarak, onları var eden prensip gibiydiler. Bu ırkın insanları, güzelliği ve mükemmelliği ifade etme yetenekleriyle, kendilerini mükemmel koşullarla kuşatmaya başladılar; aslında, onlar gezegeni bir güzellik ve mükemmellik cennetine dönüştürdüler.

Bu ırkın, unsurları (elementleri) mutlak şekilde kontrol ederek gerçekleştirdiği bu mükemmel durumu ebediyen sürdürmesi murat edilmişti. Onlar unsurları yönetebildiklerinden, arzuları, onları ifade ettikleri anda gerçekleşiyordu.

Ancak, zaman içinde, bazıları hemcinslerinden üstün olmaya kalkışarak tembellik ve bencillik sergilemeye başladılar. Bu durum anlaşmazlıklar ve bölünmeler yarattı; bölünmeler bencilliğe ve açgözlülüğe neden oldu ve bu da çekişmelere ve kavgaya yol açtı. Hizmet ve ilerleme amacıyla yaratmak için harcanması gereken zaman çekişme ve kavgayla israf edildi. Kaynak'larına yakın durmak yerine, geniş çapta farklılaştılar ve ayrıldılar, sonunda az sayıda varlık dışında hepsi yüksek ve asil olanı yitirdiler. As sayıda varlık dışında, hepsi güvenliklerini ve korumalarını bıraktılar. Bu gezegenin çevresinde bir vorteksin (girdabın) oluşmasına yol açtı.

Onlar, tanrısal-olanın -onunla tanrısal gezegenlerde tanrısal nitelikleri gerçekleştirebilecekleri- mükemmel modeline tutunmak yerine, yenilgiyi öylesine kabul ettiler ki, bir sonraki güneş patlaması muazzam bir patlama oldu ve olu-

şan nebula sonucunda ortaya daha öncekilerden kütlesel olarak daha büyük bir gezegen çıktı. Böylece, büyük Jüpiter gezegeni oluştu. Salınan aşırı enerji öyle muazzamdı ki, Satürn'ü beşik yörüngesinden çıkarıp, bugün Merkür'ün bulunduğu yörüngeye soktu. Patlama o kadar müthişti, ve güneş sistemi o kadar doldu ki, sonuçta çok sayıda asteroid (gezegencik) oluşup, Satürn'ün çevresinde sıralandı. Onlar, farklı bir kutbiyete sahip olduklarından, Satürn ile birleşemediler; böylece bağımsız kaldılar ve tek seçenekleri Satürn gezegeninin çevresine asteroid kuşakları olarak dizilmek oldu. Bu yüzden onlara Satürn'ün halkaları denir. Bu asteroidlerin bazıları bir gezegen kadar büyüktür.

O kuvvet büyük ve güzel Neptün'ü de yörüngesinden çıkararak, bugün Dünya'nın bulunduğu yörüngeye soktu. Bu sırada onun tüm ihtişamı ve üzerinde yaşayan o büyük insanlar yok olup gittiler. Geriye az sayıda insan kalmıştı ve onlar da tanrısal kökenlerinden asla kopmamış olanlardı; onlar bedenlerini -tüm çevremizde bulunan ve şimdi mevcut doksan bir evrene nüfuz eden- Ruh Küresi'nin titreşimlerinde güvenlik bulabilecekleri şekilde oluşturmuşlardı.

Bu durumda onlar kimliklerini ve bilgilerini koruyabildiler ve bu bilgiyi -asla yok olmayacak şekilde- yayabildiler. İşte biz bugün bu ideallerle yaşıyoruz. Biz bu büyük varlıklarla aramızdaki anlayış benzerliğine sahip çıkıyoruz. Onlar insanlığın kök ırkını oluşturmuşlardır. Onlar sayesinde insanlığın idealleri korunmuş ve insanın Tanrılığı sürdürülmüştür.

Jüpiter nebulasının bir gezegen olarak şekillenmesi de milyonlarca yıl aldı. Jüpiter o kadar muazzam bir büyüklüktedir ki, bugün bile çok az soğumuş haldedir.

Zaman yine hızla geçti ve güneş beşinci nebulayı doğurmaya hazır hale geldi; ve böylece kızıl gezegen Mars var oldu. Bu patlama tamamlandığında, biz büyük Jüpiter'de bir

fenomenin meydana geldiğini görüyoruz. Onun bir yanında birden dev bir kırmızı nokta gelişmiştir ve o büyük bir parçasını dışarı çıkarmaktadır; o ay denen bir uyduyu doğurmuştur. Ve bu iki patlama meydana gelirken öyle aşırı bir kuvvet oluştu ki dev Jüpiter beşik yörüngesinden çıkarak Mars gezegenine yer açtı.

Dev Jüpiter yeni yörüngesini işgal ederken, bu fırıl fırıl dönen nebulamsı form doğumu sırasında güneşten çıkmış olan büyük parçacıklar kütlesini kendine çekip onlarla birleşemedi. Bu parçacıklar o kadar uzağa savruldular ki Neptün, Uranus, Satürn ve Mars'ın etki alanına girdiler; ama, farklı bir kutbiyete sahip olduklarından, bu gezegenlerle de birleşemediler. Böylece, gezegensel kutbiyete sahip olmayan bağımsız asteroidler haline geldiler; bu yüzden gezegenler olarak yerlerini alıp merkezî bir güneşin çevresinde düzen ve uyum içinde dönemezler. Sonuçta, onlar uzayda meteor sürüleri olarak, hiçbir hareket ritmi olmadan, korkutucu bir hızla sürüklenip diğer gezegenlere çarpar ve onların yüzeyine gömülür ya da çarpışmanın etkisiyle parçalanır giderler.

Ayrıca, meteorların uzaydaki hızlı gidişleri sırasında, küçük parçacıklar onlardan ayrılıp yavaş yavaş sıvımsı kütle haline dönerler; o zaman yine güneş tarafından massedilip, diğer gezegenlerin doğumunda nebulalar olarak salıverilirler.

Sonra, en nihayet Dünya'mızı oluşturan nebulayı doğuran patlama meydana geldi. Böylece, Mars beşik yörüngesinden çıktı ve onun yerini Dünya aldı. Böylece, tüm gezegenler yeni çocuğa yer açmak için bir başka yörüngeye sokuldular. Sonra Venüs doğdu. Aynı şekilde, beşikte yeni doğmuş gezegene yer açmak için, Dünya ve diğer gezegenler daima-genişleyen yörüngelere sokuldular. Sonra Merkür doğarak, diğer gezegenleri bir başka genişlemiş yörüngeye soktu, böylece bugün astronominin bildiği sekiz gezegenin sonuncusu da or-

taya çıkmış oldu.

Beşik yörüngesi Merkür tarafından işgal edilmediğinden, aslında dokuz gezegen vardır. O son nebula ya da son çocuk tarafından işgal edilmiştir, ama bu nebula görülebilecek şekilde forma dönüşmemiştir. Ama, yine de oradadır, ve etkisi hissedilmektedir. Böylece, dünyamızın da bir parçası olduğu güneş sistemi dokuz gezegen (ya da atom) içerir; bunlar merkezî güneşin (ya da çekirdeğin) çevresinde matematiksel bir kesinlikle izledikleri dokuz yörüngeye sahiptirler. Evet, böylece, size bu yaradılışın görüntülerini, meydana geliş sırasıyla göstermiş olduk.

Güneşten en uzak gezegen olan ve en büyük yörüngeye sahip bulunan Neptün'e bir şey olmaktadır. O olgunluk aşamasına ve ayrıca hareket hızının sınırına erişmiştir. Tüm ışık yükünü (şarjını) almıştır ve artık bir güneş olarak ortaya çıkmaya hazırdır. Yeni nebula şekillenmeye başlarken ve böylece güneş onuncu nebulayı doğurmaya hazır olduğunda, Neptün de ortadan kalkacaktır. Güneş bu patlamayı gerçekleştirmeden önce, Neptün güneş çevresindeki dönüşünde sınırlayıcı hızına erişmiştir; o yörüngesinden dışarı fırlayıp patlar, sonra yine sıvımsı hale geri döner. O zaman daha çok gezegenin ortaya çıkabilmesi için güneşe daha fazla enerji katmak üzere tekrar güneş tarafından massedilebilir.

Dünyamızın bir parçası olduğu güneş sisteminde, güneşin çevresinde aynı anda ancak dokuz gezegen dönebilir. Böylece, bu bir gezegenin doğumunu, şekillenmesini, genişlemesini, sınırlayıcı hıza erişmesini, yörüngesinden dışarı fırlamasını, patlayıp dağılmasını, sonra -yeni doğum yapabilmesi için- güneş tarafından massedilmesini içeren değişmez bir döngüdür.

Böylece güneş sıvımsı maddeyi yeniden bir araya getirir, doğurur, ve doğurduğu şey sonunda yine sıvımsı maddeye dönüşür. Bu yeniden doğuş yoluyla gerçekleşen sürekli

bir yenilenmedir. Bu süreç olmasaydı, farklı güneş sistemlerinin güneşleri ve doksan-bir güneş sisteminin büyük merkezî güneşi uzun zaman önce ortadan kalkar ve hepsi tüm sıvımsı maddenin bulunduğu Sonsuza geri dönerdi.

Tüm enerji yayılımını ve uzayı kaplayan bilge bir Zekâ güneş sistemlerini şekillenmeye çağırır ve onların gelişimlerini başlatır. Güneş (ya da merkezî çekirdek) ne yaşlanır ne de ölür. O kabul eder, masseder, tutar, oluşturur, sonra atomu (gezegeni) doğurur; ancak o sürekli olarak verdiği şeyi tekrar alıp massetmekte olduğundan, asla eksilip küçülmez. Böylece bu yenilenme ve yeniden doğum süreci hiç kesilmeden devam eder. Güneş sistemleri oluşmakta, genişlemekte, ve aldıkları şeyi geri iade etmektedirler. Böylece, düşük olandan daha yükseğe, sonra daha da yüksek erişime doğru bir ilerleme döngüsü vardır.

Güneş sistemimizin de bir parçası olduğu doksan-bir güneş sisteminden oluşan galaksi, yine doksan-bir galaksiden oluşan bir evrenin bir parçasıdır; bu evren de sözü edilen ilk galaksiden doksan-bir bin kat büyük bir kütleye sahip daha büyük bir merkezî güneşin çevresinde dönmektedir. Bu durum devam eder ve neredeyse sayısız bir biçimde kendini doksan-bir sayısıyla tekrarlar; ve hepsi birlikte büyük ve sonsuz Kozmos'u, yani Samanyolu Galaksisi'ni de içeren galaksileri oluşturur. Bu Kozmos'a çoğunlukla 'Atomik Isı Işını,' yani güneş ısısının kaynağı denir.

Bu gördüğünüz, bizim güneşimizin ait olduğu bir yıldızlar bulutu değildir. O az önce sözü edilen büyük kozmik merkezî güneşten doğmuş olan bir yıldızlar bulutudur. Burada yer aldığını gördüğünüz güneş, güneşten gelen ışık ışınlarının bir kısmıdır; bu belirli ışınlar kütleye girdiklerinde bir açıyla eğilirler, sonra yansıtılırlar, ta ki bu eğilip çarpıtılmış ışınlar güneş görüntüsü oluşturup onu sahte bir konuma yerleştirene dek. Bu ışınlar o kadar kesin bir biçimde geri yansı-

tılırlar ki siz gerçekten güneşe baktığınızı sanırsınız. Benzer şekilde, diğer birçok gezegen bu fenomen tarafından çarpıtılır. Onlar birçokmuş gibi görünürken, aslında daha azdırlar; ancak yine de toplam sayı milyonları bulur.

Bu görüntüye dikkatle bakarsanız, bu yıldız bulutlarının ya da onların güneşlerinin disk şeklinde değil, küresel olduklarını ve, tıpkı bizim dünyamız gibi, kutup bölgelerinde yassılaşmış olduklarını göreceksiniz. Onlara bakarken, siz sadece büyük yassı kutup bölgesini görüyorsunuz.

Büyük kozmik güneşin muazzam kütlesi ışık ışınları üzerinde öyle derin bir etki yapar ki onlar tüm Kozmos'un çevresine yansırlar. Onlar ayrıca Atomik ya da Kozmik ışınlarla temasa geçmekten etkilenir ve onlar tarafından geri yansıtılırlar ve parçacıkları büyük ölçüde yayılıp bir topluluktan binlerce gezegen ve yıldız görüntüsü yansıtırlar. Böylece, binlerce gezegen ve yıldız yanlış yerde görünür ve daha binlerce görüntü de tekrar yansıtılır. Evrene baktığımızda, görüntüler iki yanlı olarak görünürler ve biz yüz milyonlarca yıl önce salınmış ve tüm Kozmos'u dolaşmış ışığı görürüz. Böylece, biz bir yerine, iki görüntü görürüz.

Bu görüntülerden biri o gezegenin yüz binlerce yıl önceki görüntüsüyken, diğeri onun yüz milyonlarca yıl önceki görüntüsüdür. Bu tüm Kozmik düzende böyle devam eder. Birçok durumda biz aslında büyük geçmişe bakmaktayızdır ve aynı yolla geleceği de görebiliriz.

Tüm güneş sistemlerini yöneten, Ruhsal emirlerin onlar vasıtasıyla aktarıldığı, milyonlarca kat büyütülmüş bir düşünce ya da kalp atışı gibi görünmez bir bağlantı vardır. Bu büyük nabız ya da kalp atışları Kozmos'u kuşatan Sıvımsı kaynağı kaplayan zekâ yoluyla yayılır. İşte, yaşam akımlarını Kozmos'un her atomuna yollayan, ve onların kusursuz bir düzen ve ritim içinde hareket etmelerini sağlayan bu muazzam kalp atışlarıdır. Kozmos'un sonsuz enginliği içinde

tek bir hasta ya da uyumsuz hücre olamaz, çünkü böyle tek bir hücre tüm diğerlerinin uyumunu bozar. O zaman bir süre için kaos yaşanır. Bu, düzeni uyumsuz düşünce tarafından bozulduğunda, insan organizması için de geçerlidir.

İşte bu merkezî kontrolden 'Tanrı' terimi gelişmiştir. İnsanın kalp atışı, küçük çapta olmasına karşın, bu muazzam kalp atışına karşılık gelir. İnsan, tüm sıvımsı kaynağı kontrol eden zekâdan gelmiştir. O bu kaynak ile birlikte var olur ve her şeyi doğrudan bu büyük sıvımsı hazneden kendine çeker. Büyük merkezî güneş de o kaynaktan beslenir, ancak kaynağı yöneten büyük zekâ ile birliği yüzünden daha büyük ölçüde beslenir.

İnsan, evrenlerin (güneş sistemlerinin) bütünü ile kıyaslandığında son derece küçük bir evren olsa da, iyi düzenlenmiş bir tanrısal evrendir. Ancak insan, insanlığın bir birimi olarak, kendi tanrısallığını ve onun sorumluluğunu gerçekten üstlendiğinde, çok gerekli olur, çünkü o tüm evrenlerin tanrısal plânını kontrol eden büyük zekâdan gelmiştir. Böylece, tüm evrenler yıkılsa bile, insan -Sıvımsı kaynağı, ve ışıktan başlayarak en düşük fiziksel formları bile kaplayan- esas zekâ ile işbirliği yaparak, tüm evrenleri yeniden kurabilir. Öyle bir felaket olsa, insan yalnızca, kendisini hiçbir yıkımın olmadığı esas zekâya geri döndürecek güce sahip değildir, o gücün ta kendisidir. Sessizlik ve uyum tekrar hâkim olduğunda, insan esas zekâya geri döndüğünde, onun için - tüm sürecin tekrar başlatılabilmesi için gerekli mükemmelliği oluşturmak üzere- kaç milyar çağın geçtiği önemli değildir. Burada insan sonsuzlukla bir'liği sürdürür ve evrenlerin oluşturulabileceği vaktin gelmesini bekleyebilir. O zaman, daha önceki deneyimlerin korunmuş bilinciyle, o daha mükemmel ve kalıcı bir durumun oluşturulmasına yardım edebilecek şekilde daha donanımlı olacaktır. Bunda, insan asla başarısızlığa uğrayamaz, çünkü başarısızlık onun bilincinde

yazılı değildir.

Böylece, son derece küçük olan, tüm formların sonsuzu olur. Bilge kişi, 'Ben ölümsüzüm, ebediyim; yaşamda ya da ışıkta benim olmadığım bir şey yoktur,' dediğinde, o bu manzarayı görmektedir. Bu gerçek tanrısallıktır."

alemiseyyah.org
thuban

Bölüm 8

Muni en sonunda konuşmasını bitirdiğinde, biz güneşin meridyen çizgisini çoktan geçmiş olduğunu gördük. Orada, gözlerimizin önüne serilmiş manzara tarafından kuşatılmış olarak, sadece büyülenmiş değil, vecde gelmiş bir halde oturuyorduk.

Ufuk nereye gitmişti? Onu tamamen gözden yitirmiştik; orada sonsuzluğun içinde ve adeta onunla bir olmuştuk. Sanki, onu kabul edersek, sonsuz olana sahip olabilirdik. Peki, kim olduğumuzu, nerede olduğumuzu, ve Kozmos'un büyük plânındaki yerimizin önemini kavrayabilir miydik? Henüz değildi, sevgili dostlar, henüz değildi. Dünya bunu kabul edecek miydi? Bilmiyorduk. Uzun, çok uzun zaman önceki geçmişe bakmıştık. Onu şimdiki zamanı gerçekten yaşayarak tezahür ettirene dek geleceğin ne getireceğini bilmiyorduk. Geçmişi, milyonlarca yıl boyunca neler olup bittiğini ise gözlerimizle görmüştük.

Biz geleceğin önümüzde resmedilen milyonlarca yıl kadar ileri uzandığını bilerek, bu idraki sabırsızlıkla bekleyecektik. Eski inançlarımızı bırakmış, onları tamamen bağışlamıştık. Eski inançlar hafif bir sis gibi dağılmışlardı. Ve Kozmos kristal berraklığıyla karşımızda duruyordu.

Güneşin parladığının farkındaydık ama, güneş ışığının ardında öyle bir parlaklık vardı ki, güneş adeta kararmış görünüyordu.

Notlarımızı toplayıp kutsal sığınağımızın girişine doğru ilerledik. Ve ileri doğru bir adım atmaya niyet ettiğimiz anda kendimizi bir ışık akımı üzerinde ilerliyor bulduk! Böylece odaya girdik; ancak içeride hiçbir sınırlayıcı duvar yoktu. Kozmos hâlâ bizi büyülüyor ve vecde getiriyordu. Bu muazzamlığın ayrılmaz bir parçası olmamız mümkün olabilir miydi?

Oturup sessizliğin bizi tamamen kaplamasına izin verdik. Tek bir söz bile söylenmedi. Birisi yemeğin hazır olduğunu bildirene dek zamanın geçişinin bile farkında olmadık. Yemek geçici bir zevkti, ama tüm yaşamımızın en önemli anları o önceki saatlerdi. Masadan kalkıp yine dışarıya, kayalık çıkıntının üzerine çıktığımızda, güneş yine ufka erişmişti ve hızla gözden kayboluyordu.

Önümüzde nasıl bir manzara uzanıyordu! Bu günbatımı değildi; bu, kısa bir bölümü bizim için canlandırılmış olan sonsuzluktu, ve burada sevgili dostlarımız onu bölüm bölüm yaşıyorlardı. Onların yaşamlarının ölümsüz olmasında şaşılacak bir şey var mıydı? Onlara Üstatlar dememizde şaşılacak bir şey var mıydı? Ancak, onlar böyle bir şeyi ima bile etmemişlerdi. Biz, "Size Üstatlar diyebilir miyiz?" diye sorduğumuzda, onlar, "Ama, biz siziz," diye karşılık vermişlerdi. Ah güzellik, ah sadelik... Bizler neden bu kadar güzelim bir biçimde alçak gönüllü olamıyorduk?

Kayalık çıkıntıdan ayrılmaya hazırlanırken, umduğumuz gibi merdivenlerden inmek yerine, dostlarımızın peşinden sarp kayalığın kenarına dek yürüdük. Kayalığın kenarına erişir erişmez ise, yine birden, kendimizi kaldığımız evin bahçesinde bulduk! Grubumuzdan hiç kimse ne olup bittiğinin bilincinde değildi. Havada gittiğimizin ya da herhangi bir biçimde hareket ettiğimizin bile farkında olmamıştık. Ancak, o zamana dek böyle sürprizlere o kadar alışmıştık ki durumu olduğu gibi kabullenmekle yetindik.

Bahçeden çıkıp köye doğru yürüdük ve, bir kısım köylünün dağ geçidini kaplayan üç metre kalınlığındaki karda bize yol açmak için köyden ayrıldığını öğrendik. Bu geçit kövden elli mil uzaklıkta ve deniz seviyesinden 3600 metre yükseklikteydi.

Bu ülkenin büyük bir bölümü engebeliydi ve burada yolculuk yapmak çok zordu. Bu yüzden karlı yolları kullanılmadan bir gün önce sıkıştırmak adetti, böylece sıkıştırılan kar donuyor, üzerinden insanlar ve hayvanlar kara gömülmeden geçebiliyorlardı.

Gün doğmadan epey önce uyandığımızda yolculukla ilgili her ayrıntının halledildiğini gördük. Jast ve Muni de bize eşlik edeceklerdi. Tüm köy halkı bizi uğurlamak üzere toplanmıştı. Hepimiz iki kış geçirdiğimiz bu köyden ayrılmak zorunda olduğumuz için çok üzgündük. Buradaki her insanla aramızda derin bir bağ oluşmuştu ve bu duygunun karşılıklı olduğunu biliyorduk. Onlar sade ve iyi kalpli insanlardı. Takdirlerini göstermek için, birçoğu bize beş-altı mil boyunca eşlik etti. Orada onlarla son kez vedalaştık ve Hindistan'a dönmek üzere yola koyulduk. Himalayalar'ın güney yamaçlarından aşağı bakana dek aradan ayların geçmesi gerekecekti.

Bir kervan halinde yürürken, hiç çabasız bir biçimde ilerlediğimizin farkına vardık. Zaman zaman önümüzdeki yolda -bir vizyon gibi- bir nokta görüyorduk; o nokta iyice belirginleştiği anda bizler kendimizi orada -bazen ana kervanın millerce ilerisindeki bir noktada- buluyorduk!

Öğlen saatinde, bu amaçla durmuş olan üç köylü tarafından ateşlerin yakılmış ve yemeğin hazırlanmış olduğunu gördük. Yemekten sonra onlar da köylerine döndüler. Öğrendiğimize göre, diğerleri zirvedeki karın üzerinden kolayca geçebilmemiz için bizden önce oraya gitmişlerdi. Kampımız da hazırlanmıştı. Biz dağ geçidini geçip, Giama-nu-chu Neh-

ri vadisine inene dek her şey bizim için hazır edilmişti; orada köylülerin öncü grubuna yetiştik. Onlar, bizim engebeli dağlık bölgeden güvenli bir biçimde geçebilmemiz için tüm bu sıkıntıya katlanmışlardı. Vadide yolculuk kolay olduğu için onlar da bizi orada bırakıp gittiler.

Tüm bunları bu sade, iyi kalpli insanların Tibet'in başkenti Lhasa'ya kadar tüm yolculuk boyunca bize gösterdikleri konukseverliği betimleyebilmek için anlatıyorum. Biz -birçok gezginin hakkında yazmaya bayıldığı- Tibet'in acımasız haşin yerlileriyle nadiren karşılaştık.

Giama-nu-chu vadisinden aşağı inip, sonra bu nehrin bir ayağını izleyerek, büyük Tonjnor Jung geçidine ulaştık; oradan da Brahmaputra Nehri'nin bir ayağını izleyerek başkent Lhasa'ya vardık, ve orada da yine sıcak bir biçimde karşılandık.

Kenti ilk kez gördüğümüzde, sanki bir Taos kızılderili köyüne* geldiğimizi hissetmiştik. Orada kentin genel görünümüne bakarken, insan böyle bir kızılderili köyünün karşısında durduğunu hayal edebilirdi. Büyük Dalay Lama'nın, yani Tibet'in hükümdarının sarayı, Potala Sarayı tüm kentin tek büyük mücevheri olarak göze çarpıyordu. Bu kent Tibet'in geçici, dünyevi başkentiydi; daha derin ruhani lider Yaşayan Buda idi. Onun Şambala denen gizemli saklı kentten ya da semavi merkezden ruhani olarak yönettiği varsayılıyordu. Bu kutsal yeri, Şambala'yı ziyaret etmek bizim en büyük umutlarımızdan biriydi. Onun Gobi Çölü'nün altında, derinlerde gömülü olduğu söyleniyordu.

Refakatçilerimizin eşliğinde kente girdik, ve kalacağımız konaklama yerine götürüldük. Burada rahat etmemiz için gereken her şey sağlanmıştı. Beyaz insanlar kenti nadiren ziyaret ettiklerinden, bizler büyük bir merak uyandır-

*Meksika'daki ya da ABD'nin güneybatısındaki bazı Amerikan kızılderili topluluklarının ortaklaşa kullandıkları yaşam alanı. (Ç.N.)

mıştık ve dışarıda büyük bir kalabalık bizi bir kez olsun görebilmek için saatlerce bekledi.

Aldığımız davet üzerine, ertesi sabah saat onda Lama Manastırı'na gidecektik, ve bu arada bize her dileğimizi bildirmemiz söylenmişti, herkes bize hizmet etmekten özellikle memnuniyet duyacaktı. Emrimize, her nereye gidersek bize refakat eden görevliler verilmişti ve, Lhasa halkı birbirinin evine davetsiz girmeye alışık olduğundan, meraklı kişileri uzak tutmak için de kapımıza bir muhafız dikilmişti. Bizler yaşamlarındaki tek yenilik olduğumuzdan, bu insanları meraklarını ifade ettikleri için suçlayamazdık. Ancak, içimizden biri dışarı yalnız çıktığında, onlar aşikâr bir niyetle, gerçek olup olmadığını anlamak için onun çevresinde toplanıyor, ve bazen bu inceleme o kişi için rahatsız edici olabiliyordu.

Ertesi sabah iyice dinlenmiş bir halde erkenden kalktık ve manastıra gitmek üzere hazırlandık. Orada, buraya bizden iki gün önce gelmiş olan Başrahip ile buluşacaktık. Kendisini ikinci cildin sonunda sözü edilen, Bagget İrand'ın köyünde karşılaştığımız kişi (Yüksek Rahip) olarak hatırlayabilirsiniz. Muhafızımızla birlikte kentten ayrılırken, yol boyunca insanlar bizi selamlayarak saygılarını sundular.

Manastıra yaklaştığımızda, Başrahip bizi karşılamak üzere dışarı çıktı ve, onun yanında Emil ile annesini de görünce hem şaşırdık, hem de çok sevindik.

Bu harika bir karşılaşmaydı. Rahip yine bir oğlan çocuğu gibi görünüyordu, ve oraya Emil'i ya da dostlarımızdan bazılarını görmek istediği için gelmişti. Birçok konuda başarısız olduğunu hissetmiş ve daha tam bir anlayış edinebilmek için onlarla konuşmak istemişti.

Sonra hep birlikte Lama Manastırı'na girdik ve lamalar tarafından içtenlikle karşılanıp ağırlandık. Kısa bir sohbetten sonra, Başrahip, Emil'in annesine dönerek şöyle dedi:

"Güç, Tanrı'nın, aktif Tanrı Prensibi'nin gösterisidir. O

daima yapıcı faaliyettir. Tanrı'nın kusursuz faaliyeti ve tezahür-ettirişi için hiçbir şey çok fazla ya da çok az değildir; ve Tanrı asla başarısızlığa uğramaz, ve asla faaliyetsiz değildir. Tanrı Prensibi daima yapıcı bir biçimde çalışır. Ben sadece ve sadece aktif Tanrı Prensibi ile mükemmel bir uyum içinde olmayı emrederim."

Burada sözü Emil'in annesi aldı: "Siz daha da ileri gidebilir ve şunu söyleyebilirsiniz: 'Ben bu tanrısal ateşi senin içinden akıtıyorum, fiziksel bedenim; ve sen sadece Tanrı Prensibi'nin gördüğü o saf maddeye dönüşüyorsun.'

Şimdi sizin Tanrı bilincini kabul etmeniz ve bilincinizi o bilince genişletmeniz gerekir. O zaman siz Tanrı ile bir olur, gerçekten Tanrı olursunuz. İnsan bu yüksek mertebeye aittir. Burada insan her şeyin özüyle bir'dir; gerçekten Tanrı'dır. Burada hiçbir bölünme, hiçbir ayrılık olamaz. Eğer o alanda, o kürede yaşarsa, insanın doğru titreşim alanı Tanrı'nın tüm titreşim alanıdır. Bu tek bilimsel alandır, insanın Tanrı'yı ortaya çıkarıp O'nunla bir olabileceği tek yerdir. Böyle bir insan, insanın insan kavramından kesinlikle daha öteye bir şeydir.

Öyleyse, insan hayal gücü tarafından yaratılmış herhangi bir şeytanî âleme değil, Tanrı'nın Âlemi'ne aittir. Ancak, insanın Tanrı olduğu ve olabileceği gibi, kendini Tanrı Âlemi'nin dışında hayal edip, dolayısıyla, kendisine gerçek görünebilecek şeytanî bir âlem yaratabileceği de tamamen bilimsel ve mantıklı bir olgu değil midir? Bu konuda yargıyı size bırakıyorum.

Bu insanlığın üzerinde durabileceği ya da üzerinden düşebileceği tek meseledir.

Sadece tek bir seçim, tek bir amaç, tek bir gerçek, ve tek bir bilim vardır; ve o sizi özgürleştirir. Siz, seçtiğiniz gibi, ya Tanrı olursunuz ya da hizmetkâr.

Bir an durun ve Tanrı'nın ya da İlk, Esas Neden'in her-

şey olduğunu, onun başlangıcı ve sonu olmadığını, evrensel kapsamda olduğunu düşünün, ve kendinizi onunla kuşatın. Buna, yalnızca buna, yani TEK TANRI'ya, TEK HERŞEYE KÂDİR MEVCUDİYETE iman ettiğinizde ve tapındığınızda, bedeninizin titreşimlerinin insan titreşiminden Tanrı titreşimine ya da Esas titreşime dönüştüğünü göreceksiniz. Bu titreşimi düşünüp, yaşayıp, onunla bir olurken ona tapınmış olursunuz; ve her neye tapınıyor, her neyi idealleştiriyorsanız, o olursunuz. Bu tüm insanlık için geçerlidir. Sadece tek bir Tanrı, bir Mesih, Bir Birlik, Bir insan vardır; herkesin kardeş olduğu, Bir olduğu, Bir aile vardır.

Tanrı bir kişi ya da kişisel imaj olarak değil, her şeye nüfuz eden, her şeyi kapsayan bir evrensellik olarak ortaya çıkarılabilir. Siz onu kişiselleştirdiğiniz anda, idolleştirmiş, putlaştırmış da olursunuz. O zaman boş bir idole sahip olur, ideali yitirirsiniz. Bu ideal ölü bir kurtarıcı ya da ölü bir Tanrı değildir. Tanrı'yı sizin için canlı kılmak için, sizin Tanrı olduğunuzu düşünmeniz ve bilmeniz gerekir. Bu sizin için her şeyden daha önemli bir şeydir. Bu sizin varlığınızın tanrısal bilimidir. O zaman kurtarıcınız Mesih canlanır ve sizinle bir olur. Siz o olursunuz. Bu tüm yaşamınızın harekete geçirici, güdüleyici kuvveti haline gelir. Siz kendinizi, gerçek sizi kurtarırsınız; Tanrı ile bir olur, gerçekten Tanrı olursunuz. İçinizdeki Tanrı'ya sevgi ve saygı göstererek, tapınarak, O'nu idealiniz haline getirirsiniz ve O aktifleşir."

Sonra konuşma dönüp dolaşıp, Şambala'ya gitme olasılığına geldi. O zaman, Başrahip kendisinin de oraya gitmesinin mümkün olup olamayacağını sordu. Emil ona, eğer bedenini bırakıp, sonra gittiği yerde tekrar bir araya getirebilirse,* oraya zorluk çekmeden gidebileceğini söyledi; zaten o akşam bir grup gidecekti. O akşam bizim kaldığımız yerde buluşmak üzere sözleşildi; Şefimiz de onlarla birlikte gide-

* Bu yöntem Birinci Cilt, s. 22 ve 24'te anlatılmıştır. (Ç.N.)

cekti. Biz eve döndükten kısa bir süre sonra, Şambala'ya gidecek olan grup da toplandı. Kısa bir konuşmadan sonra, kapıdan çıkıp gittiler ve onları günler boyunca göremedik.

Bu zaman esnasında biz manastırda ölçülü çizimler yapmakla meşgul olduk. Bir gün, eski Lama Manastırı'nın bodrumlarından birinde araştırma yaparken, bir hayli döküntüyü temizledikten sonra, eski bir mermer tablet bulduk. Onu dışarı çıkarıp temizledik. Temizlik bittiğinde, mermerdeki oymanın güzelliği ve ayrıntıların kusursuzluğu herkesi, lamaları bile şaşırttı.

Yaşlı bir Lama bize, küçük bir çocukken bu çok eski manastırı yöneten Büyük Lamalar'dan birinin öğrencisi olduğunu, o sırada bu tabletin duvardaki bir oyukta durduğunu ve üstadının isteğiyle her ayın ilk Pazartesi günü sabah saat dokuzda bu tableti görmeye geldiklerini anlattı. Yaşlı Lama'nın anlattığına göre, onlar tabletin bulunduğu oyuğun önüne gelip orada üç-dört dakika kadar sessizce durduktan sonra, bir ses duyuluyor ve bu ses bu tabletin tarihini ve oymaların tasvir ettiği büyük şeyleri bir şarkıyla dile getiriyordu.

Şarkıda ifade edildiğine göre, tablet yüz binlerce yıl önce Amerika Kıtası'nın büyük bir bölümünde var olup gelişmiş, beyaz insanlara ait bir uygarlığının hatırasını yad etmek için oyulmuş iki tabletten biriydi. Diğer kopya, yani diğer tablet de hâlâ mevcuttu ve yaratıldığı o topraklarda bulunabilir, böylece böyle bir ülkenin gerçekten var olduğunu kanıtlayabilirdi.

Şarkının sunduğu bu bilgiyi alıp kaydettik. Birkaç yıl sonra, şarkıda tarif edilen o bölgede, yani Orta Amerika'da, yine şarkıda bildirilen yerde, yani antik bir tapınağın harabelerinde çalışırken, büyük bir duvara gömülü olan diğer tableti bulduk. Böylece, gerçeklerin efsane ve şarkılarla da ortaya çıkarılabileceğini görmüş olduk.

Tablete ve şarkıda anlatılan efsaneye gösterdiğimiz ilgi bizim daha sonraki araştırma çalışmamıza çok yardımcı olan başka kayıtlara ve verilere erişmemizi sağladı. Bu olayın, ayrıca, manastırda ve Yaşayan Buda, Dalay Lama'nın sarayında yüzlerce yıldır korunan kayıtlara ulaşmamıza da katkısı oldu. Onları koruyanlar, bu kayıtların birçoğunu ve onların önemini hiç bilmiyorlardı. O şarkıda anlatılan efsane bizi onlara çekti, ancak bu tabletler dışında, diğer kayıtların orijinallerin kopyaları oldukları anlaşıldı. Bu kopyalar dikkatle oluşturulmuşlardı ve, bizi daha sonra orijinal kayıtlara ulaştıracak olan yolu işaret ediyorlardı.

Bu çalışmaya öylesine dalmıştık ki dostlarımızın ve Şefimiz'in ziyaretlerini uzattıklarını fark etmemiştik. Bu ırak ülkede önceden bilinemeyen durumlar ortaya çıkıp, kontrolümüzün ötesinde bir gecikmeye neden olabileceğinden, bu konuda pek bir şey düşünmedik. Bu süre içinde Lhasa halkı da bize bir ölçüde alıştı ve biz de kendimizi onların davranış biçimlerine göre ayarladık. Merak yerini karşılıklı dostluğa bırakmıştı ve biz artık serbestçe çalışabiliyorduk.

On-ikinci günün sabahında, manastıra gitmeye hazırlanırken, dışarıda bir koşuşturma duyduk. Ne olduğunu anlamak için dışarı çıkınca, dostlarımızın geri dönmüş olduklarını gördük. Şefimiz'in kısaca anlattığına göre, gezi başarılı geçmişti, ve Şambala diye bir yer gerçekten vardı. Şefimiz'in bu konuda fazla konuşmaması gerektiği belliydi; o sadece, Şambala'nın sanat ve kültürünün güzelliğinin ve görkeminin hâlâ orijinal haliyle korunduğunu, ve ihtişamının hiçbir şeyle kıyaslanamayacağını söylemekle yetindi.

Bölüm 9

Ertesi gün öğlen saatlerinde bir haberci gelerek, yüce Dalay Lama'nın bizi Potala Sarayı'nda kabul edeceğini bildirdi. Dostumuz Başrahip de bizi merasim kuralları konusunda bilgilendirmek üzere o akşam kaldığımız eve geldi. Bu resmi kabulün olağan ertelemeler olmadan bahşedilmesi onu çok sevindirmişti. Bu ayrıcalığın, Şambala'dan gelen ve Majesteleri'ne oraya yapılan ziyareti bildiren bir habercinin gelişi üzerine derhal bahşedildiğini de açıkladı. Dalay Lama, ayrıca, o küçük evin yeniden oluşturulduğu köydeki, yani Bagget İrand'ın köyündeki deneyimlerimizden de haberdar edilmişti.

Biz tüm ülkede çalışmalarımızı sürdürebilmek için imtiyazlar istediğimizden, Dalay Lama üzerinde mümkün olduğunca iyi bir izlenim bırakmak istiyorduk. Öğrendiğimize göre, bölge valisi Bogodo Lama öğleden önce gelecekti, ve bir haberciyle mesaj yollayarak, bize elinden gelen her şekilde yardımcı olacağını bildirmişti. Bu bizim için gerçekten bir sürpriz olmuştu. Ertesi günün küçük grubumuz için önemli olaylarla dolu, hareketli bir gün olacağı belliydi. Ertesi sabah erkenden kalkıp hazırlandık ve dışarı çıkıp Vali'yi kapıda karşıladık.

Bu jestimiz Vali'yi çok memnun etmişti ve o, saraya kendisiyle birlikte, konukları olarak gitmemizi istedi. Bu daveti kabul ettik ve Vali ile birlikte Potala Sarayı'na gittik,

orada bizi önce konuk salonuna götürdüler. Oradan da, saraya kabul edilmemize hazırlık merasiminin yapılacağı yere gittik.

Oraya vardığımızda, karşımızda yüksek, halı kaplı koltuklarda oturan üç Lama bulduk; daha düşük rütbeli olan diğerleri yerde Samadhi* hali içinde oturuyorlardı. Kırmızı örgü cüppeli iki Lama yüksek oturakların üzerinde dikilerek mantra ayinini yönetiyorlardı. Abbot (Başrahip), bir merasim şemsiyesi tarafından gölgelendirilen bir tahtta otururak, Vali'yi bekliyordu.

Lama Manastırı dairesindeki büyük avlu bu olay için çok güzel bir biçimde dekore edilmişti. Dekorlar 1417 yılında vuku bulan sahneleri temsil ediyordu. Bu sahnelerde Tsongkappa kendi manastırının taş sunağında görünüyordu. O, halka insanın başarabileceklerinin büyüklüğü konusunda bir konuşma yaptıktan sonra, dönüşüm geçirip, bedeniyle birlikte gözden kaybolmuştu. Daha sonra geri dönmüş ve Sarı Tarikatı, ya da Tibet'in Islah Edilmiş Resmi Kilisesi'ni kurmuştu, ki Lhasa bu kilisenin faaliyet merkeziydi.

Kısa bir süre sonra Vali refakatçileriyle birlikte içeri girdi ve doğrudan Abbot'un oturduğu tahta doğru ilerledi; Abbot da onu karşılamak üzere tahttan indi. Onlar, selamlaştıktan sonra, bizi alıp Dalay Lama'nın resmi kabul salonuna götürdüler. Büyük salon nefis ipek aplike goblenlerle ve sarı vernikli mobilyayla dekore edilmişti.

Refakatçilerimiz tarafından Majesteleri'nin önüne götürüldük, onun önünde bir an diz çöktük, sonra ayağa kalkıp bize gösterilen yerlere oturduk. Sonra, sözcülük görevini üstlenmiş olan Abbot ziyaretimizin amacını bildirdi. O zaman, Dalay Lama ayağa kalktı ve bize yaklaşmamızı işaret etti.

*Samadhi hali: Üstün bilinç hali, derin meditasyon, trans, vecit hali. Yoga uygulamasında arayıcının (sadhara) meditasyon nesnesi ya da konusu (sadhya) ile bir olması, böylece tarifsiz ve koşulsuz mutluluğa ermesi. (Ç.N.)

Bir görevli bizi tahtın önündeki yerlerimize götürdü. Abbot ve dostumuz Başrahip sıranın iki ucunda yerlerini aldılar, ardından, Majesteleri tahtından inerek karşımızda durdu. Sonra, görevlilerden birinin elinden hükümdarlık asasını aldı ve, önümüzde yürüyerek, o asayla her birimizin alnına hafifçe dokundu. Başrahibin çevirmenliğiyle, hepimize 'Tibet'e hoşgeldiniz' dedi ve, ziyaretimizden onur duyduğunu belirterek, orada kaldığımız sürece kendimizi ülkesinin ve halkının onur konukları olarak görmemizi istedi.

Ardından, bizler ona birçok soru sorduk ve o bize yanıtını ertesi gün vereceğini bildirdi. Ve bizi, sarayın mahzenlerindeki kayıtları ve tabletleri incelemeye davet etti. Sonra bir görevliyi çağırıp ona bazı emirler verdi; bu emirler bize çevrilmedi ama, sarayda hiçbir kısıtlama olmadan özgürce çalışabileceğimiz bildirildi. Ardından Majesteleri bizi kutsadı, ellerimizi içtenlikle sıktı, ve bizler onun huzurundan ayrılıp, Abbot'un ve Başrahip'in eşliğinde, kaldığımız yere döndük. Üzerinde konuşmak istedikleri birçok şey olduğundan, onlar da izin isteyerek bizimle birlikte içeri girdiler.

Az sonra Başrahip söze girerek şunları söyledi: "Sizler o küçük köyde bizimle birlikte olduğunuzdan bu yana birçok olağanüstü şey vuku buldu. Manastırımızdaki bazı tabletleri inceliyorduk ve hepsinin bir zamanlar Gobi'de yer alan o eski uygarlıktan söz ettiğini gördük. Biz tüm uygarlıkların ve dini inancın tek bir kaynaktan geldiğini düşünüyor ve, kayıtların kökenini ya da hangi tarihten kaldıklarını bilmememize karşın, onların burada binlerce yıl önce yaşamış bir halkın düşünceleri olduğuna inanıyoruz. Elimizde Ksi Abulu gezgin bir Lama tarafından bizim için yapılmış bir çevirinin kısa bir özeti var ve, izninizle, az sonra onu okumak istiyorum.

Şu olgunun gayet iyi farkındayız ki, bugünkü dini düşüncelerimiz beş bin yıl öncesinden kaynaklanmıştır, ve on-

lar sadece, o zamanlar yaşamış insanların düşüncelerinin ve inançlarının bir karışımıdır. Bunların bazıları mitler, bazıları efsanelerdir, ve bazıları da tamamen ilham verici özelliktedir; ancak hiçbiri insanın erişebileceği en yüksek şeyi, insanın Tanrı'nın Mesihi olabileceğini, ve o ideali sunan bir yaşam yaşayarak o hedefe erişebileceğini işaret etmez. Peki, bu gerçek bu kadar uzun bir zamandır bizim aramızda olduğu halde, onu nasıl gözden kaçırabildik? Ben şimdi Buda'nın ve tüm aydınlanmış varlıkların bu gerçeği öğretmiş olduklarını kolayca görebiliyorum. Ama, nasıl oldu da, onlara bu kadar yakın yaşadığımız halde, öğretilerinin gerçek önemini bu kadar uzun zamandır fark edemedik?

Bizler, sevgili Tsongkappa'mızın yaşadığı hayatla bu mertebeye eriştiğini biliyoruz. Ben, diğerlerinin ve bugün karşılaştığınız sevgili varlığın bu düzeye doğru büyük yol katetmiş olduklarını biliyorum. Dalay Lama'nın istediği anda, istediği yere gidebildiğini gördüm. Ancak, halk rahiplerin egemenliği altındadır, ezilmiş ve sefil bir halde yaşamaktadır. Neden bu gerçekler onlardan gizlenmiştir? Neden insanlara -o yasa olarak durarak- yüce ve tek yasayı işletmeleri öğretilmemiştir? Ben, o eski uygarlıkta her bireyin bu yasayı gerçekten bildiğini, ona uyduğunu, onunla bir olarak yaşadığını görebiliyorum. Diğer her tezahür bütünüyle insana dayanır ve bu mükemmellik yasasıyla ilgili cehaletin bir sonucudur. Bu yasanın tüm insan ailesine verilecek kadar yeterince güçlendirilmemiş olması mümkün değildir. Eğer bu doğruysa, onu tekrar yasanın tezahürüne döndürecek olan yasa değil, yasanın bir bölümüdür. Bir bütünün bir bölümü olan şey, bütünün -bütünden ayrılmış, en sonunda kaynağı ile bağlantısını yitirip ayrı bir atom haline gelmiş- bir tezahüründen başka bir şey değildir. Ancak, o -kendine ait bir yörüngeye sahip olmadığından- uzayda görünüşte bir yörüngede sürüklenerek sadece arar. O sadece kaynağının yörün-

gesine girer, ama asla o kaynakla bir olmaz. Bugün güneş sistemimizde, özellikle Jüpiter ile Mars arasındaki bölgede bu fenomenin binlerce örneği vardır. Bu bölgede, görünüşte güneşin çevresinde bir yol izlediklerinden, güneşle ilişkili görünen binlerce küçük gökcismi vardır. Onlar sadece -güneşle, gerçek kaynaklarıyla aralarında bir kutbiyet olmadığından- çekim alanı içinde bulundukları ebeveynleri Jüpiter'in yörüngesini izlemektedirler. Onlar güneşten Jüpiter ile birlikte çıkmışlardı, ama onunla asla birleşmediler; hâlâ, güneşi, gerçek kaynaklarını tamamen görmezden gelerek, Jüpiter ile birlikte dönmektedirler. Bunun güneşle, gerçek kaynaklarıyla merkezî kutuplaşmadan yoksun olmalarından kaynaklandığını biliyoruz. Bu durumda Jüpiter mi hatalıdır? Güneş, yani gerçek ebeveyn mi hatalıdır, yoksa her bir minik atom (gökcismi) mu hatalıdır? Aynı şey insanlık için de geçerli değil midir? Bu durumda Baba mı hatalıdır? Hata daha büyük anlayışa sahip olanda mıdır, yoksa daha az anlayışa sahip olanda mı? Hata bütünüyle daha az anlayışa sahip olanlarda olmalıdır, çünkü onlar daha büyük olanla bir olmayı reddetmektedirler."

Başrahip bir an sustu, sonra Emil'e dönerek şöyle dedi: "Sizinle karşılaştığımdan beri, daha büyük olan beni bütünüyle kuşatırken, daha küçük olana sıkıca sarılmamın tümüyle benim hatam olduğunu görebiliyorum. Ama, şimdi söz konusu çeviriye geri dönelim, çünkü ben hayatımın çok önemli bir dönüm noktasına onunla eriştim.

Büyük Neden ya da Yönetici Prensip, çocuğu Mesihi, mükemmel insanı gördü. O şöyle dedi: 'Bu gök ve yer üzerinde ve yaratılmış her şey üzerinde hâkimiyet verdiğim Rab' dir, Varlığımın Yasası'dır; ve benim Kusursuz İdealim her türlü esaretin üzerinde olduğundan, bu mükemmel Varlığın hiçbir fani kavramın esiri olması gerekmez, ve o benim sahip olduğum aynı güce ve hâkimiyete sahiptir. Böylece, ben Var-

lığımın Rabbi kanalıyla konuşurum.

Ben size hiçbir emir vermem; ama, eğer siz Benim'le Tanrısal Yaratıcı İrade içinde işbirliği yaparsanız, başka hiçbir şeye ihtiyacınız olmayacaktır, ve siz Benim ya da kendinizin putlarını oluşturmayacaksınız. Böylece, putlara tanrı demeyecek, sizin Benim sahip olduğum aynı hâkimiyete sahip olan Tanrı olduğunuzu bileceksiniz. Şimdi bana yaklaş, çocuğum; benimle birleş ve Ben senim ve birlikte biz Tanrı' yız. Senin bedenin, idealleştirilmiş olan, ve daha insan ırkı var olmadan önceden beri var olan Tanrı-bedenidir. Bu insanlığın varlığı, Tanrı yaratımıdır. Tüm insanlık bu mükemmel forma ve görüntüye sahiptir, yeter ki bu gerçek görüntüyü kabul etsin. Bu Tanrı'nın, insana ait olan tapınağıdır.

Siz gökte ve yerde hiçbir put oluşturmayacaksınız. Hiçbir maddeyi bir idole dönüştürmeyeceksiniz; çünkü tüm yaratıcı madde sizin kullanımınız içindir, bütünüyle kullanmanız için size sunulmuştur. Herhangi bir yaratılmış şeyin önünde başınızı eğmeyecek, onlara hizmet etmeyeceksiniz. Ve böylece herhangi bir kıskançlık olmayacak, hiçbirinizin başına herhangi bir kötülük ya da haksızlık gelmeyecektir; çünkü siz gözleriniz daima neden üzerinde odaklanmış bir biçimde duracaksınız ve, bu yüzden, o nedenin ideali asla zayıflamayacaktır. Böylece, siz benim sizin için ortaya koyduğum aynı sevgiyi gösterebileceksiniz.

Siz onun Babanız ve Ananız olduğunu bilerek, bu Neden'e ya da Yönetici Prensip'e saygı göstereceksiniz, ve o zaman günleriniz sahillerdeki sayısız kum taneciğinden de çok olacaktır.

Siz hiçbir yaratığı incitmek, tahrip etmek ya da öldürmek istemeyeceksiniz, çünkü onlar sizin yaratımlarınızdır. Onlar sizin çocuklarınız, kardeşlerinizdir, ve siz onları benim sizi sevdiğim gibi seveceksiniz.

Siz zina yapmayacaksınız; yani, sevgisiz, hayvani cinsel ilişkiye girmeyeceksiniz, çünkü başkalarına her ne yaparsanız, onu babanıza, ananıza, kardeşlerinize ya da sevdiklerinize yapmış olursunuz. Çünkü, Neden sizi nasıl seviyorsa onları da öyle sever.

Siz hırsızlık yapmayacaksınız, çünkü o zaman Neden' den çalmış olursunuz; ve eğer Neden'den çalarsanız, kendinizden çalmış olursunuz.

Hiçbir yaradılmışın aleyhinde yalancı tanıklıkta bulunmayacaksınız, çünkü böyle yaptığınızda, siz olan Neden'e karşı yalancı tanıklık yapmış olursunuz.

Hiçbir şeye göz dikip tamah etmeyeceksiniz, çünkü böyle yaptığınızda, siz olan Neden'e göz dikmiş olursunuz; oysa kendinizi Neden ile bir tutarak mükemmel ve gerçekten sizin olana sahip olursunuz.

Böylece tanrı diye tapınmak için gümüş ya da altın putlar yapmayacaksınız; kendinizi saf olan her şeyle bir görerek, siz daima saf olursunuz.

O zaman korkmayacaksınız, çünkü sizi denemek ve sınamak için sizden başka bir Tanrı gelmeyecektir; çünkü siz - kişisel değil, kişisel-olmayan- Neden'in herkes için olduğunu ve herkesi bütünüyle kaplayıp kuşattığını bileceksiniz.

O zaman siz bir sunak dikecek ve o sunakta tanrıların değil, Tanrı olan Yönetici Prensip'in ebedi ateşini yakacaksınız. Siz kendinizi Mesih, yani Gerçek Prensip'in ya da Neden'in mükemmel çocuğu olarak göreceksiniz.

Bunu tam olarak bilerek, TANRI sözcüğünü söyleyebilirsiniz ve bu sözcük görünür hale gelir. Siz Tanrısal Yönetici Prensip-Neden ile, yani TANRI ile Bir olur; yukarıdaki, aşağıdaki ve içinizdeki Yaradan olursunuz.

Semavi âlem Tanrı'nın sesine, insan kanalıyla konuşan TANRI'nın sessiz sesine itaat eder. Tanrı konuşur. İnsan ko-

nuşur. Tanrı daima insan kanalıyla konuşur. Böylece, insan konuştuğunda, Tanrı konuşur.' "

Başrahip burada o çeviriden yaptığı alıntıyı bitirerek bir an sustu, sonra yine sözlerine devam etti: "Bununla bağlantılı olarak, birazdan aktaracağım şey üzerinde de düşündüm ve o bana daha kesin bir genel-görüş verdi. Bu ayrıca bana her düşüncede, sözcükte ve eylemde kesin ve kuşkusuz olmam, ve bu kesin prensiple bir olarak yaşamam gerektiğini de gösterdi. Önce düşüncemde, sözümde, eylemimde resmederek, ben gerçekten o şey olduğumu görürüm. Ben ifade ettiğim o idealin formunu almışımdır.

En karanlık saatte bile ben Tanrı'nın var olduğunu bilirim. Korktuğum zamanlarda, içimdeki Tanrı'ya kesin ve kuşkusuz bir biçimde güvenirim. Bu güvence içinde sessizce durur, her şeyin yolunda olduğunu ve mükemmelliğimin şimdi tamam olduğunu bilirim.

Ben Tanrı'yı herşeyi-kapsayan zihin olarak, Babam olarak tanırım, ve insanın Tanrı'nın suretinde yaratılmış olduğunu, Tanrı'nın Mesihi olduğunu, kaynağın ve benim BİR olduğumuzu bilirim.

Yavaş yavaş ama emin bir biçimde mutlak Ruhsal görüş günü yaklaşır. Ben onu tanıyıp kabul ettiğim anda o buradadır. O tam ve tamam bir biçimde şimdi buradadır. Ben bu mutlak Ruhsal görüşe şükreder ve onu kutsarım. En yüksek idealim şimdi gerçekleştiği için Baba'ya teşekkür ederim.

Çalışırken, ben daima Tanrı'nın bilinçli ve asla başarısız olmayan yasasıyla uyum içinde çalıştığımın bilincinde olurum.

Ben ayrıca, 'Bana içinde bir tapınak kur ki BEN (BEN' İM) orada aranızda yaşayabileyim,' sözünün anlamını da bilirim. Burada kastedilen herhangi bir kilise ya da kilise örgütü değildir. O, insanın içindeki, her şeyin kaynağı olan Tanrı'nın bulunduğu gerçek huzur tapınağıdır. İnsanlık bir

araya gelip, doğru ideale, içindeki BEN'İM'e tapınmak için tapınak inşa etmiştir; bu Tanrı ile insanın her şeyi içerdiği içsel tapınaktır. Ancak, çok geçmeden, bugün mevcut kilisede olduğu gibi, tapınağa tapınılmış, boş bir idol yaratılmıştır.

Ben doğru ideale sadık kaldığımda, kendi içsel Tanrı-sesimi duyarım; ve bu ses hayattaki işimde bana rahatlık, ilham ve rehberlik sunar. BEN'İM daima insanın içindedir.

Ben Tanrı'yı bilen, gören ve O'nunla işbirliği yapanım. Ben Mesih'im, Tanrı'nın idealiyim, Baba'nın çocuğuyum."

alemiseyyah.org
thuban

Bölüm 10

Ertesi sabah Abbot'u beklerken, bir haberci gelip, o öğleden sonra saat ikide Dalay Lama'nın huzuruna kabul edileceğimizi bildirdi. Bunun üzerine vakit geçirmeden Abbot'u aradık ve onu resmi kabul salonundan çıkarken bulduk.

Abbot'un elinde ülkeye istediğimiz zaman girmemizi sağlayacak resmi bir izin belgesi vardı ve bu yüzden çok memnun görünüyordu. Habercinin bize getirdiği emri okuduktan sonra, "Bu bir emir değil, sadece bir rica. Bu resmi kabul size bu izni vermek için yapılacak," dedi. Sonra, hepimiz birlikte olduğumuzdan, hemen gidip kayıtları görmemizi önerdi. Bunun üzerine, hep birlikte kayıtların bulunduğu bölüme gittik.

Oraya vardığımızda bizi büyük bir sürpriz bekliyordu. Orada, bakır ve bronz levhalar üzerinde binlerce kil tablet ve kayıt, ayrıca ince beyaz mermer üzerine çok güzel bir biçimde oyulmuş yazıtlar vardı. Bu kalitede bir kayıtla ilk kez karşılaşma fırsatı bulduğumuzdan, onları hemen incelemeye karar verdik.

Abbot bize, bu tabletler hakkında bir şey bilmediğini, ancak onların İran'dan getirildiklerini duyduğunu ve onları bilen bir Lama bulmaya çalışacağını söyledi. Sonra o gitti ve biz tabletleri incelemeye başladık. Ancak, grubumuzdan hiç kimse bu tabletlerde kullanılan alfabeyi tanımıyordu.

Bu tabletler altı-yedi milim kalınlığında iki dilim beyaz

mermerden oluşuyordu, bunlar tanımlayamadığımız bir tutkalla yapıştırılmışlardı. Tabletin kenarları çok güzel bir biçimde şevlendirilmişti (eğimlendirilmişti), ve her tabletin çevresinde üzerinde kabartma figürlerin yer aldığı beş santimetre genişliğinde bir çerçeve vardı. Bu figürlerin birçoğu altın kakma işiydi, tüm isimler de altın kakmaydı ama kabartma değildi. Tabletler takımlar halinde dikkatle numaralandırılmış ve her bir takıma bir seri numarası verilmişti. Tarihler asma yapraklarıyla birbirine örülü çiçek çelenkleri tarafından simgelenmişti. Eğer 1 Ocak 1894 gibi bir tarihi kaydedecek olsaydık, yılın ilk ayı henüz tomurcuklanmamış bir çiçeğin yeşim taşı kakmalı sapıyla simgelenecekti. Ayın ilk günü, çiçeğin henüz tomurcuklanan altın kakmalı sapı ile simgelenecekti. 1894'ün 1'i çiçeğin dişi organını gösterecek kadar açılmış tomurcuklu sapla simgelenecekti. Çiçeğin taç yaprakları lapis lazuli kakma işiydi, dişi organı altın kakmaydı ve altının içine küçük bir elmas yerleştirilmişti.

1894'ün 8'i sekiz erkeklik uzvu da görünen, tam açmış bir çiçekle simgelenecekti, dişi organın çevresinde yer alan her bir erkeklik uzvu altın kakmaydı, ve altın kakmanın içine küçük bir elmas gömülüydü.

9, dokuz taç yaprağı da tam açmış bir gülle simgelenecekti; bir yaprak lapis lazuli, biri yeşim, ve biri de kalseduan taşı kakmaydı; bu düzen üç kez tekrarlanıyordu. Bu sıfırdan dokuza kadar tam sayıların sonuncusuna erişildiğini gösteriyordu. Böylece onlar 0'dan 9'a kadar olan simgeleri kullanıyor, sonra bunları tekrarlıyorlardı.

4, açılma sürecindeki, dişi organı ve üç erkeklik uzvu görünen bir zambakla simgelenecekti. Zambağın çanağı solgun bir yeşim kakmaydı, erkeklik uzvları ortalarında dört küçük elmas bulunan ateş opali kakmaydı, ve dişi organı da yine içinde dört küçük elmas bulunan lapis lazuli kakmaydı.

Metne verilen yer altın kakmalı ipliğimsi bir asma ile

çerçevelenmişti, yapraklar yeşim taşı kakmaydı, ve her şey kusursuz bir ayrıntıyla işlenmişti. Her tablet kendi içinde kusursuz bir mücevherdi. Tabletin tipi ve tarihlendirme yöntemi Atlantis'in ilk döneminde yapıldığını gösteriyordu. Doğrusu, eğer bunlar satışa çıkarılsaydı, her bir tablet bir servet ederdi.

Bizler orada düşüncelere dalmışken, Abbot ve Başrahip kayıtlardan sorumlu olan yaşlı Lama ile birlikte geldiler. Biz yaşlı Lama'nın anlattığı tarihe öylesine daldık ki, sonunda Abbot'un bizi, Dalay Lama'nın karşısına çıkma zamanımızın yaklaştığı ve buna uygun cüppelere bürünmemiz gerektiği konusunda uyarması gerekti.

Kaldığımız yere vardığımızda, her birimiz için hazırlanmış cüppeleri bulduk, ama onları nasıl giyeceğimiz bizim için bir bilmece oldu. Zaman o kadar hızla geçiyordu ki en sonunda cesur bir girişimde bulunmaya karar verdik, ve cüppeleri hızla, gelişigüzel bir biçimde giydik. Daha sonra cüppelerin bazılarının tersyüz giyildiği, bazılarının arkasının önce giyildiği, sadece birkaç kişinin cüppesini doğru biçimde giydiği anlaşıldı.

Resmi kabul salonunun girişine vardığımızda, Dalay Lama'nın muhafızıyla birlikte koridoru geçip büyük kapıdan girdiğini gördük. Yüzü geniş bir gülümsemeyle aydınlanmıştı.

Orada kendimize son kez çeki düzen verip, salonun yan kapısının açılmasını bekledik, kabul salonuna oradan girecektik. Çok geçmeden kapı açıldı, biz içeri alındık ve kendimizi o güne dek gördüğümüz en muhteşem süslemelerin arasında bulduk.

Salonun tavanı ortada büyük bir kubbe oluşturuyordu. Bu kubbede üç büyük tepe camı vardı, güneş ışıkları bunlardan içeri akıp salonu muhteşem bir parlaklıkla aydınlatıyordu.

Duvarlar, tamamen, gümüş iplikle yapılmış figürlerin yer aldığı altın-iplikle dokunmuş goblenlerle kaplıydı. Odanın ortasında altın iplikle dokunmuş bir örtüyle örtülü yüksek bir kürsünün üzerinde, mor ve gümüş-iplikli bir kumaşla süslenmiş altın işlemeli cüppesiyle Dalay Lama oturuyordu.

Dalay Lama'nın önüne Abbot ve Başrahip tarafından götürüldük ve, daha önce de olduğu gibi, onlar sıranın her iki ucunda durdular. Bizler onu selamladıktan sonra, Dalay Lama kürsüden indi ve önümüzde durdu. Ellerini kaldırdı; bizler diz çöküp onun kutsamasını kabul ettik.

Biz ayağa kalkınca, o Şefimiz'e doğru bir adım attı ve, onun göğsüne bir broş takarak, çevirmen aracılığıyla şöyle dedi: "Bu size ve arkadaşlarınıza bu ülkede özgürlük sağlayacaktır. Buraya istediğiniz zaman gelip gidebilirsiniz; bununla birlikte, sizlere Tibet yurttaşlarının sahip oldukları hakları veren bu resmi izni de bahşediyorum. Size Büyük Gobi'nin Efendisi ünvanını da bahşediyorum." Sonra sırayla her birimizin göğsüne daha küçük ama benzer bir broş taktı ve, "Bunu benim saygı ve takdirimin bir simgesi olarak takın. O, Tibet'in her yerine kabul edilmenizi sağlayacaktır. Her yere girmenizi sağlayacak bir parola olacaktır," dedi. Sonra, Abbot'un elinden resmi izni içeren parşömeni aldı ve onu Şefimiz'e verdi. Broşlar çok güzel bir biçimde altından ve telkâri işi olarak yapılmış, ortadaki yeşim taşının üzerine Dalay Lama'nın sureti kabartma olarak işlenmişti. Bu, bizim için, son derece değer verdiğimiz bir mücevher oldu. Dalay Lama doğal bir nezaketin ve cömertliğin ta kendisiydi. Karşılık olarak söyleyebildiğimiz tek şey, "Teşekkür ederiz" oldu.

O sırada kayıtlardan sorumlu olan yaşlı Lama da içeri alındı, ve sonra bize akşam yemeğini Dalay Lama ile birlikte yiyeceğimiz bildirildi.

Yemek sona erdikten sonra, sohbet gelip o olağanüstü tabletlere dayandı. Dalay Lama ile o yaşlı Lama, bir çevirmen aracılığıyla konuşarak, bize tabletlerin tarihini ayrıntılı bir biçimde anlattılar, ve biz de anlatılanları dikkatle not ettik.

Anlatılanlara göre, bu tabletler bir gezgin Budist rahip tarafından İran'da, eski bir tapınağın harabesinin altındaki mahzende bulunmuştu. Rahip, bu tabletlere, Samadhi halinde otururken harabeden gelen tatlı bir şarkıyla yönlendirildiğini bildirmişti. Şarkı o kadar tatlı ve ses o kadar berraktı ki rahip en sonunda bununla ilgilenmiş, şarkının geldiği yönü takip etmiş ve kendini harabe mahzenin içinde bulmuştu. Ses aşağıdan gelir gibi görünüyordu. Rahip orayı baştan sona araştırmış ama herhangi bir delik bulamamıştı, böylece sesin kaynağını belirlemeye karar vermişti.

Ardından, kaba aletler bularak enkazı kazmaya başlamış ve sonunda harabe halindeki mahzenin zemininin bir parçası gibi görünen dört köşe bir taş bulmuştu. O zaman, umutsuzluğa kapılmış, ve bir süre, eski harabeden gelen bir ıslık sesiyle doğru yoldan ayrıldığını düşünmüştü.

Sonra, oradan ayrılmadan önce, bir süre meditasyon halinde oturmuş ve, böyle otururken, o ses giderek daha berraklaşıp belirginleşmiş ve en sonunda rahibe harekete geçmesini emretmişti. Rahip, neredeyse insanüstü bir çabayla, o kocaman taşı yerinden kaldırmayı başarmıştı. O zaman ortaya bir delik çıkmıştı; bu delikten bakıldığında aşağı doğru inen bir geçit görülüyordu. Rahip bu delikten o geçide adım atar atmaz, geçit adeta görünmeyen bir kuvvet tarafından aydınlatılmıştı. Ve o sırada rahibin az ilerisinde parlak bir ışık parıldamıştı. O bu ışığı takip etmiş ve sonunda dev taş kapıların örttüğü büyük bir mahzenin önüne gelmişti. Orada dururken, kapıların menteşeleri gıcırdamaya başlamış, o büyük taş kapılar yavaş yavaş açılmış ve sonunda rahip içeri

girmişti. İçeri adım attığında, o ses, sanki sesin sahibi içerideymiş gibi, berrak ve tatlı bir biçimde çınlamıştı. O sırada, kapıyı aydınlatan ve hareketsiz görünen ışık büyük mahzenin ortasına doğru yönelerek mekânı tamamen aydınlatmıştı. İşte o zaman, rahip orada, mahzenin duvarlarındaki girintilerde, çağların tozlarıyla kaplı olan o tabletleri görmüştü.

Rahip, bu tabletlerin birkaçını incelemiş, güzelliklerini ve değerlerini fark etmiş, sonra güvendiği iki-üç meslektaşı ile bu tabletleri güvenli bir yere götürme konusunu görüşene dek beklemeye karar vermişti. Ardından, mahzenden çıkıp kapıyı kapatmış, yukarıdaki taş kapağın üzerini yine enkazla örtmüş, ve sonra, anlattığı öyküye inanıp plânını gerçekleştirecek metanete sahip meslektaşlarını aramaya başlamıştı.

Bu arayış üç yılı aşkın bir süre devam etmişti. Rahibin öyküsünü anlattığı hemen herkes onun kafayı üşüttüğünü düşünmüştü. En sonunda, bir hac yolculuğu sırasında, rahip bir başka hac yolculuğu sırasında tanıdığı üç rahiple karşılaşmış ve onlara da bu öyküyü anlatmıştı. İlk başta, onlar da bu öyküye kuşkuyla yaklaşmışlardı, ama bir akşam saat tam dokuzda bir kamp ateşinin çevresinde otururlarken, o ses bu kayıtların şarkısını söylemeye başlamıştı. Bunun üzerine, ertesi gün dört rahip hac topluluğundan ayrılıp o harabeye doğru yola koyulmuşlardı. O zamandan itibaren, her akşam saat tam dokuzda o ses aynı şarkıyı söyler olmuştu. Söylediklerine göre, eğer rahipler yorgun ve mahzunsa, ses daha da tatlı bir biçimde şakıyordu.

Yolculuğun sonunda, onlar harabeye yaklaşırken, öğlenden bir saat önce, ince, oğlan çocuğuna benzer bir form karşılarında belirmiş ve şarkı söylemeye başlayarak, harabeye giden yolu göstermişti. Oraya varır varmaz, hemen o kocaman taşı kaldırıp aşağıdaki mahzene inmişlerdi. Taş kapı-

lara yaklaşırken, kapılar ardına dek açılmış, ve onlar içeri girmişlerdi. Yaptıkları kısa bir inceleme rahipleri bu keşfin değeri ve gerçekliği konusunda ikna etmişti. Aslında, adamlar bu keşiften o kadar etkilenmişlerdi ki üç gün boyunca gözlerine uyku girmemişti. Bu arada, mümkün olduğunca hızlı bir biçimde, yetmiş mil uzaklıktaki bir köye gidip, oradan tabletleri daha güvenli bir yere nakletmelerini sağlayacak develer ve erzak satın almışlardı.

En sonunda, tabletleri özenle sarıp sarmalayıp, aldıkları on-iki deveye yüklemiş ve yola koyulmuşlardı. Yolda üç deve daha satın alarak, İran ve Afganistan yoluyla Peşaver'e varmak üzere, uzun bir yolculuğa çıkmışlardı.

En nihayet, yüklerini, Peşaver yakınlarında bulunan kuytu bir mağaraya gizlemişlerdi, ve tabletler orada beş yıl boyunca kalmıştı. Rahiplerden biri tabletleri korumak için o mağaranın önünde sürekli olarak Samadhi hali içinde oturmuştu. Daha sonra tabletler Peşaver'den, Hindistan'ın Pencap eyaletine, Lahnda'ya götürülmüşlerdi. Orada on yıl kadar kaldıktan sonra, yavaş yavaş Tibet'e getirilmiş, ve Potala Sarayı'ndaki mahzenlere yerleştirilmişlerdi. Bu iş kırk yılı aşkın bir zaman almıştı. Tabletler buradan da Şambala'ya götürüleceklerdi. Bir başka deyişle, biz onları oraya nakledilme aşamasında bulmuştuk.

Öykünün bu noktasında, bir hizmetkâr içeri dört tablet getirip, onları oturduğumuz masanın karşısındaki yüksek bir yere dikkatle yerleştirdi. Saat tam dokuzu gösterdiğinde, bir oğlan sesinin son derece tatlı, ancak yüksek perdede söylediği, şarkıya benzer nağmeli sözler duyuldu.

Aşağıda bu sözlerin İngilizce'ye elimizden geldiğince doğru bir biçimde yapılmış çevirisini sunuyorum:

"Herşeyi-bilen, zeki bir Ruh vardır; bu tanrısal zekâ her şeyi kaplar. Bu sonsuz zekâ her şeyin kaynağıdır. Onun her şeyin gerçeği olan Tanrısallığı düşünülebilir ya da görünür

forma dönüştürülmüştür.

Form'suz haldeyken, herşeyi-bilen zeki Ruh ya da Tanrı sessizce düşünceye dalmıştı; ancak zekâ oradaydı ve o kendini canlı ve cansız her şeyin hem yaratıcısı hem de seyircisi olarak gördü. Bu sessiz hal içindeyken, herşeyi-bilen Ruh hiçbir değişiklik olmadığını gördü; ve bu Zekâ evreni yaratmaya karar vererek, yaratacağı evrenin bir görüntüsünü oluşturdu. Bu görüntüden ya da Tanrısal plândan başka izlenecek bir şey olmadığından, evren bu Zekâ tarafından oluşturulan forma isteyerek girdi.

Tanrısal İdeal görüntü tamamen görünür hale gelene dek genişledi. Bu, bugün gördüğümüz Evren'dir, ve o aynı kusursuz plânla devam etmektedir.

Bu Zekâ daima kendi mükemmel, Tanrısal İdeal plânının algılayıcısı ve yöneticisi olmuştur ve olmaktadır.

Bu Zekâ canlı formu yaratmanın ve ona tam olarak ifade edebileceği tüm gizil güçleri bahşetmenin gerekli olduğunu biliyordu. Bu ölümsüz insan olarak bilinen şeydir. Tanrısal İdeal, her insanın ölümsüzlüğüdür. Bu insan herşeyi-bilen Zekâ'nın Tanrısal İdeali olarak yaratıldığından, o Prensibin Evladı olarak, her koşul üzerinde hâkimiyetle yaratılmıştır. Evlat bir hizmetkâr değildir, o birlikte olandır. Bu Evlat'ın seçimlerinde tamamen özgür olması gerekiyordu; o asla bir köle ya da kukla olamazdı.

Bu ölümsüz ideal daima, onu var eden merkezî ateşin bir kıvılcımını içermeliydi. Bu en sonunda insanın bedeni haline gelen ilk hücreydi ve o daima var olan, asla sönmeyen yaşam kıvılcımıdır. Bu hücreye Mesih denir. Bu hücre, milyonlarca kez bölünmüş ve tekrarlanmış olmasına rağmen, Tanrısal Ruh'un suretini taşır ve insanın düşünüşü tarafından saptırılamaz. Böylece insan daima Tanrısal'dır.

Bu hücre -eğer insanın düşünüşüyle *saptırılmazsa*- çoğalma yoluyla yarattığı her hücreye kendi tanrısallığını ak-

tarır. Bu hücreler topluluğu en sonunda insan bedeni denen taşıtı oluşturur. Hâlâ değişmemiş halde bulunan o ruh çevresinde sürüp giden tüm değişiklikleri görecek zekâya sahiptir. Daima kendi yüksek hâkimiyet alanında duran insan Ruh'tur ve Ruh Tanrı'dır.

Bu yüksek benlik tam insanın içinde olarak düşünülmeli, öyle tapınılmalı ve kutsanmalıdır.

Önce, onun orada olduğuna iman edilmelidir. Bu onun insanın içinde mevcut olduğu bilişini oluşturur; sonra sunulan kutsamalar ve şükürler onu görünür hale getirir. İnsanın kendisi odur. Tüm bilgiye erişmenin yolu budur.

Beyin ilk başta algılayıcı olarak görünür, çünkü o daha hassas hücrelerden oluşan bir kütledir; ve bu hücreler önce titreşimleri kabul eder, sonra da insan tarafından algılanabilmeleri için büyütürler. Sonra bu titreşimler seçilip tüm organlara gönderilirler; ve her biri, eğer tanrısal düzen içinde tutulmuşsa, tam ait olduğu organa gider.

Her bir organ ve sinir merkezi gerçek insanı merkezîleştirmenin yeridir. Onlar arasında uyum ve eşgüdüm sağlandığında, insan tüm hâkimiyeti ve gücü ile ortaya çıkar. O, herşeyi-bilen Ruh'u yaratıcı eylem içinde ortaya çıkarır. Bu tek bir merkezde odaklanmış ruh ve bedendir. Bilinçli ya da bilinçsiz olarak her yetenek ve melekesini bu tek merkezde odaklamadıkça insan hiçbir şeyi başaramaz. Bu güç yeridir, insanın içindeki Mesih'tir.

Öyleyse insan onları idealleştirip var etmedikçe, uyumsuzluk, olumsuzluk ya da hastalık yaşamaz. Eğer o daima, herşeyi-bilen Ruh olarak durursa ve başka bir şeyi bilmezse, ondan daha az, daha aşağı bir şeyin bilincine varamaz. İnsan, bu en yüksek ideali berrak bir biçimde zihninde tuttuğunda, Tanrı olur. O her zaman bu içsel ses tarafından yanıtlanacağından emindir.

İradenin ardında arzu durur. İrade, doğru halinde, saf

bir kuvvettir ve o arzu tarafından eyleme geçirilir. Eğer iradeye bir yön verilmemişse, o hareketsiz kalır. Arzuyu irade gücüyle uyum içine sokun ve o derhal eyleme geçip, emirlerini yerine getirmeleri için semavi orduları çağıracaktır; burada tek gereklilik, emirlerin Tanrısal düzen içinde olmasıdır.

Sayısız dünya vardır. Ama, onlar tek bir düşünceden kaynaklanıp gelişirler. Onun yasası saptırılamayacak bir düzendir. Onun yaratıkları seçim özgürlüğüne sahiptir. Sadece onlar düzensizliği, karışıklığı yaratabilirler, ki bu düzensizlik kendi içinde acı, ıstırap, nefret ve korkudur.

Büyük Prensip bir Altın Işık olarak durur. O uzakta bir yerde değil, tam içinizdedir. Kendinizi onun ışığı içinde tutun, o zaman her şeyi berrak bir biçimde görürsünüz.

Tüm varlığınızla şunu bilin ki, böyle durduğunuzda, kendi düşünceniz dünyaları yaratmış o düşünce ile bir olur.

Düzensizliğin, karışıklığın insanı mutsuz eden karanlığından huzur denen düzen yükselmelidir. İnsan kendi başına tüm güzellik, tüm güç ve tüm sükûnet olan o düşünceyle bir olduğunu öğrendiğinde, o Işık'ta duracak ve kendine kendi arzusunu çekecektir.

Bırakın, zihninizden sadece arzuladığınız Gerçek geçsin. Onun en asil arzu olduğunu bilerek, sadece kalbinizin doğru arzusu üzerinde meditasyon yapın. Şimdi o dünyevi form alır ve o sizindir. Bu, onun vasıtasıyla kalbinizin arzusunu gerçekleştirdiğiniz yasadır."

Daha ileride yapılabilecek araştırmalar sonucunda, bu tabletlerin orijinallerini korumak için yapılmış eski kayıtların kopyaları oldukları ortaya çıkarılabilir. Eğer bunlar kopya ise, o zaman ilk Hint-Arî Çağı sırasında yapılmış olmalıdırlar. Bilindiği kadarıyla, bugün onlara benzer bir şey mevcut değildir. Onlar Bir kaynaktan başka hangi kaynaktan çıkmış olabilirlerdi ki? Böylece onlar binlerce kez şarkı ve şiirlerle tekrarlanabilirlerdi.

Bölüm 11

Okurlarımın kısa bir süre için ana konudan ayrılmış olmamı mazur göreceklerine inanıyorum. Bu size direkt olarak eski uygarlıkları, onların yüksek başarılara ulaşmalarını sağlamış belirleyici düşüncelerini ve güdülerini, kültür ve sanatlarını gösteren kayıtların bulundukları geniş bir alana yayılmış yerlerden birkaçını mümkün olduğunca kısa ve özlü bir biçimde sunmak için gerekli görünüyordu.

Birkaç grup hâlâ bu yüksek başarıları elde ediyor. İnsan ırkı uygarlığın gelişiminde bir başka yüksek noktaya doğru ilerlerken, bu gruplar bu başarıları sunarak, bir ölçüde, yol gösterici bir fener oluyorlar. Azınlığın çoğunluk tarafından kabul edilmiş yanlışlarının ve yanılgılarının çoğunluğu yine etkileyip, büyük bir zaman devresi boyunca unutuş ve bilinçsizliğe sokup sokamayacağı hâlâ belli değildir.

Biz şu görüşteyiz ki "şimdi" tüm geleceği barındırır; geleceği şekillendiren şey şimdiki uygulamalar ve kazanılan başarılardır. Böylece insanlık tek bir yola sahiptir; eğer şimdi mükemmel kılınırsa, gelecek de mükemmel olmak zorundadır. Mükemmel geleceğin bilincini meydana getiren şey şimdiki mükemmelliğin gelecekteki bir mükemmelliğe *ertelenmesi* değil, bilinçli şimdiki mükemmelliktir.

Her nereye gittiysek, bir zamanlar tamamen şimdi'de yaşamış bir halkın izlerini bulduk. Tüm gelecek şimdi'nin kazanımlarıyla tam bir uyum içindeydi, böylece gelecek baş-

ka bir yön alamazdı. "Geleceğe hiç bakmayın," uyarısının anlamı budur. Onların tüm yol gösterici düsturu şuydu: "Şimdi' de doğru yaşa, çünkü gelecek şimdi gibi olmak zorundadır."

Onların folklorü, şarkıları, duaları bu düşünceyi betimler. Tibetliler'in özgürce katıldıkları şeytan dansı onların ırk bilincini yok etmiş kötü varlığı korkutup kaçırma düşüncesinden kaynaklanır. İlk dans güzelliği ve saflığı tam bir biçimde, kötülüğün hiçbir telkininin onu tahttan indiremeyeceği şekilde tahta çıkarılmış olarak betimliyordu. Ancak zaman içinde bu da yozlaşıp sadece kötü ruhları korkutup kaçırmak için yapılan bir ritüele dönüşmüştür. Halk ruhlara o kadar dalmıştır ki, sonunda, herşeyi-kapsayan Ruh'u unutmuştur. Ve bu sadece bir ırk ya da inanç için değil, tüm ırklar ve inançlar için geçerlidir.

Bizler, ayrıca, Çin'de Gobi Çölü'ne verilen isimle "kum denizinin" cin ve peri masallarını da inceledik. Orada, birçok yerde insan garip sesler işitir; birçok kez bizler kendi isimlerimizin çağrıldığını da duyduk. Yakınımızda gibi görünen büyük bir kalabalık tarafından çıkarılan gürültü patırtıyı duyduk. Sık sık, şarkı söyleyen tatlı sesleri ve onlara eşlik eden değişik müzik aletlerinin seslerini duyduk. Birçok serap gördük ve kayarak yer değiştiren kumların çıkardığı sesleri işittik.

Şundan eminiz ki, çölün üzerindeki belli bir yükseklikteki hava tabakası o kadar berrak ki, belli zamanlarda, tüm koşullar uyum içinde olduğunda, bu tabaka bir zamanlar yayılmış olan titreşimleri geri yansıtan bir yankı levhası (ses yansıtıcısı) görevi görüyor. Bu şekilde, biz inanıyoruz ki, çok eski çağlarda meydana gelmiş olaylar, o zamanlar yayılmış titreşimlerle yeniden üretilmektedir. Böylece hava tabakası, tıpkı bir serabın titreşimlerini toplayıp sonra yaydığı gibi, o titreşimleri toplayıp yansıtan bir yankı levhası olur.

Bu arada biz çalışmamıza o kadar dalmıştık ki zaman

adeta kanatlanıp uçup gitmişti. Bu sırada, yaşlı Lama'nın yönetimi altında çalışarak, birçok tabletin ve diğer kayıtların kopyalarını ve ölçülü çizimlerini çıkarmıştık.

Lhasa'dan ayrılacağımız sabah güneş parlak ve berrak bir biçimde doğdu. Bizler Potala Sarayı'ndaki herkese saygılarımızı sunup onlarla vedalaşmıştık; ancak, o sabah geçtiğimiz sokaklar bizi uğurlamak için toplanmış insanlarla doluydu. Her yanda insanlar bize el sallıyor ya da gideceğimiz yere sağ salim ulaşmamız için dua ediyorlardı. Bir temsilci grup, ellerinde tuttukları uzun sırıklar üzerindeki dua çarklarını döndürerek miller boyunca bizim önümüzde yol aldı. Elli kişi, Brahmaputra Nehri'nin denizden en uzak olan kısmında yer alan Shigatze kentine kadar bize eşlik etti. Biz bu kente yaklaşırken, kentten bir mil uzaklıktaki büyük Tashilunpo Lama Manastırı göründü. Bu manastırdan bir temsilci grup bizi üç mil uzaklıkta karşıladı ve, orada kaldığımız sürece manastırda konuk olmamızı teklif etti. Böylece, orada da candan ve sıcak bir biçimde karşılandık.

Lama Manastırı'na girdiğimizde, koridorlara hâkim olan sessizliği ve huzuru hissettik. Burası, gerçekten de, Dolma Gölü'ne ve Sansrawar'a doğru yapacağımız uzun ve zor yolculuğa çıkmadan önce dinlenebileceğimiz ideal bir yerdi. Ayrıca, bu manastırın kayıtlarını incelemek için de sabırsızlanıyorduk. Sonra, Pora-tat-sanga Tapınağı'nda Üstat Puriji ile buluşmak üzere sözleştiğimizden, oradan en kısa sürede ayrılmak istiyorduk.

Lamalar ile birlikte akşam yemeğini yedikten sonra, birçok güzel tapınaktan söz ettik. Sonra sohbet dini inançlar arasındaki farklılığa gelip dayandı. Çok yaşlı bir Lama şöyle dedi: "Lamalar ve Yogiler aynı inançları paylaşmazlar. Yogi herhangi bir insanın öğretisinin nihai öğreti olabileceğine inanamaz, o her insanın kendi içinde tüm bilgiye erişebileceğini görür; oysa Lamalar sadece Buda'ya bağlıdırlar.

Her olasılıkla, her insan gelişip kendi yüceliğini ve kudretini idrak edecektir. Ancak, kadim bilgilerde Tanrı'nın insanı Kendi suretinde yaratmış olduğu bildirilse de, bugün tüm halklar kendi farklı tanrılarına sahiptirler. Bazılarının ateş tanrısı, bazılarının hasat tanrısı vardır, vb. Her biri kardeşinden daha iyi bir Tanrı'ya sahiptir. Bu durumda biz Tanrı'nın insanı Kendi suretinde yarattığı gerçeğini nasıl anlayabiliriz; oluşturulmuş birçok tanrıya baktığımızda, biz ancak, her bir insanın Tanrı'yı kendi suretinde, insanın suretinde yarattığını söyleyebiliriz. Ancak, zaman içinde, insanlığın bilinci yükseldikçe, insan kendi yarattığı dışsal tanrıları bırakıp, içindeki ve her yerdeki Tanrı'yı tanıyacak ve ortaya çıkaracaktır."

Orada, gezgin Lamalar olarak bilinen, parasız pulsuz dolaşan bir grubun lideri olan altı Lama bulduk. Bu Lamalar asla sadaka dilenmez, ya da kimseden yemek ve para kabul etmezlerdi. Onlar daima birbirleriyle ve manastırda bulunan bu altı Lama ile temastaydılar. Bu tarikatın üç kolu, her bir kolun bir lideri vardı, böylece tüm tarikatın toplam dokuz sorumlusu bulunuyordu. Bu kolların üç lideri üç farklı ülkede yerleşmiş olabilirdi. Dışarı giden her bir Lama bağlı olduğu kolun lideri ile direkt teması sürdürürdü; kolun lideri de o altı lider ile teması sürdürürdü. Onların iletişim kurmak için kullandıkları yönteme biz, daha iyi bir terim bulamadığımızdan, düşünce aktarımı diyoruz, ama onun çok daha süptil ve çok daha kesin bir kuvvet olduğunu biliyoruz. Onlar ona Atma diyorlardı, burada ruh hiçbir vasıta kullanmadan bir başka ruhla iletişim kuruyordu. Bizler ertesi gün bu altı Lama ile buluşup birlikte öğle yemeği yedik.

Yaşlı Lama bize, oradaki çalışmamız sona erdikten sonra Pora-tat-sanga Tapınağı'na birlikte gidebileceğimizi bildirdi. Kendisi bize rehberlik ve çevirmenlik yapan Muni'nin bir dostuydu, ve onlar kayıtlar üzerinde yaptığımız çalışma-

da bize çok yardımcı oldular.

Bir sohbet sırasında, yaşlı Lama olağan bir biçimde şöyle dedi: "Geçen yaz sizden ayrılan iş arkadaşlarınızdan ikisi bugün saat bir-buçukta Kalküta'ya varacak; eğer onlarla iletişim kurmak istiyorsanız, bunu yapabilirsiniz." Şefimiz onlara bir mesaj yazarak, direkt olarak Darjeeling'e gitmelerini, orada dikkat gerektiren bir iş meselesiyle ilgilenmelerini ve bizim 24 Ağustos'taki dönüşümüzü beklemelerini bildirdi. Bu notu tarihlendirdi, bir kopyasını çıkardı, ve asıl notu Lama'ya verdi. Lama notu okudu, kâğıdı dikkatle katladı ve cebine koydu.

İş arkadaşlarımız 24 Ağustos'ta bizi Darjeeling'de karşıladılar. Ve bize, Kalküta'ya vardıktan yirmi dakika sonra kendilerine verilen o mesajı gösterdiler. Mesajı veren Lama'nın onu o uzun yolu katederek getirdiğini varsaymışlardı. Böylece, şimdi bu Lamalar'ın bazılarının yetenekleriyle ilgili fiziksel bir kanıt elde etmiştik.

Bir an önce Pora-tat-sanga'ya doğru yola çıkmak için sabırsızlanıyorduk, bu mevsimde orada birçok hacı toplanacağından, bu böyle bir ziyaret için çok uygun bir zamandı. Oraya giderken Gyantze'den geçtik; bize orada herkesin "gülen mürit" olarak bildiği çok iyi bir müritle karşılaşacağımızı söylemişlerdi. Müridin kahkahası ve şarkısı arkadaşlarıyla birlikte birçok zor yerden sağ salim geçmesini sağlamış, ve o şarkı söyleyerek birçok insana şifa vermişti.

Gyantze'deki Lama Manastırı'nın avlusuna girdiğimizde, ince, boylu boslu bir adam bizi candan bir biçimde karşıladı, ve köyde kaldığımız sürece manastırı kendi evimiz olarak görmemizi rica etti. Ona ertesi sabah Phari Geçidi'ne doğru yola koyulmak için sabırsızlandığımızı söyledik.

O, "Evet" diye karşılık verdi, "Pora-tat-sanga'ya gitmekte olduğunuzu biliyoruz. Ben de yarın sabah oraya gitmek üzere yola çıkacağım ve eğer isterseniz size eşlik etmekten

memnuniyet duyarım."

Biz bu öneriyi kabul ettik ve o, içten bir kahkahayla, bizi kalacağımız yere götürdü. Rahat etmemizi sağlamak için gerekli her şeyi yaptıktan sonra, ertesi sabah erkenden buluşacağımızı söyleyerek iyi geceler diledi ve gitti. Onun, uzaklaşırken, iyi-ayarlı bir sesle şarkı söylediğini duyduk. Evet, bu o gülen müritti. Ve ertesi sabah erken bir saatte onun kahvaltının hazır olduğunu bildiren şarkısıyla uyandık.

Kahvaltıdan sonra Lamalar ile vedalaşıp, onların kutsamalarını kabul ettik, ve Phari Geçidi'ne doğru yola koyulduk. Sonuçta, Phari ve Kang La dağlarının zirvelerini aştık. Bu tümüyle zor bir tırmanıştı, ama engebeli yerlerde mürit kahkaha atarak ve şarkı söyleyerek önden gidiyordu. Daha zor yerlerde, onun sesi çın çın çınlıyordu ve, görünüşe göre, bu ses bizi yerden yükseltip o zor yerlerin üzerinden çabasız bir biçimde aşırtıyordu. Böylece, öğleden sonra saat üçte Phari Geçidi'nin zirvesine ulaştık.

Orada, bizi şaşırtacak bir biçimde, önümüzde, engebeli sarp dağlar yerine, güzel bir vadinin uzandığını gördük. Buraya Chubi Vadisi deniyordu. Deniz seviyesinden yaklaşık 4900 metre yükseklikte olmasına rağmen, vadinin her iki yanı sık yapraklı ağaçlardan oluşan güzel ormanlarla kaplıydı. Az ileride güzel tapınakları olan köyler gördük. Ancak, vadiden geçmedik, daha kestirmeden giderek, Tachi-cho-jong yoluyla Pora-tat-sanga'ya doğru ilerledik. Bu yol bile iyiydi. Kısa bir mesafe kadar ilerledikten sonra, her yanda küçük dereler akan güzel bir ormana girdik. Burada bir ötücü kuşlar ve yabani kuşlar bolluğu vardı. Tüm yolculuk boyunca tek bir yırtıcı, vahşi hayvanla karşılaşmamıştık; herhalde buradaki doğal yaşamın bolluğunun nedeni buydu.

Konaklayacağımız bir sonraki yer Maha Muni idi. Yaklaşırken, onun kaleye benzeyen tapınağı merakımızı uyandırmıştı; ve burada da, her zaman olduğu gibi, sıcak bir bi-

çimde karşılandık. Tapınağın sorumluları, bizden orada daha uzun bir süre kalmamızı istemelerinin yararsız olduğunu bildiklerini söylediler, çünkü Üstat Puriji bizden önce oradan geçip durumu açıklamış ve birçok Yogi, Sadhu ve Guru'nun toplanmakta olduğu Pora-tat-sanga Tapınağı'na doğru yola çıkmıştı. Böylece, yolculuğumuzun son gecesini orada rahat bir biçimde geçirdik.

Ertesi sabah erkenden hac yolcuları olarak toplandık, herkes büyük Üstat Puriji ile sözleşilen zamanda buluşmak üzere bir an önce yola çıkmak için sabırsızlanıyordu. Herkes Pora-tat-sanga'yı bir an önce görmek istiyordu; dediklerine göre, o çıkıntılı bir kaya tabakasında oluşturulmuş bir mücevherdi, o dünyadaki en yüksek tapınaktı.

O sırada, "Bu büyük ödül uzakta hayal gibi belirmişken Maha Muni'de kalabilir miyiz?" diye şarkı söylemeye başladı gülen mürit. "Ah hayır. Hoşçakal, Maha Muni, seni seviyoruz ve yine şefkatli kollarına döneceğiz. Şimdi Pora-tat-sanga'ya gitmek karşı konulamaz bir şeydir." Böylece hep birlikte yola çıktık. Büyük Everest Dağı karşımızdaydı, yaklaşan şafağın ışığında, saf kristalden kaftanının içinde sadeliği ve beyazlığıyla göze çarpıyordu. Sanki bizleri, birkaç adım daha atıp, ellerimizi uzatıp, kaftanının kenarına dokunmaya çağırıyordu. Ama, o birkaç adımı attıktan sonra da onun kütlesi bizim için hâlâ ulaşılmaz görünüyordu. Yakın komşusu olan, ardımızda bıraktığımız, 7300 metre yükseklikteki Chomolhari Dağı şimdi bu karşımızdaki devle kıyaslandığında bir cüce gibi görünüyordu.

Bizler, Everest'in yamaçlarındaki yolun taşlı ve çok tehlikeli olduğunu düşünmüştük, ama şimdi yolun büyük bölümünü ellerimiz ve dizlerimiz üzerinde güçlükle ilerleyerek alıyorduk. Ancak en zor yerlerde, müridin şarkısı ve kahkahası bizleri, bir kazaya uğramadan, kanatlar üzerindeymişiz gibi ileri doğru taşıyordu.

Coşku ve heyecanımız içinde, tüm tehlikeleri unutmuştuk. Güneş, birkaç adım atarak görkemli Everest'e dokunma illüzyonunu dağıtırken, sözlerle tarif edilemeyecek bir ihtişamı da gözler önüne serdi. Her yanda doğanın kristalle taçlanmış kuleleri ve büyük tapınakları vardı; ve Everest, Büyük Everest önümüzde uzanıyordu.

Onu önce ay ışığında görmüştük, sonra güneşin ilk ışıkları onun açık alnını öptü; ardından öğlen güneşinin tüm ışınları üzerine sel gibi aktı; sonra güneş, son ışıkları onu muhteşem bir biçimde yıkayarak yavaş yavaş gözden kayboldu, ve gurup rengi onun görkemli zirvesinden gökyüzüne doğru parladı.

Sevgili okur, o yolun bize neden uzun ve zor gelmediğini anlayabiliyor musun? Bu yolculuk bize sanki bir anda geçmiş gibi gelmişti. Tapınaklardan her zaman yayılan dayanıklılık, huzur, güç ve uyum titreşimleri yolcuları bu zirvelere yapılan zor yolculukta hep ileri sevk ediyordu. Himalayalar'ın insanda korku uyandırmamasında şaşılacak bir şey var mıydı? Şairlerin bu dağların ihtişamını dile getirmekten asla usanmamalarında şaşılacak bir şey var mıydı?

En sonunda, akşama doğru gideceğimiz yere ulaşmıştık ve epey geniş ve düz bir kayalığın üzerinde nefesimiz kesilmiş bir halde durduk.

Karşımızda, uzakta birçok tapınak vardı ama Pora-tatsanga mücevheri altı yüz metre yükseklikte, göz kamaştırıcı bir ışıkla kaplı bir halde duruyordu. O, dimdik bir kaya duvardaki bir yarıkta uzanan büyük bir ark lambası gibi görünüyor, ışığı tüm çevremizdeki kayalıkları ve tapınakları aydınlatıyordu.

Burada, bizim de bulunduğumuz geniş düz kayalığın üzerinde büyük bir kadın ve erkek kalabalığı vardı. Bizleri şaşırtan bir biçimde, kadınların da bu hac yolculuğuna katılmalarına izin verildiğini gördük; bu yolculuğa katılmak iste-

yen herkes katılabiliyordu.

Burada büyük Rishiler yaşamışlardı. Bu dağ yollarından Rishi Niri de geçmişti. Burada şimdi büyük, ancak saf ve alçak gönüllü varlık, Yogi Santi derin Samadhi hali içinde yaşıyordu.

Biz, "Tüm bu hac yolcuları nerede barınak ve yiyecek bulabiliyorlar?" diye sorduk.

"Yemek ya da barınak konusunda kaygılanmayın," diye şarkıyla karşılık verdi gülen mürit. "Burada herkes için bol bol yiyecek ve barınak var."

Sonra, yine tatlı bir ses tonuyla, "Herkes otursun" diye şakıdı mürit. Herkes oturduktan sonra, hemen ardından büyük kapların içinde besleyici sıcak yemekler geldi. Yogi Santi ayağa kalkıp, müridin ve diğerlerinin yardımıyla herkese yemek dağıttı. İnsanlar, karınları doyurulduktan sonra, gruplar halinde, geceyi geçirmek üzere yakındaki tapınaklara götürüldüler. Biz mürit tarafından, bulunduğumuz kayalıktan yirmi-üç metre yükseklikte, dimdik ve üstü dümdüz çıkıntılı bir kayalıkta yer alan bir tapınağa götürüldük. Oraya yaklaşırken, bir ucu bizim durduğumuz kayalığa dayalı olan, öbür ucu da yukarıdaki çıkıntılı kayalığa dayanan uzun bir direk gördük. O kullanılacak tek ulaşım vasıtası olarak göründüğünden, direğin altında toplanıp yukarı baktık. Biz böyle dururken, başka gruplar da gelip bize katıldılar.

Birinci rafimsı çıkıntının üzerinde, diğer çıkıntılı kaya tabakaları tarafından oluşturulmuş girintilerde birkaç tapınak daha vardı. Bir an, geceyi yukardaki tapınakta geçirebilmek için tek umudumuz bu direği tırmanıp yukarı çıkma yeteneğimize bağlı gibi göründü. Sonra mürit, "Acele etmeyin" dedi. Ve adeta büyük bir patlamayla ağzından şu şarkı sözleri çıktı: "Ah sevgili varlık, senin vasıtanla biz bu kutsanmış gecede bir barınak arıyoruz."

Anında çevredeki herkes bir an için sessizleşti. Sonra,

neredeyse tek bir ses gibi, hepsi dinamik bir güçle şu sözü söylediler: "Tanrı gücü işte böyledir, A-U-M". Ardından, neredeyse bir anda, hepimizi şaşırtan bir biçimde, kendimizi yukarıdaki kayalık çıkıntının üzerinde bulduk! Ve sonra, diğerleriyle birlikte, kalacağımız tapınaklara doğru ilerledik. Bize ayrılmış tapınağa vardığımızda, tüm yorgunluğumuz bir anda geçti. O gece sabaha kadar bebekler gibi mışıl mışıl uyuduk. Sanırım, o grup tarafından yayılan güç titreşimleri, eğer oraya yönlendirilseydi, bir dağı bile dümdüz edebilirdi.

Bölüm 12

Ertesi sabah saat dörtte müridin güçlü ve berrak bir biçimde çınlayan sesiyle uyandık: "Doğa uyanıyor; doğanın çocukları da uyanmalılar. Yeni bir günün şafağı söküyor. Günün özgürlüğü sizi bekliyor. A-U-M."

Hemen kalkıp giyindik. Sonra dışarı çıkıp, önceki akşam o direğin dayalı olduğu çıkıntıya doğru yürüdük ve, yine şaşırarak, direğin yerinde sağlamca inşa edilmiş bir merdivenin bulunduğunu gördük. Merdivenden aşağı inerken, önceki akşam rüya görüp görmediğimizi merak ediyorduk.

Mürit bizi merdivenin dibinde karşıladı ve "Hayır, rüya görmüyordunuz," dedi. "Merdiven dün gece oluşturuldu. Üstat Puriji hepinize kolaylık sağlamak için onu tezahür ettirdi; böylece, gördüğünüz gibi bu merdiven de gerçekleşmiş bir rüyadır."

O bölgede kaldığımız iki hafta boyunca bize hep sıcak besleyici yemekler sunuldu. Yemeğin hazırlandığını hiç görmedik, ancak her seferinde sofrada bol bol yemek bulduk.

O sabah mürit ve bir başka adam Pora-tat-sanga Tapınağı'na doğru tırmanmaya başladılar. Önce kayalara oyulmuş kaba basamaklardan çıktılar; sonra aşağıda dipsiz kanyonlar oluşturan yarıkların üzerinde yer alan kalaslardan geçtiler. Tırmanışın bir bölümü yukarıdaki yarıklara bağlanan sağlam halatlarla yapıldı. Ancak, bu iki adam, iki saat boyunca tırmanmalarına rağmen, başlama noktalarından

yüz-elli metre yükseklikte bulunan ikinci kayalık çıkıntının ilerisine erişemediler. Sonunda, tırmanıştan vazgeçmeleri gerektiğine karar verdiler.

Onlar duraksadıklarında, Yogi Santi içinde bulundukları zor durumu anlayarak, onlara, "Neden aşağı gelmiyorsunuz?" diye seslendi.

Mürit, "İnmeye çalışıyoruz, ama kayalar bizi sıkıca tutuyor," diye karşılık verdi. Onlar o sırada daha önce birçok kişinin deneyimlemiş olduğu bir şeyi yaşıyorlardı; dimdik bir kayayı tırmanmak aşağı inmekten daha kolaydır.

"Eh, öyleyse neden orada kalmıyorsunuz?" diye şaka yaptı Yogi. "Yarın yanımızda yiyecekle döneriz; belki o zaman tepeye kadar tırmanabilirsiniz."

Sonra, içinde bulundukları zor durumu fark ettiğinden, onlara sakin olmalarını öğütledi. Üç saatlik dikkatli bir inişten sonra mürit ve diğer adam bize katıldılar. Yogi, bir iç çekerek, "Böylece gençliğin şevki ve hevesi geçti," diye mırıldandı.

Tırmanışı başaramamış olan gençler yukarı doğru özlemle baktılar ve birisi, "Eğer Üstat Puriji orada kalıyorsa, burada kalmak belki de bizim kötü talihimizdir. Bu tırmanış bizim için çok zor ve belâlı," dedi.

Yogi bu sözlere, "Merak etmeyin" diye karşılık verdi, "Yüksek bir güç bunun icabına bakacaktır. Şimdi dinlenin. Mükemmel bir başlangıç yaptınız."

Sonra birkaç kişi Büyük Üstadı ne zaman görebileceğimizi sordu. Yogi, "Bu akşam" diye yanıtladı. Bizler, ayrıca, Pora-tat-sanga'nın bulunduğu yere bir tapınağın nasıl inşa edilebilmiş olduğunu da merak ediyorduk.

Akşam yemeği sırasında, Üstat Puriji gelip bizimle konuştu. Ona tapınağa tırmanma girişiminin başarısız olduğundan söz edildi. Üstat ise hiç merak etmememizi, ertesi

gün bunu başaracağımızı söyledi.

Ertesi gün öğleden sonra saat dörtte hepimiz tapınağın aşağısında toplandık. Yogi Santi, oturup, Samadhi hali içine girdi. Gruptan üç kişi büyük düz bir taşa doğru yürüyüp onun üzerine oturdu ve dua eder gibi durdu. Kısa bir süre sonra, o taş yükselmeye başladı ve sonunda o üç kişi yukarıdaki, o ulaşılmaz görünen tapınağa çıktı!

Sonra Yogi Santi müride ve diğer iki kişiye, "Hazır mısınız?" diye sordu. Onlar hevesle, "Evet" dediler ve Yogi'nin yanındaki kayanın üzerine oturdular. Hemen ardından, kaya yumuşak bir biçimde yükselmeye başladı ve sonunda o üç kişiyi tapınağın terasına ulaştırdı. Ardından sıra bizlere geldi. Bizden grup olarak durmamız istendi; sonra herkes ayağa kalktı ve, tapınaktakiler terasın ucuna gelip, A-U-M mantra'sını nağmeli bir biçimde tekrarlamaya başladılar. Çok kısa bir süre sonra hepimiz kendimizi tapınağın terasında bulduk! Böylece birkaç dakika içinde herkes dünyanın en yüksek tapınağında toplanmış oldu.

Az sonra hepimiz yerlerimize oturduk ve Üstat Puriji konuşmaya başladı: "Aranızda bedenin havaya yükselmesine (levitasyon'a) hiç tanık olmamış kişiler var, ve onlar bunun nasıl olabildiğine şaşırıyorlar. Size şu kadarını söyleyeyim ki bunda şaşılacak bir şey yoktur, bu insana ait olan bir güçtür. Bizler onu kadim Yoga'nın* bilgisi olarak kabul ederiz. Birçok insan geçmişte bu yöntemi kullanmıştır ve o mucizevi bir şey olarak görülmemiştir. Gautama Buda birçok uzak yere bu yöntemle giderdi. Ben binlerce insanın bunu başardığını gördüm, ve siz bundan çok daha büyük bir gücün kanıtlarını göreceksiniz; bunlar, tam kontrol altına alındığında dağları yerinden oynatmak için kullanılabilecek karşı konulamaz bir gücün kanıtları olacak.

* Yoga: Hint felsefesindeki altı sistemden biri. Yoga bireysel ruhun (*jivatma*) Evrensel Ruh (*Paramatma*) ile birleşebilme yollarını öğretir. Bu sistemin Patanjali tarafından kurulduğuna inanılır. (Ç.N.)

Sizler özgürlüğü ve, esaretten, korkudan kurtuluşu över ve bunun için şükredersiniz ama, esareti unutup bağışlamadıkça, esareti çok iyi hatırlamış ve özgürlüğü unutmuş olursunuz. Saf Yoga sistemi tüm dünyaya verilen bir tam özgürlük mesajıdır.

Şimdi size A-U-M'un* anlamını açıklayacağım. İngilizce'de onun kısa şekli olan OM kullanılır. Hinduca'da doğru kullanım A-U-M'dur. Dolayısıyla, onu bu kullanıma göre açıklayacağım.

'A' gırtlaktan, boğazın derinliklerinden çıkarılan bir sestir. Bu sesi çıkarırken, onun gırtlakta başladığını fark edeceksiniz.

'U' harfini seslendirmek için, dudaklar öne doğru uzatılmalıdır.

'M' ise dudakları birbirine bastırarak söylenir, bu bir arının vızıldaması gibi titreşimli bir sese neden olur. Böylece, kutsal AUM sözcüğünü temel, herşeyi-kapsayıcı ve sonsuz olarak görebilirsiniz. Onun evreni tüm isimleri ve formları içerir.

Biz formun çürüyüp bozulup yok olabileceğini biliyoruz, ama gerçekten var olan, form tezahür etmeden önce de var olan ve Ruh denen şey yok edilemez; ve biz bu yok edilemez realiteyi A-U-M sözcüğüyle ifade ederiz.

Sadhu** öğrencilerine, 'Tattoo-manu-asi' diyerek yol gösterir.

Öğrenci derin meditasyon yoluyla mutlak Gerçeği idrak ettiğinde, Sadhu'nun bu sözünü sadece 'Su-ham' diye yanıtlar. Yani, öğretmen öğrenciye, 'Sen Tanrı'sın' der, ve öğrenci de, 'Ben Ben'im' diye karşılık verir.

Şimdi bu bildirime ve öğrencinin Tanrı'lığını idrak etti-

* AUM'un Türkçe'deki karşılığı "BEN'İM," İngilizce'deki karşılığı "I AM," ve Çince'deki karşılığı TAU'dur.

** Sadhu: Dünya zevklerinden elini çekmiş kişi, mürşit. (Ç.N.)

ğinde verdiği yanıta (su-ham) daha yakından bakalım. O, iki sessiz (*s* ve *h*) ve üç sesli harf (*a, u,* ve *m*) içerir.*

Sessiz harfler, sesli harflerle birleşmedikçe seslendirilemezler. Böylece ses alanında, sessiz harfler 'yok olabilir olanı,' sesli harfler ise 'yok olamaz olanı' temsil ederler.

Dolayısıyla *s* ve *h* 'yok olabilir olana' gönderilir. Geriye A-U-M kalır, ve AUM formu ebedidir.

Gerçek şu ki, AUM yüce TANRI'dır. Bilge adamlar hedeflerine AUM'dan güç ve destek alarak erişirler. AUM'un birinci bölümü, yani 'A' üzerinde derin düşünceye dalan, Tanrı üzerinde uyanıklık aşamasında düşünmüş olur. AUM'un ikinci bölümü, ortadaki aşama, yani 'U' üzerinde meditasyon yapan kişi içsel dünya ve Ruh ile ilgili izlenimler, sezgiler, kavrayışlar elde eder. AUM'un üçüncü bölümü, yani 'M' üzerinde meditasyon yapan kişi Tanrı'yı kendisi olarak görür, aydınlanır ve özgürleşir. AUM, yani yüksek benlik üzerinde meditasyon HER ŞEYİ içerir.

Ben uzaklara, büyük beyaz ışık kozmosuna bakıyorum. Orada saf ışıktan bir giysiye bürünmüş bir varlık duruyor, onun yüzünden saf ışığın güzelliği yayılıyor. Onun tüm çevresinden bir ses geliyor ve bu ses, 'Sen ebedisin,' diyor. Bu varlık giderek yaklaşıyor. Ses yine konuşup, 'Tüm insanlığın rahibi, hiçbir başlangıcı ve sonu olmayan bu gün ve saat sana verilmiştir!' diyor. O varlık, tüm insanlığa Tanrısal kökenlerini göstermek için bir araya getirilmiş saf ışığın yayılımlarının odak noktasıdır. Bu bir tarikatın ya da dini topluluğun simgesi değildir; bu daha onlar oluşmadan önce asıl, bozulmamış saflığı içindeki insanlığın simgesidir. Bu saflık, dünya var olmadan çok önce var olan bir durumdur.

Bu, dünyanın nebulasının atomlarını birleştirip forma sokmaya başlayan tüm kuvvete tam hâkim olarak durması

*M harfi sessiz bir harf olarak kabul edilmesine karşın, sanırım, buradaki kullanımda o titreşimli bir ses çıkardığı için, sesli bir harf olarak kabul ediliyor. (Ç.N.)

gereken ilk insan formunun projeksiyonudur. Dinleyin. Onun çevresindeki ses konuşuyor. Emir şudur: 'Işık olsun!' Böylece, göz kamaştırıcı parlaklıktaki beyaz ışınlar hızla fışkırır, form onları bir noktaya odaklar, dünyanın nebulası bir patlamayla çıkmaktadır, ve o odak noktası nebulanın merkezî güneşidir. Bu merkezî çekirdek atomlarını bir araya getirirken, onlar daha fazla ışık yüklenirler. Işık ışınlarını odak noktasına projekte eden bu formun ardında bilinçli bir yönlendirme vardır.

Şimdi o insan formu konuşmaktadır ve biz sözleri işitiriz. Onlar altın ışıktan harfler tarafından oluşturulmuştur: 'Dünya, ben seni seyretmek için büyük ışık kozmosundan geldim. Parçacıklarını kendine çek. Her parçacığa ebedi yaşam olan, büyük Yaşam Prensibi'nden, Baba'dan kaynaklanan, tüm Yaşam'ın yayılımları olan ışığı aktar; ve ben sana BEN'İM olduğumu bildiriyorum.'

Şimdi ben o formun bir el işaretiyle birilerini çağırdığını görüyorum. Şimdi onun yanında başka insan formları da var ve, içlerinden biri konuşuyor: 'Baba'dan, ışık kozmosundan gelen sevgili varlık kimdir?' Çevredeki ses yine alçak bir sesle konuşur: 'Bu, hâkimiyete sahip olmak için forma sokulmuş olan benim, ben hâkimiyete sahip olduğumdan, benim vasıtamla hâkimiyetim tezahür eder.' İşte bu Mesih'tir.

Form yine konuşur ve yanıtlar: 'BEN'İM, ve hepiniz bu BEN'İM'siniz.' Ses devam eder: 'Benim öteme bakın; Tanrı'nın sesi benim kanalımla konuşur. BEN Tanrı'yım ve siz Tanrı'sınız. Her ruh asıl saflığı içinde Tanrı'dır.' Oradaki sessiz izleyiciler sesin o form kanalıyla konuşup şöyle dediğini işitirler: 'Bakın, insan Tanrı'dır; o, büyük Kozmos'tan gelen Tanrı Mesihi'dir.'

Bu Tanrı'dan tüm hâkimiyeti ve üstatlığı ile gelen insanın berrak, dingin bir vizyonudur. Bu tüm insanlığın üstatlığıdır; bu herkes için geçerlidir. O formun ardında saf kristal,

göz kamaştırıcı parlaklıkta beyaz ışık yayılımları vardır. İnsan saf beyaz ışıktan gelmiştir, saf beyaz ışıktan oluşmuştur; dolayısıyla, SAF BEYAZ IŞIKTIR. Saf beyaz ışık Tanrı Yaşamı'dır. Tanrı Yaşamı'nın saf ışınları yalnızca insan vasıtasıyla yayılır ya da tezahür eder. Biz derin düşünceye dalarak idealimizi sabitleştirdiğimizde ve odakladığımızda, vizyon canlanır, ortaya çıkar, sonunda vizyonumuz ve form birleşip biz olarak ortaya çıkar; o zaman biz 'O' oluruz. Böylece biz tüm insanlığa, 'BEN Tanrı'yı ifade eden SENİM' deriz."

Üstat Puriji'nin konuşması burada sona erdi. Sonra o, birçok Yogi'nin Samadhi hali içinde oturduğu büyük bir mağaraya gideceğini bildirerek bizden kendisine eşlik etmemizi istedi.

Bizler bu tapınakta ve o mağarada dokuz gün geçirdik. Birçok Yogi o mağarada yıllarca yaşamış ve, bu inzivadan çıktıktan sonra, kendi halkı arasında olağanüstü bir çalışma yapmıştı.

Bize, toplantı bittikten sonra, bir grup insanın Sansrawar Gölü ve Muktinat yolu ile Hindistan'a döneceği söylenmişti. Muktinat'tan sonra Darjeeling'e çok rahat bir biçimde gidecektik. Bu iyi bir haberdi ve biz bu büyük varlıklarla birlikte yolculuk yapacağımız için çok sevinmiştik.

Orada bir mağaradan diğerine giderek, birçok Yogi ve Sadhu ile görüştük; ve, bizi şaşırtan bir biçimde, birçoğunun yaz kış orada yaşadığını öğrendik. Kar yüzünden sıkıntı çekip çekmediklerini sorduğumuzda, onlar, bulundukları yere hiç kar yağmadığını, orada hiç fırtına çıkmadığını ve hiç sis olmadığını söylediler.

Böylece, zaman kanatlanmış gibi uçup gitti ve oradan ayrılacağımız gün gelip çattı.

Bölüm 13

Tapınaktan ayrılacağımız sabah, tüm topluluk sabaha karşı saat üçte şarkı söyleyen müridin sesiyle uyandı. O herkesi dışarı çağırdığından, biz olağandışı bir şeyin olduğunu anladık.

Tapınaktan dışarı adım attığımızda, Pora-tat-sanga'dan yayılan ışık öyle parladı ki tüm bölge ışıl ışıl aydınlandı. Mürit tapınağın bir köşesinde durdu, ve bizlerden sessizce beklememizi istedi. Yüzlerce insan kollarını havaya kaldırarak durdu.

Sessizlik, "Üstat Puriji'ye katılın" sözleriyle bozuldu. Üstat Puriji'nin nağmeli bir sesle çekmeye başladığı mantra'ya adeta binlerce ses katıldı. Bu ses sabahın sessizliğinde kayalıklarda yankılanarak daha da büyüdü ve giderek her yanı kapladı.

Sonra Üstat Puriji konuşmaya başlayarak şunları söyledi: "Bir Hindu Tanrısı, bir Moğol Tanrısı, bir Musevi Tanrısı, bir Hristiyan Tanrısı olabilir mi? Gerçek, Aslî, Sonsuz, Tanrısal, Yönetici bir Evrensel Prensip vardır. Bu prensibin merkezî ışığına Tanrı denir. Tanrı her şeyi kapsamalıdır. Tanrı her şeyi kapsar. Herkes Tanrı'dır.

Biz Tanrı'dan söz ettiğimizde, bir ve her şey olandan, herkeste olandan, kendini herkes vasıtasıyla ifade edenden söz ederiz. Eğer Hindu kendi Tanrısı'nı isimlendirip ondan başka bir Tanrı olmadığını söylerse, onun düşüncesi bölün-

müş olur. Eğer Moğol kendi Tanrısı'nı isimlendirir ve ondan başka Tanrı olmadığını söylerse, onun düşüncesi bölünmüş olur. Eğer Musevi kendi Tanrısı'nı isimlendirir ve ondan başkası olmadığını söylerse, onun düşüncesi bölünmüştür. Eğer Hristiyan kendi Tanrısı'nı isimlendirir ve ondan başkasının olmadığını söylerse, onun düşüncesi de bölünmüştür. Kendi içinde bölünen bir yuva parçalanıp yıkılır. Böyle bölünmemiş, birleşmiş bir yuva varlığını ebediyen sürdürür. Kime hizmet edeceğinizi seçin. Bölünme başarısızlık ve ölümdür. Baba-Ana Prensibi'nde birleşme sonsuz ilerleme, sonsuz onur ve hâkimiyettir. A-U-M. A-U-M. A-U-M."

Bize, bu AUM sesi sanki tüm dünyanın çevresinde yankılanmış gibi geldi. Sanki tapınağın büyük gongu çalmış gibi, bu AUM yankılarını en az on dakika boyunca duyduk. Zaman zaman, kayalar bile bu AUM sesini yayıyor gibi göründü. Bu yankılar yavaş yavaş kesilirken, herkes aşağıdaki kayalık amfitiyatroda toplandı ve biz de bu topluluğa katıldık.

Bizler grubumuzla birlikte yerlerimize oturduğumuzda, Yogi Santi kollarını havaya kaldırdı ve, hep birlikte, az önce olduğu gibi AUM mantrası'nı çekmeye başladık. Yine kayalar da bu titreşimleri yayar gibi göründü. Bu, kahvaltı sona erene dek böyle devam etti.

Sonra ayağa kalktık ve herkes kısa bir süre sessizce durdu. Ardından, mürit şarkı söyleyerek şunları ifade etti: "Artık sizden ayrılıyoruz; güzel huzurunuzdan ayrılırken en büyük kutsamamızı da burada bırakıyoruz. Ve bir gün buraya tekrar dönme onurunu bize bahşetmenizi diliyoruz. Buradan ayrılmakta zorlanıyor ve özlem dolu kalplerle buraya geri dönmeyi bekleyeceğimizi biliyoruz. Size hoşçakalın diyoruz. Dileriz tüm kutsal nimetler ve kutsamalar size bahşedilsin."

Yanıt adeta tek bir sesle geldi: "Sevgili varlıklar, siz mekânın bizi ayırdığını düşünseniz de, bizler asla ayrılmayız.

Mesafelerin bizi ayıracak bir gücü yoktur, çünkü Tanrı ve biz tüm uzayı kaplarız. Bizim vedalaşmamız bile gerekmez, çünkü biz sizi her zaman görürüz. Siz gitmezsiniz, gelmezsiniz, siz daima buradasınız. Zaman yoktur, ayrılık yoktur, ölüm yoktur; şimdi ve gelecek buradadır. Biz hepimiz Tanrı' da birlikteysek, başka nerede olabiliriz ki?"

Bu son sözler üzerimizde dalgalanırken, biz kendimizi yola çıkmış bulduk. Ancak, ayaklarımız oradan uzaklaşırken, biz hâlâ oradaydık. Ayrılık diye bir şey yoktu ve bizler o kutsal yerden gerçekten ayrıldığımızı hiç hissetmedik.

O gün, tüm gün boyunca mürit güldü ve şarkı söyledi. Yine, onun kahkahası ve şarkısı bizi en zor yerlerden bedensel olarak yükselterek geçirdi.

O öğleden sonra saat ikide yine sessiz tapınak Maha Muni'ye vardık. Ancak orada gecelemek yerine, yola devam ettik ve, on altı saat boyunca yol alıp yetmiş mil katetmemize rağmen, bir yorgunluk hissetmedik. Böylece Sansrawar'a vardık. Burada gölün yakınındaki güzel bir tapınağa götürüldük, ve Trans-Himalaya Geçidi'ne doğru yola çıkmadan önce orada iki gün dinlendik. Burası gerçekten cennet gibi bir yerdi. Göl büyük dağların arasında bir mücevher gibi duruyor ve tüm çevredeki ağaçlarda güzelim kuşlar şakıyordu.

Hac grubunun büyük bölümü burada yaşıyordu. Biz kendi grubumuz, Yogi Santi ve gülen müritle birlikte Muktinat'a doğru yola devam edecektik. Sık sık bu geçişin zorluklarını işitmiştik ama, günlerce yol almamıza karşın çok az zorlukla karşılaştık ve Muktinat'a zamanında vardık. Orada yine Emil ve birkaç dostumuz tarafından karşılandık.

Bu yeniden bir araya gelişin bize ne kadar büyük bir zevk verdiğini sözlerle anlatamam. Uzaklara gitmiş ve her yerde büyük bir konukseverlik ve iyilik görmüştük; ancak burada gerçekten yuvaya dönmenin heyecanını hissediyorduk.

O akşam onlara bazı deneyimlerimizi anlatırken, Emil şöyle dedi: "Şimdi Tibetliler'in altı-yedi bin metre yükseklikte sırtlarında ağır yükler taşımaktan neden rahatsız olmadıklarını biliyorsunuz. Şimdi onların, iddia ettikleri gibi, Everest Dağı'na nasıl tırmandıklarını biliyorsunuz. Onlar, Everest Dağı'na verdikleri isimle, Dağların Tanrısı'nın zirvesine kadar çıkarlar. Onlar herhangi bir ağır yükün, zorluğun tanrısını yendikleri gibi, dağların tanrısını da yenerler. Bir başka deyişle, onlar o ağır yükü bırakırlar; o zaman o yük var olmaz. Siz gerçek Tanrı-insanın omuzlarına bir yük koyamazsınız. Şimdi İsa'nın, 'Bana gelin, siz yorgun ve ağır yük altında olanlar, ben sizi huzura kavuşturacağım' bildirimindeki gerçeği görebilirsiniz. Gerçek bildirim, 'BEN'İM sizi huzura kavuşturur' idi. Siz BEN'İM bilincine eriştiğinizde, ağır yük tanrısını huzur ve dinlenme Tanrısı'na dönüştürürsünüz. Siz huzur Tanrısı'na erişmişsinizdir, ve orada hiçbir yük taşımazsınız. Tanrı, insanın her durumda doğru düşünüp, o durumu doğrudan aşma gücüdür.

Eğer bir hedefe nişan alıyorsanız ve onu on-ikiden vurmak istiyorsanız, tüm düşüncenizi o hedefin merkezinde odaklamanız gerekir; o zaman, tam odaklanmış iradenizle, o hedef merkezinden başka bir şey görmemeniz gerekir. Hedefi on-ikiden vurduğunuzda, Tanrı'yı bir derecede ortaya çıkarmış olursunuz.

Tanrı sizin ilahi idealinizdir, her düşünce ve eylemin üzerinde merkezlendiği odak noktasıdır. Bu şekilde tanrısal insanı, Tanrı'nın Mesihi'ni ortaya çıkarırsınız. Doğrudan hedefinize yönelin; ve o hedef, içinizdeki Tanrı'nın olduğu ve Tanrı'nın herkes için gördüğü tanrısal yaşam olsun. Tüm iradenizi ve düşünce kuvvetinizi Tanrı üzerinde odaklayın. Bu düşünce kuvveti Tanrı olarak davranan insanın kendisidir, o kendisinden dikkatinin tamamen hedefi (Tanrı) üzerinde odaklanmasını talep eder, ki Tanrı bir anda ortaya çıkarıla-

bilsin. Tanrı hedefleştirildiği anda, arzu ettiğiniz kalıbı sunarsınız ve o tamamen doldurulur. Arzunuz bu şekilde ortaya konulduğunda, o tanrısaldır. Tanrısallığınızı daima projekte ederek, arzunuz tanrısal emirle gerçekleşir. Siz onun ne zaman gerçekleşeceğini belirleme gücüne sahipsinizdir. Daima kumanda sizdedir. Siz otorite sözünü söyleme gücüne sahipsinizdir. O zaman tüm dışsal şeylere 'susmalarını' emredersiniz. Sonra kesin bir biçimde ve bilerek şöyle diyebilirsiniz: 'İçimdeki Mesih'ten daha büyük bir güç yoktur. Ben şimdi Mesih olarak konuşurum, ve benim sözümden daha büyük bir yönetici güç yoktur. Ben şükreder, kutsar ve sözümü kusursuz bir biçimde söylerim.' Asla başa dönüp tekrar istemeyin, bu tutum kuşkuya neden olur. Mesih sözünüzü söylemişsinizdir, kumanda sizdedir. Bu iş bitmiştir ve tamamdır; o tanrısal düzen içindedir.

'Sana bereketli, tam ve özgür
Bir Yaşam ve Işık için;
Mükemmel, sonsuz bir zenginlik ve güç için,
Sınırsız bir özgürlük için
Teşekkür ederim, Tanrım.'

Şunu unutmayın ki, tek başına hiçbir şey yapamayan iki şey, eğer ruhsal kuvvetlerini birleştirirse, tüm dünyayı fethedebilir. Bu ikisi tek bir amaçta birleşmiş *Tanrı* ve *sizsiniz.* Tanrı ile birleştiğinizde, istediğiniz her şey anında gerçekleşir. Tanrı ile birlikteyken, insan Tanrı-gibi olmayan her şeyi yener.

İçsel odanıza, yani Tanrı-benliğinize girin, başka her şeye kapıyı kapayın, dışsal gözlerinizi kapatın, sadece gerçek Tanrı-benliğinizi görün. Kendinizi sessizce ruhsal olarak alıcı bir ruh haline sokun.

Tanrı Prensibi tek noktadır. Ben Evrensel Yaşam Ener-

jisi ile birim. O şimdi benim içimden akıyor. Bunu biliyorum. Bunu hissediyorum. Her şeyi başarma yeteneğine sahip olduğum için Tanrı'ya, Babama teşekkür ediyorum.

Siz -BEN'İM tüm Evrensel Yaşam Enerjisi ile direkt temasta olarak- Tanrı'ya dua ettiğinizde, bu enerjiyi sınırsız ölçüde kullanıyor olursunuz. Tanrı sizin herşeyi-bilen, zeki Ruh'a verdiğiniz isimdir, ve bu ruh her insanın dışında olduğu gibi, içindedir de. Sizin Tanrı'nın Kendisini sizin vasıtanızla dışsal olarak ifade etmesine izin vermeniz gerekir. Dolayısıyla, tüm bilginin kaynağının, tüm anlayışın, tüm gerçeğin içinizde saklı olduğunu bildiğinizde, dışsal kaynaklardan bilgi ve yardım aramanız gerekmez. Evrensel Ruh, Tanrı içinizdeyken, neden dışarıda bilgi aramalı ki? Bu anlayışla, içinizdeki Tanrı'nın en büyük öğretmen olduğunu bilerek, herhangi bir şeyi başarmak istediğiniz zaman bu prensibe başvurabilirsiniz.

O zaman sahip olduğunuz tüm gücün önce size çekildiğini, sonra bedeninizde üretildiğini ve her neyi arzu ediyorsanız onu başarmak için dışarı yollandığını idrak edersiniz. Bu sizin içinizden yayılan Tanrı'dır; bu içinizdeki kişisel değil, herşeyi-kapsayan bir Tanrı'dır. Tanrı'nın içinizden doğru ortaya çıkmasına izin verdiğinizde, Tanrı ile birleşmiş olursunuz, ve O her duruma ve koşula nüfuz eder. İçinizdeki Tanrı'ya tapınarak ve Tanrı'nın içinizden doğru ortaya çıktığını görerek, bütün insan ailesinin içindeki Tanrı'ya tapınıyor olursunuz. Dışarıdaki bir tanrıya tapınmak putperestliği doğurur. İçinizdeki Tanrı'ya tapınmak ve Tanrı'nın içinizden doğru dış dünyaya çıktığını görmek, her yerdeki Tanrı yaşamı ve ışığının yayılımlarını oluşturmak ve onunla bilinçli temasta olmaktır.

Her şey titreştiğinden ya da enerji yaydığından, aynı zamanda bedeninizin de içinde olmadan, bedeninizin dışında bir tanrı var olamaz. Böylece, bu titreşimler bedeninizin çev-

resinden olduğu gibi, onun içinden de akar, ve Tanrı'nın titreşimleri Evren'in tüm kütlesinin olduğu gibi, bedeninizin her atomunu da içerir. Böylece, siz Tanrı'yı her yere, herkesin içine ve çevresine koyarsınız. Uzayda içinden ışık ve yaşam enerjisi yayılmayan tek bir atom bile yoktur."

Emil, konuşmasını bitirdikten sonra, bizi daha sonra Hardwar'da karşılayacaklarını bildirdi, ve iyi geceler dileyerek yanımızdan ayrıldı.

Bölüm 14

Hardwar'a yaklaşırken, bu kentten bir gün uzaklıkta bir mesafede oturan Gordon Weldon adlı bir Amerikalı'nın evinde konakladık. Kendisi bizi sıcak bir biçimde karşıladı ve birkaç gün evinde kalmamız için ısrar etti.

Yıllardır Hindistan'da yaşayan tanınmış bir yazar olan Weldon bizim çalışmamızı destekliyor ve bu çalışmaya derin bir ilgi duyuyordu. Birkaç kez bizim grubumuza katılmak istemiş, ama koşullar elvermediğinden onu aramıza alamamıştık. Ertesi gün onun bahçesinde oturmuş, deneyimlerimizi anlatırken, Weldon birden Nasıralı İsa denen kişinin geçmişinin ve yaşamının gerçekliğini asla tam olarak kabul etmediğini söyledi. Bulabildiği kayıtları dikkatle incelemişti ama hepsi belirsiz ve sonuçtan yoksun görünmüştü. En sonunda, İsa diye bir kişiliğin gerçekten var olduğundan büyük bir kuşku duyarak, ve umutsuzluğa kapılarak bu incelemeden vazgeçmişti. Bunun üzerine, Şefimiz ona, eğer İsa ile karşılaşırsa onu tanıyıp tanımayacağını, ve nasıl tanıyacağını sordu.

Weldon, "Tüm yaşamımın büyük bir ideali olagelmiş bir konuya değindiniz," diye karşılık verdi. "Bu insanın bu dünyada bedensel olarak var olup olmadığıyla ilgili gerçeği nasıl bir ilgiyle aramış olduğumu asla bilemezsiniz. Ancak, her geçen yıl kuşkularım daha da güçlendi, sonunda tam olarak güvenebileceğim bir iz bulma konusunda umutsuzluğa kapıl-

dım. Bununla birlikte, bir gün, bir yerlerde bu insanla -dış bir telkin olmadan- yüz yüze gelebilirsem, onu tanıyabileceğim şeklinde belli belirsiz bir düşünceye, bir umuda sahibim. Sezgisel olarak bu düşünce içimde yükseliyor, ve ben size onu tanıyacağımı hissettiğimi söylüyorum."

O akşam odalarımıza çekilmeye hazırlanırken, Şefimiz gelip bize şöyle dedi: "Bu öğleden sonra İsa hakkında yapılan konuşmayı hepiniz duydunuz. Dostumuzun içtenliğini de fark etmişsinizdir. Onu da bizimle birlikte gelmesi için davet edelim mi? Bu yolculukta İsa ile karşılaşıp karşılaşmayacağımızı bilmiyoruz ve bunu bilmemizin bir yolu da yok. Eğer biz Weldon'u davet edersek, ama gittiğimizde İsa'yı orada bulamazsak, bu Weldon'da daha büyük bir düş kırıklığı yaratmaz mı? O zaman da teklifimiz hayırlı bir amaca hizmet etmiş olmaz. Weldon bizimle gelmeye hevesli görünüyor; biz İsa'nın orada olup olmayacağını bilmediğimizden, kendisine bu konuda hiçbir şey söylemeyelim. Bu işi oluruna bırakalım." Hepimiz Şefimiz'in bu önerisini kabul ettik.

Ertesi sabah Şefimiz Weldon'u bu yolculuğa davet etti. Anında Weldon'un yüzü bir umutla aydınlandı. Kısa bir an düşündükten sonra, ertesi Çarşamba bir işi olduğunu ve o güne dek oraya dönmesi gerektiğini söyledi. O gün Perşembe olduğundan, önümüzde altı gün vardı. Şefimiz bu sürenin yeterli olduğunu düşündü; böylece o öğleden sonra yola çıkmaya karar verdik. Rahat bir yolculuk yaptık ve ertesi gün öğleden önce Hardwar kentine vardık.

Kalacağımız eve vardığımızda, evin bahçesinde on iki kişilik bir grubun oturduğunu gördük. Biz yanlarına yaklaşırken hepsi ayağa kalktı ve evsahibi bizi karşılamak üzere öne çıktı. Ve bu grubun içinde İsa da bulunuyordu. Her zamanki gibi, ondan çevreye çok parlak bir ışık yayılıyordu. Sonra, daha aramızdan birileri bir söz söylemeden ya da bir şey ima etmeden, Weldon, ellerini uzatarak ve sevinç dolu

bir çığlık atarak koştu ve, İsa'nın ellerini tutarak, "Oh, sizi tanıdım, sizi tanıdım! Bu tüm hayatımın en ilahi anı!" dedi.

Bu sahneye tanık olup, arkadaşımızın coşku ve mutluluğunu görünce, hepimizi huşu verici bir sevince benzer bir şey kapladı. Sonra, Weldon gruba tanıtılırken, biz de ilerleyip oradaki herkesle selamlaştık.

Hep birlikte öğle yemeği yedik. Yemekten sonra, bahçede otururken, Weldon İsa'ya, "Bize bir konuşma yapmayacak mısınız? Doğrusu, ben bir ömür boyunca bu anı beklediğimi hissediyorum," dedi.

Kısa bir süre bir sessizlik oldu, ve sonra İsa konuşmaya başladı: "Her şeyden önce şunu bilmenizi isterim ki benim konuştuğum ve benim içimde bulunan Baba, herkesin içinde bulunan aynı sevgi dolu Baba'dır ve herkes O'nunla benim gibi konuşabilir ve O'nu benim kadar yakından bilebilir. İnsanların bunun mümkün olamayacağını söylemeleri önemli değildir. Sizler, her biriniz, Tanrısal Üstat olarak durup, tıpkı benim yaptığım gibi, tam bir hâkimiyetle her şeyi başarabilir, her sınırlılığı ve zorluğu aşabilirsiniz. Bunun zamanı gelmiştir. Ruh kumandayı tamamen ele aldığında, bedeninizin titreşimini sonunda saf beyaz bir ışığa dönüşene dek yükseltebilir, ve her şeyin ondan kaynaklandığı Baba'ya geri dönebilirsiniz.

Babamız, yani Tanrı saf ışık yayılımıdır ve her şey bu titreşen ışıktan kaynaklanmıştır; bu titreşimde herkes Tanrı ile birlikte durur. Bu ışık yayılımlarında tüm maddesel bilinç silinir ve biz formsuzdan forma doğru yaratımların projekte edildiklerini, her an her şeyin yenilendiğini görürüz. Sıvımsı madde olan asli kozmosta her şey mevcuttur ve, bu varoluştan ötürü, titreşimler o kadar yüksektir ki kimse onları algılamaz.

Yaradılışa büyük Kozmos'ta üretilen kozmik ışık titreşimlerinin yayılımı ya da ışınımı neden olduğundan, biz ya-

radılışın hep sürdüğünü görebiliriz; ve bu ışınım her şeyi destekleyen evrensel yaşam ya da ışık enerjisidir ve ona ışınımın ya da titreşimin Babası denir. O, ışınımın Babası'dır, çünkü onun ışınımı başka herhangi bir ışınımı ya da titreşimi parçalayacaktır. Gerçekte o onları, sadece, diğer formların ortaya çıkabilmeleri için parçalar.

Bedenimiz Ruh titreşimleriyle uyum içinde titreştiğinde, biz ışık titreşimleri oluruz, ki bu tüm titreşimlerin en büyüğüdür, Babası'dır, Tanrısı'dır.

Çok yakında, bu kozmik ışınların madde denen şey için yıkıcı olabilecek kadar muazzam bir bombardıman oluşturdukları kanıtlanacaktır. Bu ışınlar tüm enerjinin, tüm unsurların (elementlerin) kaynağından, tüm unsurların Babası'ndan gelirler. Bu yıkımı ya da yok etme değil, sözde maddeden ruh formuna bir dönüşümdür.

Çok yakında şu olgu keşfedilecektir: Bu kozmik ışınlar tüm kütleye nüfuz edip atomun çekirdeğini parçalayacak, onları bir başka maddenin atomlarına dönüştürecek ve böylece daha yüksek düzende unsurlar yaratacak kadar müthiş bir nüfuz edici güce sahiptir; ve bu şekilde, yaradılış saf ışığın ya da yaşamın daha yüksek bir yayılımına doğru ilerler.

Böyle müthiş nüfuz edici bir güce sahip olan bu ışınımlar, dünyadan ya da güneş sisteminden gelen tüm ışınımlardan kolayca ayırt edilir ve, onlar tüm bu ışınımlar ya da titreşimler üzerinde tam bir kontrole sahiptir. Yakında şu da keşfedilecektir ki, bu ışınımlar görünmeyen bir evrensel kaynaktan gelirler, ve dünya sürekli olarak bu ışınların muazzam bombardımanına maruz kalmaktadır ve bu ışınlar bir unsurun atomlarını bir başka unsurun Sonsuz parçacıklarına dönüştürebilecek kadar güçlüdür. Ayrıca, bu kozmik ışının bir atomun çekirdeğine çarptığında, onu parçalayacağı da keşfedilecektir. O bu atomu bir başka maddenin minnacık parçacıklarına ayırır, daha düşükten daha yüksek unsura

doğru bir dönüşüme neden olur. Böylece, bu ışınımlar maddeyi yok etmezler; onu daha düşükten daha yüksek bir unsura, maddesel-olandan ruhsal-olana dönüştürürler.

Bu daha yüksek unsur insanın buyurduğu gibidir; o insan onun öyle isimlendirdiği ve daha yüksek bir amaç için kullandığından daha yüksektir. İnsan ruhsal titreşimler içinde durduğunda, bu ışınları ve onların eylem biçimini tam olarak belirleyebilir ve denetleyebilir.

Böylece, ruhsal titreşimler içinde duran insanın tüm çevresinde değişim-dönüşüm hep sürer. Değiştirip-dönüştürmek, daha yüksek anlamda yaratımdır. Böylece herkes bulunduğu yeri yaratır. Yaradılış asla son bulmaz; o süreklidir.

Kosmos'tan gelen ışınım yayılımları ışıktan, ışık mermilerinden oluşur. Kozmos tüm evrenleri, yani tüm güneş sistemlerini kuşatır; merkezî güneşi güneşleri kendine çekip masseder, yoğunlaştırır ve o evrenlerden dağılan tüm enerjiyi bir araya toplar. Bu merkezî güneş titreşen, nabız gibi atan enerjiyle dolar, ve bu enerji öyle yoğunlaşır ve sonuçta ışık mermileri öyle muazzam bir kuvvetle fırlatılır ki onlar bir başka atomun çekirdeğiyle çarpıştıklarında, o atom parçalanır, ama yok olmaz. Onun parçacıkları bir başka unsurun parçacıklarına dönüşür ve sonunda ait oldukları unsurla birleşirler; o zaman o unsur yaşam bulur.

Yaşamı bu ışık mermilerinin bombardımanıyla salınan enerjidir; ve salınan enerjinin parçacıklar tarafından massedilen bölümüne parçacığın ya da bütün unsurun yaşamı denir; enerjinin salınan ama yaşam olarak massedilmeyen bölümü Kozmos'a geri döner ya da geri çekilir. O tekrar yoğunlaştırılır ve yine salınarak diğer atomlarla çarpışıp onları parçalar, böylece ortaya çıkan parçacıklar gidip bir başka unsurun atomunu yaratırlar.

Böylece yaradılış süreklidir, sonsuzdur; enerji genişler ve yoğunlaşır, sonra hızı düşürülen titreşimlerle yoğunlaşıp

forma dönüşür.

Bu zeki, yayılan Enerji, aslında maddesel değil ruhsal olan bedenlerimizin evrenini olduğu gibi, çevremizdeki evreni de kontrol eden, yöneten Tanrı'dır.

Bu değişim-dönüşüm, bir parçalanıp dağılma değildir. Bu zekâ öyle yönetir ki, bu ışık mermilerinden çok azı -bir zaman oranında ve yasaya tamamen uygun olarak- diğer atomların çekirdeklerine çarpar, böylece hiçbir tezahürün dengesi bozulmaz.

Bu yüce zekâ ile bir olan insan, bu etkiyi düzgün bir biçimde güçlendirip tüm ihtiyaçlarını anında karşılayabilir. Bu şekilde, insan doğanın yavaş sürecini hızlandırabilir. O, doğaya müdahale etmez; doğa ile -doğanın normalde işlediği daha düşük titreşim düzeninden- daha yüksek bir titreşim hızında işbirliği yapar. Her şey titreşimdir ve titreşimin etkilediği kata ya da alana uyar. Sözü edilen katların ya da alanların dünyayı kuşatan ortak merkezli kuşaklarla hiçbir ilgisi yoktur. Bu ortak merkezli kuşaklar ya da tabakalar, dünyayı kuşatıp dünyadan kaynaklanan titreşimleri geri yansıtan iyonlaştırıcı kuşaklardır, ama onlar Kozmik ışınları engellemez ya da kesmezler. Onlar vasıtasıyla dönüşüm ya da yaradılış her zaman devam eder. Bedenlerimiz bile daha düşükten daha yüksek bir hale doğru dönüşüm geçirir ve biz düşüncelerimizi ve, dolayısıyla, bedenimizi bilinçli olarak daha yüksek titreşimlere uyumlu tutarak bu değişimin bilinçli yöneticileri olabiliriz. Böylece, bedenimizi bilinçli olarak daha yüksek bir titreşim hızına uydurur ve o titreşim oluruz.

Üstat bu durumda bekler. Siz şimdi tüm koşullara hükmeden bir üstatsınızdır. Şimdi siz Tanrısal bir yaratımın ihtişamının ve bilincinin her türlü maddi düşüncenin çok üzerinde olduğunu bilirsiniz.

Birinci adım -mükemmellik alışkanlığını, Tanrı alışkanlığını, Tanrı'nın Mesihi alışkanlığını geliştirmekte oldu-

ğunuzu hep aklınızda tutarak- zihnin ve bedenin tüm dışsal faaliyetlerini tam olarak kontrol etmek ve yönetmektir. Bunu her zaman her yerde, çalışırken ve dinlenirken yapın. Bu kusursuz mevcudiyeti kendi içinizde görün. Bu kusursuz mevcudiyeti, bu Tanrı'nın Mesihi'ni gerçek benliğiniz olarak görme alışkanlığını edinin. Sonra biraz daha ileri gidin. Varlığınızın merkezinden göz kamaştırıcı parlaklıkta saf bir ışığın, Tanrısal Beyaz Işığın yayıldığını görün. Onun bedeninizin her hücresinden, dokusundan ve organından yayılacak kadar muhteşem bir biçimde parladığını görün. Şimdi Tanrı'nın Mesihi'nin muzaffer, saf, kusursuz ve ebedi bir biçimde ortaya çıktığını görün. Buna tanrısal hakkınız olarak sahip çıkın ve o sizin olur.

'Tanrı' dediğiniz her seferinde, Tanrı'yı sunduğunuzu tam olarak bilin; ve böyle yaparak dünyaya beni Tanrı Mesihi olarak sunmaktan daha büyük bir hizmet yapmış olursunuz. Kendinizi Tanrı Mesihi olarak görmek, Tanrı'yı sizin dünyaya sunduğunuzu görmek ve Tanrı'yı kendiniz olarak görmek çok daha büyük ve asil bir görüştür.

Siz oturup Tanrı ile aranızda aracılık etmem, sizin için şefaatta bulunmam için bana dua ediyorsunuz. Beni idolleştirip sonra da o idole tapınmadığınız sürece, beni dünyaya Tanrı'nın Mesihi olarak sunmanız ve benim vasıtamla sunulan Tanrı niteliklerini görebilmeniz de iyi bir şeydir. Ancak, beni idolleştirip o idole tapındığınız anda, beni ve kendinizi saptırmış olursunuz. Benim ya da bir başkasının sunduğu ideali görmeniz iyi bir şeydir, ama sonra o ideali kendi idealiniz kılmalısınız. O zaman biz birbirimizden ve Tanrı'dan ayrı olmayız; böylece insan dünyayı fethedip aşabilir. Tanrı'da BİR durarak her şey başarılabilir.

Eğer bunu sevgi, saygı ve adanışla geliştirirseniz, o bir alışkanlık olur ve çok geçmeden sizin tüm günlük yaşamınız ve tüm varoluşunuz haline gelir. Böylece, kısa bir süre için-

de Tanrısallığı ortaya çıkarmış olursunuz. Bir kez daha Tanrısal Mesih, Tanrı çocuğu olursunuz. Asli Ruh, Enerji ile Bir olursunuz. Bu Büyük Işığı gerçekten hissedin, görün ve tutun; onun sizin olduğunu kabul edin, ilan edin ve bilin; ve kısa bir süre içinde bedeniniz gerçekten bu ışığı yayacaktır.

Her çağda ve her durumda, evrenin her yanında bu yüce ışık mevcuttur; o her yerdedir. Bu ışık, yaşamdır.

Bir şey açık, basit ve kesin hale getirildiğinde, biz onunla ilgili olarak aydınlanırız. Işık bilinçli anlayışımızı aydınlatır. Yakında YAŞAMIN IŞIĞI, tüm büyük varlıklara yapmış olduğu gibi, sizin görüşünüzü de aydınlatacaktır. Bu büyük varlıkların birçoğu büyük parlak bir ışık içinde durur halde resmedilmiştir. Siz onu göremeseniz de, bu ışık gerçektir ve o sizin bedeninizden ışıyan yaşamdır."

Burada, İsa konuşmasına akşam devam edeceğini bildirerek, sustu. Sonra kalkıp, hep birlikte bahçeden çıktık. Yürürken, Weldon bize heyecanla şöyle dedi: "Bir düşünün! Burada siz bu insanlarla ilişki kurdunuz ve ben bu bölgede yaşıyor olmama rağmen onları hiç tanımadım. Bugün benim için gerçekten bir ifşaat oldu. Doğrusu, gözlerimin önüne yeni bir dünya, yeni bir yaşam serildi."

Ona, İsa'yı nasıl tanıyabildiğini sorduk. O, "Biliyorum, onu hemen tanımam sizi hayrete düşürdü. Doğrusu, ben de nasıl tanıdığımı bilmiyorum. Sadece onun o olduğunu bildim ve hiçbir şey bu bilişi sarsamaz," diye karşılık verdi.

Ona eğer işinin başına dönecekse, o Pazartesi oradan ayrılması gerektiğini, o gün grubumuzdan iki kişinin Darjeeling'e gitmek üzere yola çıkacağını ve ona eşlik edebileceğini söyledik.

"Hayır" diye anında karşı çıktı Weldon, "bir haberci yollayıp işi bir başkasına vermelerini isteyeceğim. Burada kalıyorum. Artık isteseniz de beni gönderemezsiniz."

Bölüm 15

Bir gün, akşama dek kırlarda dolaşıp, birçok ilginç yeri ziyaret ettikten sonra, akşam saat sekizde kaldığımız yere döndük ve dostlarımızın yine bahçede toplanmış olduklarını gördük.

Kısa bir süre genel konular üzerinde sohbet ettikten sonra, İsa söze girerek şöyle bir konuşma yaptı: "Sizinle sizin kendinizle konuşmanızı istediğim gibi konuşacağım. Eğer bu bildirimleri gerçekleştirir, böylece onları bir parçanız kılarsanız, başka bir bildirime ihtiyacınız kalmaz. Bu bildirimler kesinlikle formüller olarak kullanılmamalıdır. Öğrenciler onları kendi düşüncelerini Tanrısal Prensip ile uyum içine sokmak ya da, birçoklarının dediği gibi, 'düşüncelerini tek bir noktaya yönelecek şekilde eğitmek' için kullanabilirler.

Şu iyi bilinen bir olgudur ki, TANRI (God) sözcüğünü ne kadar sık söyler, ve onun içinizde bulunan ve içinizden akan en yüksek prensip olduğunu bilirseniz, ondan o kadar büyük yarar sağlarsınız.

Tanrı'yı içinizden akan Yaratıcı Prensip olarak görün; o prensibi yoğunlaştırıp güçlendirin, ve onu daha dinamik bir etkiyle dışarı gönderin. O her zaman, çevrenizden olduğu gibi, içinizden de aktığından, onu varlığınızın tüm gücüyle dışarı doğru sevk ederek, ona daha büyük bir güç ve hız kazandırabilirsiniz. İnsan bedeni bu kuvveti dönüşüme uğratan vasıtadır ve ona daha fazla güç verildiğinde daha büyük

işler başarılabilir.

Böylece, tam hâkimiyeti içinde duran tek bir insan tüm dünyayı yenebilirken, milyonlarca insan bu prensibin ışınımlarını büyütüp dışarı yolladığı takdirde bu prensibe çok daha büyük bir kuvvet katılmış olur. Böylece, siz milyonlarca insanın neyi başarabileceğini hayal edebilirsiniz.

İçinizde bulunan Tanrı Prensibi'ni güçlendirdiğinizi bilerek Tanrı sözcüğünü ne kadar çok kullanırsanız, bedeninizin titreşim hızı da o kadar yükselir. Bu titreşimler Tanrı sözcüğünün ifade ettiği ve yaydığı Tanrısal titreşimlere uyum sağlar ve karşılık verir. Eğer bir kez, anlamlı bir biçimde TANRI derseniz, bedeniniz asla eski titreşim hızına geri dönmeyecektir. Bunu bir süre deneyin ve onun sizin için ne yapacağını görün. Tanrı'yı düşündüğünüz her seferinde, Tanrı'nın İlahi Plânı olduğunuzu hatırlayın. Bunlar benim sözlerim değil, Tanrı'nın Mesihi'nden, kendinizden gelen kendi sözlerinizdir. Şunu unutmayın ki, insan İsa, saf yaşam ya da Tanrı olan ışığı ifade ettiğinde Mesih olmuştur.

Tanrı'nın olduğu her şey, Tanrı-insanın kullanması içindir; böylece BEN'İM tüm maddeyi kullanma hak ve yetkisine sahiptir. Bu tam bir birliktir. Tanrı'nın sahip olduğu her şeye Tanrı'nın Mesihi de sahiptir.

Şimdi TANRI (God) sözcüğünü ele alalım. Bu sözcük neden bu kadar çok güce sahiptir? Bu sözcük söylendiğinde salınan titreşimler yüzünden; çünkü bunlar çok yüksek, çok etkili kozmik titreşimlerdir. Onlar Kozmik Işın ile gelip en yüksek ışınım alanını oluştururlar. Bu alan herşeyi kapsayıcı, herşeye nüfuz edici, herşeyi var edicidir, ve tüm maddeye hükmeder. Onlar tüm enerjinin hükmeden unsurlarıdır ve bu titreşim ışık ve yaşam taşıyan vasıtadır.

Bu ışınımın ardındaki hükmedici zekâya biz TANRI deriz ve, ışınımı vasıtasıyla bu zekâ herşeyi kaplar. Hem ışık hem de yaşam bu ışınım alanından çıkıp yayılır. İnsan bun-

ları kabul ettiğinde, onları bedeninde birleştirir; onlar bir olurlar. Bu beden hemen ışık titreşimine karşılık verir ve o Tanrı titreşimi olur; o beden ışık yayar. Böylece, Tanrı olarak duran biri, daha düşük bir titreşim alanında bulunan biri için çoğunlukla görünmez olur. İşte Tanrı sözcüğünün bu kadar güçlü olmasının nedeni budur.

Bu destekleyici sözcük yüzünden Kutsal Kitabınız bu kadar etkili ve uzun ömürlü olabilmiştir. O kitapta bu sözcüğün kaç kere söylendiğini düşünün. Yazılmış ya da söylenmiş her bir sözcükten yayılan farklı ışık yayılımlarını ve dolayısıyla, yaşam ve enerjiyi görün. Her bir sözcük TANRI sözcüğünü söyleyen, işiten, ya da gören herkesin ta ruhuna titreşimlerini taşır; ve ruh bu titreşime karşılık verirken, o ruh bu titreşimler tarafından yükseltildiğinden, o ışınımların kaynaklandığı kitap da buna karşılık olarak yüceltilir. Böylece kitaba yaşam, güç ve ölümsüzlük verilir. Gerçekte bunu başaran TANRI sözcüğüdür.

Artık evinizin içine girip, onu düzene sokmanın ve TANRI sözcüğünün sizin için ne yapacağını keşfetmenin zamanı gelmiştir. Bir süre dikkatle düşünün, o sözcüğü deneyin ve onun tüm farklılıkları ve çekişmeleri bırakmanıza neden olup olmayacağını görün. Tüm ruhunuzla TANRI deyin ve -insanlara daha şefkatli ve daha âdil davranmanıza neden olacak olan- coşkuyu hissedin. Tanrı'yı karşınıza yerleştirin, o zaman çoktan unutulmuş çağların pusu bir parça duman gibi dağılacaktır. Akıl (entelekt) buna karşı çıkabilir. Ona aldırmayın; o da defalarca yanılmıştır. TANRI sözcüğü içinizde hâkim ve egemen olsun, o zaman tüm o çekişme ve karmaşa dünyası size dokunamaz.

Siz TANRI'nın ya da en yüksek titreşimin var olduğunu ve onun TÜM GÜÇ olduğunu bildiğinizde, onu HER ŞEYİ başarmak için kullanabilirsiniz. Onunla kendinizi bir yerden bir başka yere aktarabilirsiniz. Eğer siz bir yerdeyseniz ve

başka bir yerde olmanız gerekiyorsa, bunu yapmanızı önleyen şeyin Tanrı değil, benlik olduğunu hatırlayın. Eğer bulunduğunuz yerde kalırsanız, Tanrı gücünü sınırlı bir biçimde kullanıyorsunuz demektir. Benliği bırakın, sınırlılığı ortadan kaldırın, sizin Tanrı titreşimi ve gücü ile bir olan Tanrı Mesihi olduğunuzu bildirin. Siz Tanrı titreşimi olmanızı kesinleştirdiğiniz anda, gideceğiniz yerde olursunuz. Bir şeyi sadece düşünmek o şeyi gerçekleştirmez. SİZ BİLMELİ VE YAPMALISINIZ; kaynağı ya da prensibi bunu yapacak kadar yeterince sevmeli ve ona tapınmalısınız.

İman düşünce vasıtasıyla yolu gösterir; ama o titreşim olabilmeniz için Tanrı'nın Mesihi'nin bunu gerçekten emretmesi gerekir. Siz o titreşimin tüm kumandayı ele almasına izin verdiğiniz anda, İSTEDİĞİNİZ ŞEYİ YAPARSINIZ. Bunu sevgi ve tapınma yoluyla BİLİŞ başarır. Sizin bu titreşimin ışınımlarının bilincinde olmamanız onun var olduğu gerçeğini yok etmez. Onun var olduğuna iman ederek, sonra da var olduğunu bilerek, onun varoluşunun bilincine varırsınız; o zaman onu kullanabilirsiniz.

Siz bir titreşimi ifade ettiğinizde ve o titreşim alanına uyumlu olduğunuzda, daha düşük bir titreşim alanında ifade edenler için görünmez olursunuz. Böylece, eğer bedeniniz ışık hızında titreşiyorsa, siz ışığı göremeyenler için görünmez olursunuz. Işık, Yaşam'dır; böylece eğer tümüyle ışık titreşimlerinde yaşarsanız, bedeniniz saf yaşam olur. Işık, ve Yaşam, Tanrı'dır. Böylece, Tanrı titreşiminde yaşadığında herkes TANRI'dır.

'Artık sizin ne güneş ne de ay ışığına ihtiyacınız olacak; Rab sizin için sonsuz bir ışık olacak ve o sizin Tanrı'nız olacak,' denmiştir. Bedensel titreşimleri Tanrı titreşimleri ile uyum içinde olduğunda, Tanrı'nın Mesihi artık ışığa ihtiyaç duymaz. Onun bedeni öğlen güneşinden de parlak ve saf bir ışıktır. İnsan kanalıyla saf yaşamı (ışığı) ifade eden Tanrı'

nın Rabbi (ya da yasası) dünya üzerinde Mesih olur. Her bir insan, Tanrı yasasını anlayıp gerçekten yaşadığında, Mesih olur.

'BEN (BEN'İM) dünyanın ışığıyım. Beni takip eden karanlıkta yürümeyecek, yaşam ışığına sahip olacaktır,' denmiştir. Eğer siz Tanrı ile el ele yürüyorsanız asla karanlıkta kalmazsınız. Eğer Tanrı'nın muzaffer olmasına izin verirseniz, işleriniz ve başarılarınız ebedileşir. Siz bu titreşimle ortaya çıkarsınız ve bu ışığa uygun olarak yaşadığınız sürece ne yaşlanır ne de ölürsünüz; bu titreşimler sonsuza dek varlığını sürdürür.

Birçok kişi asil yaşamlar yaşamış ve -hepsi Tanrı titreşimleriyle başarılan- asil işler başarmıştır. Böylece onlar -bu titreşimleri düşürerek ve sıvımsı maddenin katılaşıp forma dönüşmesini sağlayarak- yaratma gücüne sahip olmuşlardır. Sıvımsı madde tüm unsurları içeren maddedir. Bilim adamları tüm unsurların bu sıvımsı ya da buharımsı hale dönüştürülebileceğini keşfedeceklerdir. Bu haldeyken, tüm madde aynı titreşim hızında titreşir ya da ışır. Böylece, titreşimleri o unsurun parçacıklarının kaynaşıp birleşecekleri hıza düşürerek, istediğiniz unsuru üretebilirsiniz. Burada Kozmik ışımalar önemli bir rol oynar. Burada değişim-dönüşüm meydana gelir.

Birçok büyük ruh yaşamış ve işleri onlarla birlikte göçmüştür, çünkü onlar kendilerini destekleyen gücün bilincinde değillerdi. Diğerleri gibi, onlar da kendi işlerinin bilincinde değillerdi ve böylece unutulmuşlardır. Eğer onlar bu gücü tanımış ve sonra, kesin ve kuşkusuz düşünce ve eylemle bu işleri güçlendirmiş olsalardı, başarıları -tıpkı, Mısır'ın Büyük Piramidi gibi- bugün insanlığın önünde unutulamayacak bir dağ gibi dururdu.

Mesih yaşamını yaşamak çok daha büyük bir şey değil mi? Bu onu idealiniz yapmanıza değmez mi? Bu, yaşamın

küçük, önemsiz şeylerini tamamen ortadan kaldırmaz mı? Öne çıkıp Mesih Yaşamı'nı yaşamaya cüret etmiş olanların başardıkları şeyleri görmüyor musunuz?

Siz bunu başardığınızda, o zaman Tecelli Dağı'nın* üzerine çıkarsınız. O zaman insanın yasası ve kehaneti ortadan kaybolur ve muzaffer Mesih tek başına durur, ama o yalnız değildir. Siz bunu yapabilirsiniz, eğer isterse, herkes bunu yapabilir.

Ruhsal ile maddesel olanın Mesih'te birleştiğini biliyorsunuz. Ruh bilir ki, 'Ben kendiliğimden gelmedim, Ben Baba' danım.' Tapınak (beden) Mesih'in içinden ışıldadığı saf bir kanal olmalıdır. Mesih bireyde ortaya çıktığında, o zaman o benim yaptıklarımdan daha büyük mucizeler yapacaktır. Siz aradığınızda, benim içimdeki Mesih'i ve kendi içinizdeki Mesih'i bulacaksınız, bizler hepimiz kardeşiz ve biriz.

Bir birey olarak her birinize Mesih göründüğünde sizin saatiniz de gelmiş olacak; o zaman siz de Mesih bilincine yükselecek ve tıpkı benim yapmış olduğum gibi Baba'yı yüceltеceksiniz.

Çarmıha gerildiğimde son sözlerimin, 'Tanrım, Tanrım, beni neden terk ettin?' olduğu yazılmıştır. Bu tam bir yanlış çeviridir. Bu sözler aslında şöyleydi: 'Tanrım, Tanrım, sen beni ve çocuklarının hiçbirini asla terk etmedin, çünkü çocukların sana benim gelmiş olduğum gibi gelebilirler. Onlar benim yaşamımı benim yaşamış olduğum gibi görebilirler. Böylece, o yaşamı yaşayarak Mesih ile birleşir ve Senin'le Bir olurlar, Tanrım.'

Orada ben terk edildiğimi ya da Tanrı'dan ayrı olduğumu asla düşünmedim. Tanrı'nın Mesihi o saatten çok önce kesin olarak ortaya çıkmıştı. Onlar benim bedenimi yakmış olsalardı, onu, görünüşteki yıkımda salınan aynı parçacıklardan tekrar oluşturabilirdim. Onlar bedenimi paramparça

* Bkz. Birinci Cilt, s. 43. (Ç.N.)

etselerdi, onu bir anda bütünleştirebilirdim; ve hiçbir değişiklik olmazdı.

İnsan öyle oluşturulmuştur ki, o Tanrı'nın Mesihi anlayışıyla durduğunda, yeterince zeki enerji salar ve bu enerji ve zekâ onu öyle kaplar ki, beden parçalansa ve yaşam unsuru parçacıklardan ayrılsa bile, bu zeki yaşam prensibi aynı parçacıkları birleştirip önceki forma dönüştürebilir. Kalıp oradadır; o yok edilemez bir maddeden oluşmuştur. Sadece o maddeyi yeniden birleştirip kalıbı doldurmak gerekecektir, ona aynı yaşam unsuru nüfuz edecek, ve siz aynı kusursuz kalıba ve görüntüye sahip olacaksınızdır.

Böylece, çarmıha gerilmenin bana bir zarar vermediğini görebilirsiniz; o sadece Mesih Prensibi'ne zarar vermeye kalkışanlara zarar vermiştir. O, Büyük Prensip yasasını yerine getirmenin bir örneği, ve tüm insanlığın izleyebileceği bir yoldu. Bu yolu izleyerek, onlar da Tanrı'nın Mesihi olurlar, böylece idealleri yok edilemez bir forma dönüşür. Bu beden bile yok edilememişti. Onun titreşimleri öyle yüksekti ki, onu çarmıha gerilmesi, bunu yapanların -faninin bedene uygulayabileceği- tüm sınırlamayı bitirmelerinin bir simgesinden başka bir şey değildi. Fani sınırlamanın tamamlanması için, bedeni mezara koyup, mezarın girişini büyük bir taşla sımsıkı kapatmak gerekiyordu. Böylece bu iş bitmişti.

Ölümlü, fani olan bittiğinde, ölümsüzlük gerçekleşir. Böylece, insanın ölümsüz bedenini kayadan oyulmuş bir mezara bile hapsetmek olanaksızdır. Eğer bu gerekli olsaydı, böyle bir bedeni serbest bırakmak için o kaya bile eritilebilirdi. Böylece, gördüğünüz gibi, tüm o sahne insanın kökeninin bir simgesiydi."

alemiseyyah.org
thuban

Bölüm 16

Bu toplantılar birkaç gün daha devam etti. Sonunda, Gordon Weldon ile benim orada dostlarımızla birlikte kalmamıza, Şefimiz'in ve diğerlerinin Darjeeling'e dönmelerine karar verildi. Orada, araştırma grubumuz elde ettiğimiz verileri bir araya getirmek ve listelemek için bir merkez kuracaktı.

Onlar ayrıldıktan sonra biz kampımızı daha kalıcı bir biçimde kurduk, Şefimiz Aralık ayında dönene dek bizim merkezimiz de burası olacaktı.

Yerimiz vadiden yüz elli metre yükseklikte, bir dağ kolundan vadiye doğru uzanan bir sırttaydı. Buradan, ziyaret etmek istediğimiz birçok yere kolayca erişebileceğimizden, burası ana kamp için çok avantajlı bir yerdi.

Kamp uzun, heybetli ağaçlardan oluşan büyük bir korunun ortasında yer alıyordu. Zemin ana sırttan bizim kampımıza doğru tedrici bir eğimle uzanıyor, ona hilal-şeklindeki bir amfitiyatronun ortasına yerleşmiş görüntüsü veriyordu, vadi duvarı da öbür bölümü çevreliyordu. Vadi duvarının ötesinde ve üzerinde, güneş bir sıvı altın denizine gömülüyordu. Her akşam bu renk amfitiyatromuzun arka plânını oluşturan sırtın eğimli yüzeyine yansıyor, onu nabız gibi atan bir renk deniziyle kaplayıp, adeta devasa bir haleye dönüştürüyordu.

İnsan, güneşin son ışınlarının ufkun ardında kaybolusunu sessizce izlerken, karşısında saf altından bir cüppeye

bürünmüş, kollarını iki yana açmış, beyaz ışıktan aura'sı millerce öteye uzanan büyük bir Varlık bulunduğunu hayal edebilirdi.

Bir akşam, günbatımından hemen önce kamp ateşimizin yakınında otururken, güneşin o güne dek tanık olmadığımız kadar muhteşem bir biçimde parladığını gördük; bu olağandışı fenomen o kadar aşikârdı ki grubumuzun her üyesi büyülenmiş gibi bakakalmıştı. İçimizden birisi, kampımıza birkaç dakika önce gelmiş olan bir Sanyasi'ye* dönerek, güneşin o akşam adeta kendi kendisini geçmeye çalıştığını söyledi. Sanyasi, "Bu hayırlı bir olayın habercisidir" diye karşılık verdi. "Kısa bir süre sonra bu bölgede büyük ruhların bir araya geldikleri bir mella** yapılacak. Şimdi lütfen sessiz olalım."

Hemen ardından, bulunduğumuz ortama sanki yukarıdan inen derin bir sessizlik çöktü. Sonra birden duyulan semavi bir ses, yine semavi bir ahenk ve ritimle sessizliği bozdu. Sonra binlerce Kokila kuşu heyecan verici tizlikte bir ahenkle şakıyarak o sesle birleşti ve ortaya öyle uyumlu bir kantat*** çıktı ki insan onun cennetten gelmediğine asla inanamazdı. Sevgili okur, biliyorum ki, eğer siz de bu sahneye tanık olup o şarkıyı işitebilseydiniz, yaptığım tasviri hiç de abartılı bulmazdınız.

Ardından, kuşların tiz şakıması sona erdi, ama şarkı öncekinden de görkemli bir biçimde dalgalanmaya devam etti. Sonra, sırtın eğiminde iki meleksi dişi figür belirdi, büründükleri titrek parıltılı gümüşi kıvrımlı giysi adeta mistik bir güzelliğin belirsiz hatlarını oluşturuyordu. Yüzleri o kadar güzeldi ki insan ancak, "Onları salt sözlerle neden incitmeli ki?" diyebilirdi.

---

* Sanyasi: Gezgin zahit.

** mella: Kutsal toplantı.

*** kantat: Kısa bir oratoryoyu andıran, birçok solo ve koro bölümünden olu-şan dini müzik eseri. (Ç.N.)

Sanyasi gibi, biz de nefes almayı bile unutarak, adeta büyülenmiş bir halde oturuyorduk. Birden, binlerce ses o koroya katıldı; ardından beliren formlar birleşmeye başladılar ve o iki meleksi figürün çevresinde bir daire oluşturdular. Sonra, şarkı başladığı gibi aniden sona erdi ve o meleksi figürler de gözden kayboldular. Ortalığa mutlak bir sessizlik hâkim oldu ve sonra ortada, parlak renkler içinde büyük bir form belirdi. Güneş ışınları gözden kaybolurken, bu form yavaş yavaş küçüldü, en sonunda kusursuz, simetrik bir bedene ve eşsiz renkte dökümlü saçlara sahip erkeksi bir form olarak karşımızda durdu. Üzerinde, omuzlarından kat kat inen kıvrımlı ve ışıltılı beyaz bir giysi, belinde gevşek bağlanmış gümüşi-beyaz bir kuşak vardı; o bize vakur adımlarla yaklaşırken giysisinin etekleri yerleri süpürüyordu. Doğrusu, bir Yunan tanrısı ondan daha görkemli görünemezdi.

O bize yaklaşınca durdu ve şöyle dedi: "Tanıştırılmamız gerekmiyor; resmi davranmamız gerekmez. Ben sizleri gerçek kardeşlerim olarak selamlıyorum. Ben kendi elimi uzatıp yine kendi elimi sıkıyorum. Kendimi kucaklamakta tereddüt eder miyim? Hayır, çünkü sizi kendim gibi seviyorum. Ben de sizin gibiyim; isimsiz, yaşsız ve ebediyim. Birlikte, gerçek alçak gönüllülük içinde, biz Tanrı ile biriz."

Varlık, bizim hayranlık ve şaşkınlık dolu bakışlarımızın karşısında bir an sessiz kaldı. Sonra birden giysisi değişti; o şimdi karşımızda bizim gibi giyinmiş biri olarak duruyordu, ve yanında büyük bir Rajputana kaplanı vardı! Bu, postu güneşin son parıltıları içinde ipek ibrişimdenmiş gibi görünen güzel bir hayvandı. Biz tanık olduğumuz olaya kendimizi öylesine kaptırmıştık ki kaplanın varlığını önce fark etmedik, ancak fark edince hepimizi ani bir korku kapladı. O sırada kaplan birden yere çöktü. Ancak, konuğumuzun verdiği emirle tekrar ayağa kalktı, bir-iki adım atıp başını adamın öne doğru uzattığı ellerine koydu. O zaman bizleri kaplamış

olan korku dalgası geçti ve hepimiz sakinleştik. Konuğumuz kamp ateşinin önüne oturdu, biz de ona yaklaştık. Kaplan ise biraz uzaklaşıp tüm cüssesiyle yere uzandı.

Konuğumuz bize gülümseyen gözlerle bakarak, "Kısa bir süre için konukseverliğinizi paylaşmaya geldim ve, eğer rahatsız etmiyorsam, büyük mella'ya kadar sizinle birlikte kalacağım," dedi. Bunun üzerine, hepimiz, onu aramıza buyur etmeye çok hevesli bir halde, kalkıp onunla el sıkıştık.

O bize teşekkür etti ve ardından şöyle bir konuşma yaptı: "Bakın, hiçbir hayvandan korkmanız gerekmez. Eğer onlardan korkmazsanız, onlar da size hiçbir biçimde zarar vermezler.

Sizler daha önce bir insanın köylüleri korumak için bedenini bir köyün girişine hareketsiz bir biçimde serdiğini görmüştünüz. Bu sadece o halka verilen fiziksel bir işarettir. Beden hareketsiz ve korumasız bir biçimde hayvanların insafına bırakılır; ancak o böyle olduğu halde hiçbir zarar görmez ve insanlar bu olguyu fark ederler. Böylece onlar hayvanlardan korkmaz olurlar. Korkmayı bıraktıkları anda da, artık korku titreşimleri yaymazlar; ve hayvanlar da hiçbir korku titreşimi almadıklarından, insanları -tıpkı çevrelerindeki, yine korku titreşimleri yaymayan ağaçlar, otlar ve kulübeler gibi- avlayıp beslenilecek bir şey olarak görmezler. Hayvan, daha önce, büyük bir korku yaydığı için besleneceği bir yer olarak seçmiş olduğu aynı köyün içinden bu kez hiçbir şey yapmadan geçip gidebilir. Siz bu olguyu gözlemlemiştiniz. Hatta, aynı hayvanın yere yüzükoyun uzanmış insanın üzerinden geçip, köyde dolaşarak, kendisinden korkan insanı aradığını da görmüştünüz.

Siz aynı hayvanın birbirinden altı metre uzaklıktaki iki küçük çocuğun arasından geçip, ondan korkan yetişkin bir insana saldırdığını da görmüştünüz. Çünkü çocuklar korkuyu tanıyacak kadar yaşlanmamışlardır; dolayısıyla da hay-

van onları görmemiştir."

Bu deneyimlerin anıları birden zihnimize üşüştü ve biz korku konusu üzerinde onun daha derin anlamını fark edecek kadar derin bir biçimde düşünmemiş olduğumuzu fark ettik.

Karşımızdaki büyük varlık, Rishi, sözlerine şöyle devam etti: "Bir hayvanı sevdiğinizde o da size sevgiyle karşılık vermek zorundadır; eğer sevgiye direnirse, size zarar veremeden kendini yok edecektir. Hayvan, insana kıyasla, bu koşulun daha çok bilincindedir." Sonra kaplana bir göz atarak, "Şimdi gelin bu kardeşimize sevgimizi sunalım ve onun vereceği karşılığı görelim," dedi.

Bizler onun bu isteğine elimizden gelen en iyi şekilde karşılık verdik. Anında, kaplan toparlandı, ayağa kalktı ve her deviniminde büyük bir sevinç göstererek bize yaklaştı. O zaman, Rishi şöyle konuştu: "Bakın, hayvana bir düşman olarak yaklaşın, o zaman çarpışacağınız bir düşmana sahip olursunuz; ona bir kardeş olarak yaklaşın, o zaman bir dosta ve koruyucuya sahip olursunuz."

O sırada, Tibet'teki Tau Haçı Tapınağı'ndan beri bizlere eşlik etmiş olan Muni ayağa kalkarak, mella için toplanacak hacılara hizmet etmek üzere Hardwar'a dönmesi gerektiği için bizden ayrılacağını bildirdi. Sonra hepimizle vedalaşarak aramızdan ayrıldı. O bu yolculuk boyunca çok sessiz olmasına karşın, biz onun dostluğundan ifade edilemeyecek kadar çok zevk almıştık. Bu büyük ülkede onun gibi birçok varlık vardır; onların tek bir söz etmeleri bile gerekmez, ama siz onların büyüklüğünü hissedersiniz.

Muni aramızdan ayrıldıktan sonra biz yerlerimize oturduk ama daha kendimizi tam olarak toparlayamadan, kampımıza Emil, Jast ve Chander Sen geldiler. Selamlaştıktan sonra, hep birlikte oturup, o ülkenin büyük bir bölümünü kapsayan bir gezi programı yaptık. Bu sonuçlandırıldığında,

Emil ziyaret edeceğimiz yerlere ilişkin birçok ilginç efsaneden söz etti. Tüm bunların içinde ben kamp kurduğumuz bölgeyle ilgili olan ve her on-iki yılda bir bu bölgede yapılan Maha Kumba mellası ile yakından ilişkili olan ilginç bir efsaneden söz edeceğim. Diğer bölgelere kıyasla her yıl bu bölgede bulunan tapınaklarda ve o mella'da daha fazla hacı toplanıyordu. Burada bir mella'da beş yüz bin kişilik bir kalabalık toplanıyordu. Bu dönemin olayı çok önemli olduğundan, bu sayının daha yüz binlerce artması bekleniyordu. Bu olayın güzel atmosferi şimdiden ortalığı kaplamıştı.

Hardwar "Büyük Kutsal Yer" olarak biliniyordu. Brindavan'da yaşamış olan Sri Krişni de bu vadide büyümüştü. Bu bölge adeta bir cennete benziyordu. Burası tatlı sesli Kokila kuşlarının da yurduydu.

Bu bölgede Amri kavanozundan dökülen ebedi nektarın damlalarının düştükleri yerlere dikilen, mücevherlerle süslü sınır taşları (nirengi noktaları) bulunuyordu; bu, Devatos (tanrı) ile Asura'nın (şeytan) -bir başka deyişle, ruhsallık ile kaba maddeselliğin- savaşından sonra denizden saçılmış olan nektardı. Bu Hindistan'ın ruhsal yaşamın büyük önemine uyandığı zamanı işaret eder. Nektar kavanozu o kadar değerliydi ki ona sahip olmak için ikinci bir savaş yapılmıştı. Söz konusu tanrı şeytanı geçmek için öyle acele etmişti ki kavanozdan yere damlalar dökülmüştü; ve onların döküldükleri yerlere de bu mücevherli sınır taşları dikilmişti.

Bu daha derin ruhsal anlamı gizleyen bir efsanedir. Bu efsanelerin anlamlarının ebedi ve geniş kapsamlı olduğu daha sonra görülecektir.

Burada, bu bölgede, bizler Büyük Rishi'ye eşlik ederek birçok tapınağı ziyaret ettik ve çevrede dolaştık. Aralık ayında Şefimiz ile buluşup güneye, Abu Dağı'na bir yolculuk yaptık. Oradan Brindavan'a ve Hardwar'a döndük ve yine birçok tapınağı ziyaret ettik; oralarda bu insanların yaşamla-

rıyla çok mahrem ilişkiler kurduk. Bu mahrem ilişkiler, öğretiler ve olaylar ne yazık ki yayınlanamaz. Onların bize koydukları tek kısıtlama, eğer bunları açıklamak istiyorsak, bunu yayın yoluyla değil de, kişisel olarak gruplara yapmamızı rica etmeleriydi. Bizler de, bu ricaya saygı göstererek, bunları hiçbir zaman yazmadık; sadece, isteyenlere sözlü olarak aktardık.

Bu kutsal adamlardan ve müritlerden oluşan büyük kitlenin toplanması asla unutulmayacak bir deneyimdi. Bu büyük kalabalıkta hiçbir telâş, karışıklık ya da itiş kakış yoktu; herkes tek bir amaçla tek bir noktaya doğru ilerliyordu. İnsan her yanda iyilikseverlik ve şefkat görüyor ve her ağızdan çok saygılı bir biçimde Kâdiri Mutlak Tanrı'nın adının çıktığını işitiyordu. Bu batı dünyasının Zaman dediği upuzun koridor boyunca yankılanan Ruhsal bir yankıydı. Doğu'nun enginliğinde ise zamanın hiçbir önemi yoktu. İnsan orada dört ya da beş yüz bin kişinin toplandığını sadece tahmin edebilirdi; onları tek tek saymanın bir yolu yoktu.

Tekrar o akşama dönersek, o büyük mella'dan önceki günün akşamı kamp ateşimizin çevresinde otururken, Rishi bize bu büyük olayın amacını açıkladı.

Hindistan'da yapılan böyle toplantıların hemen hepsinin yüzeyde görünenden ya da efsanenin ifade ettiğinden çok daha derin bir anlamı vardır.

Bölüm 17

Rishi o akşam şöyle bir konuşma yaptı: "Kutsal Kitabınız' da, 'Tanrı'nın O'nu sevenler için hazırladığı şeyleri ne göz görmüş, ne kulak işitmiş, ne de kalp hissetmiştir,' diye bir söz vardır. Bu, 'O'nu sevenler için' değil, 'Tanrı'nın Mesihi'ni sevip ortaya çıkaranlar için' diye yazılmalıydı.

Yaşamın Prensibi'ni ya da amacını çok az insan anlar. Anlayış Prensibi her şeyin altında yatan en önemli şeydir. Dolayısıyla, 'Sahip olduğun her şeyi ver, ama anlayış kazan,' sözü doğru bir atasözüdür. Bilinçli amacı anlamak her şeyin temelini oluşturur. Hazreti Süleyman'ın* çok bilgili ve kudretli bir varlık olmasını sağlayan da buydu. O kendisine anlayış temelinin verilmesini ve anlayan bir kalbe sahip olmayı istemişti. Bu ona büyük bir bilgelik kaynağı açmış ve öyle kudretli bir konuma getirmişti ki sonunda sahip olduğu zenginlik ve onurla bin muhteşem kazanımın Sultanı olarak tanınmıştı. Bu, simgesel biçimde, Süleyman'ın 'bin karısı' olarak ifade edilmiştir.

Süleyman'ın devrinde, bir eş büyük bir kazanımın, Evren'in tüm tarihini ve onun İnsanlık ve her bir insanla kesin bağlantısını önceden görmüş herşeyi-bilen bir anlayışın simgesiydi. Süleyman bu kazanımlarını halkına sunup, onların yararına kullandığında, karşılığında kat kat fazla kazanım-

* *Kur'an*'da adı geçen peygamberlerden biri; *İncil*'de sözü edilen İsrail kralı. (M.Ö. 970-931) (Ç.N.)

lar elde etmişti. Kutsal Kitabınız'da bundan, 'Ve Tanrı Süleyman'a sahildeki kum taneleri kadar çok bilgelik ve anlayış, ve büyük bir kalp vermişti,' diye söz edilir.

Süleyman, sözcüğün gerçek ya da dünyevi anlamında bir kral değildi; o kendisinin ve kendi ailesinin kralıydı. O böyle bir krallık mertebesine sahipti. Ve o tahttan, bilgece danışmanlık isteyen herkese sevgi, anlayış, bilgelik, adalet ve bolluk dağıtıyordu.

O zamanlar tüm insanlık ondan bunu istiyordu ve, karşılık olarak da, o bin kat fazla sevgi, anlayış, bilgelik, adalet ve bolluk elde ediyordu. Süleyman'ın halkı 'dimdik tuttuğu bir demir asa' ile yönettiği söylenir, ancak bu asla başarısızlığa uğramayan yasanın simgesiydi. Onun dağıttığı şey ona bin kat, on bin kat büyüyerek geri döndüğünde, Süleyman'ın Krallığı -tüm dünyayı kapsasa da- yasanın ya da rabbin ödülünün zenginliğini kapsayamıyordu. Bu Tanrı'nın Mesihi'nin -benlik Tanrı'ya, Prensip'e itaat etme emrine uyduğunda sahip olduğu- hazinesiydi.

Hiçbir karşılık beklemeden verdiğinizde alacağınız ödül sınırsız olur. Önce Tanrı'ya, sonra tüm dünyaya sevginizi sunun. O sevgi milyonlarca insanın düşüncelerinden geçtiğinden ve onlar tarafından binlerce kat büyütüldüğünden, tüm dünyayı kapsayarak ve binlerce kat büyüyerek geri döner. Bu yüzden, o geri döndüğünde bütünüyle dünyaya sığmaz olur.

Bu tek başına dünyayı kurtarır ve sonuç cennettir. Böylece uyum hüküm sürmeye başlar. Süleyman kendi kendine bunu anlayış, bilgelik, adalet, bolluk ve büyük bir mutlulukla yapmayı emretmişti. Ne oldu? Dünya bu bolluğu barındıramazdı; o artık dünya değil, Cennet'ti.

Süleyman'ın devrinde yaşayanların onu büyük bir kral, bir tanrı olarak isimlendirmelerinde şaşılacak bir şey var mı? Onlar Süleyman'ın onların her ihtiyacını karşılayabile-

ceğini düşünerek, önünde yere kapanıp ona tapınırlardı. Ve işte bu noktada yanılırlardı; onlar Süleyman'ın izlemeleri gereken örnek olduğunu idrak etmemişlerdi. Tanrı, Süleyman'a, 'Tüm dünyada senin gibisi olmayacak' demişti. Evet, dünyada onun gibisi olamazdı, çünkü o dünyevi mertebeyi bırakmıştı; o semavi mertebeye yükselmişti ve o mertebeden halkına muhteşem bir biçimde hükümdarlık etti. O, insanların izlemeleri gereken kökenlerini, Tanrı'yı ortaya çıkarmıştı.

Böyle bir Kral krallarından birini ölüme mahkûm edebilir miydi, böyle yaparak o kendini de -binlerce kat büyümüş bir biçimde- ölüme mahkûm etmiş olurdu. Böyle bir kral -diğer kralları değil, diğer krallarla birlikte- adaletle yönetirdi, ve onun dışsal gösterişe, debdebeye de ihtiyacı yoktu. Onun tacını bile sergilemesi gerekmezdi, tüm insanlık o tacın farkındaydı. Böyle, her insanla birlikte yöneten bir Kral gerçek bir hükümdardır. Bu insanın ve Tanrı'nın en yüksek mertebede hükümdarlık etmesidir. Bu tüm ırkların ondan kaynaklandığı, onların ta özü, ruhu olan İsrail Evi'dir; bunu, bir ağacın giderek dallanıp budaklanması olarak düşünebilirsiniz.

Böyle bir ırk bu dünyada yaşamıştır ve tekrar yaşayacaktır. Size söylüyorum, sendeleyip bocalamanız gerekmez; eğer her bir insan bunu böyle kılarsa, cennet buradadır.

İnsanlar bu çağrıya uymayı reddettiklerinde, tekrar tekrar enkarne olarak yaşamın zorluklarına, sıkıntılarına, çilelerine katlanmak zorunda kalacaklardır; ta ki gerekli dersi öğrenene, ve tüm insanlık ailesi mutlak ruhsal idrake erene dek.

Böyle bir ırk için ölüm mevcut değildir ve bir daha da mevcut olamaz; dolayısıyla, onlar için Karma da mevcut değildir. Karma anlaşmazlık ve uyumsuzluk tezahür ettirmenin bir karşılığıdır. Karşılığın yerine terk ve feragat etmeyi geçirdiğinizde karma'nın nedenini ortadan kaldırırsınız,

çünkü o sadece karma tezahür ettirmeye kararlı olanların düşüncelerinde mevcuttur. Nedeni ortadan kaldırdığınızda ya da onun yerine daha yüksek bir koşulu geçirdiğinizde, daha düşük olan koşul ortadan kalkar. Siz bedensel titreşimlerinizi karma'nın var olmasına izin veren titreşimlerin üzerine yükseltmiş olursunuz.

Ölüm hiçbir biçimde karma'yı ortadan kaldırmaz ya da silmez. Siz ölümü ve tekrardoğuşu bıraktığınız anda, ölümden ve karma'dan kurtulursunuz; her ikisi de ortadan kalkar. Eğer ortadan kalkmışlarsa, unutulurlar da; eğer unutulmuşlarsa, bağışlanırlar da.

Eğer bu aşamada, yaşamın mutlak sürekliliği algılanamaz, böylece kavranılıp gerçekleştirilemezse, o zaman ölüm hatasının son çaresi tekrardoğuş denilen şey olur.

Tekrardoğuş, kör ölüm yolunda yol gösterici bir ışıktır. Bu ışık yol gösterdiğinde, ölüm yaşanan dünyevi deneyimler ve enkarnasyonlar sonucunda aşılabilir. O zaman, o deneyimlerin öğrettiği dersler sonucunda, bizler bize empoze edilmiş insan-ürünü inanç ya da dogma koşullarını bırakmayı başarırız. O zaman Tanrı'nın tüm ihtişamına, başlangıçtaki gibi parlak bir biçimde ışıldayan ışığa adım atabiliriz; daha önce o ışık, biz Baba'nın Evi'nden, insan-ürünü inanç ve batıl inanç tarafından yozlaştırılmamış gerçek benliğimizin evinden uzaklaşmış olduğumuz için öyle kararmış görünmüştür.

Biz bu Eve tekrar yaklaşırken, attığımız her adımda ışık daha da parlaklaşır; ve biz içeri girerken, onun aynı pırıl pırıl ışık, sıcaklık ve güzellikle parladığını görürüz. Orada yine sükûnet ve huzuru bulur, ve bunun tadını istediğimiz gibi çıkarabiliriz. Eğer biz oradan uzaklaşıp inanca ve batıl inanca hapsolmasaydık, o Eve daha önce girseydik, aynı huzura daha önce de kavuşabilirdik. Bu yolun sonunda -başlangıçtan önce olabildiği gibi- her şey unutulur ve bağışlanır.

'Sessiz kal ve Rab'bin sunduğu kurtuluşu kendi içinde

gör,' denmiştir. Fiziksel bedeninde tamamen sessiz kal ve Tanrı'nın -gerçek benliğin olarak ortaya çıkmış- Mesihi'nin sana sunabileceği tam kurtuluşu gör. Bu, Hazreti İbrahim'in çok uzun zaman önce kullanıp yararlandığı yasadır. Bu yasa bugün de o zaman olduğu kadar geçerlidir. Tezahürler inancınıza uygun düşünce, söz ve eylemlerinizle şekillenirler. Eğer düşünceniz iyi değilse, çare düşüncenizi değiştirmektir.

Kutsal Kitabınız'ın (Kitabı Mukaddes) çevirisinde, orijinal metinlerde olmayan birçok yanlış yapılmış ve birçok yanlış kehanet yer almıştır. Bunların birçoğu çevirmenlerin üzerinde çalıştıkları harfleri ve simgeleri anlamamalarından kaynaklanmıştır. Bunlar mazur görülebilirler, çünkü bu çevirmenler aslında dürüst davranmışlar ve -metni kavrayabildikleri ölçüde- vardıkları sonuçları sunmuşlardı. Ancak daha sonra, insanların kafalarını karıştırmak, yanlış yönlendirmek ve İsrail Evi'nin orijinal öğretisini bozmak için metne kasıtlı olarak yalan ifadeler katılmıştır.

İlk isim İs-rael idi; bu, Kristal Irk ya da saf beyaz ırk anlamına geliyordu. Bu dünyaya ilk gelen ırktır ve tüm diğer ırklar bu kök ırktan türemiştir. Bu ırk saf bir ışık ırkı olarak seçilmiştir; ırk (race) ışınlar (rays) anlamına da gelir. Bu ırktan Arî Irk ortaya çıkmıştır.

Kutsal Kitap'ın bu tahrifinin büyük bölümü M.S. birinci ve ikinci yüzyılda yapılmıştı, ve bu saldırı özellikle Daniel, Ezra ve Nehemya peygamberlerin kitaplarına yöneltilmişti. Bu yalanlar Yusuf peygamberin yazdığı ilk metinlere ve diğer kitaplara kadar uzanmıştı. Bu tahrifat, o sırada var olan ve iyi bilinen verileri ve o dönemden önce vuku bulmuş olayları gizlemek için kasten yapılmıştır. Bu tahrifat, ayrıca, bilincin başladığı zamandan itibaren İsrail Irkı tarafından korunmuş belirli kronolojik sistemi ve tarihi yok etmek için de yapılmıştı. Böylece, doğru olayların binlerce sahte tarihi yazılıp asıllarının yerine geçirildi ve doğru tarihi verinin büyük

bölümü çarpıtıldı ve yok edildi.

Bu ırkın direkt bir kolu olan Arî Irk bu aynı kronolojik sistemi kullandı ve onu saf haliyle korudu. Bu sistem yoluyla, bu tahrifatın ve saptırmanın izi kolayca sürülebilir. Böylece, biz tam ve doğru İbranî kronolojisine sahibiz. Biz bu yalanların İsrail'in On Kavim Evi'ne, onların liderlerine ve öğretmenlerine olduğu gibi, Süleyman'a ve onun karılarına kadar uzandığını da biliyoruz.

Bu 'On Kavim Evi' ikiye bölündükten sonra, kök krallık İsrail Evi ya da Krallığı olarak bilindi. Diğeri ise 'Yahuda kavmi' olarak bilindi. Bu kavim İsrail ırkından gelmiş olsa da, onlar asla tüm İsrail ırkını temsil etmezler. Hazreti İbrahim'in, İshak'ın ve Yakup'un Yahudi olduğunu söylemek sadece yanlış değil, saptırma da olur; çünkü sadece Yahuda'nın torunlarına ve ondan sonra gelenlere 'Yahudi' denebilir. 'Yahudi' terimi asla İsrail'in On Kavim Evi'ne ve İsrail'in on-iki kavmine atfedilmemiştir.

Yani, İsrail ırkı Yahudi değildi, ama Yahudiler İsrail Ulusu'nun bir kavmiydi.

Yahuda kavmi Filistin'den ayrılıp sürgüne gittiğinde ve esarete düştüğünde, 'Yahudi' ismi onların kavmi için kullanıldı. Bugün bizim bildiğimiz 'Yahudi' halkı, esaretten kurtulduktan sonra Filistin'e dönen Yahuda kavminin torunlarıdır. Ayrıca, evlilikler sonucunda, birçoğunun kanı çevredeki halkların kanlarıyla karışmıştır.

Yahudiler, İsrail ırkı ya da Arî ırk ile birlikte yaşayıp onlarla birbirlerine karıştıkları her yerde geliştiler; ve onlar cesaretlerini bu uluslara borçludurlar. Zaman içinde, Yahudiler korunmak, yardım almak ve halklarını düzene sokmak için bu uluslara sığınmak zorunda olduklarını göreceklerdir.

Yahuda kavminin İsrail ulusunun Avrupa'ya göçüne katılan bölümü bu ırkın şimdi 'Yahudiler' olarak bilinen bölümü değildir. Bu bölüm Britanya Adaları'na, Akdeniz kıyı-

larına ve diğer yerlere yerleşmiş diğer İsrailler'den hiçbir biçimde ayırt edilemez, çünkü evlilikler ve çevresel etkenler sonucunda onlar tüm kabilesel özelliklerini yitirmişlerdir. Ben bu ırktan geldiğim için bunu biliyorum.

Yahudiler bizimle birliktedir; biz onların tarihini çağlar boyunca adım adım sürebilir, Yahuda Evi'nden Yahuda kavmine ve bugüne gelebiliriz. Onlar Tanrı idealinin korunmasına yardımcı olmuş büyük ırkın daimi işaretlerinden biridir, ta ki tüm ırklar yine -büyük ırk bölünüp dağılmadan önce olduğu gibi- her bir insanı Tanrı'nın Mesihi'nin yönettiği tek bir ırk haline gelene dek.

İsrail ulusunun Kudüs'ten göçünün izini sürmek zor değildir. Britanya Adaları'na yerleşmiş olanların izleri kolayca ayırt edilebilir. Aynı şekilde, Dan kavminin izi de kolayca sürülebilir. Onların ismi ve tarihi, ayrıca yerleştikleri yerler onları tanımlar. İsmini bu kavimden alan Tuna (Danube) Nehri o devirde de açık bir yoldu; İsrail Ulusu'nun kavimlere bölünmesinin ardından, daha sonra bu kavimlerin bazı bölümleri bu yoldan geçerek Danlar, Jütler* ve Pictler** ve diğer isimler altında Britanya'ya geldiler. Böylece, onlar İskandinavya'ya, İrlanda'ya, İskoçya'ya ve diğer ülkelere gittiler ve, bu çeşitli isimler altında Britanya'ya geldiler ve oradan da Amerika'ya gittiler. Amerika'ya vardıklarında, aslında eski anayurtlarına varmış oldular. Bu, asıl yurtlarında kabilesel kimliklerini hızla yitirdiler ve kendi dillerini de bırakıp ortak bir dili konuşmaya başladılar.

Onlar anayurtlarından uzun bir süre önce uzaklaşmışlardı, ama şimdi yine geri dönmüşlerdi; ve bu anayurt Güney Amerika, Avustralya, Yeni Zelanda, Güney Denizi Adaları, Japonya ve Çin'e dek uzanır.

* 5. yüzyılda İngiltere'yi istila edip Kent, Whight Adası ve Hampshire'a yerleşen kavim.

**İskoçya'da ve Britanya adalarında Keltler'den önce yaşadığı sanılan kavim. (Ç.N.)

Japonlar ve Çinliler çok az göç etmişlerdir. Onlar ana kıta batmadan uzun zaman önce Mu (Lemurya) denen anayurttan göç etmiş olan önemli bir ırkın parçalarıdır. Onlara Uygurlar ya da göçebe kabileler denirdi ve onlar Büyük Moğol ırklarının atalarıdır. Bu anayurtta beyaz ırk en yüksek uygarlığı kurmuştur. Onlar yararlı işler yapmak için yayılan ve ışıyan enerjiyi kullandılar ve atomun enerjisini açığa çıkardılar. Ayrıca levitasyon'u (havaya yükselme) geliştirerek, kendilerini bir yerden bir yere aktarabildiler. Felsefeleri putperest tapınmadan, inançtan, dogmadan ve batıl inançtan tamamen arınmıştı. Onlar tüm insanlığın içinden akan gerçek Prensip'e, Tanrı gibi tanrısal olan insana tapınıyorlardı.

İsrail-Arî ırkı tek ve bilge krallığın ve kültürün simgesidir. Kutsal Kitap bu ırktan çıkmıştır ve onun en yüksek prensipleri, düsturları bu ırka hitap eder.

İnsanın içindeki Mesih onların ideali idi. Bu daima yanan ışığı taşıyan meşale, kral asasının başı idi. İnsanın ilahi prensipleri asla unutmaması için, bu ışığı sürekli yanar halde tutmak için, bu prensipler sadece tek bir Kutsal Kitap'ta değil, on-iki Kutsal Kitap'ta kaydedilmiştir.

Yok edilmesini ya da tahrif edilmesini önlemek için, insanlar bu on-iki Kutsal Kitabı taşa kaydedip Anayurt'un her yanına yerleştirdiler. Ve onları tek bir çatının altında bir araya getirmek, böylece bu prensipleri ebediyen kalıcı kılmak için, Büyük Piramit'i inşa ettiler; böylece uygarlığın temeli olan Mesih dünya üzerine, insanlar arasına sağlam bir biçimde, tahrif edilemeyecek şekilde yerleştirilmiş oldu. O sadece ışığı yüksekte tutacak bir fener olarak değil, o ışığın bir yansıtıcısı olarak da varlığını ebediyen sürdürecektir. O sadece ışığı yansıtmamış, sık sık şu emri de yaymıştır: 'Eğer İnsanlık ışığı yitirmişse, içinize yönelin; orada o ışığı canlandıracak prensipleri kaydedilmiş olarak bulacaksınız, ki sonuçta o ışık sizden yayılabilsin ve yolunu şaşırıp sürüden ay-

rılmış koyunlar ondan yararlanabilsin.'

Tanrı için, ışıksız (yaşamsız) bir halde dolanıp duran herkes sürüden ayrılmış olan koyundur. Sürü daima oradadır, onu her zaman görebilir ve ona geri dönebilirsiniz. Çoban, yani Mesih, yanık meşaleyi yukarıda tutarak, sürüye geri dönecekleri bekler. O, çağlardır gizli olmasına rağmen, ışığı arayarak gelecekler için daima oradadır.

O Kozmos'un ilk ifadesidir. Ses -Tanrı'nın sözü- 'İşte IŞIK. IŞIK OLSUN!' demiştir, titreşim ortaya çıkmış, o titreşimlerle birlikte YAŞAM meydana gelmiştir. Bu Yaşam Tanrı'dan asla ayrı değildir; dünyaya sağlam bir biçimde temel atmış, taçsız (kapak taşı olmayan) başını göklere uzatmış olan Büyük Piramit bu gerçeğe tanıklık eder.

İnsan gerçek kökenini kabul ettiğinde, Tanrı'nın Mesihi'ni tam hâkimiyete sahip gerçek benliği olarak kabul ettiğinde, piramidin tacı ya da kapak taşı da yerine yerleştirilecektir;* o zaman o, insanın bir daha sürüden asla ayrılmayacağı gerçeğinin ebedi bir tanığı olarak duracaktır.

Büyük Piramit, taşa resmedilmiş bir Kutsal Kitap'tır; Tanrı'nın seçilmiş insanlarının başarılarını ve yoldan çıkışlarını, o olayları tasvir eden yok edilemez bir bibliyografik kayıttır. Bu seçilmiş bir grup insan anlamına gelmez, bu Mesih ışığını kabul eden *tüm insanlar* anlamına gelir. Büyük Piramit, şuna tanıklık etmektedir ki, insanlık bu gerçek Işık'tan uzaklaşıp, onu unutup, kararttığında, onların arasından Mesih'i tam olarak temsil etmeye azmetmiş, yukarıda tuttuğu parlak meşaleyle -insanın içindeki Mesih'in yol gösterdiği gibi- yol gösterecek Bir varlık ortaya çıkacaktı.

Çağlar boyunca, uygarlık aşağı doğru gitti. Aslında, o büyük ırk karanlık yolda o kadar uzun bir süre yürüdü ki, sonunda, kimliğini yitirip, tamamen vahşete ve barbarlığa

* Bir zamanlar Büyük Piramit'in tepesinde altından bir kapak taşının bulunduğu ve sonra onun ortadan kaybolduğu söylenir. (Ç.N.)

geri dönecekmiş gibi göründü. Çok az sayıda insanın insanlığa ait saf kavramlara sıkıca tutunduğu, ve onların -bir arada bulunup odaklanabilmeleri ve insanlığı bir bütün olarak koruyacak ışığı gönderebilmeleri için- inzivaya çekilmeleri gerektiği görüldü.

Bu grup vasıtasıyla, dünyanın ortaya çıkıp, düşünce, söz ve eylemle insanlığa Mesih'in hâlâ onların içlerinde yaşadığını öğretip gösterecek bir Kurtarıcı'ya, bir Tanrı-insana ihtiyacı olduğu duyuruldu.

Mesih ışığı -cehaletleri ve bir Mesih hayatı yaşamayı reddettikleri için- insanlar tarafından karartılmıştı. Yapılan konuşmalarla, kehanetlerle, bireylere ve gruplara gönderilen habercilerle, insanlığa, Tanrı'nın -tekrar insanlığın en yüksek kavramlarına uygun olarak yaşayacak- bir Kurtarıcı seçtiği, ve bu Kurtarıcı'nın belirlenmiş bir zamanda ortaya çıkacağı bildirildi.

Bu Tanrı'nın bir grup insan kanalıyla duyurulan bir fermanıydı. Bu grup, insanları aralarından çıkacak Kurtarıcı'ya çekebilmek için, insanlara O'nun geleceği belirli zamanın, geliş yönteminin ve amacının, hatta çarmıha gerileceği zamanın önceden bildirilmesinin gerekli olduğunu gördü.

Bu sadece O'nun öğretilerine daha büyük bir ağırlık ve önem kazandırmak için gerekli değildi; büyük çoğunluk garip tanrıların peşine düştüğünden, bu, insanlığın düşüncelerini tekrar merkezî bir noktaya getirmek için de gerekliydi. İnsanlık bu merkezden o kadar uzaklaşmıştı ki ruhsal ölüm vuku bulmak üzere gibi görünüyordu. Böylece, bu Mesih'in ya da Kurtarıcı'nın bedeninin katledilip kayadan-oyulmuş bir mezara konulacağı ve bunu yeniden dirilişin izleyeceği halka duyuruldu. Böylece, insanlığa yine, 'insan oğulları' olmaktan dönüp, Tanrı Oğulları -daima Tanrı ile Bir olan Tanrı Mesihi- olabilecekleri gösterilecekti. Böylece, Tanrı yaşamı yaşayarak, insan bir daha asla karmaşaya düşmeyecek; dün-

yaya -başlangıçtaki gibi- huzur ve iyilik egemen olacaktı. Bu Kurtarıcı onlara insanın gerçek kökenini öğretecekti, ve O' nun öğrettiği prensiplerle, Tanrı'nın inayet kaynağı dünyaya akacaktı.

Bu kehanetler, İsa'nın dünyaya gelişinden önce putlaştırıldı ve saptırıldı; ve bu tahrifat bugüne dek uzanmış, birçoklarının İsa'nın öğretisinin temel unsurlarının -insanlığın en yüksek idealini temsil etmek yerine- önceki dinlerden alındığına inanmalarına neden olmuştur.

Bu Mesih Çocuğu dünyaya getirip besleyecek annenin bedeni, ve fiziksel bir koruyucu olacak babanın bedeni de bu saf doğuma hazırlandı; ikisi birlikte, öğretmenlik yapacağı insanlar arasında büyüyecek olan bu çocuğu koruyup gözeteceklerdi.

Anne Meryem ve baba da Yusuf idi, her ikisi de gerçek ışık-taşıyıcısı olarak bilinen Hazreti Davud'un ve ismi 'büyük Kozmos'tan gelen tüm ışığın taşıyıcısı' (Ah Brahm) anlamına gelen Hazreti İbrahim'in soyundan geliyordu.

İnsan oğulları skalada o kadar aşağılara düşmüşlerdi ki bedensel titreşimleri hayvan titreşimlerinin de altına düşmüştü. İsa, ortaya çıkıp uzun zamandır unutulmuş Mesih'i sunduğunda, onların onun bedenini bir hayvanın yapacağından daha çok harap etmeye kalkışacaklarını biliyordu. Çünkü, insanın anlayışına Mesih ışığı rehberlik etmedikçe, o hayvan düzeyinin de altına düşebilir.

İsa, kendisi istemedikçe onların ona zarar verememeleri için kendi hâkimiyet alanında kesinlikle Mesih ile bir olması gerektiğini biliyordu. Böylece, bu rolü korkusuzca seçti. Bu rolü seçen Biri, bunun Mesih yaşamlarında herkesin oynadığı bir rol olduğunu iyi bilerek, alçak gönüllü olmalıdır.

Burada yapılan bu kutsal toplantı (mella) bu fikri daha kesin bir biçimde pekiştirir. Burada toplanan binlerce alçak gönüllü ruhun yaptığı sessiz etkiyi gözlemleyebilirsiniz. Tan-

rılığına tam olarak sahip çıkan tek bir insanın bile dünyayı yenip ölümü aştığı olgusundan yola çıkarak bu etkiyi hesap edebilirsiniz. Buna o kadar güçlü bir kişinin daha etkisini katın, iki kişinin etkisi bir kişiden dört kat daha büyüktür. Sonra bunu burada toplanmış olan insanların sayısıyla çarpın, o zaman bu topluluktan tüm dünyaya yayılan gücü anlayabilirsiniz.

Böyle bir güç merkeziyle, insanlar bunun farkında olsunlar ya da olmasınlar, dünya bir anda yeniden doğar, canlanır, yenilenir. Bu topluluklar çağlardır her on-iki yılda bir dünyanın belirli yerlerinde bir araya gelirler. İlk zamanlarda sayıları daha azdı, ama bu gruplardan yayılan ışınımlar, hiçbir sözün söylenmesine gerek olmadan, diğerlerini de onlara çekmiştir.

İlk küçük grup giderek büyümüş, sonra o topluluktan biri bir başka grup oluşturmuş, bu böyle devam etmiş ve en sonunda on-iki grup oluşmuştu; ve böylece ortaya toplam on-üç grup çıkmıştı. Burada bu on-üç grup tek bir grup olarak toplanmaktadır.

Burada ne belirli bir organizasyon, ne de izlenecek katı kurallar vardır. Her birey kendi içinde hissettiği çekimle bu gruplardan birine katılır. Toplanma yerleri insanlara genel olarak asla ifşa edilmez, bu da herhangi bir organizasyon girişimi olmadığını gösterir.

Yarın saat on ikide gerçekleşecek toplantıda tüm gruplar birinci grubun altında toplanacak; on-iki grup insandaki Mesih idealinin tamamlanışını simgeleyen bir piramit oluştururken, on-üçüncü grup da kapak taşını ya da tacı oluşturacaktır.

On-üç grubu tek bir grup olarak toplamanın yanı sıra, on-iki gruptan on-iki kişi gidip on-iki grubun daha oluşturulmasına yardımcı olacaktır. Bunu on-iki ile çarptığınızda, ortaya 144 grup çıkar. Bu gruplar da çoğaldığında, onlar da

yine on-iki gruba ayrılacaklardır. Böylece on-ikilik düzen içindeki gruplardan oluşan bir piramit dikilecektir, ta ki o tüm dünyayı kapsayana dek.

Bu grupların bir parçası olmak için tek gereklilik, Mesih idealini önce kendinize sunmak, sonra da onu düşünce, söz ve eylemlerinizle tüm dünyaya yaymaktır. O zaman siz bu büyük grupla bir olursunuz ve siz evinizde, kutsal sığınağınızda -ki bu isterse dünyanın en ırak yerinde, bir dağın zirvesinde, ya da en işlek çarşıda olsun- Tanrı ile buluştuğunuzda, onlar da Tanrı ile buluşurlar. *Tanrı ile Bir olmak* daima belirleyici etkendir. Düşüncenizi Mesih'e yükselttiğiniz anda, bedeniniz Mesih titreşimine karşılık verir; o zaman siz bu büyük topluluktan yayılan aynı titreşimsel etkiye karşılık verirsiniz ve bu topluluğun katlanarak artmış enerjisi sizin Mesih idealinizi alıp tüm dünyaya yayar; ve sizin etkiniz dev bir düşünce dalgasıyla birlikte yayılmaya devam eder.

Böylece, eskisi gibi gizli kalmak yerine, bu prensipler tüm dünyaya yayılacaktır. Böyle bir grubun, tüm insan ırkının Tanrı'sı dışında, bir başı olması gerekmez; burada hiçbir form, hiçbir mezhep, hiçbir inanç gerekli değildir.

Mesih olduğunuzu ilan edin ve benliğinize düşüncede, sözde ve eylemde bu ideal kavrama uygun yaşamasını emredin; böylece Mesih'i ortaya çıkarırsınız. Bu titreşimler bir kez oluşturulduktan sonra asla azalıp yok olmazlar. Birey onların varlığının bilincinde olmayabilir; ama eğer aynı şekilde devam ederseniz, bu titreşimlerin bilincine varırsınız, ki bu başka her türlü deneyimden çok daha büyük bir deneyimdir. Böylece, oluşturulan odak noktası doğrudur ve asla yok edilemez; ve her insan eninde sonunda bu noktaya erişmek zorundadır. Böyle bir insanın önünde Evren'in tüm manzarası serilir ve artık o hiçbir kısıtlama yaşamaz. Bu yoldan yürümüş olan sizler, zaman zaman bu olguyu görmüşsünüzdür, yoksa burada olmazdınız.

Böyle birleşmiş bir insanlıkla kıyamet (mahşer) günü savaşı yapılabilir mi? İnsan-ürünü yasanın tezahürleri her şeye hükmeden ve tüm kuvvete sahip olan Tanrı Yasası'nı çiğneyecek bir kuvvet oluşturabilir mi? Burada tek bir Tanrı-insanın 'HAYIR' demesi yeterlidir, çünkü hepsi birliktedir ve birlikte karşılık verir. Burada hiçbir kuvvetin kullanılması gerekmez. Daha düşük titreşimdekilerin gönderdikleri zarar verici kuvvet yoğunlaştırılıp onlara gerçek bir sevgi ve kutsama ile geri gönderilebilir. Eğer onlar direnirlerse, sadece kendi kendilerini yok ederler; ve sevgi kuvvetiyle karşılık verenlerin ellerini bile kaldırmaları gerekmez.

Bu gruplar -tıpkı Büyük Piramit'in çağlardan beri yıkılmaz bir biçimde, insanlığa, içlerindeki Mesih'in insan bu dünyaya gelmeden çok önceden beri var olduğu, ve insanın Mesih olarak Tanrı'dan asla ayrılmadığı konusunda tanıklık ederek durduğu gibi- dimdik durmaktadırlar. Büyük Piramit'in böyle bir tanık olduğu onun yaşına, formunun saflığına, yapısına ve entelektüel değerine bakarak anlaşılabilir. O binlerce yıldır Büyük Piramit olarak anılmış ve korunmuştur. Bu dev kütleye gömülü olan tüm bilimsel bilgi oraya bilimin gelişimi için koyulmamıştı, çünkü onun bilgisini yorumlayabilmek için insanların bilimde de çok bilgili olmaları gerekir.

Büyük Piramit'in çok eski çağlardan kalmış olması ve harika yapısı onu insanlık için bir gizem kılmıştır. Onun kütlesinin içinde Evren'in sırrı ifşa edilmiştir; her bir şekil tam bir bilimin kesinliği ve yöntemleriyle oluşturulmuştur. Bu önceden saptanmış ve, Tanrı ile tamamen birleşmiş, Tanrı'nın Mesihi olarak duran insanın uyumlu mükemmelliğine doğru ilerleyen bir olgudur. Bu zirveye erişildiğinde, kapak taşı da Büyük Piramit'in tepesine yerleşecektir.

alemiseyyah.org
thuban

Bölüm 18

Rishi konuşmasını bitirirken, bir grup insanın kampımıza yaklaştığını gördük; aralarında İsa da vardı. Onların kamptan kısa bir mesafe uzaklıktaki sırtın yamacında toplandıklarını fark etmiş, ama tüm bölgede böyle toplantılar yapılmakta olduğundan, onların da özel bir görüşme için toplandıklarını varsaymıştık.

Onlar yaklaştıklarında, Weldon ayağa kalktı, ileri doğru bir adım atıp İsa'nın her iki elini de tuttu. Herkes Rishi'nin ve İsa'nın yakın dostları olduğundan, kimseyi kimseyle tanıştırmamız gerekmedi. Bize gelince, biz kendimizi toprağı bulduğu her kovukta kök salmaya hazır küçük atomlar gibi hissediyorduk.

Hepimiz kamp ateşinin çevresinde toplandık. Weldon İsa'ya bize Kutsal Kitap'tan söz etmesini rica etti. Bu rica herkes tarafından içtenlikle onaylandı ve İsa konuşmaya başladı:

"23. mezmurda yer alan Davud'un duasını ele alalım. 'Rab benim çobanımdır, ben bir şey istemeyeceğim.' Fark edeceğiniz gibi, bu bir yardım dileme duası değildir. Gerçek anlam, büyük Bir Prensip'in bizi gitmemiz gereken yere yönlendirmekte olduğunu, ya da O'nun yolda bizden önce gidip çarpık yerleri düzelttiğini ima eder. Bu Prensip, tıpkı bir çobanın kendisine güvenen ve bağlı olan bir sürü için yaptığı gibi, bizim yolumuzu hazırlar; böylece biz, 'Babam'ın götür-

düğü yerden korkmam' diyebiliriz.

İyi bir çoban, sürüsüne yararlı olan her şeyin yerini bilir; böylece biz, 'Ben istemeyeceğim' diyebiliriz. Biz, 'Ben isteyemem, çünkü BEN (BEN'İM) her şekilde korunup gözetiliyorum,' diyebiliriz.

Böylece, fiziksel yapımızın her ihtiyacı karşılanır. Her arzumuzun anında gerçekleştiği güvencesiyle huzur içinde oluruz. Böylece, her türlü yorucu duygu ve düşünceden kurtulabiliriz ve zihnimiz ve bilincimiz sükûnete kavuşur.

Bedenimiz ve zihnimiz huzur ve sükûnete kavuştuğunda, en yüksek Prensip'in semavi ilhamı ruhumuzu saf bir yaşam ve güç ışığıyla doldurur. İçimizdeki ışık Rab'bin, hepimizin bir olduğu yasanın ihtişamıyla parlar. Ruhun bu parlak ışığı anlayışımızı yeniler; biz gerçek benliğimizi görür, böylece Sonsuz ile bir olduğumuzu ve, her birimizin Tanrı Prensibi'nin mükemmelliğini tezahür ettirmek üzere bu Prensip' ten geldiğimizi biliriz. Ruhumuzun sükûneti içinde, saf benliğimize geri döner ve bütün olduğumuzu biliriz; böylece, 'O benim ruhumu iyileştirdi. Artık ölüm vadisinden geçerken bile hiçbir şeyden korkmayacağım' diyebiliriz. Bu Tanrı Prensibi'nin ihsanının tamlığı içinde neden korkabiliriz ki? Burada fiziksel yapımızı dinlendiririz, Tanrı zihnimizi sükûnete, ruhumuzu huzura kavuşturur, bizi hizmet için aydınlatır; dolayısıyla, içimizde meydana gelen bu mükemmel hazırlıkla, hangi dışsal sınavlar bizim herhangi bir kötülüğün bize zarar vereceğinden korkmamıza neden olabilir? Tanrı her birimizin içindedir; o zor zamanlarımızda daima var olan yardımdır. Biz O'nda yaşar, hareket eder ve var oluruz. Böylece, hep bir ağızdan, tek bir sesle, 'Her şey yolunda!' deriz.

Şimdi her birimiz, 'Tanrı sevgisi beni direkt olarak sürüye götürüyor. Ben o sürüden ayrılıp yolumu şaşırdığımda, o bana doğru yolu gösteriyor. Tanrı sevgisinin gücü beni benim için hayırlı olana çekiyor; böylece bana zarar verebilecek

her şey benden uzak tutuluyor,' diyebiliriz.

Önce, bu çalışmayı üstlenerek ve tüm yaşamın temelini oluşturan gerçekleri ya da bilimsel olguları algılayarak, ilk adımı atmış olursunuz, ve sonuçta yaşadığınız coşku ve aydınlanma o zamana dek deneyimlediğiniz her şeyi öylesine aşar ki bu çalışmayı sürdürmeye karar verirsiniz. Sonra kuşkuların, korkuların ve cesaret kırıklığının içeri sızmasına izin verilir ve sizin ilerlemeniz yavaşlar gibi görünür. Siz önce şöyle, sonra böyle mücadele eder, ve sonunda yenilir gibi görünürsünüz. Bu mücadele bir insanın kazanamayacağı kadar büyük görünür ve siz tüm çevrenizdeki başarısızlıklara bakmaya başlarsınız.

Siz Tanrı'nın çocuklarının her yanda öldüklerini ve sizin kuşağınızdan kimsenin benim idealleştirdiğim ebedi yaşam, huzur, uyum ve mükemmellik idealini gerçekleştiremediğini söylersiniz. Bunların ölümden sonra gerçekleşmesi gerektiğini söyler, böylece ipin ucunu bırakır, ve bir süre için, aşağı doğru yönelmiş beşeri dalgayla birlikte sürüklenmeyi çok daha kolay bulursunuz.

Yine, ırk bilinci bir başka gerileme yaşamıştı; büyük bir ruhsal aydınlanma ve anlayışa sahip olan ve başarılı olabilecek olan bir ırk başarısızlığa uğramış ve ırk bilinci insanlık üzerinde bir başka bağlayıcı hâkimiyet kurmuştu. Kuşaklar boyunca o daha da büyük ve inatçı bir güç ve hakimiyet kazandı. Bu yüzden, insan doğasının giderek zayıf ve kırılgan hale gelmesinde şaşılacak bir şey var mı? Ve her bir kuşak aynı çark içinde devam eder, körler körleri takip eder; bu sadece bedenin ölmeye zorlanmadığı, ama ruhun da beşeri algı ve yanlışların insafsız değirmen taşları arasında ezildiği büyük girdaba kadar böyle devam eder.

Siz de, benim ve birçoklarının yapmış olduğu gibi, sorununuzu tek bir dünyevi deneyimde halletmenin, tekrar tekrar enkarne olup, çok geçmeden sert bir kabuk bağlayan du-

aliteli bir ırk bilinci geliştirmekten çok daha kolay olduğunu bir idrak edebilseydiniz... Her bir enkarnasyonda, her bir deneyimle bu kabuk kalınlaşır; sonunda, o kabuğu kırıp gerçek benliğinizi ortaya çıkarmak için insanüstü bir kuvvet ve balyoz darbeleri gerekir.

Siz o kabuğu kırıp gerçek benliğinizi ortaya çıkarana dek, aynı girdapta ezilmeye devam edeceksiniz. Siz benliğinizi -ufkun 'daha geniş bir manzarasını' şöyle bir görüverecek kadar- yeterince ortaya çıkarana dek çalışabilirsiniz. Burada yine mücadele etmeyi bırakırsınız, zihinsel vizyonunuz berraklaşır, ama bedeniniz hâlâ o kabuğun içinde bulunmaktadır. Bildiğiniz gibi, yeni doğmuş bir civciv kabuğunu çatlatıp başını dışarı çıkardığında, hâlâ mücadeleye devam etmek zorundadır. O yeni bir çevreye girebilmek için, eski kabuğundan tamamen kurtulmalıdır, ve o kabuğunu çatlatıp başını çıkardığı anda bunu hissedip algılamıştır.

Sizler, benim, çocukluğumda babamla birlikte marangozhanede çalışırken, Tanrı'dan doğmuş insan için -kısa bir ömür sürmek ve, o kısa ömürde insan-ürünü yasaların, batıl inançların, geleneklerin değirmen taşları arasında ezilmekten, hayat boyu mücadele edip sonra zamanın ruhban sınıfının etkilediği insanların saf zihinlerinden başka bir yerde var olmayan, o harpların çalınıp ilahilerin okunduğu bir cennete gitmekten- daha yüksek bir yaşamın bulunduğunu algıladığımı bilmiyorsunuz.

Kendi içimdeki bu büyük uyanış ve idrakten sonra, uzun günler ve geceler boyunca, inziva ve sessizlik içinde tek başıma, kendi içimde ve kendimle mücadele ettiğimi bilmiyorsunuz. Benliğimi yendikten sonra ise yürekten sevdiğim ve, algıladığım -dünyaya gelmiş her Tanrı çocuğunun yolunu aydınlatan- o parlak ışığı göstermek istediğim insanlarla çok daha acı ilişkiler yaşamak zorunda kaldığımı bilmiyorsunuz.

Sizler, o sırada beni -kısa bir an için algıladığım, batıl

inancın, çekişmenin ve inançsızlığın karanlığının ötesindeki bir yaşamı üstlenmek yerine- gidip bir marangoz olmaya ve sıradan bir ömür sürmeye zorlayan dayanılmaz bir istek hissetmiş olduğumu hiç bilmiyorsunuz.

Algıladığım ışığı göstermeye çalıştığım insanlardan başka, kendi yakınlarım tarafından bana çektirilen bedensel acıyı ve onur kırıcı hakaretleri hiç bilmiyorsunuz. Bu zorluklar ve sınavlar boyunca beni benimkinden daha güçlü bir iradenin desteklemiş olduğunu bilmiyorsunuz. Yakamı bırakmayan o sınavlara, mücadelelere, ayartılara ve yenilgilere dair çok az şey bilebilirsiniz. Zaman zaman, ışığın orada olduğunu görerek ve bilerek, sıkılı yumruklar ve dişlerle nasıl mücadele ettiğimi bilemezsiniz; ancak bu titrek bir ışık olarak görünürdü ve bazen, görünüşte, o ışık da kaybolup onun yerini bir gölge alırdı. Böyle zamanlarda bile içimde bir şey, o gölgenin ardında ışığın her zamanki kadar parlak yandığını güçlü bir biçimde bilirdi. Böylece, ben yola devam edip, o gölgeyi aşıp, parlak bir biçimde yanan ışığı buldum. Gölgeyi aştığımda ise korkuya, kuşkuya ve batıl inançlara gömülü fani insanın anlayışını aşan nihai bir uyanış yaşadım. İşte bu idrak beni, azimli bir biçimde, sözünü ettiğim şeyi gerçekten deneyimleyerek bilmeye yönlendirdi. Çünkü insanın, Tanrı'nın gerçek çocuğunun Baba kadar tanrısal olduğunu; ve bu tanrısallığın her insanın kendi içinde görüp algılayabileceği gerçek Mesih olduğunu insanın kendisine -Tanrı'nın özgür iradesi ile birleşen kendi özgür düşüncesi ve saf güdüsüyle- sadece kendisi kanıtlayabilir.

Bu gerçek Mesih dünyaya gelen her çocuğu aydınlatan ışıktır. O, onun içinde, onun vasıtasıyla sonsuz yaşama, ışığa, sevgiye ve gerçek kardeşliğe sahip olduğumuz Tanrı'nın Mesihi'dir.

Bu doğru anlayışın ya da Gerçeğin ışığında, sizin bir papa'ya, rahibe, hocaya ya da guru'ya ihtiyacınız yoktur. Siz,

doğru idrak içinde, zaten her şeysiniz; sadece Tanrı ile birlikte durun. Bu doğru idraki tüm form evrenini kapsayacak şekilde genişletin ve onları Tanrı'nın gördüğü kusursuzlukla kuşatın.

Bu şimdi burada başarılabilir; ya da maddi yolda güçlükle ilerler, ve eninde sonunda aynı merkezî beyaz ışığa, herkesin içindeki Tanrı'ya, kendini size gösteren ebedi gerçeğe erişirsiniz. Tüm insanların ve tüm inançların eninde sonunda erişeceği nihai nokta budur."

BİTTİ

alemiseyyah.org
thuban

Ölümsüz Üstatların Yaşam ve Öğretisi

Ölümsüz Üstatların Yaşam ve Öğretisi, yazar ve bilim adamı Baird T. Spalding'in, bir grup bilim adamıyla Uzakdoğu'da yaptığı araştırma gezisi sırasında Ölümsüz Üstatlar ile karşılaşmasını, onlarla geçirdikleri yılları, bu sırada yaşadıkları olağanüstü deneyimleri anlatmaktadır. Ancak, yayınlandığı dönemde büyük bir ilgiyle karşılanan, birçok dile çevrilen, tüm dünyada milyonlarca adet satan, ve kendi alanında gerçek bir klasik haline gelen bu diziyi asıl önemli kılan, içerdiği benzersiz spiritüel öğretidir. Uzun çağlardan beri Işığı taşıyan, insanlığın aydınlanmasına hizmet eden, günlük yaşamlarında ilahi yasaları sergileyen bu Üstatlar, bu kitap dizisinde ebedi bir gerçeği ve tanrısal bir varoluşu son derece sade, saf ve çarpıcı bir biçimde sunmaktalar. Bu öğreti bugüne dek dünyanın her köşesine yayılmış, Gerçeğin birçok öğretmeni tarafından kullanılmış, ve her inançtan binlerce insanın yaşamını değiştirmiştir.

"Bu öğreti doğrudan bizim tarafımızdan verilmese de, Üstatlar bizimle aynı Gerçek düzeyinden konuşmaktadırlar."

Üstat Tobias (KRYON grubu)

"Bukitap dizisi yayınlandığında, Yeni bir spiritüel anlayış Çağı doğmuş oldu. Spalding, insanlığın aydınlanmasına, son iki yüz yıl içinde başka bireylerin ve örgütlü grupların yaptıklarından daha büyük bir katkıda bulunmuştur. O, büyük bir kaderi gerçekleştirerek, Yeni bir Işık Çağı'na öncülük etmiştir."

David Bruton

"Tanıdığım Baird T. Spalding" adlı kitabın yazarı

alemiseyyah.org
thuban

AKAŞA®